„Cu cîţiva ani în urmă – după cincisprezece ani de serviciu – se întreba încă de ce alesese această cale deosebită prin labirintul vieţii. Ce îl determinase să încerce să ducă un război împotriva crimei, război care nu putea fi niciodată cîştigat? Ce îl determinase să încerce să conducă oameni într-un asemenea război?“

Ridley Pearson

Nume de cod: ALBATROS

RAO International Publishing Company

RAO International Publishing Company S.A.
P.O. Box 2-124 Bucureşti, ROMÂNIA

RIDLEY PEARSON
Blood of the Albatross
© 1986 by Ridley Pearson

Traducere din limba engleză
GABRIEL VARGA

Coperta
DONE STAN

Ediţia I

Copyright © 1998
RAO International Publishing Company S.A.
pentru versiunea în limba română

Tiparul executat de
ALFÖLDI NYOMDA AG
Debrecen, Ungaria

Februarie 1998

ISBN 973-576-182-3

– Dumnezeu să te apere, bătrîne marinar,
De diavolii care astfel te chinuie!
De ce arăți așa?

– Cu arbaleta mea
doborît-am albatrosul.

din *Poezia bătrînului marinar*

MULŢUMIRI

Deşi o lucrare de ficţiune, această povestire a fost concepută cu ajutorul informaţiilor obţinute în întrevederile cu doctorul Donald Reay de la Centrul Medical al Districtului King; Joseph Smith, de la Biroul Federal de Investigaţii din Seattle; şi Gary Flynn, de la Oficiul de Relaţii cu Publicul al Departamentului Poliţiei din Seattle.

O parte din informaţiile despre radiotelefonie şi echipamente de navigaţie a fost furnizată de Raytheon Corporation.

Cercetarea timp de două săptămîni a insulelor din nord-vest a fost posibilă datorită timpului acordat şi efortului depus de Fletcher Brock şi Aileen Denton, precum şi datorită excelentei ambarcaţiuni de patruzeci şi două de picioare a familiei McCorkle. S-au adăugat echipei Julie Scott şi Paul Bates.

Greenlake Grill există, nu are nimic de-a face cu spionii şi oferă una dintre cele mai plăcute ambianţe şi unele dintre cele mai bune mîncăruri din Seattle.

Portul de agrement Shilshole este unul dintre cele mai bune porturi din statul Washington şi, de asemenea, nu are nimic de-a face cu spionii sau cu activităţile ilegale.

Brian DeFiore a fost editorul cărţii la St. Martin's Press. A lucrat din greu, mult timp, la acest roman, aducîndu-şi din plin contribuţia. Mulţumesc, Brian.

Soţia mea, Colleen, m-a ajutat de la început pînă la sfîrşit, ca întotdeauna. A făcut cea mai mare parte din cercetările necesare şi, împreună cu tatăl meu, Bob Pearson, a redactat

variatele schiţe ale romanului. Pentru amîndoi, un zîmbet şi o îmbrăţişare.

Mulţumirile mele speciale acelor mulţi muzicieni cu care am cîntat o muzică originală în sutele de localuri şi baruri ce marchează poteca ultimilor paisprezece ani. Ne-am dăruit sufletele pentru mărunţiş şi aplauze. Şi pentru vise. A meritat fiecare minut:

Robert Otis Reed, Jacques Pierre Bailhe, Tony Asa Morse, Robin Pfoutz, Adam Berenson, Charles Read, James Corwin, Hank Stahler, Chris Turner, Jocko Whimfiemer, John LaMoia, Peter Wetzler, Chan Lyell, Ronald Martinez, Todd Holland, Tom Iglehart, Brad Pearson, Gregg Mazel, Larry Forbes, Chief Kubichek, Jeff Rew, Mia Carroll, Lorainne Duisit, Aileen Denton, Fletcher Brock, Amos Galpin, Johnny Shoes, Luther Child, Jay Drange, Mike Boylston, Bruce Laven, Rod Cashin, Linda Terry, Lynette Hart, Chris Mercer, Nat Weiss, Chris Daniels, Eddy Dolbear.

Şopîrla Larry este animalul de casă al copiilor lui Tim şi Laurie Haft.

1

BĂRBATUL brunet şi chipeş, într-un smoching închiriat, îi vorbea femeii serioase din faţa sa. Ultima oară cînd purtase un smoching fusese la un dineu al Departamentului de Stat, cu atît de mult timp în urmă, încît uitase cum să-şi lege un nod de papion. Rezultatul încercării sale atîrna curbat la mărul lui Adam, o elice gata să-şi ia zborul.

Ochii somnoroşi ai tinerei femei aveau o nuanţă din părul castaniu, cîrlionţat care-i cădea pe umeri. Bărbia îi era tare şi proeminentă, nasul mic, nepotrivit pentru faţa ei, dar gîtul era lung şi elegant. Rochia alb-sidefie strălucea în lumina lumînărilor, mulîndu-se pe formele corpului, care erau şi mai mult reliefate de poziţia ei impecabilă.

În jurul cuplului, salonul hotelului Regensburg fremăta de conversaţie, cu pahare de vin sclipind la mişcarea bruscă a braţelor. Chelneri cu mănuşi albe şerpuiau în tăcere printre mesele apropiate, ducînd tăvi cu *Gänseklien, Hechtenkraut* şi *Kugel*. Clienţii obişnuiţi de la Regensburg tocmai asistaseră la un recital, astfel încît, pe sub mese, picioarele băteau ritmul unor melodii de neuitat.

Dincolo de ferestrele hotelului, umbrele înserării împresurau oraşul, accentuate de nori de furtună venind din Cehoslovacia, de la est. Bubuitul slab al tunetului îndepărtat şi săgeţile fulgerelor de la orizont vesteau ploaia de vară. Rafale sporadice de vînt clătinau muşcatele roşii din ghivecele viu colorate de la ferestre – singura pată de culoare pe faţadele cafenii ale clădirilor ce străjuiau străzile înguste, pavate cu piatră. Vîntul pieptăna vîrfurile copacilor, îndoind ramuri şi făcînd să strălucească argintiul frunzelor, în timp ce jos trecătorii grăbeau pasul.

În salon, bărbatul se întoarse spre tovarăşa sa şi o întrebă:

– Ştii cum să ajungi la gară, Sharon?

Ea îşi ţuguie buzele.

– Nu va fi nici o problemă să plec, Brian. Te rog, nu te mai nelinişti atît.

Sharon nu era îngrijorată. Brian făcuse o bună punere în scenă: erau amîndoi oaspeţi ai hotelului, amîndoi americani, el îi făcuse un avans evident în vînzoleala de după recital. O condusese la o masă în salonul aglomerat al hotelului. Cu smochingul său, se amestecase în mulţime. Ea arăta strălucitoare. În timpul aperitivului el îi dăduse nişte informaţii importante. Mai rămînea doar să-i dea fotografia. Nici un motiv de îngrijorare. În ziua următoare ea avea să urce într-un tren spre Paris.

El sorbi din ceai, aruncînd o privire peste conturul delicat al ceştii.

– Pari în formă. Probabil că faci exerciţii în mod regulat.

– Da, fac, spuse ea. Apoi adăugă: Mulţumesc.

– Eşti la fel de sănătoasă pe cît pari?

– Cred că da, admise ea.

– Asta-i bine. Eu nu m-am simţit bine de săptămîni întregi. Din cauza mîncării. Prea multă carne şi cartofi. Este tot ce pot obţine. Ai crede că nemţii sînt mai deştepţi, nu? Nu aşteptă răspunsul ei. Prea multă carne. Insuficiente cereale şi legume. O privi din nou. Pun pariu că mănînci o mulţime de fructe şi legume. Ea încuviinţă din cap. Brusc, el îi păru mai nervos, cu atenţia distrasă. Tulburat.

– Cei doi din cadrul uşii. Nu pot să-i disting. Descrie-mi-i.

Aceasta o luă prin surprindere. Era evident că el observase atent reflectarea din geamul din spatele ei. Ea aruncă o privire ca din întîmplare peste umărul lui, în direcţia coridorului. În mod normal, doi oameni în costume nu ar fi atras atenţia nimănui, dar cum toţi ceilalţi erau îmbrăcaţi în haine de gală, cei doi ieşeau în evidenţă ca buruienile într-o grădină bine îngrijită. Cel mai înalt din cei doi scrută mulţimea. Ochii săi apropiaţi întîlniră expresia curioasă a feţei ei şi rămaseră aţintiţi asupra sa. Ea nu întrerupse contactul vizual. Îi zîmbi şi coborî timid privirea spre masă. Ridică şervetelul şi îşi tamponă buzele.

Uitîndu-se încă în geam, Brian declară:

– Te-a văzut.

– Da.

Gura ei era ascunsă de şervetel.

– Pe cel mic nu-l recunosc. Descrie-l pe cel înalt. Brunet? Buze mari?

– Da. Buze groase. Ochi aspri şi sprîncene pronunţate.

Brian se mişca necontenit pe scaunul său. Lemnul scîrţîia. Ea îşi puse şervetelul la loc, în poală, avînd capul rigid, umerii drepţi, şi privi în ochii lui Brian.

– Vrei să fac ceva anume?

– Continuă doar să vorbeşti. Distrează-te. Ea zîmbi. El continuă: Asta o dovedeşte: acoperirea mea a căzut. Acum totul depinde de tine.

– Nu-i nici o problemă, spuse ea încrezătoare.

– Am greşit pe undeva, spuse ca pentru sine, ignorînd-o. Sper că nu te-am desconspirat şi pe tine.

– Calmează-te, îi spuse ea.

– Să mă calmez? şopti. Dacă te-am demascat şi pe tine?

Sharon rîse teatral. Foarte convingător. Păreau un cuplu bucurîndu-se unul de compania celuilalt. Brian nu era isteric – agenţii învăţau să-şi stăpînească accesele de isterie – dar era neliniştit.

– Poate că acum nu am toate dovezile, dar, îţi spun, *ştiu* cînd am dreptate.

– Brian, îl dojeni ea, sperînd să-l facă să tacă, rîzînd din nou, pentru acoperire.

Sharon Johnson fusese reorientată aici, în mod neașteptat, de la postul ei de la ambasada din Bonn. Acum era un curier cu „informații vitale" pentru Washington. Așa, pur și simplu. Puțini știau de însărcinarea ei. Nici o autoritate locală nu trebuia să fie implicată. Cu fiecare rafală de vînt, fanioanele triunghiulare pocneau dincolo de fereastra din spatele ei, sunînd ca niște aplauze. Sau ca focuri de armă.

Ea știa că Brian era aici, în Regensburg în Germania de Vest, doar de șase luni, lucrînd pentru Operațiuni Speciale din CIA. Acoperirea sa ca avocat funcționase, fără îndoială, suficient de bine, dar evoluția lucrurilor fusese greoaie: nici un progres în primele cinci luni. Apoi dăduse din întîmplare peste un angajat nemulțumit și, după o așa-zisă „curtare", reușise să cumpere cîteva informații importante. Sharon trebuia acum să le transmită directorilor de la CIA și FBI. Nimănui altcuiva.

În primul ei an la Langley, studiase trecutul unor agenți adînc infiltrați. Brian se potrivea descrierii unui *demascat:* un agent a cărui acoperire se destramă, a cărui minte se înfricoșează. Ca să devii altcineva, problema era că, pentru a fi convingător, nu puteai niciodată – *niciodată* – să te retragi, să-ți divulgi acoperirea, nici măcar față de tine însuți. *Mai ales* față de tine însuți. Trebuia să trăiești fiecare clipă a vieții ca o altă persoană. Astfel, treceai de o linie subțire dincolo de care iluzia era realitate, iar realitatea nu mai exista. Mîncai, dormeai, gîndeai ca acea altă persoană. Cu toate acestea, acea altă persoană era doar o cochilie – un personaj de carton, alcătuit din nume, numere și locuri – cincisprezece pagini la două rînduri – un trecut memorat, un prezent creator. Sub tine nu exista un teren solid, doar un dosar pînzat, cîteva fotografii și toate acele „fapte". Nepermițînd niciodată sinelui tău adevărat să fie prezent, îl ascundeai cuminte în spatele unei uși niciodată deschise.

Da, Brian se potrivea categoric descrierii unui *demascat:* un tic nervos la ochiul stîng, arătătorul bătînd ușor în masă

pe toată durata cinei, expresia facială ciudată, ochii întunecați, pătrunzători. Mici broboane de transpirație atîrnau de cîteva fire de barbă nerase de sub buza sa inferioară.

– Ce fac ei acum? întrebă, ochiul stîng tresărindu-i în continuare.

Un *demascat*. Brian se destrăma sub ochii ei. Desigur că ea va trebui să raporteze; va trebui să *le* spună. Știa că starea lui putea anula importanța informațiilor în ochii superiorilor ei.

Îi zîmbi – un zîmbet superior – întinzînd mîna, într-o încercare de a opri mișcarea arătătorului. Regula numărul unu: liniștește-l. El își trase mîna și o așeză pe genunchi. Era înfricoșat.

– Poate că ar trebui să mergem, propuse, devenind acum ea însăși nervoasă. Invidia o femeie de la o masă apropiată care părea să nu aibă nici o grijă, bucurîndu-se de cină. Lumina slabă din încăpere făcea ca femeia să pară îndepărtată. Poate că ar trebui să mergem? repetă Sharon.

– Nu, nu încă, se repezi el.

Ea își retrase mîna din locul unde stătuse, pe fața de masă din pînză, și își șterse ușor buzele cu șervețelul, spunînd:

– Brian, n-ai de ce să-ți faci griji.

– El este! Cel înalt este agentul. A venit pentru mine.

– Agentul? Brian, este ceva ce ar trebui să știu și nu mi-ai spus?

Vorbea ca o mamă unui fiu neascultător.

– O societate în societate, în altă societate, bolborosi el. Broboanele de transpirație deveniseră mici picături. Una se prelinse încet pe bărbie. O cutie în cutie și ambele în altă cutie. Compuneri libere. Pur și simplu, compuneri libere.

Sharon citise că, atunci cînd mintea străpunge, în cele din urmă, zidul impus care separă persoana reală de identitatea inventată, se va agăța de orice imagine familiară. Brian alesese compunerea liberă.

– Te plimbi pînă la capătul aleii. Copacii se clatină și Sam Kane arde frunzele. Te duci la cutia poștală și o deschizi.

Înăuntru este o cutie, iar în ea o altă cutie. O cutie de detergent pentru vase sau de rufe... Acum chiar o speria. Cum să-l scoată de aici?... sau fulgi de cereale. Fulgi de cereale pentru copii. Căpitanul Ronţ-Ronţ. Fulgi înghețaţi. Îşi înălţă capul, acum Tony Tigrul. Sînt terrribili!

L-au drogat, gîndi ea, în timp ce el vorbea în continuare fără control. Este sub stres, dar l-au drogat. Ochii ei dansau între privirea lui fixă şi mîncarea de pe masă. Ea se simţea bine. Aşadar, cum îl drogaseră? Sare? Piper? Nu.

El ridică tonul şi înălţă braţele, ilustrînd entuziasmul lui brusc pentru biciclete, noul său subiect de discuţie. El şi sora sa, explică el, închiriaseră cîndva o bicicletă tandem, în timpul unei vacanţe cu părinţii lor în Bermude.

Aperitivul lui? Puţin probabil.

Cîţiva dintre clienţii de la mesele din apropiere erau vizibil deranjaţi, mişcîndu-se necontenit pe scaune şi aruncînd priviri spre masa lor. Oricare era drogul, acţiona cu viteza luminii. Sharon presupuse că ar fi putut fi o combinaţie de amfetamine şi halucinogene slabe.

– Iisuse! strigă el. Mi-au tras-o.

O femeie mai în vîrstă de la masa de lîngă ei suspină adînc.

– Brian, spuse Sharon calm.

Era însă un cuvînt nepotrivit, iar ea îşi dădu seama prea tîrziu. El era prea departe şi nu mai era Brian. Brian nu exista decît în nişte hîrtii. Numele său real era Robert Saks. Întinse mîna după ceai, îl ridică sub nas şi mirosi: nu-şi putea da seama.

Faţa lui se înroşi. Avea probleme de respiraţie. Ea îi prinse mîna.

– Să mergem.

El se trase înapoi violent, înclinînd din greşeală scaunul. Întinse mîna, dar apucă faţa de masă din pînză. Scaunul său se răsturnă pe spate, urmat de faţa de masă şi de tacîmuri.

Sharon se ridică brusc, răsturnînd şi ea scaunul, şi se repezi spre Brian. Rochia de seară îi îngreuna mişcările. Mîncarea vărsată îl acoperea grotesc. Văzu un chip tînăr cu

ochi de bătrîn. Pînă atunci nu văzuse pe nimeni murind, dar ştia că aceasta era moartea. El întinse mîna după ea şi o trase de păr în jos. O doamnă respectabilă de la masa alăturată ţipă de parcă ea ar fi fost cea trasă de păr.

El scoase o fotografie alb-negru din buzunarul interior al hainei. Durerea lovi şi mîna lui se încleştă pe fotografie. Sharon încercă s-o desprindă, dar el n-o lăsa. Trase, dar el continua s-o ţină. Îi întoarse încheietura mîinii şi se uită la fotografie: un grup de oameni, o singură faţă încercuită cu negru. Studie figura, trăgînd din nou de fotografie. Brian o ţinea strîns.

– Mi-e frică, spuse.

Ultimele lui cuvinte. Doi chelneri se repeziră imediat. Bărbatul înalt, cu buze groase de lîngă coridor începu să înainteze către Sharon.

Ea privea ţintă la Brian. De neconceput. Un om care-i vorbise cu doar cîteva clipe mai devreme stătea acum lungit, holbîndu-se la candelabru, cu un rînjet strîmb întipărit pe faţă şi broboane de sudoare atîrnîndu-i încă de buza inferioară. Ridică privirea şi-i văzu pe chelneri stînd în picioare lîngă ea.

Bărbatul înalt se strecură mai aproape, iar atenţia i se îndreptă spre Sharon. Privirile li se întîlniră din nou, dar de această dată ea nu zîmbi. Rămase în picioare.

– *Doktor, Doktor, bitte!* strigă chelnerul, ieşit din minţi.

Îngenunche şi se lăsă pe pieptul lui Brian, îi prinse nările şi se aplecă pentru a-i aplica respiraţia gură la gură.

Bărbatul înalt, cu buze groase, ajunse la Sharon şi o prinse de antebraţ. Mîna îi era rece. Sharon se smulse şi încercă să treacă printre două scaune. Rochia i se agăţă de un cuişor de pe spatele unui scaun şi se sfîşie. Îşi croi drum, ea însăşi ieşită acum din minţi. Urmăritorul se ţinea după ea, dar, fiind mai voluminos, trebuia să forţeze mai mult spaţiul dintre mese. Un bărbat de la una din mese obiectă. Bărbatul înalt îl îmbrînci pe protestatar înapoi pe scaun. Sharon se strecură printre două scaune de la masa următoare.

– *Hilfe!* imploră ea.

Un bărbat vînjos, cu obrajii roşii şi sprîncenele stufoase, se ridică să-l înfrunte pe urmăritorul lui Sharon. Fu şi el împins înapoi.

Sharon ajunse în bucătărie şi se găsi dintr-o dată înconjurată de arome pătrunzătoare şi de o mînă de oameni supraponderali, toţi uitîndu-se la rochia ei ruptă şi zîmbind. Apucă un cuţit mare şi îl înfipse în ţesătura rochiei, între picioare, trăgîndu-l de la coapsă pînă la glezne, după care îl aruncă pe podea. Unul dintre bucătarii graşi fluieră, văzîndu-i picioarele.

Urmăritorul ei se apropia ameninţător, cu faţa congestionată de furie. Ea se înghesui între doi bucătari, trecu de ei, îşi scoase pantofii cu tocuri înalte şi alergă spre uşa de ieşire.

– Ajutor! strigă ea în timp ce ţîşni spre uşă.

În bucătărie, unul dintre bucătari blocă pasajul de trecere, oprindu-l pe urmăritor. Ceilalţi săriră pe el. Cînd dădu colţul, Sharon alunecă şi căzu pe pavajul de piatră, julindu-şi rău cotul. Privi înapoi: alerga în urma ei. Se ridică şi fugi pe o străduţă, trecînd prin faţa uşilor de lemn, nenumerotate, ale caselor vechi înşirate pe margini. Treizeci de metri mai încolo, pe străduţă, observă faţada spiralată şi ornamentată a unei biserici. Îl auzea cum alerga, poate la o jumătate de cvartal distanţă, cîştigînd rapid teren. Urcă treptele de piatră şi privi din nou în urmă, spre el. Alerga hotărît să-şi atingă scopul. Împinse uşa imensă şi o întredeschise, se strecură înăuntru şi o împinse la loc. Înaintă iute, pe lîngă rîndurile întunecate de strane. Picioarele-i ude călcau pe pardoseala de piatră, trezind ecouri în jur. Doar altarul era luminat: Iisus răstignit pe cruce, sîngerînd de la încheieturile mîinilor şi glezne.

– Alo, imploră ea, vocea reverberîndu-i fără ţintă.

Cum auzi uşa cea mare deschizîndu-se cu un scîrţîit, se ghemui între două strane, strîngîndu-se sub una din ele, încercînd să-şi domolească respiraţia.

Ecouri de paşi. Îşi muşcă nervoasă degetul arătător. Ce să facă? *Gîndeşte-te la ceva!* Nici o scăpare. Ascunzîndu-se în

casa lui Dumnezeu. O fîşie din rochie era vizibilă. Lipăitul tălpilor lui ude se apropia. Îşi trase rochia sub ea.

El mergea încet, uitîndu-se sub fiecare stranã, căutînd-o. Ea îşi ţinu respiraţia. O auzea pe a lui, ca un sforăit.

– Căutaţi ceva? se interesă blînd, într-o germană cultă, un bărbat de la o oarecare distanţă.

Pantofii negri se opriră chiar lîngă ea. Se simţea ameţită. Sîngele îi pulsa puternic în urechi. – Nu, părinte.

Ar fi vrut să ţipe de bucurie. Un preot! Slavă Domnului.

– Păreţi să căutaţi ceva. Aţi pierdut ceva?

– Nu, părinte. Am... am venit să mă rog.

– Atunci ne vom ruga împreună. Vino, fiule, apropie-te de altar. Roagă-te cu mine.

Îi auzi îngenunchind. Preotul începu o rugăciune monotonă care dură cîteva minute. Pantofii negri se întoarseră apoi şi trecură pe lîngă ea. Auzi uşa cea mare deschizîndu-se şi închizîndu-se cu o bufnitură. Răsuflă uşurată, gata să izbucnească în lacrimi.

– Poţi ieşi acum. Dă-mi voie să te văd. A plecat, reverberă vocea preotului.

Surprinsă, ieşi încetişor, îşi scoase capul dintre strane, uitîndu-se mai întîi spre uşile din spate, apoi întorcîndu-se spre preot. Era un bărbat mai în vîrstă, cu părul de culoarea paietelor de Crăciun şi cu figura înţeleaptă a unui om al lui Dumnezeu. Ea arăta jalnic: părul ud, în şuviţe, rochia-i albă, îmbibată cu apă, lipită de corp. Îşi încrucişă braţele, acoperindu-şi sînii. El veni încet spre ea, fără grabă, calm.

– Ce este? întrebă el.

Ea îşi scutură capul, speriată.

– Caut adăpost.

2

UN singur moment în oricare existenţă poate hotărî cursul unei întregi vieţi. Jay Becker aruncă cîrpa de şters pe puntea albă din fibră de sticlă a şalupei de treizeci de picioare, dorind să fi fost blond, nu brunet, convins că în soare părul negru te face să te simţi mai înfierbîntat. Singurul moment la care se gîndea se consumase cu două săptămîni în urmă: frîna slăbise, pur şi simplu, şi tamponase bine de tot maşina Lindei. Continuă să se gîndească la acei dacă: Dacă ar fi rămas pentru un mic dejun la ora două noaptea după lucru? Dacă ar fi dus la reparat maşina cu o săptămînă înainte, cînd îl rugase Linda? Dacă? N-ar avea acum o gaură de cîteva mii de dolari, n-ar freca puntea unui cuter de treizeci de picioare. Lunile de vară erau cele mai productive pentru formaţie, The Rockits, trei luni în care abundenţa angajamentelor („concertelor") procura un venit suficient, astfel încît membrii grupului nu aveau nevoie să-şi ia slujbe în timpul zilei. Dar iată că Becker era aici, admirînd vîrful lui Space Needle din Seattle şi întrebîndu-se ce făceau ceilalţi membri ai formaţiei

atunci cînd el freca punţile. Probabil că dormeau încă sau hoinăreau spre vreun local ca să ia un mic dejun cam întîrziat. Se bucurau probabil de căldura şi umiditatea pe care el le găsea dezagreabile. El ştia că, dacă n-ar fi lucrat, ar fi gonit cu bicicleta lui de curse cromată, *The Streak**, prinzîndu-şi piciorul drept în pedală pentru un circuit de treizeci de mile. Ar fi pedalat din greu, transpirînd, bucurîndu-se de faptul că, muzician fiind, ziua era liber. În loc de aceasta era peste măsură de obosit, flămînd şi plictisit– o combinaţie proastă pentru Jay Becker. Îi plăcea să alerge în curse, cu bărci cu pînze sau biciclete ori cu indiferent ce, dar să frece puntea ambarcaţiunii altor oameni era cu totul altceva.

Jocko Kunst venea cu paşi mari, săltaţi, pe digul L, cu nelipsitul său zîmbet comic, afişat deasupra barbişonului subţire, cu o pungă de hîrtie roz în mînă. Mersul lui exprima încredere, dar zîmbetul lăsa impresia unei nesiguranţe stranii. Nu se putea spune dacă Jocko era fericit sau speriat. Pe măsură ce se apropia de cel care-i era prieten de zece ani – unsprezece luna următoare – Jocko Kunst părea lipsit de griji, un om care nu ţinea cont de programe şi calendare, chiar dacă îţi puteai potrivi ceasul după sosirile lui la portul Shilshole. Jocko era un om din popor, astfel că Becker ştia ce se afla în punga de plastic: una dintre cafele avea frişcă, o gogoaşă era în întregime din făină de grîu, glasată.

– Ţe-i asta?

Jay ţinea ca în fiecare zi să pară surprins de vizita prietenului său. Niciodată să nu te încrezi în nimeni: aceasta era regula lui Jay Becker.

– Ajutor de urgenţă, spuse Jocko cu rostirea peltică ce-l caracteriza, rostire nu atît efeminată cît, mai degrabă, semănînd cu cea a unui personaj de desen animat. Ce altceva am de făcut? Ridică din umeri. Suportul moral poate să facă minuni cînd ai un cont în bancă lichidat.

---

* Fulgerul (n. trad.).

Vocea lui urca şi cobora, urca şi cobora, deseori modificînd mijlocul cuvintelor. Jocko *era* un personaj de desen animat, un Wiley Coiotul uman care renunţase să-l mai prindă vreodată pe Road Runner. Briza ciufulea părul creţ al lui Jocko. Jay îşi înălţă capul şi se aşeză jos.

Becker avea ochi albaştri, pătrunzători, o faţă rotundă cu obrajii roz şi o linie aspră a maxilarului. Prietenii îl tachinau că semăna ca Clark Gable. Clăti cîrpa în găleată, privind apa care se colora ca ceaiul opărit.

– Nu credeam să vii.

– Eu? Eu nu ratez niciodată ocazia de a vedea un prieten muncind din greu. Face minuni cu fondul încrederii de sine al personalităţii mele.

– Ar trebui să te simţi vinovat.

– Ar trebui să accepţi un împrumut atunci cînd ţi se oferă.

– Bani în sus, bani în jos: mereu bani. Am lămurit o dată lucrul acesta.

Jay sări pe digul de ciment. Jocko îi dădu cafeaua cu frişcă. Jay îl observă pe şeful docului şi-i făcu semn că îşi lua pauza pentru cafeaua de la zece treizeci. Şeful şantierului îi răspunse atingîndu-şi ceasul cu degetul. Jay şi Jocko aveau talentul de a lungi pauzele.

– Ar trebui să fii pe bicicletă.

– Mie-mi spui!

– Cum o s-o scoatem noi la capăt cu pregătirea pentru cursă, dacă tu continui cu muncomania asta.

– Noi?

– Sînt antrenorul tău.

– *Antrenorul* meu?

– Ai trecut de prima tinereţe. *Ai nevoie* de un antrenor.

Am împlinit treizeci şi unu de ani săptămîna trecută şi acum am trecut de prima tinereţe?

Acum pricepi.

Jocko se aşeză jos, pe marginea digului de ciment, la fel facu şi Jay. O peliculă în culorile curcubeului se desfăşura

sub picioarele lor, creată de benzina care plutea. Jocko îi admira frumusețea.

– Nu uităm ceva? întrebă Jay.

– Ce anume?

– Sîntem de aceeași vîrstă.

Jocko ridică din umeri.

– Antrenorii devin mai buni o dată cu trecerea timpului. Știi, experiența.

Jay rîse.

– Pariez că n-ai fost niciodată în viața ta pe o bicicletă.

Jocko aruncă o privire dezamăgită prietenului său. Îi dădu lui Becker gogoașa glasată. Amîndoi mușcară din gogoșile lor în același timp. Un jeleu căzu de pe cea a lui Jocko în apă, tulburîndu-i suprafața și sfîșiind culorile. O sferă de jeleu îi atîrna de favoriții de sub buză. O trase în gură cu limba.

Jay era tentat să-i spună lui Jocko că mînca la fel ca un nătîng, dar i-o spusese de atîtea ori, așa că ce rost mai avea?

– Deci, care-i programul meu, antrenorule?

Jocko își trecu în revistă planul. Era riguros. Termină spunînd:

– Dacă n-aș crede că-ți dorești enorm asta, nu m-aș deranja. Dar așa cum te cunosc eu, ai să cîștigi blestemata aia de cursă, iar mie îmi place să mă asociez cu cîștigătorii. Se opri pentru a sorbi din cafea. Pentru tine o fac gratuit, spuse, imitîndu-și tatăl evreu.

Jay rîse. Rîdea întotdeauna cînd Jocko îl imita pe tatăl său. Firimituri de gogoașă bombardară apa și se dezintegrară.

– Mănînci ca un nătîng, bombăni Jocko.

Jay sorbi cafeaua și întrebă:

– Avem noroc de Ziua Muncii?

– Nu. Toată lumea a angajat. Am sunat pînă și la Met Café. Au angajat și ei.

– Sully ar fi trebuit să onoreze înțelegerea. Noi am fost angajați primii. E vina lui. Nu noi trebuia să fim dați la o parte. Ar trebui cel puțin să ne plătească un procentaj.

– Nu avem contract.

– *Niciodată* nu semnăm contracte cu Sully.

– Tocmai. Jocko terminase gogoaşa umplută cu jeleu şi-şi lingea buzele. Aşa că avem prima Zi a Muncii liberă din ultimii zece ani. Cui nu-i convine?

– Mie. E o chestiune de *principiu*. În plus, am nevoie de bani.

– Ai nevoie să-ţi moară un unchi bogat.

– Uite cine vorbeşte.

– Nu te împotrivi unei formule de succes. La mine a mers, nu-i aşa? Nu ştii niciodată ce ai în faţă. Asta e ceea ce face viaţa atît de a naibii de palpitantă. Am fost norocos. Putea să ţi se întîmple şi ţie.

– Apropo de ce ai în faţă.

Jocko urmări privirea fixă a lui Jay. O blondă cu picioare drăguţe şi un ritm ameţitor al şoldurilor se îndrepta spre ei, pe dig.

– Adică?

– Ia lecţii de navigaţie începînd de mîine. Becker îşi ridică sprîncenele. Ştii, slujba asta are şi ea foloasele ei. Femeia se apropie mai mult. Salut, spuse Jay.

– Bună, răspunse ea cu accent german, trecînd pe lîngă ei.

Jocko o privi galeş.

– Prezintă-mă, şopti el.

Amîndoi o urmăreau din spate în timp ce se îndrepta spre capătul digului. Nu avea aere de vedetă. Nu avea nevoie. Totul la ea era bine legat, funcţionînd la unison, ca un motor perfect reglat. Privită din spate, avea picioare lungi şi fese solide. Părea puternică, liniile umerilor erau vizibile sub pielea bronzată, în timp ce-şi legăna braţele pe lîngă trup. Purta un costum de baie diafan de culoare bleu.

– Şi cu Linda cum rămîne?

– Cum rămîne cu *Linda?* Îi voi da femeii lecţii de navigaţie, Jocko. Nu mă însor cu ea.

Becker clătină din cap.

– Încearcă să-i spui asta Lindei, zise Jocko, adăugînd: Dacă o vede vreodată pe asta, eşti în mare încurcătură.

– Linda ține de trecut.

– Adică?

– E ceva neclar în legătură cu asta?

– E ceva ce nu știu eu? Ai declarat asta de vreo sută de ori în ultimii cîțiva ani.

– Da. Ei bine, de data asta vorbesc serios.

– Ai zis-o și pe asta.

– Ce vrei să spui, de fapt?

– De fapt, vreau să spun că mai ai ceva de *făcut* în privința asta.

– Deci, să-i spun Lindei să dispară? Jay clătină din cap, mîhnit. Am încercat.

– „De mine depinde să...", începu Jocko să cînte fals.

– Las-o baltă.

– Era doar o părere.

Jay sări în picioare.

– Trebuie să mă întorc la lucru.

– Îmi pare rău, spuse Jocko.

Jay se întoarse și făcu o pauză înainte să continue:

– E complicat, Rocks. Simt într-un fel, dar mă port altfel. Nu pot *suferi* ideea s-o rănesc.

– S-o rănești pe *ea?* Ai încasat-o de atîtea ori, încît ți-a amorțit obrazul. Îmi place Linda. *Știi* că îmi place. Dar te tratează ca pe un rahat. Îmi pare rău. Se ridică. Nu-i treaba mea.

Jay păru năucit.

– Vinovat, spuse el încet.

– Să fii înapoi pe la cinci. Vîntul se pornește la cinci cincizeci la Golden Garden.

Începu să se îndepărteze.

– Mulțumesc pentru cafea, strigă Becker.

Jocko ridică o mînă pentru a răspunde, se opri, apoi își continuă drumul, ca și cum s-ar fi răzgîndit.

Jay ajunse la găleată, se aplecă și scoase cîrpa. Lovi cu putere puntea. Ridică privirea. Femeia citea o carte broșată la prora unui vas, puțin mai jos, lîngă dig. Pe mecanismul de

plutire în formă de potcoavă, ataşat la balustrada navei, stătea scris *The Lady Fine*.

Jay o studie fără ca ea să ştie şi gîndi: Nu e de glumit.

3

SEMNELE care indicau centura de siguranţă şi interdicţia de a fuma se aprinseră, luminînd galben; culoarul era liber pentru aterizarea la Washington, pe aeroportul Dulles. Roy Kepella urmărea luminile aeriene care clipeau haotic, ca de obicei – o formă particulară de artă. Sub avionul cu reacţie, luminile din suburbii străluceau ca podoabele de sărbători, sclipirea lor imitînd stelele. Nu reuşise să vadă stelele – acestea erau o privelişte rară în Seattle. *Soarele* este o privelişte rară în Seattle, gîndi el, rîzînd pe înfundate.

Amintirile din Washington D.C. ocupau încă un colţ în mintea lui Kepella. Putea să-şi amintească ziua precisă în care coborîse din tren pentru prima oară în capitala Americii. Douăzeci şi cinci august 1950: la două luni după invazia Coreii de Nord şi capturarea Seulului. În acea zi căldura şi umiditatea aproape că îi provocaseră greaţă. Oklahoma lui natală avea şi ea parte de zile fierbinţi, dar umiditatea de cazan cu aburi ţinea numai de D.C.

Coborînd din avion, pe măsură ce căldura sufocantă se strîngea în jurul lui, îşi dădea seama că lucrurile nu se schimbaseră. Intrat în aerogară, Kepella nu trebui să-şi aştepte bagajele. Ducea tot ce avea nevoie într-o geantă uşoară de voiaj: un rînd de haine şi o agendă rufoasă.

Călătoria cu taxiul îl purta prin peisaje noi. Chiar şi în întuneric putea să perceapă că ceea ce fusese cîndva un ţinut de ferme şi cai era acum o ţară de societăţi mixte şi Mustanguri decapotabile. Şosele de şase şi opt benzi îl conduceau la destinaţie, un hotel Holiday Inn din Arlington. Şoferul, un negru numit John, vorbea întruna – ţipa, de fapt – acoperind sunetele stridente ale rock-ului evanghelist de la radio.

Kepella ciocăni de două ori la uşa camerei 210 şi aceasta se deschise. Bărbatul avea o tunsoare mărinărească, gen periuţă, o mustaţă îngrijită şi un ten neted, bine bronzat. Îi făcu semn lui Kepella să ia loc dincolo de o masă formica ovală, pe care se aflau aşezate în ordine tencuri de hîrtii şi dosare.

– Îmi pare bine să te văd, Walter. Îţi mulţumesc că ai venit. Superiorii îl numeau întotdeauna Walter. Dosarul lui personal îl menţiona ca Walter. Kevin Brandenburg, se prezentă gazda sa, ca şi cum Kepella nu ştia cine îl convocase de la trei mii de mile pentru o întîlnire secretă. Ar fi fost o pierdere de vreme să ne întîlnim la Agenţie, după o călătorie aşa de lungă. Această problemă este apreciată la o cotă atît de înaltă, încît prefer să nu atrag atenţia asupra ei, şi tu ştii cum este Agenţia în ceea ce-i priveşte pe străini... Nu, Kepella nu ştia. El era obişnuit cu oficiul regional din Seattle, nu cu Washingtonul. Camera este sigură, continuă Brandenburg. Putem vorbi nestingheriţi.

Kepella încuviinţă din cap. Camera avea mobilier de hotel, standard: pat dublu, lămpi, noptiere, telefon, televizor, o masă ovală, luminată de o lustră cu abajur verde. Draperiile erau lăsate, ascunzînd o uşă glisantă, de sticlă care dădea într-un balcon. Kepella se mişca neliniştit pe scaunul său. Cu fruntea încruntată, Brandenburg studia dosarul. Era un gest

tipic pentru un superior, o pauză intimidantă, menită să restabilească ordinea perturbată. Kepella se întrebă cît de des trebuia să se tundă cineva pentru a-şi păstra o tunsoare atît de perfect uniformă ca a lui Brandenburg.

– Eşti vrednic, spuse Brandenburg, ca şi cum ar fi citit din dosarul lui Kepella, dar acesta ştia că dosarul lui era mult mai consistent. Mormăi, mişcîndu-se din nou pe scaun. Brandenburg va trece la subiect atunci cînd va considera potrivit. Sînt convins că eşti familiarizat cu toată tehnologia pe care o pierdem în ultima vreme. Kepella încuviinţă. Brandenburg observă şi reveni cu privirea la dosarul său. CIA folosea un agent în afara oraşului Regensburg, în Germania de Vest. Este posibil să fi penetrat reţeaua lui Wilhelm. Datorită gradului de securitate, informaţia este subţire pentru moment. Cu cîteva zile în urmă, a cerut un curier, ceea ce nu trebuia să facă decît dacă liniile de curier standard nu prezentau încredere. Era deci de presupus că avea ceva de valoare. Este mort, Walter, iar de la femeie, nici o veste.

– Femeie? interveni Kepella.

– Curierul.

Kepella înclină iarăşi din cap.

Brandenburg ridică privirea. Fruntea sa era încreţită, sprîncenele îmbinate către puntea nasului.

– Ştiu că zona ta este la rînd, Walter. Seattle este la rînd. Avem motive să credem că vor folosi acelaşi procedeu ca la Los Angeles...

– Să vină după un agent.

– Exact. Brandenburg închise dosarul, îl puse deoparte şi deschise altul. Vorbeşte-mi despre viaţa ta de familie.

– Inexistentă, răspunse repede Kepella, incomodat de întrebare. Brandenburg aşteptă. Ce lucru aş putea să-ţi spun, fără ca să-l cunoşti deja? Arătă către dosar. Trăiesc singur, muncesc, mănînc, mă uşurez, dorm.

– Nu e nevoie de cinism. Brandenburg îl studie pe Kepella. Fiul tău ţi-a făcut o vizită, nu-i aşa?

Cum naiba ştia el asta? Kepella îşi aminti că îi spusese lui Mark Galpin, directorul operaţiunilor din Seattle, dar îi era greu să creadă că Mark trimisese informaţia la Personal.

– Anul trecut, admise Kepella.

– Şi?

– Nu înţeleg cum de face asta parte din treburile Agenţiei, domnule.

Ultimul cuvînt îl adăugă fără tragere de inimă.

– Nu te cunosc, Walter. *Trebuie* să te cunosc. Am puţin timp la dispoziţie ca să ajung să te cunosc. Cu ce mă poate ajuta porcăria asta, întrebă, atingînd dosarul, dacă nu pot să scot un cuvînt de la tine? Brandenburg cunoştea oamenii. Dacă Kepella voia o discuţie neoficială, neoficială avea să fie. Vorbeşte-mi de vizita fiului tău.

Kepella oftă.

– Nu ştiu ce ai dumneata în dosarul acela. L-am dat afară din casă cînd locuiam în Oklahoma City. La optsprezece ani era un beţiv...

– Dar tu însuţi obişnuiai să bei destul de serios, Walter. Nu-i aşa?

Intimidarea.

– Vrei să povestesc eu sau, mai bine, îmi povesteşti dumneata mie?

– Continuă.

– L-am dat afară din casă. Kepella îşi trecu mîna cu amărăciune prin părul lui mare, negru. Nu l-am văzut ani de zile...

– Cîţi?

Kepella închise ochii. Cînd îi deschise, spuse:

– Zece. Puţin peste zece ani. Se agăţă cu degetele de marginea mesei, ca şi cum masa l-ar fi putut susţine. A apărut la un moment dat, anul trecut. Mi se pare că în februarie. Am ieşit în oraş împreună. S-a însurat în grabă cu o irlandeză oarecare, a lăsat-o însărcinată. Nu voia ca odrasla să vină în plină sărăcie. Voia bani gheaţă. După zece ani, tot ceea ce voia cu adevărat erau nişte bani. I-am dat cinci bătrîne. Nu

aveam cu mult mai mult economisiţi. Nu sînt prea priceput în materie de bani. Zîmbi vag. În ziua următoare a plecat. De atunci nu am mai auzit de el.

– Vorbeşte-mi despre tinereţea ta.

Kepella îşi dădu drumul.

– Am crescut cu fotbal şi bere pe bancheta din spate a unui Chrysler. Oklahoma era acceptabilă, cred. Nu mi-a plăcut prea mult niciodată. Tata conducea camioane. Mama făcea curăţenie pe la case. Presupun că mi-am dorit mai mult decît optsprezece roţi şi cîrpe de praf. M-am înrolat pentru serviciu militar în Coreea. Am lucrat bine. După război, m-am mutat la Washington. Biroul m-a recrutat, m-a trecut prin colegiu şi m-a plasat înapoi în bătrîna Oklahoma. M-am însurat cu o fetişcană prea tînără pentru mine. Proastă mutare. L-am avut pe Tommy. Lucrurile s-au dus dracului, totul s-a destrămat. Tommy creştea foarte repede. La optsprezece ani bea de stingea. L-am alungat de-acasă. Nevasta nu m-a iertat niciodată. Ea îşi făcea de cap. Am descoperit-o şi am făcut scandal. Următorul lucru pe care l-am văzut a fost cum avocaţii ei mi-au luat casa– casa *mea*, puteţi să credeţi asta?– şi nu mi-au lăsat nimic. M-am transferat la Seattle. Nu prea îmi place Seattle. Arătă către dosar. Un lucru e sigur aici: zilele înnorate vin una după alta. M-am apucat eu însumi destul de serios de băutură. Mai întîi, nopţile. Apoi, la prînz. Ştii cum se petrec lucrurile. Nu, poate că nu ştii. Slujba mi-o făceam bine. M-am deşteptat cu un an în urmă. I-am spus lui Mark... Galpin, directorul... despre problema cu băutura. M-am lăsat de ea şi cam asta e situaţia acum.

Ridică privirea. Tristeţea îi brăzda faţa.

– Şi viaţa ta amoroasă de aici?

Viaţa lui Kepella fusese ca luna deasupra apei: reflecţia ei era mai frumoasă decît lucrul concret. Desigur, învăţase cum să evite băutura, dar, pe lîngă muncă, ce altceva mai exista? Dragostea nu mai făcea parte din vocabularul său.

– În prezent, nimic.

Fu rîndul lui Brandenburg să încline din cap.

– Credem că ei ar putea veni după tine, Walter. Te potriveşti cu ceea ce caută ei.

Kepella ştia că nu era un compliment. Nu-i plăcea Brandenburg.

– De ce spui asta?

– Cu cîteva luni în urmă ai avut o problemă cu un coleg de serviciu.

– Şi ce-i cu asta?

– Ai fost suspendat două săptămîni.

– A fost ceva formal, politic. Întreabă pe oricine. M-am întors la serviciu. Aceeaşi responsabilitate.

– Ştiu, cu siguranţă că ai dreptate. Dar cuiva din afara Agenţiei nu i s-ar părea la fel. Ai fost suspendat. Eşti un om într-o funcţie de strictă securitate naţională, Walter. Multe dintre tehnologiile militare interne trec prin biroul tău. Iar la altele ai acces. Nu ai familie, altfel spus eşti un singuratic. Lor pare să le placă asta. După cum ai spus, nu eşti prea priceput la bani. Vezi, Walter, cred că eşti perfect pentru ei.

– Nu trebuie să-ţi faci probleme. Putea să-şi închipuie douăzeci de ani de muncă scurgîndu-se pe apa sîmbetei, pentru că un tînăr asistent de director adjunct, un superdotat, neavînd altceva mai bun de făcut, decisese să plivească un pic prin Agenţie. Alegînd. Nu e stilul meu. Dacă aveam de gînd să trec de partea cealaltă, Brandenburg, aş fi făcut-o de mult. Am deţinut această funcţie o bucată bună de timp, ştii asta.

– Da. Aproape opt ani. Asta-i bine, Walter. E foarte bine. Brandenburg împinse dosarul într-o parte, lăsînd masa liberă în faţa sa. Cum e cu băutura acum, Walter?

– Nu ai şi asta pe undeva, prin dosarele dumitale?

– S-ar putea. Dar de ce nu-mi spui tu? Zîmbi superior. Cu cuvintele tale. Se aplecă şi scoase o sticlă de votcă Popov din servietă. Se ridică în picioare, iar cînd se întoarse din baie, avea în mîini două pahare, ambele cu gheaţă. Nu vrei să-mi ţii companie?

Un test destul de stîngaci, gîndi Kepella pentru sine.

– Nu, mulţumesc, spuse.

Brandenburg îşi turnă băutura aşa cum amestecă omul de ştiinţă substanţele chimice. Nu e un băutor, gîndi Kepella. Turnă votca peste gheaţă: băutura lui Kepella. Brandenburg împinse paharul spre Kepella. Acesta îl privi.

– Nu, mulţumesc.

– Nu vrei un pic, Roy?

Numindu-l Roy, Brandenburg schimbase placa. Aşadar, aceasta era partea prietenoasă a întrevederii? Afacerile fie erau încheiate, fie abia începeau. Brandenburg era bine informat.

– Agentul era de la CIA, spuse Kepella. De ce sîntem implicaţi noi?

– Şi femeia era de la CIA.

– Era? Mi s-a părut că ai spus că nu a stabilit contactul.

Afirmaţia l-a deranjat pe Brandenburg într-o oarecare măsură, gîndi Kepella.

– Este, era, tu ştii ce vreau să spun. Pe teritoriul Statelor Unite sîntem noi sau Serviciul Secret, ştii doar, Roy.

– Credeam că Serviciul Secret se ocupă în general de investigaţii speciale.

– Cine a vorbit de investigaţii speciale?

– Pentru ce altceva m-ai aduce tocmai aici? M-ai pus chiar să mă declar bolnav ca să nu spun Biroului unde plecam. Ai nevoie de un spion. Vrei să pîndesc orice rahat care se mişcă. Corect? Am noutăţi pentru dumneata, Brandenburg. Fac asta, oricum.

Brandenburg termină băutura şi îşi turnă imediat încă una. Kepella simţi saliva curgîndu-i în gură. Dorinţa nu încetează niciodată.

– Asta nu are nici o legătură cu investigaţiile speciale. În operaţiunea asta sînt implicaţi doar patru oameni: *directorul*, eu, secretara mea şi tu.

– Ce operaţiune? Care *director?*

– Washington. Bărbatul tău din Seattle, Galpin, nu ştie nimic despre asta. Urma să-mi vorbeşti despre băutură.

– Nu-i adevărat.

– Ai spus că te-ai lăsat.

– Da.

Brandenburg trase adînc aer în piept.

– Roy, aceste dosare, rapoarte, evidenţe de personal nu fac doi bani atunci cînd trebuie să spună ceva despre tine ca persoană. Hristoase, ştiu de căsătoria ta, fosta ta căsătorie mai bine zis, de fiul tău, chiar şi de conturile tale din bancă. Ştiu că ai terminat-o cu băutura şi că pari în regulă acum. Am nevoie de stabilitate, Roy. Nu am prea mult timp la dispoziţie. Nu am timp deloc. Trebuie să ştiu cine naiba eşti.

– Aşa că îmi oferi un pahar şi te aştepţi să-ţi trîntesc povestea vieţii mele? Ştia că, dacă ar fi băut, căldura i s-ar fi urcat deja la cap. Eu nu sînt genul ăsta, Brandenburg. Citeşte-ţi mai atent dosarele. Trebuie să scrie pe undeva că nu-mi place să fiu luat pe ocolite. Îmi place să fiu la obiect. Îmi place să-mi termin treaba. Sînt bun. Am venit la Washington la ordinele dumitale– ordine care nu m-au impresionat prea tare– sînt aici. Dacă ştii ceva din acel morman de rahat, atunci ştii că nu sînt deosebit de fericit în Seattle. Sînt acolo de aproape zece ani, sperînd să-mi cîştig paşaportul pentru Washington. Îmi place oraşul ăsta. Aici am fost recrutat. Aici mi-am petrecut unii dintre cei mai frumoşi ani ai vieţii mele. M-am bazat pe Mark Galpin să arunce nişte sugestii pe aici. A spus că o va face. Am primit telefonul dumitale şi am socotit că poate a sosit şi timpul meu. Venit să aflu dacă aşa este, mă văd supus unui interogatoriu luat de un om mai tînăr cu douăzeci de ani, care doar întîmplător este superiorul meu, care mă numeşte Walter în primele patruzeci de minute, iar apoi îşi toarnă de băut şi schimbă placa spunîndu-mi Roy. Apropo, continuă Kepella, cum mi se va rambursa asta?

Căută într-un buzunar de la piept şi scoase un bilet de avion. Avea mîini mari, cu degete groase şi unghii plate. Purta încă verigheta.

Cu îndemînare, Brandenburg îşi scoase portofelul şi numără şapte sute cincizeci de dolari. Îi înmînă lui Kepella.

– Bani gheaţă?

– Ţi-am zis doar, răspunse Brandenburg, punînd la loc portofelul, operaţiunea nu este nici măcar înregistrată. Doar noi patru. Nu prea pot să trec cheltuielile prin contabilitate, nu-i aşa? Tot afurisitul de departament ar afla. Probabil că şi vreun senator sau doi. În ultima vreme păstrăm al naibii de prost informaţiile. Prea mulţi oameni abia aşteaptă să ciripească presei. Directorul a trimis un raport oficial.

– L-am citit.

– Înseamnă că ştii.

– Da. Noi sîntem mai norocoşi. Un grup mic, legat, ăsta-i Seattle. Presupun că are avantajele lui.

– Asta mă readuce la subiect, Roy. Ştim că vrei să ajungi la Washington. Ai peste douăzeci de ani în activitate, deci presupunem că eşti de partea noastră. Directorului îi place să vadă oameni trecuţi de douăzeci de ani în meserie. Cred că a avut o legătură cu selectarea ta pentru această cursă. Se întoarse la dosare. Mă găsesc în situaţia de a-ţi propune un fel de tîrg, Roy. Faci treaba asta pentru noi, şi te vom avea aici, în Washington.

Kepella puse bancnotele verzi în portofel şi se uită fix la Brandenburg.

– Ce cursă?

– Ţi-am spus că noi – CIA, de fapt – avem motive să credem că următoarea ţintă poate fi Seattle. Poţi fi tu.

Kepella nu spuse nimic, întrebîndu-se cum ar fi putut stabili cineva lucrul acesta. Dar, în definitiv, CIA era o cu totul altă lume.

– Ne-ar plăcea să-i provocăm, spuse Brandenburg.

– O provocare video?

– Nu. Mai mult decît atît. Este o tehnică veche, mi s-a spus, datînd din timpul războiului. Cînd îşi încreţea nasul, Brandenburg arăta ca o nevăstuică. M-am consultat cu un om numit Stone. Ai auzit vreodată de el?

– Nu.

– Este pensionar acum. Conducea, de obicei, agenţi de contrainformaţii.

– Dubli?

– De fapt, agenţi care-i descopereau pe cei dubli.

– Te referi la SIA.

– Deci, ai *auzit* de asta?

– Doar de curînd. Un om numit Lyell o conduce, nu-i aşa?

– Stone conducea de obicei lucrurile pe acolo, spuse Brandenburg, evitînd răspunsul. În orice caz, Stone mi-a fost de mare ajutor. Ştie foarte multe despre astfel de lucruri. Ani de experienţă. Am discutat despre posibilitatea de a penetra cealaltă parte. Efectiv, să-i lăsăm să ajungă la informaţii. Este o operaţiune complicată. Deloc genul nostru. Detaliile vor veni de îndată ce voi lua o hotărîre. Directorului îi place planul. Am dori să vedem dacă este posibil. Ne gîndim la tine foarte serios pentru această cursă, Roy, dar, cum îţi spuneam mai devreme, aş vrea să te cunosc un pic mai bine, şi mi-e teamă că nu am timp. Ne trebuie cineva în care să avem încredere, înţelegi? Încredere absolută.

– Ai studiat în străinătate, nu-i aşa?

– Da, în Anglia, de ce?

– Cambridge?

– Oxford, mai precis. Roşi. Cu o bursă Rhodes.

– Vorbeşti ca un britanic. Am cunoscut un tip care se exprima ca tine. Nu e prea obişnuit felul ăsta de a vorbi.

– Mi-e teamă că nu l-am abandonat niciodată pe deplin. Au fost doar trei ani, dar au rămas în mine. Soţia mea este britanică, cum spui tu. Cred că asta nu are nici o importanţă.

– Copii?

– Nu, nici măcar unul, spuse Brandenburg cu dezamăgirea întipărită pe faţa sa bronzată.

Îşi sorbi votca.

– Aşadar, care va fi efectul?

– Efectul va fi nu mai puţin decît spargerea reţelei. Vrem o altă lovitură împotriva lui Wilhelm. Asta avem în minte.

Este un plan bun, solid, Roy. Foarte neobişnuit. Dar... ei bine, problema este că tu n-ai fost niciodată cu adevărat în misiune. Într-un fel, tocmai de asta te-am ales, pe de altă parte însă, nu sîntem siguri de tine.

– În misiune?

– Da. Cum îţi sună asta?

– Trebuie să ne lămurim. Îşi mîngîie abdomenul. Am un pic de burtă. Nu sînt cea mai potrivită persoană din departament. Prea mulţi ani de stat la un birou, asta este. Antrenamentul meu s-a încheiat cu ani de zile în urmă. A, pot încă să trag la ţintă, lucruri de genul acesta. Dar corp la corp? Nu rezist nici un minut. Depinde ce anume aveţi de gînd.

– Nu va fi nevoie de nici un antrenament în plus. Nimic de felul acesta. Vom fi la acelaşi nivel, Roy. Preocuparea mea este dacă poţi suporta sau nu presiunea. Este o sarcină dificilă; pentru oricine ar fi. Stilul tău de viaţă, palmaresul tău la băutură, suspendarea ta, toate acestea te recomandă, dar ne şi neliniştesc. Trebuie să trasez o linie subţire. Din păcate, totul a fost pus pe umerii mei. Eu trebuie să iau decizia. Înţelegi că nu avem în vedere pe nimeni altcineva în afară de tine. Tu sau nimeni. Trebuie să fii tu.

Îşi termină paharul.

– Şi? întrebă Kepella.

– Poftim?

– Care îţi este decizia?

– N-ai întreba dacă n-ai cunoaşte-o deja, Roy. Arătă dosarul. Nu-ţi stă în fire.

4

O poză color a preşedintelui atîrna pe zidul din spatele biroului lui Mark Galpin. Preşedintele zîmbea, Galpin, nu. Încăperea duhnea de mirosul înţepător al transpiraţiei. De la etajul al şaptelea al lui New Federal Building, privelişte se întindea dincolo de strîmtoarea Puget. De obicei, se putea vedea muntele Rainier, dar nu şi în acea zi. Prea ceţoasă. Galpin purta un jerseu bleumarin, o cămaşă albă, întotdeauna călcată, şi o cravată ruginie. Părul lui blond argintiu îl ajuta să pară mai tînăr de cincizeci de ani, cît avea. Biroul său mare, de culoare închisă, din lemn de nuc, părea mai curînd un obstacol intenţionat decît un loc de muncă. Nu avea nici o hîrtie pe el, doar o mapă de birou, îmbrăcată în piele de culoare neagră, o plăcuţă cu numele lui Galpin şi un telefon de plastic negru tip Merlin. Lîngă telefon se afla un pres-papier care se adîncea în formă de scrumieră – o carcasă de alamă pentru un obuz antiaerian al unui distrugător din Cel de-al Doilea Război Mondial – avînd încrustat pe margine MARK GALPIN. Galpin se chinuia să-şi compună o figură

de profesor în mare încurcătură. Venele jugulare pulsau de ambele părţi ale gîtului său drept, în ritmul rapid al inimii. Muşchii mandibulei se mişcau la unison, de parcă mesteca.

Ia loc, invită tăcut mîna lui. Kepella alese un scaun cu spatele la fereastra largă, nedorind să fie distras de o frumoasă zi de vară, şi se aşeză respirînd greu.

– Ce ai de spus, Roy?

– Nu se va mai întîm...

– De ce? De ce ai început din nou să bei, Roy? Galpin se uita în gol pe fereastră, evitînd privirea prietenului său. Îţi iei o zi de concediu medical. A doua zi nu apari la serviciu. În aceeaşi noapte, noaptea trecută, treci trei stopuri pe roşu, loveşti o maşină, sfîrşeşti turtit într-un camion. Ezită. Miroşi a băutură, aşa că te transportă pînă în centru. Am nimerit-o pînă acum? Kepella studia telefonul. Galpin continuă: Apoi ai tupeul, obrăznicia de a implica Biroul. Ce gîndeai? Ce putea să-ţi treacă prin minte?

– Tocmai asta e. Nu gîndeam.

– Nu-i nevoie să mi-o spui. Privi peste umăr spre Kepella, care-şi împreună mîinile pe genunchi. M-ai pus într-o situaţie foarte dificilă, Roy. Făcu o pauză şi adăugă: A naibii de dificilă.

– Mark, lucrurile au mers îngrozitor în ultima vreme.

– Nu vreau să aud asta, Roy, i-o reteză el, fluturîndu-şi braţele în aer. Ţi-am spus: nu ne tîrguim. Nu mă pot implica în asta. Nu trebuia să amesteci niciodată Biroul în asta, ştii bine.

– Am crezut...

– Ştiu ce ai crezut. Toată lumea ştie. Pagina a patra, pentru numele lui Dumnezeu.

Kepella rămase tăcut. Se întreba ce vedea Galpin pe fereastră. Lui Galpin îi plăcea să navigheze. Unii agenţi şi stenografi chiar îi spuneau „Căpitanul". Tentat să se întoarcă pentru a se uita şi el, Kepella se concentră pe fotografia preşedintelui. Preşedintele zîmbea ca un actor.

– Ce urmează, Mark?

– Ce urmează? întrebă el, incapabil să-l privească în ochi pe Kepella. Teribil de bună întrebare, Roy. Ce urmează? Ce

pot eu să fac cu tine? Eşti un agent bun, Roy, dar urinezi în sus, prietene, şi vine tot peste tine. Ce alternativă îmi laşi? Îmi repugnă gîndul de a aduce pe altcineva la biroul tău. Ţi-ai făcut treaba al naibii de bine, Roy. Eşti un arhivar pe cinste şi un bun prieten. Rahat. Galpin îşi împreună mîinile şi îşi domoli glasul. Este obrăznicia, prietene. Ai avut o problemă, Roy. Niciodată n-ai lăsat-o să se amestece cu slujba ta. Înainte ca oricare din noi să ştie măcar despre ea, tu o aveai sub control. Dar acum este altceva, nu-i aşa? E şi mai greu, pentru că sîntem prieteni. Comitetul nu va lăsa un fost alcoolic să ne conducă arhivele. Ştii asta. Aşa vor vedea lucrurile, Roy: prea riscant. Să fim sinceri.

– Mă cunoşti mai bine de-atît.

– Am crezut că da, Roy. Am crezut că da. Faţa lui exprima durerea trădării. Ţi-am acordat multă încredere... după recuperare.

– Ferma beţivilor.

– Am crezut că ai scăpat de ea.

– Am scăpat, Mark. Am scăpat, într-adevăr.

– Ca prieten, Roy, ca prieten, sînt aici cînd ai nevoie de mine.

– Asta e tot?

– Nu va mai dura mult. O zi, în cel mai bun caz. Nu mai e nimic de spus.

– Ba da, este.

– Ce anume?

Kepella se ridică şi întinse mîna.

– Îmi pare rău, Mark.

Pentru ca uşa cabinetului lui Kepella să se deschidă, acesta trebuia să-şi introducă, într-o deschizătură de plastic de la dreapta uşii, cartela sa de identificare, codificată magnetic. Se auzi un bîzîit şi Kepella învîrti mînerul uşii. Camera nu avea ferestre. Cu o singură excepţie, toţi pereţii erau acoperiţi de coloane de dulapuri de arhivă, gri, de oţel, cu cinci sertare, aliniate unul lîngă altul. Biroul mic al lui

Kepella era tot gri şi ocupa celălalt perete. Cîndva pe acest perete atîrnase un tablou, lucru vizibil datorită urmei dreptunghiulare ceva mai deschisă la culoare de pe zugrăveala peretelui. Kepella intitulase locul acela „Alaska în viscol". Studia acum biroul ca un străin, observînd ambianţa prietenoasă, lumina fluorescentă rece, acel gri, gri, gri. Dulapurile de arhivă erau grupate după cota de securitate.

(C)CONFIDENŢIAL
(S)SECRET

(SS)STRICT SECRET

(ICU)INFORMAŢIE COMPARTIMENTALĂ ULTRASECRETĂ

(AISMU)AVERTIZARE: IMPLICARE DE SURSE ŞI METODE ULTRASECRETE

(ICI)INFORMAŢIE DE CIRCULAŢIE INTERNĂ

(ICR)INFORMAŢII CU CIRCUIT RESTRÎNS

Fiecare dulap avea propriul sistem numeric, propria combinaţie specială de cod. Fiecare sertar al dulapurilor de arhivă era etichetat cu litere greceşti. În trei dintre dulapuri agentul trebuia să-şi introducă, înainte de a forma combinaţia, cartela codificată, magnetică. Dosarele. An după an: dosarele. Un copiator şi un aparat de tăiat hîrtie ocupau colţul îndepărtat, în spatele biroului mic al lui Kepella. O cutie emailată albastră era aşezată de-a lungul aparatului de tăiat – singura pată de culoare din birou– un incinerator de voltaj înalt, un compactor de gunoi, folosit pentru a diminua şi mai mult riscul divulgării secretului, prin reducerea bucăţilor de hîrtie la cenuşă.

Kepella ţinea pe birou un IBM PC, separat de toate calculatoarele Biroului. Îl folosea pentru a înregistra rezultatele: o bază de date managerială. Îl puse în funcţiune. Dosarele grele din dulapuri erau stocate în PC printr-un număr al diferitelor titluri de subiecte, permiţînd căutarea multiplelor etichete. Numai Kepella, Galpin şi cîţiva adjuncţi – sau ce mai erau – din Washington cunoşteau parola: ZOWEHOTE. Introduse parola şi îşi croi drum printr-o varietate de meniuri. Cîteva minute mai tîrziu, Kepella începu să noteze o serie de coduri de dosare. Nu se deranja să anuleze modul de căutare, deoarece calculatorul îl ştergea automat, dacă nu se realiza nici o intrare-cheie în cincisprezece secunde. Inima-i bătea cu putere. Acesta era începutul.

Fotocopie dosarele în cîteva minute, le aşează înapoi în dulapurile lor şi le încuie. Împături cu atenţie fiecare fotocopie, astfel încît să i se potrivească în pantofi. Călcă pentru a le presa mai bine, nodul cu care-şi leagă şireturile părîndu-i-se teribil de simbolic. O dată treaba încheiată, se aşează pe scaun şi încercă să se relaxeze. Ceea ce dorea cu adevărat era o băutură.

5

JAY Becker înainta cu hotărîre pe digul de ciment spre *The Lady Fine*. Nu se putea spune că se simţea hotărît. Dimpotrivă, dacă simţea ceva, era o teamă nedesluşită: astăzi avea *s-o întîlnească,* nu doar să-i arunce un salut întîmplător, în trecere. Nu, astăzi aveau *să-şi petreacă timpul* împreună. De aproape două săptămîni se uitase la ea: femeia care părea deopotrivă timidă şi singură, femeia care vorbea blînd; femeia care lăsa impresia că se teme de ceva. Simţea această frică în ea şi ştia că interesul lui se datora în egală măsură curiozităţii şi hormonilor. Totuşi, transpira, iar inima-i bătea puternic. Îşi scoase mîinile din buzunarele blugilor tăiaţi deasupra genunchilor, încercînd să le mai usuce. Curiozitatea era o forţă dominantă în viaţa lui Jay Becker: nevoia de a observa, pasiunea pentru necunoscut. Cele peste două sute de cîntece pe care le compusese erau pline de observaţiile sale, de la coşul de uzină pînă la baleniere.

Scrisese odată un cîntec despre o molie. El şi formaţia urmăriseră molia în timpul unei furtuni de vară, cînd luminile

fuseseră stinse în favoarea lumînărilor. Curînd, atracţia principală nu mai erau liniile frînte ale fulgerelor, ci molia. De nenumărate ori molia zburase prin flacăra unei lumînări şi cu fiecare trecere îşi mai ardea un pic din aripi. Însă nu renunţa. În cele din urmă, într-un ultim efort de a se ridica, zburase de pe masă, bătînd isteric din aripile-i pîrlite şi căzuse ca plumbul într-o baltă de ceară fierbinte de la baza unui muc de lumînare. Jay numise molia Marvin şi compusese versurile sub forma unei alegorii. Aceasta se petrecuse cu nouă ani în urmă, iar Jay încă se simţea uneori ca acea molie. În ciuda eşecurilor repetate, el continua să cînte pentru a-şi asigura existenţa, refuzînd să renunţe la visul său. Marvin, Marvin ştia, desigur, dar Jay Becker încă învăţa.

Misterul din ea îl chema. Ea deţinea un fel de secret, ceva ascuns adînc în sufletul ei. Găseşte cheia şi ea se va deschide.

Îşi cunoştea bine modul de acţiune în faţa frumuseţilor de tipul ei. Pentru el era o linie subţire între frumos şi atrăgător. O dată trecută această linie, Jay devenea un idiot care se comporta prosteşte, cu un coeficient de inteligenţă de mărimea unui timbru poştal. Era mult prea conştient de lipsurile sale ca să se supraestimeze. Era uman. „Foarte uman", după cum le spunea prietenilor apropiaţi. Îşi închipuia că într-o lume în care oamenii încercau să fie orice altceva *în afară de* oameni, el ieşea în evidenţă precum faimosul deget mare al lui Sissy Hankshaw. Îşi cheltuia energia în observaţii şi expresii, nu în jocul de pe scenă, iar femeile frumoase erau, desigur, actriţe profesioniste. El nu reprezenta o partidă pentru ele. A, putea să cînte pe scenă fără nici o problemă. Cu febră, şi tot putea să ducă la bun sfîrşit o noapte de muzică plină de energie. Însă, de îndată ce cobora de pe scenă, Jay Becker era o cu totul altă persoană. Ştia asta, deşi multe femei nu înţeleseseră niciodată pe deplin acest lucru. Îşi trecu degetele prin păr şi continuă drumul pe digul L.

– O serie de lecţii, aşa îi spusese şeful docului. *O serie* de lecţii. Vrea să concureze de Ziua Muncii la regata din Whidby. I-am spus că eşti cel mai bun căpitan pe care-l avem. Cel mai bun căpitan *disponibil*, adăugase el, excluzîndu-se pe sine de la numărătoare. Am avertizat-o să discute cu tine despre Ziua Muncii între afurisitele tale curse de biciclete şi combo-ul – şeful docului numea întotdeauna formaţia combo.

– Într-o zi, cîndva, replicase Jay, spre dezgustul evident al şefului de şantier, care, la rîndul său, spusese:

– Asta-i atitudinea pe care n-o pot suferi. N-are nici un afurisit de viitor în ea. Voi, tinerii, trebuie să vă gîndiţi la *viitor*.

Şi cu asta întorsese spatele îmbufnat.

Jay vorbise cu Jocko. Sfîrşitul de săptămînă de Ziua Muncii era încă liber. Îi venise să pocnească din călcîie de bucurie.

Făcu greşeala să arunce o privire în stînga, peste digul K, unde era ancorată *The Lazy Daze*. Noaptea trecută, cînd sosise Linda, el lăcuia vasul. Se întreba cum putea o persoană să ajungă să trăiască atît de mult timp cu o altă persoană, conştientă fiind că este o greşeală şi nefăcînd nimic s-o îndrepte. Nu făcuse nimic pînă noaptea trecută şi, destul de straniu, acum nu se simţea vinovat, ci doar uşurat. Patru ani de zile el şi Linda se străduiseră să menţină legătura lor. Iubirea lor se diminuase lună după lună. Lună după lună, problemele sporiseră. Jay nu avusese niciodată puterea de a pune capăt. Îşi dăduse seama abia noaptea trecută, după ce totul luase sfîrşit: pînă în acel moment nu găsise niciodată *puterea* s-o facă. Se simţea atît de puternic în atît de multe privinţe. Avea picioarele unui campion, putea să depăşească la fugă pe oricine din clasa lui de vîrstă. Avea puterea de a îndura asprimea vieţii de interpret de muzică originală în localuri timp de zece ani. O putere a minţii. Dar puterea inimii? Un om slab. Putea să-şi dăruiască dragostea. Nici o

problemă. Dar să-şi ia dragostea înapoi? Ferească Sfîntul. Rămăsese cu Linda mai mult decît ar fi trebuit, şi asta pentru că nu avusese puterea inimii. Sau poate că era prea multă putere. Se întrebă: Puterea constă în a rămîne cu cineva pînă la sfîrşitul amar sau în a fi în stare să rupi legătura?

Ea plînsese. Linda cunoştea punctele slabe ale lui Jay Becker. Ea nu s-ar fi dat la o parte fără luptă– în nici un caz Linda. Jay se simţise mereu ca un trofeu al Lindei mai mult decît altceva, iar noaptea trecută, cînd hotărîrea lui se exprimase, Linda nu fusese pregătită să transmită trofeul fără o ultimă scenă. Aşa că ea plînsese, iar Jay Becker găsise, în sfîrşit, puterea inimii. Aşteptase ca ea să se oprească. Cu toate că acum se simţea uşurat, simţea totodată şi un gol interior, un sentiment de singurătate pe care nu-l încercase de ani de zile. Poate că acest sentiment îl ţinuse treaz noaptea trecută. Poate că fusese rememorarea permanentă a scenei urîte cu Linda. Poate că fusese anticiparea a ceea ce îi putea aduce ziua de azi.

Într-o zi, cîndva, gîndi el. Într-un moment, cîndva. Se opri la bompresul keciului* de patruzeci şi două de picioare şi o studie pe *The Lady Fine*. Nu era cel mai bun vas făcut vreodată, dar nici cel mai prost. Ardea de nerăbdare să-l vadă în larg, cu pînzele ridicate, în mişcare. Navigaţia, ca şi cursele de biciclete sau muzica, impunea trăirea clipei. Strînse din dinţi şi ciocăni în carenă. Ştia cumva că după acel moment lucrurile nu vor mai fi niciodată la fel.

– Bună, spuse o voce cu accent german. Era luminată din spate de soarele dimineţii şi tot ce putea el să distingă era linia dominantă a umerilor şi nervozitatea cu care bătea din piciorul drept. Se mişcă spre el, iar soarele îl orbi dintr-o dată, dar nu înainte de a apuca să prindă imaginea ei. Purta pantaloni albi şi o bluză alb cu roz, cu guler; părul îi era periat în

* Vas mic cu două catarge (n. trad.).

întregime şi prins la spate de o singură agrafă. Probabil că sînteţi domnul Becker, spuse ea.

Stînd acolo în blugii tăiaţi deasupra genunchilor, într-un tricou de rugbi rupt la umăr şi adidaşi Topsider vechi de doi ani, Jay simţi că-i vine să intre în pămînt. Ce-i trecuse prin minte? Ce impresie tîmpită plănuise el să facă îmbrăcîndu-se ca un puşti de gimnaziu în vacanţa de vară? Ea era o femeie de pe Riviera, din insulele greceşti, din Marina del Rey, West Palm Beach şi Cancun. Cine era el? Un angajat care să-i cîştige un trofeu pentru vreo policioară de stejar în vreun blestemat de castel din Bavaria.

– Sînteţi domnul Becker, nu-i aşa?

El se holba.

– Da, da. Jay Becker. Se căţără pe punte şi-i întinse mîna. Îmi pare bine de cunoştinţă.

Ea îi prinse mîna cu blîndeţe şi mîinile se strînseră în grabă. Observă că ea nu avea bătăturile specifice marinarilor. Era, deci, novice în acest domeniu. Mîinile lui, dimpotrivă, erau aspre de la vîrfurile degetelor pînă la încheieturi. De la muzică la bărci şi la căzăturile întîmplătoare de pe bicicletă, mîinile lui Jay numai delicate nu erau.

– Nu ştiu dacă administratorul v-a informat, spuse ea moale, dar eu sper să învăţ să navighez. Mi-ar plăcea să particip cu *The Lady* la regata din Ziua Muncii. Nu este vasul meu, aşa încît nu eu voi lua decizia finală...f

– Decizia?

– Dacă veţi conduce sau nu vasul...

– Înţeleg...

– Nu eu voi lua decizia, ci... patronul meu.

Pentru Jay era acum limpede ca lumina zilei. Misterul. Misterul ei. Aproape că se poticnise la acel cuvînt.

– Deci, ce să fac? întrebă ea cu inocenţă.

Avea cei mai strălucitori ochi verzi pe care Jay îi văzuse vreodată.

Doar tu,
Doar tu ai ochii...

Cîntece. Mereu cîntece. I se păru că ochii ei erau trişti. Nu era o tristeţe permanentă, ci o tristeţe de moment, ca şi cum tocmai s-ar fi oprit dintr-un plîns lung şi amar. Simţi nevoia s-o ia în braţe şi s-o consoleze. Voia să-i spună „Povesteşte-mi ce te nelinişteşte. Spune-mi. Te voi asculta". În schimb, spuse:

– Hai să aruncăm o privire.

Ea îl urmă. Îl studie. El se opri la fiecare tanchet, la fiecare vinci. Trase de una, împinse de alta, verifică rezistenţa balustradei. Îşi plimbă mîna de-a lungul velei, controlînd cusătura, ciocăni tecul, se aplecă spre scara de tambuchi şi coborî.

The Lady Fine era echipată ca un vas de agrement, nu ca unul de curse. Remarcă o servietă deschisă pe tejghea, ce conţinea un telefon. Le văzuse în cataloage. Articole trăsnite. Un telefon portabil.

– Telefon celular? întrebă el.

– Da.

– Destul de luxos. Nu mai e bun o dată ce ai ieşit pe mare, nu-i aşa?

– Nu. Cred că nu. Proprietarului – patronul meu – nu-i place să folosească radioul de bord.

– Nu-l condamn.

– Este al lui.

– Tot confortul de acasă, spuse Jay, observînd televizorul, combina muzicală şi videorecorderul.

Ar fi putut adăuga un comentariu despre gustul costisitor al proprietarului: televizorul era Sony, combina părea ceva din *Războiul stelelor*, dar oricine deţinea un vas trebuia să aibă bani. Expresia era: un vas este o gaură în apă, în care îţi arunci banii. Nu era o expresie nouă, iar luxul pe care-l vedea nu-l surprindea pe Jay. Era mai trăsnit decît unele, mai puţin

trăsnit decît altele. Totul este relativ. Trase de uşa unui dulăpior şi observă că zăvorul trebuia reparat. Uşa avea un joc chiar şi atunci cînd era închisă. Pe mare, ar fi zăngănit la nesfîrşit. Jay avea urechi sensibile – nu suporta nici un zăngănit. Merse mai departe să examineze pînzele. Erau depozitate sub cele două paturi-bănci din faţă. În banca de la babord era un spinaker* alb-albastru, o velă de la proră şi încă o velă mare. La tribord, găsi depozitate o velă de la proră şi ceva echipament de scufundare: măşti, tuburi cu oxigen şi suliţe. Tot luxul.

– Faceţi scufundări? întrebă el. Ea nu răspunse, iar el se întoarse spre ea. Stătea în cambuză şi îl privea. Faceţi scufundări? întrebă din nou.

Ea părea atît de speriată de el.

– Nu. Nu fac scufundări.

– Cu ce se ocupă patronul dumneavoastră?

Ea ezită din nou. De această dată mai mult.

– Este om de afaceri, răspunse în cele din urmă. Apoi, schimbînd subiectul, întrebă: Ce credeţi? Cum vi se pare vasul?

– Este o frumuseţe. Jay îi oferi unul dintre zîmbetele sale de efect, la care nu primi răspuns. Nu pot să vă spun prea multe pînă cînd nu îl punem în mişcare, spuse, gîndind: Ca şi tine.

Îndesă sacul cu vela de la proră înapoi în cală şi închise magazia. O dată ajunşi pe punte, Jay o întrebă:

– Ce ştiţi despre navigaţie?

– Am făcut windsurf înainte.

– Grozav sport, spuse Jay, ridicînd capacul de la cocpit şi umblînd prin lucruri oarecum neglijent. Aţi fost vreodată în vreun echipaj?

– Cînd eram mai tînără, îi spuse ea.

Se întoarse s-o privească şi din nou soarele era în spatele ei, dîndu-i o aureolă eterică. De două ori în numai cîteva

* Velă triunghiulară (n. trad.).

minute, gîndi el – ai părut mai degrabă o fantomă decît un om.

– Numele dumneavoastră? întrebă el, uitîndu-se spre ea cu coada ochiului. Care-i numele dumneavoastră?

În ciuda luminii care-i venea în ochi, îi simţi zîmbetul. Cînd ea vorbi, fu sigur că zîmbea. Îl putea auzi chiar.

– Marlene, îl informă. Marlene Johanningmeir.

– Ăsta da nume.

Ea aprobă, cu acelaşi surîs, apoi îşi reluă figura ei sobră şi privi în altă parte. El lăsă capacul să cadă cu zgomot la loc. Observă că sunetul neaşteptat nu o perturbă. Rămase calmă, cu braţele încrucişate pe piept. Ochii ei străluceau în soare. Poate că aici era tot misterul: aceşti ochi. Poate că nu era nimic altceva decît aspectul şi propriii lui hormoni în mişcare. Poate.

– Îl scoatem în larg?

Ea ridică din umeri.

– Mă veţi învăţa?

– Da. Făcu o pauză. Vă voi învăţa. Să-l scoatem în larg.

– Spuneţi-mi ce să fac.

El îi spuse ce are de făcut.

Cîteva minute mai tîrziu, Marlene aruncă frînghia de la proră pe digul L, iar Jay dădu ambarcaţiunea înapoi, scoţînd-o din cala de lansare, cu motorul Diesel bîzîind. Un pescăruş ţipă şi se ridică de pe un pilon, aripile purtîndu-l fără efort spre cerul indigo. Briza îl izbi pe Jay Becker drept în faţă şi un zîmbet îi arcui buzele. Se afla la bordul unui vas bun, cu o femeie frumoasă, plătit să navigheze. Alţii erau în turnuri de sticlă, nu departe de şantierul Shilshole, uitîndu-se probabil pe fereastră chiar în acel moment şi observînd vasul minuscul care plutea pe lîngă dig. Dacă viaţa lui ar fi luat o altă întorsătură, poate ar fi privit dintr-un astfel de zgîrienori. Ar fi fost, poate, într-un costum, la un birou mare, cu două telefoane şi o secretară. Se gîndea la aceasta acum, recunoscător că era aici. În pofida datoriei către Linda, pen-

tru maşina stricată, în pofida celor opt ore la Shilshole şi a celor cinci ore cu formaţia în fiecare zi, simţea cum îl copleşeşte gratitudinea. Cine mai era atît de norocos? Cine mai era plătit să navigheze astăzi? Cine mai putea să cîştige epuizante curse de biciclete la treizeci şi unu de ani? Nu, Jay Becker îşi cunoştea averea: era un om bogat şi îi mulţumea lui Dumnezeu în gînd, în timp ce striga şi o punea pe Marlene să strîngă velele şi să le depoziteze în cocpit. Era sănătos, avea prieteni. Avea un vis, era optimist. Era încrezător. Ce-şi mai putea dori?

În prima oră se studiară reciproc. Jay nu avea nici o intenţie să forţeze nota. Şeful de şantier spusese o serie de lecţii; nu avea nici un sens să forţeze lucrurile şi să pericliteze o săptămînă sau mai mult de astfel de muncă. O ţinu pe *The Lady Fine* împotriva vîntului şi îi cercetă velele.

În primele cincisprezece minute, ştiu că *The Lady* nu avea să cîştige niciodată o cursă. Participase la o mulţime de regate, în care un vas ca acesta se pierdea din start, la cinci picioare bune de prima geamandură, şi ajungea în afara cîmpului vizual pînă la sfîrşitul cursei. Aceasta însă nu era problema lui. El fusese angajat să facă vasul să se mişte cît putea de repede şi să-i dea femeii de la bord ocazia să se simtă ca şi cum ar participa la cursă. Cel puţin, atît putea să facă.

Marlene zîmbise o dată, cu cîteva minute mai devreme, deşi faptul păruse mai curînd o greşeală. Se uitase şi ea la el, verdele ochilor ei amestecîndu-se cu verdele apei din strîmtoarea Puget, cu buzele arcuite la colţuri, cu dantura ivindu-se pentru scurt timp, doar ca să se retragă înapoia buzelor ţuguiate. Aceasta se petrecuse în timpul unei rafale serioase venind dinspre babord, iar *The Lady* se înclinase la tribord, proiectînd un duş de apă pe feţele lor. De aceea zîmbise, gîndi el, aşa că întări strînsoarea şcotei principale, învîrti vinciul velei de la proră de două ori şi schimbă puţin direcţia vasului. *The Lady* se aplecă iarăşi puternic spre tribord, iarăşi duşul cu apă năvăli peste bord, stropindu-le feţele. Dar ea nu mai zîmbi, ci doar îşi şterse faţa cu mîna. Jay

lăsă, aşadar, cîrma să se învîrtească spre tribord şi îndreptă vasul, încetinindu-l şi eliminînd posibilitatea altui duş.

– Cum vi se pare? întrebă el.

Ea întoarse capul spre el şi el simţi cum îşi reţinea un zîmbet.

– Da, este distractiv. Dar nu învăţ. Vreau să învăţ.

O femeie hotărîtă, gîndi el.

– Bine, s-a făcut. Veniţi aici.

Surîsul era acum veritabil, iar entuziasmul, evident, şi Jay îşi dădu brusc seama că ea crezuse că ar fi putut să nu aibă niciodată o asemenea ocazie. Poate că, gîndi el, trebuise să lupte din răsputeri numai pentru a obţine aceste lecţii. Poate că aceasta era singura ei ocazie de a se „distra". Dacă aceasta era situaţia, atunci Jay avea să-i ofere toată distracţia pe care o putea dori, pentru că un client mulţumit revine întotdeauna – şi cine l-ar putea întrece pe el în această muncă?

– Aţi văzut cum am aranjat velele?

Ea încuviinţă din cap.

– Uitaţi, o voi lăsa să coboare un pic, spuse, slăbind iute şcota principală şi şcota velei de la proră, îndreptînd prora lui *The Lady* cu cîteva grade în sensul vîntului. Vasul ezită un moment, apoi vela principală se umflă cu zgomot şi *The Lady* începu să plutească din nou lin. Cînd o îndrept iar împotriva vîntului, aranjaţi vela mare... exact ca la windsurfing... anunţaţi-mă cînd credeţi că aţi înţeles. Răsuci cîrma vasului spre babord şi o privi pe Marlene în timp ce ea studia palanul de la vela mare şi se apucă să-l aranjeze. Remarcă concentrarea ei şi înţelese de îndată că nemţii şi americanii erau specii diferite. Atenţia ei faţă de detalii, hotărîrea ei îl impresionară. Era ceva *important* pentru ea. Observă că bluza ei roz fusese stropită. Părul îi flutura pe spate, iar Jay gîndi că ea se simţea pe vas în largul ei. Perfect! anunţă el. Sînteţi născută pentru asta. Acum, vela de la proră.

The Lady se înclină într-un unghi ascuţit, iar Marlene ţipă şi surîse scurt. Îl văzu observîndu-i zîmbetul şi întoarse capul.

Încurcat, Jay îi spuse:

– Nicăieri în *Ghidul navigatorului* nu spune că nu ai voie să te bucuri.

– Aceasta este o carte? întrebă ea absolut serios.

El clătină din cap dezamăgit.

Atunci ea rîse: o muşcătură în briza rece, ochii sclipind, dinţii albi. Jay îşi simţi inima bătînd cu putere, iar apoi luînd-o la goană nebuneşte precum *The Lady Fine*. Un zîmbet. Fii atent cu ea, se avertiză el, este genul de femeie puternică.

– *Tu* te distrezi? întrebă ea.

Voi să-i răspundă, dar se pomeni privind-o fix în ochii aceia verzi şi nu reuşi să scoată o vorbă. Aprobă din cap.

Valul îi izbi pe amîndoi în acelaşi timp. Rîseră împreună, Marlene cu bluza udă şi sexy, Jay cu apa curgîndu-i de pe bărbie. Întinse mîna şi i-o luă pe a ei, aşezînd-o pe cîrmă.

Bum, bum, bum.

– Este în întregime a ta, îi spuse.

Se dădu la o parte şi o lăsă să preia controlul.

6

ÎNCEPUSE să plouă şi, cu toate că era un fapt banal în Seattle, lui Kepella i se părea extraordinar de simbolic. Lacrimile naturii, nu asta era de fapt ploaia? În ultimele cîteva zile fotocopiase şi transportase prea multe dosare FBI ca să le mai numere. Ascunse în grupuri de cîte trei, le răspîndise prin oraş în seifuri, dulăpioare de vestiar şi magazii. Afacerea începuse. Materialele „doar pentru ochi", tipărite cu cerneală bleu, astfel încît să nu poată fi fotocopiate, le citise în microfonul unui casetofon. Avea suficiente informaţii răspîndite în acest oraş ca să întoarcă complexul militar cu ani de zile în urmă. Cu decenii, poate. Un singur om. Aprinse semnalizatorul, lumina sa verde pîlpîindu-i în faţă. Emoţia puse stăpînire pe Kepella: acţiune, acţiune adevărată!

Acum nu mai exista cale de întoarcere. Cu doar douăzeci şi cinci de minute mai devreme fusese suspendat pe termen nelimitat, pînă la investigaţii ulterioare privind accidentul său de maşină. Aşa cum era de aşteptat, comitetul făcea din el un ţap ispăşitor. Povestea lui se mutase în ultimele trei zile

de pe pagina a patra pe pagina a doua. Era o celebritate nedorită, o țintă pentru furia și animozitatea a mii de oameni complet necunoscuți. Un Richard Nixon din Seattle. O dăduse în bară și nu era deloc pe punctul de a fi iertat. Exact cum sperase Brandenburg.

Kepella o luă la dreapta de pe South Washington pe Sixth Street. Cînd ajunse la South King, coti la stînga și parcă. Partea din Seattle în care se afla este cunoscută sub numele de International District, deși mulți preferă să-i spună Chinatown, în ciuda diversității oamenilor care locuiesc aici. Străzile nu sînt foarte curate și nu există zgîrie-nori extravaganți, dar există o energie unică, asemeni energiei dintr-un stup de albine sau dintr-un mușuroi de furnici roșii.

Kepella trecu prin fața unei băcănii cu firma scrisă cu litere chinezești. Prin geamul care mai păstra urmele ploii observă mai multe femei scotocind prin lăzile cu legume și dovleci, scoțînd, punînd de o parte și ambalînd produsele dorite. Un copilaș cu ochi mari, ținut sprijinit de șold, urmărea cumpărăturile bunicii sale. Kepella îi zîmbi spontan și-i făcu cu ochiul. Copiii aveau ceva anume care-l făcea pe Kepella să surîdă.

Barul mizerabil al lui Fu Won, situat la colțul dintre South King și Eighth Street nu fusese renovat de la începutul anilor '60. Lui Kepella însă îi plăcea. Era unul dintre acele locuri în care nu ar fi pus piciorul nici un alt agent FBI, genul de local în care trebuia să ajungi să cunoști oamenii mai înainte ca ei să-ți spună cît este ceasul. Toată lumea îl numea pe barman Georgie. Numele lui adevărat era Lon Wong, dar acest nume fusese cauza atîtor glume și încăierări în bar, încît Fu îi ordonase să și-l schimbe în Georgie, iar numele prinsese. Ceea ce spunea Fu avea greutate: avea aura unui călugăr budist, duritatea unui sergent de instrucție, fața și dinții unui om cu o fizionomie deformată. Se răspîndise zvonul că pe la șaptesprezece ani, în Bangkok, Thailanda, Fu alunecase în timp ce alerga să plaseze un pariu la Clubul Sporturilor din

Bangkok. Terenul de golf al Clubului Sporturilor era în parte conţinut de un hipodrom. Jucătorii de golf, dispuşi să plaseze cîţiva baht pe un pur-sînge, trimiteau un „băiat" să ducă banii. Fu şi alţi „alergători" abandonaseră de mult drumul către casele de pariuri aprobat de club. Ei alegeau în schimb scurtătura: drept peste pista hipodromului. Fu fusese trîntit la pămînt de Galloping Dream. Fusese călcat în picioare de Darling Dancer. Dancer se alesese cu un picior rupt. În mod miraculos, Fu, care avea nevoie de vreo două duzini de cusături, se ridicase luînd-o la goană. Ştia că nimeni nu dobora un cal de curse în aşa fel, încît să trăiască pentru a povesti despre asta. Nu se oprise din fugă decît la Seattle. Aceasta se întîmplase cu patruzeci şi unu de ani în urmă.

Pumnul drept al lui Kepella era încleştat.

– Ca de obicei, Georgie.

– Da, să trăiţi, domnu' Roy.

Mîinile lui Georgie lucrară sub tejghea şi preparară o băutură pentru Kepella. Kepella simţi mirosul omului înainte ca acesta să i se aplece peste umăr. Fu mirosea întotdeauna amar, ca citronada. Vechea citronadă.

– Cum merge, Fu? întrebă Kepella.

– Merge, domnu' Roy. Se apropie şi mai mult şi îi şopti, deşi nici un alt client nu se afla la o distanţă de la care să poată auzi: Jucaţi cu noi astăzi?

Fu avea înclinaţii spre genul dramatic. Kepella nu putea niciodată să-şi dea seama ce gîndeşte bătrînul ţap.

– Posibil.

– Aţi cîştigat bine noaptea trecută, declară Fu.

– Dacă n-aş cîştiga din cînd în cînd, Fu, n-aş mai veni pe aici.

Georgie se sprijinea pe tejghea, luînd parte la conversaţie şi aprobîndu-l vizibil pe Kepella. Rîseră toţi trei.

Iben Holst şedea într-o maşină de lux închiriată, cu pereţi albi şi scaune bune, confortabile. Vechiul bolid al lui Kepella

era parcat în apropiere. Holst ştia totul despre Roy Kepella. Se ţinuse după el ca o umbră timp de mai multe săptămîni. Ceea ce aşteptase erau cele mai recente ştiri. Kepella se afla în cădere, iar Holst, ca un vultur care se roteşte la înălţime, aştepta să ciugulească din carnea de pe hoit. I se părea că are tot timpul la dispoziţie pentru aceasta. De fapt, mai avea doar cîteva săptămîni.

Holst stătea liniştit, întrebîndu-se dacă bătrînul chinez se ocupa de trebuşoara lui. Holst plătise cu generozitate pentru rezultate; acum se punea doar problema dacă chinezul putea sau nu să livreze marfa.

Nouăzeci de minute agonizante mai tîrziu, Holst intră în localul lui Fu Won. Kepella nu era la bar. Aceasta însemna că trebuia să fie în camera din spate, deoarece Holst nu-l văzuse ieşind. O matahală de tip oriental păzea uşa camerei din spate. Era scund şi rotofei, cu ochi negri mohorîţi, bine ascunşi în scobiturile pielii cafenii. Purta un tricou sport, larg, care făcea reclamă Jocurilor Olimpice de Vară. Pe antebraţul său, tatuajul unui nor în formă de ciupercă erupea spre cot. Sub el, un set de litere chinezeşti descria ceea ce, tradus aproximativ, însemna Peace Brother*. Aşa-i spuneau toţi în barul lui Fu, deşi numai paşnic nu părea. În ultimele cîteva săptămîni, Holst ajunsese să-l cunoască bine. Peace Brother deschise uşa în faţa lui Holst. La fel ca Fu Won, şi el se afla pe statul de plată al lui Iben Holst.

– A, bine aţi venit, domnule Holst.

Avînd forma unui picior de cal, cicatricea lui Fu se întindea de sub nas pînă la urechea dreaptă. Dinţii îngălbeniţi de prea mult fumat, strîngeau o ţigară fără filtru, un accesoriu permanent între buzele sale. Ţigara Camel se sălta în sus şi în jos, făcînd să-i cadă în permanenţă scrum în poală.

* Fratele păcii (n.trad.).

Camera era mică, plină de fum, întunecată, cu excepţia mesei verzi de pocher, acoperită cu pîslă, luminată de un bec puternic. Kepella era acolo. Un chinez cu înfăţişare respectabilă, pe care Holst nu-l întîlnise niciodată, şedea lîngă Fu. Purta costum, avea fruntea încruntată, concentrat asupra cărţilor pe care le ţinea în mînă. Patsy şedea lîngă acesta, sorbind băutura ei neagră, controlîndu-şi peruca din păr de cal pentru a fi sigură că nu a alunecat. Patsy şi Holst se cunoşteau. Un tînăr pe nume Kim ocupa scaunul din stînga lui Fu. Purta o geacă de piele neagră, ca şi Holst. Holst se aşează lîngă băiat. Scaunul scîrţîi. Fumul se rotea sub lampă.

– Cred că îi cunoaşteţi pe toţi, în afară de domnul Lu şi domnul Kepella, spuse Fu, arătînd spre fiecare din ei. Domnul Holst.

Lu înclină din cap, fără să-şi ia ochii de pe cărţile lui. Kepella ridică privirea şi-i întinse mîna.

– Roy Kepella.

– Spuneţi-mi Iben, vă rog. Holst vorbea cu un puternic accent german. Avea ochi turcoaz deschis, un păr scurt, ca de in, şi o înfăţişare aspră, impozantă. Sprîncenele mici, ca două linii de penel, indicau cu vîrfurile ascuţite în direcţia urechilor sale fără lobi. Buzele erau aproape vineţii. Dinţii erau albi ca porţelanul lustruit. Geaca de piele se potrivea bine pe corpul lui atletic. Numele Kepella îmi sună familiar.

După cum era plănuit, Fu interveni:

– O coincidenţă nefericită, domnule Holst. Vă gîndiţi probabil la ştirile recente, agentul FBI care se numeşte Kepella?

Aceasta atrase atenţia omului de afaceri Lu. Se uită pe rînd la toţi cei din jurul mesei.

– Nici o legătură, spuse Kepella.

Holst încuviinţă din cap.

– Ce coincidenţă! Niciodată n-am mai auzit acest nume.

– Este destul de comun în această zonă, spuse Kepella, privindu-l pe Fu în ochi, recunoscător că omul avea totuşi puţin caracter.

Aprecia un om de afaceri care ştia să-şi protejeze clienţii.

Fu împărţi cărţile.

7

SHARON Johnson găsi adăpost. Preotul îi oferi o cameră într-o clădire de piatră din spatele bisericii. Un număr de paturi de campanie din pînză fuseseră depozitate în catacombe cu ani în urmă, ca parte a unui plan de apărare civilă. Preotul îi desfăcu un pat, îi aduse aşternutul şi chiar o periuţă de dinţi. Petrecu acolo două zile şi două nopţi, speriată, gîndindu-se cum să-şi recapete paşaportul. Ascuns în paşaport, codificat, era un număr de telefon: legătura. Preotul îi aducea preparate de picnic, formate din supe fierbinţi, brînză, pîine, mere, vin roşu. Seara tîrziu, în cea de-a doua zi, în timpul unei partide de cărţi, vorbiră. Simţise atingerea morţii şi nici grija pioasă nu putea să atenueze oribila impresie. Frica de pe faţa lui Brian o bîntuia cu aceeaşi intensitate cu care mirosul de umezeală stăruia în sălile clădirii de piatră.

Bărbatul înalt, cu buze groase, reveni în prima dimineaţă, căutînd-o pe „verişoara" lui. Întrebă un diacon, dar nu află nimic.

A doua zi dimineaţă, cu o eşarfă pe cap, ea se aventură pe străzi. Purta o vestă de un verde măsliniu şi o bluză albă de

bumbac, pe care i le dăduse preotul, pretinzînd că le-a împrumutat de la o prietenă. De fapt, ea ştia că preotul le cumpărase, pentru că omisese să îndepărteze etichetele care indicau preţul.

Voia îmbrăcămintea ei proprie, dar, mai important, *trebuia* să aibă paşaportul şi banii. Bagajele şi paşaportul rămăseseră în camera de la hotel. Ştiind că unul, dacă nu chiar mai mulţi oameni, ar fi putut s-o pîndească, îşi dădea seama că nu putea să dea buzna, pur şi simplu, înăuntru şi să urce în cameră.

O cafenea de vizavi de hotelul Regensburg părea un loc bun ca să-şi adune gîndurile şi să-şi alcătuiască un plan. Chelneriţa, o blondă cu sîni, coapse şi mîini mari îi aduse o ceaşcă de cafea tare pe care Sharon o plăti cu una din cele cinci mărci pe care i le împrumutase preotul. Amestecă două linguriţe pline cu zahăr în cafeaua espresso şi o bău. Cele cinci mese ale cafenelei erau înghesuite una în alta, fiecare nu mai mare decît o tavă mare. Perdelele colorate de la geamuri erau legate la marginile ferestrei, ca nişte fanioane festive. Cîţiva clienţi veniră şi plecară; cei mai mulţi veniră şi rămaseră. Într-o oră, toate scaunele fură ocupate, iar nivelul zgomotului crescu considerabil.

Sharon observă, în sfîrşit, trei dintre cameristele hotelului, încă în uniformă, mergînd pe trotuarul opus. Una dintre ele, o roşcată atrăgătoare, traversă strada pietruită şi se opri lîngă cafenea părînd să aştepte o maşină. Sharon ieşi şi se apropie de ea. Vorbi în engleză:

– Bună...

– Da? răspunse fata nervos, întorcînd brusc capul.

Avea ochi cenuşii adorabili, un piept plat şi încheieturi delicate.

– Nu te supăra, nu eşti cameristă la hotel?

– Hotelul Regensburg, da.

O engleză impecabilă.

– Mă întreb... Sharon ezită. Vreau să-ţi cer un serviciu. De fapt, pot să-ţi plătesc.

– Da?

Curiozitate.

– Sînt un oaspete al hotelului Regensburg... *eram* oaspete. Camera 321. Am avut o despărţire îngrozitoare de soţul meu, înţelegi... Juca bine teatru, încruntîndu-se cu durere. O altă femeie. Figura cameristei exprima compasiune. Sharon continuă: Am fugit, înţelegi... Cu toate acestea, mi-am lăsat lucrurile în cameră. Soţul meu a plecat din oraş... A plecat la Bonn. Cu *ea*. Se încruntă. Dar sînt aproape sigură că a pus pe cineva să supravegheze holul. Poate chiar camera, deşi mă îndoiesc.

– Şi aveţi nevoie de lucrurile dumneavoastră?

– Aş dori foarte mult să le am. Ai putea...?

– N-ar trebui. Nu este permis.

– Îţi pot plăti treizeci de dolari SUA sau echivalentul în mărci germane. Va trebui să împachetezi lucrurile. Portofelul este în poşetă. Aruncă o privire spre hotel, revenind apoi la tînăra femeie. Sînt destui bani. Va trebui să mă încred în tine. Te rog să achiţi nota de plată de la hotel. Spune la casă că ai găsit banii de plată în camera mea. Le datorez costul a trei nopţi. Nu este nimic altceva de achitat. Un băiat de serviciu poate să ia bagajele şi să le aducă la uşa din faţă. Voi aştepta într-un taxi. Nu ştiu ce altceva să fac.

– Iată şi maşina mea.

O maşină mică trase lîngă trotuar. Avea roţi mici, iar spaţiul din interior era de două persoane. Camerista deschise portiera şi se aplecă înăuntru, vorbind repezit, în germană. Şoferul, o altă tînără, ascultă şi aprobă din cap. Maşina plecă. Camerista se îndreptă şi spuse:

– Voi face asta pentru dumneavoastră.

Aproape o oră mai tîrziu, în timp ce un cer întunecat, de culoarea zăpezii murdare, acoperea oraşul, Sharon dădu un telefon. O femeie de la celălalt capăt al firului îi spuse un număr şi închise. Formă acest număr de mai multe ori. Nici un răspuns. Se decise să ia un tren.

Gara, acoperită de o imensă cupolă verde, translucidă, era în cea mai mare parte goală. Sharon se îndreptă cu paşi iuţi spre casa de bilete şi, folosind o carte de credit a Agenţiei, luă un bilet dus pentru Bonn, cu plecarea peste şaptezeci de minute.

Întorcîndu-se, îi observă pe cei doi. O fixau cu privirea. Nici unul nu-i părea cunoscut, dar, chiar şi aşa, era evident că ea le părea cunoscută. Se întrebă ce să facă; pregătirea ei se evaporă, fiind înlocuită brusc de panică. Ce intenţionau să facă? Ce *puteau* să facă?

Să te omoare, răspunse imediat mintea ei. Întocmai ca pe Brian.

Se apropiau încet, ca din întîmplare. Ucigaşi de profesie, gîndi ea. Cu poşeta pe umăr şi biletul în mînă, ridică cele două valize. Se îndreptă repede spre uşa pe care scria DAMEN. Tocurile ei pocneau pe pardoseala de piatră. Cei doi veneau tăcut în urma ei, micşorînd distanţa.

Împinse uşa şi intră într-o încăpere mică, cu chiuvete şi o oglindă pe peretele din dreapta. O uşă interioară o conduse în toaletă. Îşi dădu seama dintr-o dată că încăperea era goală. Nu era nici măcar fata de la toaletă, plecată probabil în pauză. Lăsase însă o pereche de pantofi şi un halat. Vor îndrăzni oare? Îşi puse jos valizele şi se năpusti spre micul dulap de lemn deasupra căruia atîrna halatul. În al doilea sertar găsi un coş de răchită conţinînd instrumente de cusut, inclusiv o foarfecă, pe care o înşfăcă grăbită.

Auzi uşa din afară deschizîndu-se cu zgomot. Se repezi la uşa interioară, alunecă şi căzu în mîini şi genunchi în momentul cînd o atinse. Uşa se dădu în lături. Văzu o lamă lungă, subţire, ieşind din mîna dreaptă a bărbatului. El se opri, simţind-o în spatele lui. Înainte ca el să se poată întoarce, Sharon ridică foarfeca deasupra capului şi i-o înfipse în spate cu putere. Amîndoi ţipară simultan, zidurile acoperite cu faianţă amplificînd volumul sunetelor. Stiletul îi căzu din mînă. Ea îl lovi cu piciorul, îndepărtîndu-l, şi făcu un pas înapoi, muşcîndu-şi încheieturile degetelor de la mîna dreaptă, întrebîndu-se ce să facă.

Bărbatul nu era mort. Nu era nici măcar inconştient, deşi părea să fie în stare de şoc. Căzuse pe spate – pe foarfecă – perforîndu-şi un plămîn, iar acum stătea întins pe podea, cu braţele şi picioarele bătînd aerul ca o broască ţestoasă întoarsă. Încerca să vorbească, dar nu articula nici un sunet.

Sharon se strecură pe lîngă el şi apucă cea mai importantă valiză a ei, poşeta atîrnîndu-i încă pe umăr. Auzi din nou scîrţîitul uşii exterioare, care se deschidea. Să fie oare...? Găsi stiletul, îl apucă strîns şi fugi în dreapta uşii, aşezîndu-se pe vine. Uşa se dădu în lături. Piciorul îmbrăcat în pantaloni al unui bărbat. Înfipse cuţitul în coapsa bărbatului. El ţipă, se încovoie de durere şi căzu peste celălalt individ.

Ieşi în fugă pe uşi, depărtîndu-se de gară. Începuse să plouă.

8

JAY o remarcă, singură la o măsuţă din celălalt capăt al încăperii, cu un pahar înalt cu ceai cu gheaţă în faţa ei. Se odihnea, ţinîndu-şi bărbia în palmă, uitîndu-se în gol pe fereastră, cu ochii ei verzi, neprivind nicăieri, nevăzînd nimic. Jay credea în capacitatea unor oameni de a da din întîmplare peste ceva dorit şi, cu toate că intrase oarecum din întîmplare, ca să cumpere un cornet de îngheţată, nu fu şocat s-o vadă acolo. La început, ea nu-l observă: continua să se uite în gol, cu ochii verzi, imobili, asemeni ochilor unei statui de marmură. Purta pantaloni scurţi de culoare albă, o bluză madras şi papuci de plajă pe picioarele-i mari. Avea unghiile de la picioare vopsite în roşu, nu şi cele de la mîini. Părul îi era prins la spate cu o bentiţă de pînză, ceea ce o făcea să arate ca o jucătoare profesionistă de tenis, încălţată cu pantofi nepotriviţi. Comandă două cornete cu ciocolată şi se apropie de masa ei. Rămase în picioare pînă cînd ciocoata începu să-i curgă pe mîini. În cele din urmă, îşi drese glasul, iar ea întoarse privirea către el. Îi întinse un cornet.

– Ciocolată, spuse, zîmbind larg.

Ea păru derutată.

– Lecţia este abia peste o oră. Ai spus ora unu.

– Ştiu.

– Nu înţeleg.

– Cicolată. Am spus „ciocolată". Ţi-am cumpărat un cornet.

– Nu, mulţumesc, răspunse ea.

– Îmi picură pe mînă. Făcu o pauză. Te rog.

Îl luă de la el, evitînd cu grijă atingerea mîinilor.

– Mulţumesc, spuse fără vlagă.

– Se poate?

Agăţă cu piciorul un scaun liber din faţa ei. Ea ridică din umeri şi linse marginea cornetului cu ciocolată.

– A, eşti o lingătoare.

Ea îl privi cu curiozitate, cu limba pe jumătate scoasă din gură.

– Unii oameni morfolesc îngheţata, alţii o ling, explică el. Tu eşti o lingătoare.

Ea îşi trase limba înapoi şi muşcă, morfolind.

– Nu-i nimic greşit în a linge.

Îi făcu cu ochiul. Ea zîmbi, acoperindu-şi gura deschisă cu mîna. – Este bună, recunoscu ea.

El aprobă din cap.

– Mulţimea de arome se prepară chiar aici. Este făcută în casă. Cea mai bună din oraş. Ea încuviinţă şi începu să lingă din nou. Ţi-a plăcut?

– Da. Mi-a plăcut, mai ales să stau la cîrmă. Este un vas bun, nu-i aşa?

– Da şi nu, răspunse el sincer. Nu este un vas de curse, Marlene. Nu vom avea nici o şansă la regată. Nu cu *The Lady Fine*. Este prea lată şi prea adînc cufundată în apă. Ne vom distra, dar nu vom cîştiga.

– Cine poate şti? Poate că *The Lady Fine* va fi cea norocoasă.

Evita cu bună ştiinţă să spună „noi", iar Jay nu pierdu din vedere acest lucru. Nimeni nu-i ceruse să concureze pe vas

alături de ea. Doar şeful de şantier pomenise asta, dar cine putea să-l creadă?

Ea lingea, el morfolea. Cornetele de înghețată se micşorau. Ea nu mai spuse nimic, iar el începu să se simtă în plus.

– Te deranjez?

Era evident că întrebarea îi întrerupsese şirul gîndurilor. Avea urme de ciocolată la ambele colțuri ale buzelor, făcînd ca cei douăzeci şi ceva de ani să pară mai curînd doisprezece. Îşi linse urmele de ciocolată.

– Nu, îi spuse. Doar că mi-e dor de casă.

– Germania?

Încuviință din cap. Cînd muşcă din cornetul de zahăr, acesta se sfărîmă, cîteva firimituri căzură pe masă, împreună cu o picătură de ciocolată.

Jay se simți caraghios; era evident că ea nu avea chef de vorbă.

– Ei bine, zise, ridicîndu-se din scaun, ne vedem mai tîrziu.

– Pleci?

– Te-am deranjat. A fost fără intenție.

– Rămîi. Îl privi drept în ochi. Te rog.

Bum, bum, bum. Se aşeză la loc. Amîndoi începură să vorbească în acelaşi timp. Rezultatul fu o babilonie. Jay se opri şi zîmbi. Marlene ronțăi din cornetul ei.

– Dă-i drumul, zise el.

– Voiam să-ți spun că e foarte drăguț din partea ta că mi-ai cumpărat această înghețată. Îți mulțumesc.

– Cu plăcere.

– Cum crezi că putem s-o facem pe *The Lady Fine* mai rapidă? Există vreo cale sau nu este posibil?

Jay se gîndi un minut.

– Totul este posibil... Ea rîse înainte ca el să poată continua. De ce rîzi? întrebă el.

– Iartă-mă. A fost nostim... „totul este posibil". Asta sună tipic american, cred. Da, tipic american. Gîndim diferit, tu şi eu.

Lui Jay nu-i plăcu ideea. Voia să gîndească la fel.

– Tu nu crezi?

– Că totul este posibil?

– Da.

– Nu. Nu cred. Este o aiureală. Unele lucruri sînt posibile, da. Totul? Desigur că nu. Unele lucruri sînt, pur şi simplu, aşa cum sînt. Nu pot fi schimbate. Eu sînt om de ştiinţă. Oamenii de ştiinţă ştiu că există limite. Tu eşti marinar. Zîmbi. Marinarii cred că paradisul este chiar deasupra orizontului.

– Oamenii de ştiinţă credeau cîndva că pămîntul e plat.

– Eu nu apăr ştiinţa.

– Marinarii le-au dovedit că greşeau. O lăsă să se gîndească la aceasta în timp ce-şi termina cornetul. Ce fel de om de ştiinţă? întrebă după un moment, nu fără o nuanţă de umor în voce.

– Inginer electronist, răspunse ea pe un ton oficial.

– Calculatoare?

– Nu chiar calculatoare, dar le înţeleg. De ce?

– Atunci ce? Ce fel de electronică?

Ea observă un steag american fîlfîind pe unul din vasele ancorate.

– Munca mea este plictisitoare. Aş prefera să nu discut despre ea. Schimbînd subiectul, întrebă: Astăzi vom folosi spinakerul?

El aruncă o privire steagului, remarcînd direcţia vîntului.

– Am putea, la întoarcere, dacă vîntul o va ţine tot aşa. Nu mi-ai răspuns la întrebare.

Ea îi studie faţa. O tăcere lungă, intrigantă se scurse în timp ce se priviră în ochi. În cele din urmă, Marlene spuse:

– Mă simt ca şi cum mi-ai citi gîndurile.

– Nu, zise el, încă fixînd-o cu privirea, şi făcu o pauză înainte să adauge: Aş vrea să o pot face.

– Într-adevăr?

– Da. Ochii i se înceţoşau, începeau să ardă, dar el nu se clintea, nici nu se uita în altă parte. Tu ascunzi ceva.

Ea se făcu albă ca varul.

– De ce spui asta?

– Ştiu cînd o persoană ascunde ceva.

– Atunci, tu *chiar* citeşti gîndurile. Privi din nou afară, la steag, întrerupînd contactul lor vizual, şi împinse restul cornetului de zahăr în gură. Eşti muzician, spuse după un moment.

– Da, dar munca mea este plictisitoare. Aş prefera să nu discut despre ea.

Ea zîmbi larg.

– Credeam că muzicienilor le place întotdeauna să vorbească despre ei.

– Chiar aşa?

– Muzicienilor, pictorilor, poeţilor, oamenilor de artă le place să vorbească despre ei.

– Muzicienii au două personalităţi. Există omul de scenă şi Joe, omul obişnuit.

– Pe el îl văd eu acum, pe Joe omul obişnuit?

– Nu, admise el. Acesta este Jay Becker, care vrea să impresioneze o femeie frumoasă. Roşi; nu-i venea să creadă că spusese asta. Era nebun? Ea părea năucită. De unde s-a auzit asta? întrebă, încercînd să dea înapoi.

– Iar aceasta este Marlene, căreia îi este frică de un bărbat chipeş.

Bum, bum, bum. Spusese ea într-adevăr asta? El se simţi ca şi cum s-ar fi topit de la picioare în sus. Ea căută în poşetă bani pentru ceaiul cu gheaţă. El nu ştiu dacă trebuia să se ofere să plătească sau nu. De fapt, nu putea să gîndească ce să spună şi nu era sigur că i-ar fi ieşit ceva pe gură dacă ar fi încercat. Ea puse doi dolari pe masă şi se ridică. Faţa îi era roşie. Spune ceva, tontule! Nu putea să gîndească.

– Este timpul să plec, spuse ea, aproape în şoaptă, stînjenită.

Gîndeşte-te la ceva! Dar nu putea. O urmări cum se îndreptă spre uşă.

– Aşteaptă! reuşi el în sfîrşit. Cuplul de la masa alăturată ridică privirea spre el. Se repezi după Marlene, care ajunsese

la uşă. O ţinu deschisă pentru ea. Într-o zi îmi vei spune, zise el sec.

Cu gîndurile duse, Marlene înclină trist din cap. Glasul ei abia se auzea.

– Ştiu.

Doar atît spuse. Părea gata să izbucnească în lacrimi. Se întoarse şi plecă.

O urmări cu privirea. Cînd ajunse la o oarecare distanţă de el, privi înapoi, peste umăr, evident, fără să se aştepte ca el să mai fie acolo. Cînd îl văzu privind-o, întoarse iute capul şi-i făcu semn cu mîna. El îi răspunse. Ea însă nu mai văzu.

9

ÎN ultimele două seri avuseseră loc căderi de tensiune. Cele mai recente ştiri dădeau vina pe aparatele de aer condiţionat – o scuză neconvingătoare într-un loc ca Seattle, unde nimeni nu avea aparate de aer condiţionat. În ambele nopţi, Kepella fusese la localul lui Fu, pierzînd mai mulţi bani. În ambele nopţi jocul continuase în timpul întreruperii curentului. În această a treia noapte, cînd lumina se micşoră şi apoi se stinse, Kepella trînti cărţile pe masa de pîslă uzată şi spuse:

– Eu renunţ. Ochii mei nu mai suportă încă o noapte cu lumini improvizate şi lumînări.

Se duse la bar şi îşi comandă băutura obişnuită.

Înălţimea ei nu era cu mult peste cinci picioare. Purta o bluză din mătase artificială, roşie ca focul, cu nasturi chinezeşti şi pantaloni negri, care-i erau atît de strîmţi, încît cusătura dispărea între picioare. Stătea aplecată peste tonomatul situat într-un colţ întunecos. Îl lovi cu furie. Kepella voia să meargă sus şi să... Ea se întoarse şi îl privi drept în

ochi, ca şi cum i-ar fi citit gîndurile. Cea mai drăguţă figură de chinezoaică pe care o văzuse vreodată. Nici o zi peste douăzeci şi cinci de ani, cu pupile negre, de mărimea bobului de mazăre. Surîse şi chicoti ca o liceană.

– Mi-a mîncat sfertul de dolar, se plînse ea. Veni drept spre el, mişcîndu-se ca o leoaică la trap, cu bluza lucioasă săltînd pe sînii mici, obraznici şi pe sfîrcurile tari. Ai şliţul desfăcut, îi spuse în treacăt şi chicoti.

Se duse pînă la un scaun înalt de bar, lăsînd alte patru libere între ei.

Kepella îşi controlă şliţul. Era o glumă. O urmări cum îşi trece piciorul peste scaun, aşezîndu-se mai bine. Îşi mişcă şoldurile, aranjîndu-se pe scaun, făcîndu-l pe Kepella să rămînă aproape cu gura căscată. Atunci îşi dădu seama că ea nu încerca să fie sexy. Pur şi simplu, nu putea să fie altfel.

– Asta a fost o poantă ieftină, îi zise. Ea nu păru să-l audă. El ridică tonul. Am spus că asta a fost o poantă ieftină.

– Te zgîieşti la mine, îi spuse. Tonomatul are o oglindă.

Kepella se uită la tonomat, apoi la Georgie, care ridică din umeri şi zîmbi:

– Se pare că v-a prins, domnu' Roy.

10

THE *Streak* era un nume meritat. Era o bicicletă de curse Olmo, cu finisaj de crom: strălucea în soare cu aceeaşi intensitate ca o bară de protecţie de la un Caddillac din '59. Era alcătuită din scheletul de fier de la Campagnolo şi avea ghidon Cenneli. Jay stătea nervos lîngă ea.

– Aşadar, ce crezi?

Pelticeala lui Jocko îl făcea să vorbească precum motanul Sylvester.

– Cred că în cîteva minute începe cursa.

– Mă refer la şansele tale, picioare de vrabie.

Jay îşi privi picioarele. Erau bronzate, musculoase şi păroase. Erau orice altceva, numai picioare de vrabie nu.

– Şansele mele ar fi fost mai mari dacă nu apărea Rossi.

– Cui îi pasă de Rossi? Acum trebuie să te gîndeşti la drum.

– E cel mai bun din stat. Concurent olimpic la Los Angeles în '84.

– Fleacuri. Eşti pe gazon propriu. Eşti pe bicicleta italiană cea mai lucioasă. Dacă cineva ajunge în spatele tău, va fi orbit.

– A crescut aici. Este pe o Masi.

– Dacă s-ar opri ploaia, m-aş simţi şi eu mai bine. O cursă de biciclete nu merită o încheietură fracturată sau altceva.

– Asta face parte din întrecere.

– Eşti un maimuţoi îngîmfat.

Fură întrerupţi de vocea care ţipa în portavoce:

– Două minute pînă la startul cursei. Să rămînă numai concurenţii, vă rog. Două minute.

Jocko îl bătu cu palma peste numărul de pe spate.

– Ţine minte cele două schimbări de viteză despre care mi-ai vorbit.

Jay îşi fixă cureluşa de la cască sub bărbie şi îşi mişcă maxilarul, înclinînd din cap în acelaşi timp. Începu să dea din pedale, pe loc, mărind treptat ritmul.

– Tîmpită poziţie, bombăni el.

Jocko încuviinţă.

– Ce norocos e irlandezul. Va trebui să sprintezi mai devreme.

– Pe primul deal, răspunse Jay, pufăind ca un motor cu aburi.

– Baftă, spuse Jocko şi se strecură spre trotuar, printre bicicletele înghesuite.

– Un minut, anunţă starterul cu un pistol de start în mînă, din vîrful unei scări înalte cît o prăjină.

Jay aruncă o privire spre trotuar, sperînd să vadă un semn liniştitor de la Jocko, dar nu-l văzu. Nu o văzu decît pe ea. Se simţi ca într-una din acele reclame banale pentru şampon, în care bărbatul viril vede doar o faţă într-o mare de cîteva sute. Şi ce faţă! Zîmbea pentru că ştia că el o vedea. Nu-i făcea semn cu mîna, nu înclina din cap, nu-i trimitea bezele. Doar surîdea.

– Treizeci de secunde, ţipă starterul.

O zarvă ciudată, ca sunetul greierilor vara. O sută şaisprezece oameni îşi încălecară bicicletele de curse. Jay îşi băgă piciorul în bucla metalică a pedalei. Uneori se lega în pedale, dar nu şi astăzi. Ploaia şi strada plină de amatori îl determinară să n-o facă. Rossi probabil că era legat. Ca şi cîţiva dintre ceilalţi.

– Cincisprezece secunde...

Nu-şi amintea să-i fi spus despre cursă. Cînd îi spusese? Era surprinzător s-o vadă stînd acolo. Surprinzător de frumos. O prăpastie era trecută: asta îi făcea prieteni, nu doar cunoştinţe profesionale. Era clar că ea făcuse un efort ca să fie aici.

– Zece, nouă, opt... anunţă vocea.

Tensiunea crescu. Muşchii se încordară. Jay putea să vadă spatele căştii lui Rossi: italianul era pe pedale, perfect echilibrat, doar frîna de mînă ţinîndu-l înapoia liniei de pornire. Era gata să dea drumul la frînă şi să apese în jos pedala. Rossi voia să învingă.

– Şapte, şase...

Jay mai concurase împotriva lui Rossi o singură dată şi avusese o pană cu un sfert de milă înainte de sosire. Rossi cîştigase atunci. Pînă să se producă pana, Jay depăşise deja douăsprezece biciclete şi era la trei de Rossi. Ar fi putut să-l învingă.

– Cinci, patru...

Ceva îi distrase atenţia lui Jay. Aruncă o privire scurtă în stînga lui, spre Jocko. Linda stătea lîngă Jocko. Linda! Linda fixa cu atenţie figura la care se uitase şi Jay. Figura lui Marlene.

– Rahat, spuse Jay.

– Trei, doi...

Poc!

Rossi ţîşni în frunte. Din cauza poziţiei sale, Jay trebui să aştepte ca bicicletele din faţa lui să se pună în mişcare.

Cineva căzu în dreapta sa şi două sau trei biciclete se ciocniră de concurentul căzut. Nu acordă atenţie faptului – primul său antrenor îl învăţase asta – se pregăti doar pentru valul rapid de biciclişti care evitau ambuscada.

Rossi luă prima turnantă confortabil. Avea deja o lungime avans. Jay depăşi prin stînga două biciclete, ajungînd în faţa unui tip cîrlionţat. Auzi dintre clădiri ecoul cunoscutului strigăt de război al lui Jocko – aprobarea antrenorului său.

Încă două biciclete se pierdură la turnantă, roţile lor subţiri alunecînd pe pavajul umed. Rezultă o ciocnire zgomotoasă. Jay socoti că cel puţin alte şase biciclete căzuseră. Schimbă viteza şi depăşi încă un tip. Rossi era cu opt biciclete în faţă. Concurenţii începură să se înşire. Jay se aventură şi trecu pe o viteză mică. Se aplecă pe bicicletă şi depăşi încă doi concurenţi. Nu era o poziţie bună pe drum sau în strategia cursei ca să mai facă o mişcare. Jay îi prinse pe cei doi pe neaşteptate. Băgă *The Streak* în viteza a cincea. Rossi era încă în frunte, cu şase biciclete în faţa lui Jay.

Fusese ideea lui Jocko să monteze apărători din fibră de sticlă la ambele roţi. Erau micuţe, produse în Spania şi probabil că adăugau trei sute de grame la greutatea totală a bicicletei. Nici unul dintre concurenţii din faţa lui Jay nu-şi pusese apărători, dar lui Jay îi plăcuse raţionamentul lui Jocko: apa stropită din faţa şi din spatele tău şi absorbită de îmbrăcămintea ta cîntărea mai mult decît apărătorile de un pfund, care împiedicau nouăzeci la sută din apă să te stropească. Era genul de bun simţ practic al descurcăreţului, tipic pentru Jocko. Nu ştia absolut nimic despre cursele de biciclete, dar logica lui era impecabilă. Jay ducea o greutate mai mică. Privi în faţă. Toţi bicicliştii lăsaseră dîre în spatele lor. Tricourile li se udaseră de la apa împroşcată de roţi. Jay privi scurt în oglinda retrovizoare montată la casca sa: toată lumea

se purta frumos. Nici una dintre primele douăzeci de biciclete nu făcea vreo mişcare. Concurenţii se aşezau în linie.

Era distractiv să ai străzile oraşului închise pentru tine, sticleţi care să păzească toate intersecţiile. Într-o dubă TV, parcată la colţul următor, se afla o echipă de televiziune care încerca să înregistreze cursa pentru ştirile de la ora şase. Trecînd pe lîngă ei, Jay zîmbi.

Rossi schimbă viteza şi ţîşni din pluton – o mişcare vicleană, luînd în considerare dealul care urma. Strategia zădărnici planurile lui Jay – aici intenţionase el să forţeze pentru prima oară, dar mişcarea lui Rossi îi derută pe toţi, iar Jay trebui să se aplece şi să pedaleze doar ca să se menţină al şaptelea. Simţi furnicături în păr: începea să transpire.

Antrenamentul lui Jay ca marinar îi atrase atenţia asupra rafalei: văzu ondulaţiile unei băltoace din susul drumului. Vîntul sufla prin intersecţie, ducînd şi ploaia cu el. Jay urmări cum îl lovi pe Rossi şi îl făcu s-o ia la stînga. Trebuia să fie puternică pentru a incomoda un biciclist cu abilitatea lui Rossi.

Domnul Numărul Doi desigur că nu ştia să navigheze, căci nu o văzuse. Cînd vîntul îl atinse, îi suflă bicicleta de sub el. Ţipă şi căzu, cu un picior agăţat în pedală. Fuse tîrît sub bicicletă şi alunecă într-o maşină de poliţie cu destulă forţă ca să provoace o adevărată zarvă. Jay nu mai văzu restul. Se ghemui peste ghidon şi-şi îndreptă roata din faţă spre dreapta, pregătindu-se să înfrunte rafala. Cînd îl lovi, pedală mai tare şi ţinu strîns ghidonul. Se clătină, dar nu pierdu nici un deget în favoarea vîntului. Se apropie repede de locul liber lăsat de concurentul căzut. Rossi era cu cinci biciclete în faţă.

Acum urma lovitura lui. O plănuise şi, o dată ce Jay Becker plănuia ceva, mergea pînă la capăt. Nu exista cale de întoarcere. Nimic nu îl ambiţiona mai mult decît competiţia.

* 1 inci = 2, 54 cm (n.trad.).

Nu era doar cursa, era Rossi, iar Rossi îl bătuse o dată. Jay aprecia neprevăzutul. Această apreciere venea în parte de la stabilirea ordinii cîntecelor la concertele formaţiei. Dacă mulţimea părea să dorească un cîntec lent, îi dădeai mai întîi unul ritmat, apoi dansul lent. Dacă voiai să stîrneşti o mulţime tăcută, nu săreai direct într-un rock, nu, îi puneai o melodie chiar foarte lentă – concordînd cu starea ei – ca după aceea, cu fiecare cîntec, unul după altul, s-o aduci la frenezie. Raţionă că aceeaşi teorie ar putea să funcţioneze împotriva unei persoane ca Rossi: dacă nimeni nu depăşeşte niciodată pe deal, atunci fă-o tu. De ce nu?

Cea mai comună strategie de cursă este să treci pe o viteză mai mică la poalele dealului şi să pedalezi ca naiba ca să-ţi menţii poziţia. Jay schimbă viteza cu douăzeci de iarzi mai devreme decît concurentul din faţa sa. Teoria sa era simplă: găseşte momentul potrivit ca să ataci baza dealului cu maximum de viteză. Pentru a menţine ritmul, trebuia să pedaleze mai tare decît omul din faţa sa şi, în acest efort, angrenajele lui *The Streak* se văitară. Concurentul din faţa sa auzi schimbarea vitezei. Jay *simţi* cum omul se uită în oglinda retrovizoare, dar, înainte ca numărul patru să-şi fi dat seama, Jay o lua prin stînga lui, ridicîndu-se de pe şa şi pedalînd nebuneşte. Numărul trei rămase şi el în urmă. Jay pedala tare. Nu era vorba atît de faptul că ceilalţi nu-şi puteau apăra poziţiile, cît de tactica lui Jay. Poziţiile lor fuseseră atacate şi cîştigate înainte ca ei s-o ştie.

Jay nu mai avu putere să se ocupe şi de concurentul numărul doi. Se linişti şi îşi recîştigă forţa, pregătit să lupte cu oamenii din spatele lui pentru poziţiile pe care le pierduseră. Să cheltuiască energie pentru numărul doi ar fi fost un exerciţiu de prisos. Ar fi putut cîştiga poziţia, dar pentru cît timp? Cu picioarele epuizate, ar fi fost o ţintă uşoară pentru cei doi furioşi din spatele lui. Îl văzu pe Rossi ajungînd pe creasta dealului. Jay se lăsă în jos, lovit din dreapta de o

rafală puternică. Rossi schimbă viteza şi ţîşni. Numărul doi făcu la fel. Jay îl văzu pe domnul fost Numărul Trei lansînd un atac în stînga lui. Cei doi erau, secundă de secundă, roată lîngă roată. Întrebarea era doar cine va ajunge primul la schimbătorul de viteze. Jay nu ezită. În fracţiunea de secundă dinainte ca mecanismul vitezei să funcţioneze la adversarul său, avansă cu o jumătate de roată faţă de cealaltă bicicletă, apoi întinse mîna după schimbător. Jay se năpusti în faţă şi se înclină puternic într-o curbă strînsă, la stînga. Insul calculase greşit „lovitura" lui Jay, iar cînd acesta coti, fu obligat să încetinească. Jay recuceri locul al treilea, schimbă viteza şi se angajă într-o serie de curbe prea strînse pentru ca vreunul din următori să emită vreo pretenţie legitimă la poziţia sa. Avea încă doi oameni în faţa lui. Iar unul din ei era Rossi.

Se lupta cu biciclistul din spatele lui Rossi. Tipul era bun. Fiecare încercare de depăşire era întîmpinată de o hotărîre pe măsură. Curbă după curbă, goneau de-a lungul străzilor ude, transpirînd, gîfîind, schimbînd viteze. Vitezele şi lanţurile scrîşniră; cauciucul subţire ţipă în apă. Ghidon lîngă ghidon, roată lîngă roată, se luptau din răsputeri. Iar apoi, în sfîrşit, omul păru terminat.

Jay estima că se luptaseră pentru poziţie aproape cincisprezece minute. Amîndoi erau obosiţi. Rossi pedala fără efort înaintea lor. Jay rezistase tentaţiei de a privi la adversarul său, găsind ciudat cum, cu cît încerca să nu se uite, cu atît mai mult dorea s-o facă. Dar nu se uită. În aceste bătălii strînse pentru poziţie, chiar şi cea mai uşoară întoarcere a capului putea să te coste cursa.

Cu coada ochiului, Jay văzu sclipirea albă produsă de mişcarea căştii celuilalt. În acea fracţiune de secundă, Jay îi tăie calea. Era mai degrabă un vicleşug. Ştia cum este să vezi acea smucitură a braţelor. Concurentul reacţionă ca toţi bicicliştii. Îşi smuci şi el roata, dar mai tare decît Jay. Roata lui Jay trecu în faţa celei a adversarului său. Pentru a evita cioc-

nirea, omul trebui să se oprească din pedalat. Jay se ridică pe pedale, iar bicicleta lui țîșni înainte. Apa împroșcată de roata lui Rossi îl lovi. Rossi, care probabil că urmărise întrecerea lor în oglindă. Rossi, care părea să fi ieșit la o plimbare de duminică și nu să conducă un pluton de biciclişti entuziaşti în cea mai mare cursă a verii. Dumnezeule, ce mult dorea să-l învingă pe Rossi.

Trecură de ultima cotitură și se îndreptau spre linia de sosire, cu mulțimea de pe margine mult mai numeroasă decît se aşteptase Jay. Un vuiet izbucni. Cîțiva copii strigau încurajări. Alții aplaudau.

Aplauze. Oamenii rar își dădeau seama ce însemnau aplauzele pentru un muzician. Adevărul în cazul lui era că la cincizeci pînă la șaizeci de dolari pe noapte, pînă cînd un muzician ajungea la un concert, instala tot echipamentul, acorda instrumentele, se schimba în ținută de spectacol și lua cina, cîștiga aproape cincisprezece dolari din plata sa, iar acei cincisprezece *puteau* acoperi și acea oră și jumătate de strîns echipamentul și de încărcat înapoi în dubă, la sfîrșitul nopții. Aceasta însemna că muzicienii cîntau pe gratis. Oamenii nu înțelegeau acest lucru. Adevărata „plată" era entuziasmul mulțimii, aplauzele. Era singurul combustibil pentru focul interpretului.

Uralele sporiră, ca și energia lui Jay. Bicicleta lui zumzăia la unison cu cea a lui Rossi. Vitezele scrîșneau. Mulțimea urla mai tare.

Brusc, Rossi schimbă viteza.

Jay se aplecă spre schimbătorul său prea tîrziu. Rossi cîștigă cursa.

Jay trecu linia de sosire. Bărbatul cu fanion își ținea degetele în formă de V, indicînd locul secund. Jay aruncă o privire în stînga, spre Marlene, și o văzu făcîndu-i cu mîna. Merse în continuare și ajunse lîngă Rossi.

– Frumoasă cursă, ţipă el în vacarmul produs de un avion cu reacţie de deasupra lor.

Rossi aprobă din cap. Aflaţi încă în mişcare, cei doi îşi atinseră mîinile. O aclamaţie palidă se înălţă din mulţime.

La două cvartale distanţă, Jay urma drumul spre punctul de start. Jocko îl întîmpină cu acelaşi zîmbet de circumstanţă, care devenise semnul lui distinctiv. Nu-şi spuseră nimic. *The Streak* fu adăpostită în duba lui Jocko, după care Jay întrebă:

– Unde este ea?

– Linda?

– Nu, Marlene.

– Cine?

– Femeia de la Shilshole.

– Era aici?

– Oh, la naiba.

Jay se grăbi spre locul unde o observase. Cîţiva copii se apropiară, oprindu-l, cerîndu-i autografe. Se ridică pe vîrfuri. El şi Marlene se văzură. Ochii ei erau mai verzi şi mai strălucitori ca niciodată. Apoi ea dispăru. Mai apucă să-i vadă din spate părul blond dispărînd după colţ. Pierdută.

Jocko îl ajunse din urmă.

– Frumoasă cursă, sîsîi el. Ştiam că ai să ajungi după fraierul ăsta.

Jay se întoarse şi spuse:

– Ar fi trebuit să-l înving.

– Este unul dintre cei mai buni din ţară. Ia ce ţi se oferă, prostule.

Faţa lui Jay se încordă, sudoarea curgîndu-i de pe bărbie, umerii încă încovoiaţi de la cursă.

– Tu *accepţi* ceea ce ţi se *oferă*, Rocks. *Tu iei* ceea ce ţi se cuvine. Jocko îi dădu un prosop şi Jay se tamponă pe faţă. Asta-i diferenţa, mai spuse el.

– Arăţi minunat.

Se întrebă ce-l făcea să spună asemenea lucruri. Poate o dorinţă ascunsă de a da greş. Este prea mult pentru tine, băiete, asta e problema? Ai de gînd s-o sperii cu clişee şi zîmbete de băieţel?

– Mulţumesc, răspunse ea sincer.

Purta un bikini la modă: cîteva şnururi care fixau trei petice de lycra bleu, bine plasate. Sînii erau destul de mici pentru a avea nevoie de un pic de susţinere. Costumul îi venea ca turnat. O femeie cu un bust mai mare n-ar fi arătat bine. Marlene arăta provocator.

Îi întinse o mînă şi îl trase la bord cu siguranţă, zîmbind larg. Cînd ajunse la bord, îl sărută pe obraz.

– Asta pentru ce e?

Zîmbea ca un şcolar, întrebîndu-se din nou de ce spunea astfel de lucruri, de ce făcea mutra asta stupidă. Trecu pe lîngă ea, încercînd să n-o lase să răspundă.

Ea ridică din umeri. El nu observă.

– Pentru că ai sosit al doilea.

– Aproape că m-am săturat de asta, mormăi el. Se întoarse spre ea şi adăugă repede: Dă drumul la frînghia de la proră de îndată ce pornesc motorul.

Ea se supuse şi porni înainte. Jay se duse la pupă, porni motorul Diesel şi dezlegă frînghia.

The Lady Fine pluti încet pe lîngă dig, cu Marlene la proră, urmărindu-l cu privirea pe Jay, care se uita lung spre mare.

Cerul era azuriu la est şi presărat cu nori pufoşi, gri, la vest. Un vînt de cincisprezece noduri sufla dinspre vest, ridicînd, din cînd în cînd, valuri cu creasta înspumată pe suprafaţa strîmtorii Puget. Razele soarelui de vară cădeau pe ele. Costumul ei de baie, toată fiinţa ei erau provocatoare. Jay nu-şi putea lua ochii de la ea. De fiecare dată cînd se mişca, ţesătura albastră, subţire, se ondula aţîţător. Se apleca încoace, se înclina încolo, trăgea o bretea sau întindea mîna să-şi aran-

jeze la spate micul bikini. Jay se simţea astfel poate pentru că ea venise să vadă cursa. Poate că era sărutul de pe obraz cînd urcase la bord. Poate că era pielea ei netedă, catifelată sau costumul ei mic. Europencele sînt diferite, gîndi el. Sofisticate, puternice şi mature. Linda nu se afla nici la degetul cel mic al ei.

– La ce te gîndeşti? întrebă ea.

– De ce întrebi?

– Velele...

Jay privi în sus: ambele vele veneau în vînt. Nici măcar nu-şi amintea să le fi ridicat. Le coborî un pic; velele reveniră la viaţă pocnind.

– Cît timp vei sta în Seattle?

– De ce?

– Sînt curios.

Ea zîmbi. Jay simţi cum roşeşte.

– Nu ştiu, spuse ea. Într-o anumită lumină părul ei strălucea roşu. Voi începe să lucrez în curînd. Să sperăm că tu şi cu mine vom participa la regată...

– Ziua Muncii...

– Da. Făcu o pauză. Presupun că puţin după aceea voi pleca. Fruntea îţi este încruntată.

Marlene îi vorbise despre şeful ei, un anume Iben Holst, care conducea în străinătate un lanţ de magazine de articole sportive. Lăsase la o parte majoritatea detaliilor.

– Aranjează vela genoveză de la proră, îi spuse el. Încă puţin. Bine. Observi diferenţa?

Ea studie vela genoveză; Jay o studie pe ea.

– Da. Pot chiar s-o simt.

Vasul carenase perceptibil.

Şi eu pot să te simt, se gîndea Jay. Aş vrea să-ţi spun că sînt îndrăgostit, dar mi-e frică de tine.

– E perfect, spuse. Acum apucă de cîrmă. Îndreaptă vasul în sensul vîntului şi aranjează vela mare. Eu mă voi ocupa de vela genoveză.

Îşi schimbară locurile. Jay îi atinse uşor spatele cu mîna, în trecere. Ea nu păru să observe. Un moment mai tîrziu, *The Lady Fine* carenă încă mai mult în apă. Ea strigă de bucurie, iar pieptul i se umplu de aer. Capătul stîlpului de susţinere a punţii atinse apa. Spuma mării biciui fibra de sticlă albă.

– Las-o în jos puţin... Da, perfect, spuse el.

Ea chiui entuziasmată; vîntul îi flutura părul.

– Dă drumul cîrmei, comandă el.

Ea se supuse. *The Lady Fine* se îndreptă imediat împotriva vîntului. Velele fîlfîiau zgomotos. Şcotele pocneau frenetic, lovindu-se de tangon şi catarg. El făcu doi paşi spre ea, ridicînd tonul pentru a fi auzit.

– Marlene, strigă.

Ea privi în sus, spre el. Ochii verzi. Micul costum de baie. Pieptul ei unduia în sus şi în jos, în sus şi în jos.

Voia s-o sărute. Voia să-şi înlănţuie braţele în jurul ei şi s-o tragă aproape. Voia să-i simtă inima cum bate lîngă a lui. Voia să-i miroasă părul şi să-i simtă obrazul lipit de al său. Îi cuprinse faţa cu mîinile. Velele continuau să fîlfîie. Vasul părea că se destramă. Se priviră în ochi, cu inimile bătînd, respiraţia uşoară şi neregulată.

Lui i se păru o eternitate. Nu fu nevoie s-o sărute – nu că n-ar fi îndrăznit. O energie caldă şi vibrantă trecu prin ei, prin mîinile lui, prin obrajii ei moi. Făceau dragoste, dăruindu-se unul altuia, cu privirile fixe, în timp ce barca tremura în vînt. O ţinuse un minut, o oră, o viaţă întreagă?

– Nu contează, spuse el.

Ea suspină.

El îşi coborî mîinile; observă că tremurau.

La fel şi ale ei.

Jay plecase de o oră. Funcţionarea motoarelor pe drumul spre Shilshole încălzise destulă apă pentru un duş rapid. Ea se gîndea încă la el, cînd ceasul de pe vas bătu de şapte ori. Purta pantaloni de bumbac albi, sandale albe şi o bluză roz. Un lănţişor subţire de aur îi înconjura gîtul. Cu picioarele aşezate pe o bancă-sofa din mijlocul navei, Marlene urmărea ştirile de la un Sony mic, cu un rom sunrise în mînă. Lîngă ea se afla o carte broşată.

Nu se uita niciodată la ştirile principale, deschidea televizorul numai ca să prindă prognoza meteo. Pentru acea noapte existau şanse de ploaie. Ce mai era nou? Sorbi din rom. Cînd opri televizorul, Holst urcă la bord. Întotdeauna în acelaşi moment al serii.

Coborînd scara de tambuchi, se aplecă pentru a-şi feri capul şi spuse:

– Eu sînt.

– Cine altcineva?

– Ar fi putut fi prietenul tău, marinarul.

– Nu-l amesteca în treaba asta!

– Nu fi tăioasă cu mine, Marlene. Holst îşi descheie fermoarul de la geaca de piele neagră. Ochii lui turcoaz, întotdeauna ciudat de distanţi, o fixau. Diabolic. Să nu uităm cine este de serviciu.

– Nu încerca să spui că *mi-am dorit* serviciul acesta.

– Eşti aici. Eşti o fată destul de deşteaptă ca să cooperezi. Ar fi fost o prostie din partea ta să faci altfel.

Marlene nu suporta să i se spună *fată* – îşi imagina cosiţe şi ciorapi trei sferturi. Ea era femeie.

– Dar nu-l mai implica pe Jay. Lasă-l în pace.

– Te place. Nu va bănui nimic.

Holst îşi prepară o băutură. Ea îl ura. Îi dispreţuia aroganţa, stăpînirea de sine, încrederea de sine. Se folosea de oameni. Există cineva mai josnic decît cel care se foloseşte de ceilalţi?

– Te foloseşti de oameni. L-ai folosit pe tata ca să mă ai pe mine, acum mă foloseşti pe mine pentru a obţine informaţii. Unde se opreşte asta?

– Nu se opreşte. Îşi amestecă cocteilul. De ce s-ar opri?

– Şi acest om Kepella. Te foloseşti şi de el.

– Bineînţeles.

– Şi nici una dintre aceste fapte nu te deranjează?

– Ascultă-mă. Vorbeşti ca şi cum eu aş avea un mecanism de telecomandă pentru toţi cei cu care lucrez. Nu-i aşa. Am putere asupra lor, da. Dar este doar puterea pe care ei îmi permit de bunăvoie să o am. Tatăl tău a contribuit ilegal – asta a fost greşeala lui. Din cauza asta, tu ai acceptat să ne ajuţi aici. A fost alegerea ta. Acest Kepella este complet zăpăcit. Joacă prea mult. Asta este problema lui. Eu, pur şi simplu, profit de ceea ce deja există. Tu mă faci să par chiar diavolul.

– Pentru mine chiar eşti, murmură ea.

– Ce-ai spus? întrebă el supărat, ca şi cum n-ar fi auzit.

– Nimic.

Holst îi împinse picioarele jos de pe pernă şi se aşeză. Marlene se îndreptă– nu-i plăcea să stea atît de aproape de el. Îşi puse mîinile pe coapsa ei, atingîndu-i o ureche cu cealaltă mînă.

Ea se foi şi-i împinse mîna în lături.

– Ţine-ţi mîinile acasă.

El puse jos băutura şi îngenunche în faţa ei.

– Tu încă nu înţelegi, nu-i aşa, Marlene?

O privi în ochi, apoi întinse mîna şi îi atinse pieptul.

Ea îi lovi mîna, îndepărtîndu-i-o.

– Eşti dezgustător! Du-te de aiçi!

El clătină din cap. Îl lovise. Faţa i se îmbujoră. Se simţi tentat s-o bată, chiar atunci, pe loc. O bătaie zdravănă. Îi plăcea să bată fete. Nici o fată nu-l pălmuise vreodată pe Iben Holst.

– Marlene, nu mă vei mai lovi niciodată. Niciodată! Şi voi face tot ce-mi place. E clar? Ea privi în altă parte. Reputaţia tatălui tău, viitorul lui se află în mîinile tale. Ar fi o prostie să nu cooperezi cu noi. Toţi ştim cît de mult îţi iubeşti tatăl. Îi atinse din nou pieptul. Ea se strecură, încercînd să scape. O prinse de păr şi i-l răsuci, supunînd-o. Încercă să-i sărute buzele nemişcate, acoperindu-i faţa cu salivă. Rînji lasciv. Desigur, poţi oricînd să te răzgîndeşti. Rîse patetic. Dar n-o vei face. Tatăl tău înseamnă prea mult pentru tine, nu este aşa? Ea nu răspunse. O trase mai tare de păr. Ea ţipă de durere. Nu-i aşa?

– Da, admise ea.

El o eliberă.

– Aşa te vreau. Zîmbi. Fii recunoscătoare că nu cer *mai mult*. Zîmbetul i se lărgi într-un rînjet. Am venit să-ţi spun că ne apropiem de ţintă. Se va întîmpla curînd. Mă voi întoarce mîine.

Şi, spunînd acestea, plecă.

11

PRINS în cursă pe o spirală descendentă, Roy Kepella începu să se neliniştească. Poate că, în definitiv, nu el era cel potrivit pentru această operaţiune. Oh, avusese şi el partea lui de emoţii în primii ani, deşi, în general, mai mică şi nesemnificativă. Serviciul lui adevărat începuse cînd fusese transferat la Arhive. Dumnezeule, se simţise acolo ca raţa în apă, reorganizînd, restructurînd, devenind expert, astfel încît nu putea să nu fie remarcat, să nu fie implicat. Îi văzuse pe alţii de vîrsta lui transferaţi pe tăcute din cercurile de la vîrf. Nu şi Roy Kepella, nu domnule. *Fă-te important şi vor avea nevoie de tine.* De aceea acceptase plin de zel sarcina de la Brandenburg: aveau să-l remarce de data aceasta, probabil că aveau să-i agaţe de gît o blestemată de medalie.

Fritz Wilhelm. Biroul era pe urmele lui Wilhelm de cîţiva ani. Wilhelm făcea trafic de tehnologie furată – orice, de la componente de calculator la rachete termoghidate. Ei aveau dovezile, dar nu-l aveau pe Wilhelm. Nu încă. Singura ocazie reală de a-l prinde fusese la Montreal, dar reţeaua de televiziune aflase cumva despre întreaga afacere, aşa că fuseseră forţaţi să-l lase să plece, pentru că nici o operaţiune FBI nu se

putea desfăşura liniştit cu presa stînd la pîndă. Prezentatorul făcuse praf Biroul la ştirile de seară, iar apoi agitaţia continuase pe dealul Capitoliului. Dar politica era politică şi, îţi place sau nu, directorul... *directorul* nu avea de gînd să-şi lase băieţii să încerce o operaţiune majoră în faţa camerelor reţelei de ştiri.

Kepella încerca în continuare să se convingă că făcea ceea ce trebuia pentru cariera sa. Ce s-ar alege de el, dacă Wilhelm n-ar apărea niciodată? Dacă, pentru un motiv oarecare, operaţiunea s-ar sparge în capul lui? Dacă?

Kepella plecă din apartamentul lui la ora şase fără un sfert. Conduse cu mintea mai degrabă la Wilhelm şi Brandenburg decît la şofat. Nu observă la timp patrula de poliţie. Poliţistul îşi aprinse girofarul tocmai cînd trecuse de pod. Keppela fusese înregistrat cu şaptezeci şi două de mile la oră.

Localul lui Fu Won oferea, la cocteiluri, mici bucăţi de raţă friptă. Kepella înfulecă cîteva bucăţele.

Holst aşteptă, în maşina sa închiriată, douăzeci de minute, dorind să-şi aranjeze intrarea în aşa fel, încît să pară întîmplătoare. Peace Brother îl lăsă să treacă.

Kepella pierduse o sută optzeci şi trei de dolari pînă în momentul în care Holst intră în joc. Stăteau faţă în faţă. Kepella arăta îngrozitor. Era evident că dormise prost, dacă totuşi dormise. Pungile de sub ochi atîrnau vizibil, iar părul era slinos şi răvăşit. Faţa lui exprima tulburare şi neatenţie. Avea buzele arse şi nasul ca o tărtăcuţă. Părea trist.

Cocaina circula în jurul mesei. Kepella nu o atinse.

Holst trase o pereche de decari şi puse în joc zece dolari, ca să-i poarte noroc. Lîngă Kepella şi Holst şedea, scobindu-şi dintre dinţi resturile de la raţă, un chinez bătrîn, cu părul alb, căruia toţi îi spuneau Nim. Ca întotdeauna, femeia alcoolică, numită Patsy, era şi ea prezentă. Fu împărţea cărţile. Zîmbea des şi trăgea aer printre dinţi de cîte ori amesteca pachetul de cărţi.

– Cum tu, Iben? întrebă Nim, punîndu-şi în valoare dinţii scobiţi.

– Destul de bine, răspunse Holst. Şi mata?

Nim înclină din cap şi clipi.

– Cum e cărţile, Roy? îl întrebă pe Kepella.

– Proaste! Lucrurile merg prost în ultima vreme. Kepella ridică din umeri. De ce dracu' mi-o fi păsînd?

– De ce dracu' ne-o fi păsînd? întrebă Patsy cu vocea ei îngroşată de whisky şi tutun. Haideţi să jucăm, băieţi! Patsy era originară din Bronx şi nu avea nici urmă de accent chinezesc, în ciuda aparenţei orientale. Îi lipsea incisivul drept, iar peruca îi stătea strîmb; femeia părea să fie înclinată spre stînga, beată turtă. Luă un rînd dintr-o băutură închisă la culoare şi-i aruncă două cărţi lui Fu: Pocneşte-mă!

Cîteva minute mai tîrziu, Kepella îşi numără lovelele – două sute cincizeci acum. După o rundă, Fu îi ceru să discute ceva între patru ochi.

Mesele din partea de restaurant a localului erau libere – nimeni nu mînca. O chelneriţă programa tonomatul, cealaltă spăla vasele. Kepella şi Fu se aşezară la o tejghea.

– Domnule Roy, spuse Fu, îmi place foarte mult să vă văd jucînd. Dar afacerile sînt afaceri. Am extins creditul la dumneavoastră prea mult. Cred că e timpul să vă gîndiţi cum îmi veţi restitui banii. Înţelegeţi?

Kepella îl cercetă pe omul din faţa sa. Ce cicatrice!

– Credeam că avem o înţelegere.

– Avem, domnule Roy. Eu împrumut la dumneavoastră destul. Dar afacerile sînt afaceri. Numai bani gheaţă de acum încolo. Vorbim despre împrumut mîine, da? O facem cum trebuie. Bine, domnule Roy? Ce ziceţi?

– Nu am bani la mine, Fu. Aş vrea să joc în continuare.

Fu ridică din umeri.

– Eu nu fac necazuri, domnule Roy. Bani gheață. Afacerile sînt afaceri. Poate rugați pe domnul Holst. El cîștigă destul în ultimele zile. Poate el ajută pe dumneavoastră.

– Dar abia îl cunosc pe tip.

Kepella i-o trînti, așa cum arunca barmanul Georgie resturi de rață pisicilor de pe alee.

– El om amabil. Poate el ajută pe dumneavoastră.

Fu ridică din umeri.

Pulsul lui Kepella crescu. Poate că acesta era contactul pe care-l aștepta. Stomacul lui bolborosi.

Cînd se întoarseră în camera din spate, trecînd de nemișcatul Peace Brother, Kepella spuse:

– Iben – nu-i spusese niciodată pe numele mic – crezi că poți să vii la bar să-ți spun ceva?

– Desigur, răspunse Holst, fără să pună nici o întrebare.

Emoția lui Kepella spori.

Holst conducea cu patruzeci și unu de dolari. Se ridică de pe scaun și ieși din încăpere. Patsy dădu un pîrț tare, iar Fu îi spuse ceva în chineză. Ea mîrîi la el și își termină băutura.

Barmanul Georgie, un om extrem de scund, purta o cămașă ridicol de țipătoare.

– Ca de obicei, comandă Kepella, ceea ce însemna că avea să fie servit cu un pahar de apă în care se storcea o lămîie, astfel încît toți ceilalți aveau să creadă că era votcă.

Kepella îl plătea bine pe Georgie, ca să pună apă în loc de Popov și ca să-i cumpere tăcerea. Georgie nu spusese nimic nimănui. Domnu' Roy avea ceea ce comandase.

– Știi cît am pierdut?

– Nu, Roy. N-am nici o idee. De ce?

– Nouă bătrîne.

Holst aproape că zîmbi.

– Par o grămadă de bani.

– Par? Sînt o avere! Chiar adineauri, Fu mi-a dat un ultimatum.

– Nu înțeleg.

– Nu mai joc decît cu bani gheaţă. Am sentimentul că mîine o să dea o pleaşcă peste mine. E pe urmele mele. Kepella îl studie pe Holst, întrebîndu-se ce gîndea. Îi pot cîştiga pe toţi înapoi într-o singură noapte norocoasă, ştii că pot. Văzînd cum ai luat o bucăţică bună de la mine, ei bine, Hristoase, sînt pus în viteză, Iben, mă întrebam dacă ai putea să-mi pasezi cîteva sute, înţelegi, un sprijin. O singură noapte ca lumea, Iben, o noapte ca lumea este totul. O simt, prietene. La noapte. Am s-o fac la noapte!

Zîmbi şi îşi termină băutura, făcînd o grimasă, ca şi cum ar fi fost votcă.

– Desigur.

Kepella tresări, surprins.

– Serios? Fără glumă? Holst dădu din cap. Hei! Grozav! Noaptea asta e noaptea cea mare, Iben, ţi-o spun.

– Voi avea nevoie de o garanţie.

– Da, sigur. Numeşte-o. Ce-i al meu e şi al tău.

– Ce ai, Roy?

– Despre cît vorbim?

– Tu să-mi spui. Despre cît vorbim, Roy?

– Cinci sute?

– Asta ar însemna o maşină pentru mine.

– Hei! Maşina valorează pe puţin cinci mii.

Holst lăsă să treacă ceva timp.

– Mi se pare că, în cîteva zile, Fu va avea oricum maşina ta. Ce altceva?

Voia să-l vadă nervos pe Kepella. Acesta, simţindu-se ca pescarul care aşteptase ziua întreagă ca momeala să se mişte şi care simte brusc undiţa înclinîndu-se, spuse:

– O noapte ca lumea, Iben. La noapte o să cumpăr toată cîrciuma lui Fu. Ţi-o spun. O simt.

Holst se uită la ceas.

– Trebuie să plec. Îşi scoase carnetul de cecuri, notă în grabă un cec de cinci sute de dolari şi îl dădu lui Georgie. Încasează asta pentru Roy. Apoi adăugă în chineză: Spune-i

lui Fu că acest tip are de gînd să cumpere localul pînă la apusul soarelui. În spatele lui, Peace Brother, care auzise întîmplător comentariul, rîse zgomotos. Holst îl bătu uşor şi intimidant pe spate pe Kepella. Totul e aranjat, Roy.

– Hristoase, Iben. Nu ştiam că vorbeşti chinezeşte.

Holst făcu cu ochiul.

– Doar cîteva expresii, Roy. Succes!

Lăsă o monedă de douăzeci şi cinci de cenţi pe tejghea şi plecă fără a mai spune ceva. Peace Brother zîmbi, rezemat de peretele îndepărtat.

Kepella pierdu toţi cei cinci sute de dolari într-o oră. Totul conform planului. Cînd reintră în bar, tînăra chinezoaică, Rosie, îl aştepta, aşa cum făcuse în ultimele cîteva seri. El îi cumpără de băut.

– Ce te aduce prin părţile astea?

– Tu, spuse ea direct. Eu gîndit la tine, Roy Kepella.

Era un teren necunoscut pentru Kepella. Presupuse că Holst o angajase pe fată, aşa că încercă să joace teatru în continuare – dar a juca mereu teatru era un lucru dificil pentru el. Se mişcă stîngaci pe scaunul de la bar.

– Lucruri bune, sper, spuse prudent.

– Tu singur, eu singură. Ne plăcem unul pe celălalt.

Se întoarse la băutura ei, sorbind cîte puţin, fără interes. Asta e o manieră simplă de a vedea lucrurile, gîndi Kepella.

– Nu pot să te contrazic.

– Noi la fel, în privinţa asta.

– Mda, dar tu eşti frumoasă şi tînără. Eu sînt bătrîn şi – care-i cuvîntul potrivit? – bătut de vreme.

– Eu nu cred aşa. Eu cred tu drăguţ.

Roşi. Văzînd-o roşind, fu surprins. Rolul părea exersat. Dar cum poate cineva să exerseze pentru a roşi?

– Sîntem prieteni, Rosie. Îmi place asta.

– Noi vorbim. Tu şi cu mine vorbim. Îmi place asta foarte mult. Privi în jos, spre tejghea. Mă iei la o plimbare cu maşina, Roy?

Kepella îşi înăbuşi un zîmbet.

– Încotro?

Ea îi aruncă o privire pătrunzătoare.

– Doar o plimbare. Nu ştiu.

– De ce nu?

– Nu ştiu de ce nu.

– E doar o expresie. Sigur, Rosie. Ce-ai zice să mergem undeva de unde să avem o priveliştе? Să cuprindem luminile oraşului.

– Plecăm acum?

– N-ai terminat de băut.

– Cui îi pasă? Plecăm acum. Întinse mîna şi i-o prinse pe a lui. O dată ajunsă în maşina veche şi uzată, întrebă: Ştii de ce te plac?

– E ciudat.

– Ştii de ce?

– Pentru că vorbim. Nu aşa ai spus?

– Nu, niciodată n-am spus asta. Pentru că tu diferit.

– Amin.

– Tu nu ca bărbaţii de vîrsta mea. Toţi încearcă să fie ceva ce nu sînt niciodată. Se cred toţi vedete de cinema, oameni mari. Tu, doar Roy. Roy drăguţ. Îmi placi, Roy.

– Mă bucur, Rosie. Şi tu îmi placi. Iar aceasta este una dintre cele mai ciudate conversaţii pe care le-am avut în viaţa mea, gîndi el. Şi, acum, unde să mergem? Golden Garden are o vedere frumoasă asupra golfului. Gasworks are o vedere bună spre lac.

– Du-mă acasă la tine, Roy. Vreau să-ţi văd casa.

El înghiţi în sec. Aşadar, *faci* parte din asta, Rosie. Dezamăgirea îi alungi faţa.

– Desigur, Rosie.

– Te-ai supărat pe mine pentru că am spus asta?

– Nu, Rosie, nu m-am supărat. E o idee grozavă. De pe acoperişul clădirii mele poţi să vezi cel puţin un cvartal.

– Tu rîzi de Rosie.

Dădu colţul şi se opri la lumina unui stîlp electric.

– Da, cred că am rîs de tine, Rosie. Îmi pare rău pentru asta.

Ea se înveseli imediat şi rîse.

– Cel puţin un cvartal... asta nostim, Roy. Asta, nostim.

Rosie se aşeză pe canapea, luînd din cale o cămaşă murdară. Kepella se duse în bucătărie, luă sticla de Popov – Papa, cum o numea el, vechea lui băutură – rupse sigiliul şi o întrebă pe Rosie dacă voia un păhărel. Ea spuse da. Fără ca ea să vadă, luă o sorbitură de votcă şi îşi clăti gura cu ea, scuipînd-o fără să bea nici un pic. Era un truc pe care îl folosea de la o vreme încoace. Respiraţia îi mirosea a votcă, ca şi la accidentul de circulaţie. Foarte convingător. Turnă un păhărel de apă pentru el şi unul de votcă pentru ea. Şiretlicul funcţionase pînă atunci, dar, de fiecare dată, cînd îşi învîrtea băutura prin gură, se gîndea s-o dea pe gît. De ce nu? Nu mai fusese la o şedinţă* de cîteva săptămîni şi asta începea să se simtă. Dar încă nu băuse nici un pic. Nu putea. Reveni cu paharele şi dădu peste cap apa sa, la primul toast, pentru a distruge dovada. Îi aruncă o privire lui Rosie, întrebîndu-se dacă o angajase Holst.

Bineînţeles că o angajase, îşi spuse. De ce altceva ar năvăli o tînără damă, cu înfăţişarea ei, peste un rablagit bătrîn ca el? Nu voia să creadă asta. Îi plăcea Rosie.

Ea îşi puse mîna pe pieptul lui. Mirosea plăcut, ca florile umede. Se lipi de el.

Kepella nu voia asta. O plăcea prea mult. Erau *prieteni*. Ea se juca cu nasturii lui. Nu ca o tîrfă care descheie nasturii, jucîndu-se cu ei, gîndi el. Kepella îşi petrecuse la Reno, întîmplător, sfîrşitul de săptămînă o dată sau de două ori pe an. Cu două sute de dolari îşi cumpăra o tăvăleală. Tîrfa gemea şi se zvîrcolea, şi îl făcea s-o ţină timp îndelungat, îl făcea să se simtă tînăr. Îşi cunoştea meseria. De cîteva ori. Aflase însă repede că sexul nu semăna cu dragostea. Era unul

* Şedinţă de dezalcoolizare (n.trad.).

dintre acele lucruri pe care Roy Kepella le aflase prea tîrziu în viaţă.

Rosie îşi trecu degetele peste pieptul său palid, păros. Mîinile ei erau calde. Se aplecă şi-i sărută un sîn. Se simţea bine, prea bine. Era complet derutat. O *plăcea*. Făcea ea parte din istoria asta sau nu? Dacă nu, ar trebui s-o îndepărteze chiar acum. S-o ţină departe de toată afacerea asta.

Îi sărută părul negru, întinse mîna şi o trase aproape de el. Era o fărîmă de femeie; aproape că îşi putea uni mîinile în jurul taliei ei. Ea chicoti şi îl sărută pe gură. Avea gust de scorţişoară dulce. Rîse din nou, se dădu înapoi şi îşi duse mîinile la spate. Se auzi sunetul fermoarului. Îşi scoase rochia de pe braţe. Pieptul îi era liber. Superb. Avea sînii tari şi obraznici ai unei femei tinere. Îi trase capul între ei şi se întinse încet pe canapea.

– Pot să rămîn cu tine la noapte? întrebă ea.

El nu răspunse. Nu era nevoie.

Iben Holst stătea la Washington Plaza, vecin cu maiestuosul Four Seasons Olympic. Hotelul avea camere mici, un sistem de ascensoare lent, radiatoare cu aburi care prindeau bine în zilele răcoroase din Seattle şi un loc spaţios, lîngă uşă, pentru micul dejun. Costa treizeci şi trei de dolari pe noapte. Intenţionase să stea la bordul lui *The Lady Fine* cu Marlene, însă, călătorind cu un petrolier pe lungul drum din Panama la Seattle, nu putea să conceapă să mai stea chiar un singur minut pe vas. Avusese rău de mare pe tot parcursul celor zece zile de voiaj. De aceea avea nevoie de un comandant de vas. Cineva trebuia să treacă *The Lady Fine* în apele canadiene, iar acel cineva nu avea să fi el.

Conectă telefonul cu calculatorul său portabil Hewlett-Packard, selectă configuraţia care se forma automat şi se înscrise la CompuServe. Cîteva secunde mai tîrziu era

* Poşta electronică (n.trad.).

conectat la Electronic Mail*. Lăsă un mesaj pentru clientul numărul 52-765-00012-9: Marinarul.

Farmecul serviciului e-mail consta în aceea că era în întregime privat, inaccesibil pentru oricine care nu cunoştea parola sa. Nu era nevoie să scrii codificat, nu era cazul să-ţi faci probleme că informaţia ar putea să ajungă la cine nu trebuia. Chiar şi aşa, el folosea o scriere stilizată, astfel încît nici un eventual rob al computerului, care dădea peste acest sistem, nu avea să alerge la autorităţi.

Tastă un mesaj cu următorul conţinut:

MARINAR: ŢINTA ÎN OBIECTIV. POZIŢIE ASIGURATĂ. CER INFORMAŢII BIOGRAFICE DESPRE JESSE CLYDE BECKER. VÎRSTA APROXIMATIVĂ 30 ANI. TOTUL CONFORM PLANULUI ŞI PROGRAMĂRII. ŢINTA ÎN CĂDERE. FAZA DOI ÎNCEPE MÎINE. PARE ÎN ORDINE. ROG INFORMAŢII ASUPRA LUI BECKER CÎT MAI REPEDE. – ALBATROSUL.

Se simţea stînjenit cu acest nume de cod. Tînăr fiind, citise *Poezia bătrînului marinar*. Sosirea albatrosului aducea noroc; sîngele albatrosului adusese ghinion. Iben Holst nu avea nevoie de ghinion.

Încheie mesajul, tastă „LA REVEDERE", iar CompuServe îl deconectă. Durata legăturii: şapte minute şi cincizeci şi patru de secunde.

Puse calculatorul deoparte.

Pe firma de la Beji se putea citi: NUMAI FETE GOALE. Văzuse firma cu cîteva zile în urmă. Noaptea trecută parcase vizavi, îi strecurase zece dolari unui tip, iar acum avea un nume.

First Avenue, plin de beţivi şi tîrfe, proxeneţi, singuratici, perverşi, clocotea. Localul lui Beji trepida, cu dansatoare cu ciucuraşi, care se legănau pe scena din spatele barului, strălucitoare şi cu pielea catifelată, sporovăind şi aţîţînd, ondulîndu-se lasciv şi zbuciumîndu-se, făcînd tot posibilul ca

să cîştige încă un ban sau doi de la străinii fără dinţi, care se uitau cu ochii holbaţi de pe scaunele pe care stătuseră în ultimele cinci ore şi pe care aveau să stea pînă la închidere. Una dintre fete avu îndrăzneala şi îşi arătă pentru o clipă blăniţa unui client cu o pălărie de cowboy, care cheltuise deja trei bancnote de douăzeci cu ea. Îşi smulse bikiniul, se lăsă pe spate şi, practic, îşi pieptănă blăniţa în faţa generosului client. Fruntea lui se îmbrobonă de sudoare şi, înainte să-şi dea seama, imaginea dispăruse. Nu era nici măcar sigur că fulgerarea roză fusese reală sau doar o imagine a fanteziei sale plutind pe marea de băutură din creierul lui.

Louis Mandez, pe jumătate hispanic, pe jumătate negru, şedea arogant în colţ, cu cîte o fată pe fiecare genunchi şi cu o blană de şinşila în jurul gîtului. Purta cercei în ambele urechi – doi în cea stîngă – era puţin rujat, iar cămaşa descheiată expunea un covor de păr pe trupul negru pînă la ombilicul în care lipise în mod miraculos un safir. Numele de stradă al lui Louis Mandez era King Rat*, nume dat de un beţivan al străzii, fost profesor la Berkeley, care o luase razna.

Holst se duse la Rat şi se opri în faţa lui. Purta geaca lui obişnuită, din piele neagră, blugi şi adidaşi de piele. Sub ochelarii întunecaţi o scobitoare îi sălta între buze.

– Ai văzut blăniţa aia, Short**? Rat îl numea pe orice om alb Short. Cele două negrese zîmbiră. Lui Holst îi plăceau negresele. Cea din dreapta lui Rat privi fix şliţul pantalonilor lui Holst şi îşi linse buzele. Purta o rochie roşie, surprinzător de simplă, cu un cordon negru, gros, la mijloc. Sînii bombaţi se reliefau prin rochie. Avea o faţă dură, părul drept. Rujul de pe buze era de culoarea rochiei, iar ochii îi erau fardaţi cu albastru. Tîrfa de la stînga lui Rat avea pielea cafenie şi ochi de orientală. Sînul stîng se contura puternic prin bluza imprimată ca un tapet, sfîrcul măsliniu dînd impresia unui al treilea ochi. Fata părea mult prea ameţită ca să vadă limpede, se uita

* Regele şobolanilor (n.trad.).

** Micuţule (n.trad.).

în gol, dincolo de Holst. Cel de-al treilea ochi sălta în sus şi în jos cînd Rat îşi corectă poziţia.

– Înţeleg că furnizezi anumite servicii de companie.

Rat zîmbi. Avea dinţii impecabili – impecabilul avea preţul de trei mii de dolari.

– Curvele furnizează servicii, Short. Bărbatul încheie afacerea. Fetele chicotiră. Cea din dreapta încă se uita fix, făcîndu-l pe Holst să se înfierbînte. Vrei să faci vreo afacere?

– Aş vrea să vorbesc cu tine.

– Me rog, me rog. Şi eu aş vrea să vorbesc cu tine. Mda! Stai jos, Short. Facem afaceri.

– Nu în faţa fetelor.

– Stai jos, omule, sau du-te în altă parte. Nu-mi place cînd oamenii stau în picioare. Pricepi? O privire a lui Rat trezi interesul unui zdrahon al localului, care se mişcă spre masă, determinîndu-l pe Holst să ia loc. Aşa-i mai bine. Vrei o fetiţă, nici o problemă. Rat este omul tău.

Holst se purta ca un om căruia îi era frică să atingă mobila de teama bacteriilor. Îşi împreună mîinile pe genunchi. În spatele ochelarilor, clipea repetat. Nervos.

– Vorbeşte, comandă Rat.

Fata care se holbase la Holst îi freca acum piciorul cu talpa goală, pe sub masă. Îşi linse din nou buzele. Broboane de sudoare apărură pe fruntea lui Holst.

– Am nevoie de o fată *specială*. Aş prefera să vorbim între patru ochi.

– În ce fel *specială*, omule? Crede-mă, nici n-ai putea să visezi prin cîte au trecut „însoţitoarele" astea două. N-ai s-o surprinzi pe nici una din ele.

– S şi M, şopti Holst.

Rat zîmbi din nou.

– Nici o scofală, Short. Nu-i mare lucru. Relaxează-te. Sînt sigur că înţelegi – vorbim ca între doi oameni de afaceri – că anumite servicii ale însoţitoarelor mele se fac pentru un onorariu mai mare.

– Cît?

– Depinde de duritate, filfizonule. Trei bancnote pentru o oră cu o însoţitoare. Două fete la cinci bancnote. E prea dur, ele pleacă. Aşa merg lucrurile. Să zicem că ele pleacă şi tu hotărăşti că nu-ţi place afacerea. Atunci, Harry, de acolo, îţi taie cocoşul.

Zîmbetul de trei mii de dolari lumină din nou. Holst surîse ca pentru sine, abia se percepu o mişcare a buzelor.

– Care cocoş? spuse el cu jumătate de gură.

– O fac, spuse negresa din dreapta. Ce zici de mine, tăticule? îl întrebă pe Holst, împingîndu-şi în continuare piciorul în sus şi în jos peste al lui.

– Acum, bagă de seamă, continuă Rat, fetele mele pot s-o scoată la capăt. Pot să ţi-o epuizeze. În orice fel vrei, pricepi? Sadie asta te va face să stropeşti înainte să-şi scoată hainele. O vrei pe Sadie, un supliment de cincizeci de bancnote. Pricepi? Ea este ceea ce se numeşte „rezervă personală". Am altele pe care poţi să le vezi. Eu fac afaceri, omule. Nu-mi pierd vremea. Ori alegi, ori o iei din loc. Mai am şi alţi clienţi.

– Ea îmi convine. Sadie se ridică. Nu acum, spuse Holst. Mîine seară. Voi lăsa deschisă intrarea de la casa scării, din Washington Plaza. Ştii unde este?

– Casa scării? întrebă Rat.

– Nu va intra prin hol, pricepi? Scările sau nimic.

– E în regulă, Short. Fii calm. E în regulă. Holst îi spuse numărul camerei şi ora. Era pe punctul să plece cînd Rat îi reaminti: Banii înainte, Short. Nu dai, nu ai.

Rînji. Sadie îşi linse buzele şi coborî privirea.

12

SHARON Johnson înjunghiase un polițist, nu pe unul dintre urmăritorii ei. Incidentul ocupase prima pagină a ziarelor, cu tot felul de speculații în legătură cu cine era „femeia". Acum poliția o urmărea cu aceeași înverșunare ca și ceilalți. Iar Brian îi *ceruse* ca poliția să nu fie implicată. Luase o cameră de hotel nu departe de gară și de acolo încercase din nou să intre în contact prin telefon cu omul de legătură. Așteptă ce așteptă, cu nerăbdarea crescîndă, fiindu-i teamă să se aventureze în afara camerei. În cele din urmă, două zile mai tîrziu, o voce gravă răspunse.

– Slavă Domnului, spuse ea auzindu-l rostind codul.

El repetă fraza, iar Sharon replică repede cu răspunsul potrivit.

– Unde ești? întrebă el.

Ea îi comunică numele hotelului, lăsă jos receptorul și murmură o rugăciune scurtă. Sharon Johnson credea că Dumnezeu îl călăuzește pe om prin viață, iar comunicarea cu omul de legătură îi întărise această convingere. Se lăsase

cuprinsă de frică, cel mai teribil dușman al unui agent, dar acum omul de legătură era pe drum, iar Sharon știu că are o șansă. Speranța îndepărtase pentru moment teama.

Își spăla fața în încăperea mică a băii, cînd sună telefonul. Telefonul! Numără țîrîiturile. Cu excepția recepționerului, pe care îl plătise generos ca să-i anunțe vizitatorii, nimeni nu știa că era acolo. Poate omul de legătură o rechema, luîndu-și măsuri de precauție. După două țîrîituri, telefonul amuți. Semnalul: o persoană singură întrebase la recepție și fusese îndrumată sus. Încercă să-și adune gîndurile. Ce să facă? Cît îi trebuise recepționerului să dea telefon? Cît timp avea?

Era tentată să se îndrepte spre scări, dar oricine ar fi urmărit-o, ar fi putut să trimită ascensorul gol la ultimul etaj, făcîndu-l nefolositor, în timp ce el sau ea ar fi utilizat scările. Scara de incendiu era o altă alternativă, dar, din nou, vizitatorul putea să nu fie singur, iar pînă acum, la două zile de la confruntare, echipa urmăritorilor putea să fie refăcută. Era prinsă în capcană. Cercetă camera, întrebîndu-se ce să facă. Nu avea rost să se ascundă după ușă. Sub pat? Ridicol. Mai rămînea doar încăperea mică a băii, și nu avea nici un sens să se închidă într-o cameră de mărimea unei celule de închisoare, cu o singură ieșire. Simțea limba subțire a ceasului măsurînd secundele. Ce să facă?

Ideea îi veni într-o clipă. Vedea limpede succesiunea evenimentelor în următoarele cîteva minute. Își scoase în grabă aproape toate hainele de pe ea și le îngrămădi pe podeaua din baie, păstrînd doar ciorapii lungi și pantofii. Întinse mîna spre separeul din baie și dădu drumul la apa fierbinte. Aburii ieșeau de dincolo de draperia de la duș care înconjura cada de porțelan. Mută grămada de lucruri, ca să poată fi văzută de la ușa camerei. Deschise ușa dulapului cu medicamente pentru a schimba unghiul oglinzii. Aburul se ridica spre tavanul micii încăperi și-și croia drum pe lîngă pereți, ca un nor amenințător. Analiză decorul pe care îl crease – sutienul și îmbăcămintea, îngrămădite pe podeaua din baie, aburii, zgomotul apei care curgea – arăta

convingător. Acum era rîndul ei. Se strecură sub pat, încercînd în acelaşi timp să-şi domolească respiraţia. Pieptu-i gol se lipi de covor.

Nu trebui să aştepte decît cîteva secunde. Un ciocănit în uşă fu urmat de linişte. Apoi auzi ceva ce semăna cu ghearele pisicii zgîriind uşa. Se umbla la încuietoare. Încercă să-şi întoarcă uşor capul, furioasă că nu se aşezase cu faţa spre peretele cu uşa. Zgomotul încetă, uşa perie covorul, deschizîndu-se puţin. Bătăile inimii îi păreau asemenea unei tobe, şi i se făcu teamă că el ar putea auzi. Uşa se închise fără zgomot. Intrusul aşteptă răbdător lîngă uşă. Un profesionist.

Şiretlicul ei funcţiona bine. Intrusul trecu pe lîngă ea, păşind încet spre baie, vizibil păcălit de îmbrăcămintea aruncată şi de aburi. După pantofi, ştiu că era bărbat. Îşi forţa mersul, călcînd de pe călcîi pe vîrfuri, de pe călcîi pe vîrfuri, pentru a evita să fie auzit. Era evident că mai făcuse aşa ceva. Ea îşi stăpîni orice mişcare pripită. Cu dulapul uşor întredeschis şi oglinda parţial aburită, el nu avea cum s-o vadă venind în spatele lui. Totuşi, dacă s-ar mişca prea curînd, ar putea s-o audă şi atunci unghiul ei de atac ar fi complet greşit. Într-un loc atît de strîmt, un bărbat puternic ar avea superioritate. El înainta puţin cîte puţin, apropiindu-se de uşa băii. În mîna dreaptă ţinea un pistol Beretta de nouă milimetri, negru, cu un amortizor voluminos. Încă un pas. Acum!

Se tîrî afară de sub pat. El se oprise şi se uita la lucrurile aruncate pe jos; aburii se roteau în jurul lui. Ea se ridică în genunchi, dintr-o dată nesigură. Anii de studiu, lunile de antrenament, iar acum, asta.

El ridică pistolul.

Ea făcu trei paşi mari spre el, îşi luă avînt şi îl lovi drept între picioare. El ţipă şi se îndoi, iar Sharon îl împinse, izbindu-i capul de marginea chiuvetei. Lovi din nou, de această dată în mînă. Pistolul căzu pe grămada de haine. Lovitura de la cap nu-l scoase din joc, dar îl ameţi pentru un moment. Ea avu o fracţiune de secundă pentru a decide: din nou capul sau arma? Întinse mîna, îl prinse de păr şi îi plesni

fruntea de marginea chiuvetei. El întinse repede mîna la spate şi agăţă betelia ciorapilor ei, găsind un punct de sprijin. Ea ţipă. Îşi pierduse avantajul. El îşi răsuci degetele în ţesătură şi o trase la dreapta lui. Sharon îi trînti un pumn în spate. Individul îşi băgă un picior între ale ei şi se rezemă de ea. Ea simţi cum cade. Observă o pată roşie pe marginea chiuvetei. Fruntea lui sîngera. Dacă sîngera suficient, vederea lui era afectată. Într-o mişcare ce i se păru lentă, ea căzu pe podeaua băii, sub greutatea lui. Instinctul său trebuia să-l conducă la poziţia de superioritate din care s-o domine rapid. Sharon căzu peste haine, prinzînd pistolul sub şale, unde nu mai putea să-l apuce. El se prăbuşi cu greutate peste ea, buimăcit de loviturile primite în frunte. Vederea frunţii lui însîngerate era atît de insuportabilă, încît găsi rezerve de energie nebănuite. Se rostogoli cu putere spre dreapta ei, aruncîndu-l sub chiuvetă, şi căută orbeşte arma din spatele ei. El îşi fixă palma sub bărbia ei, împingîndu-i capul pe spate.

Ea atinse metalul. Pistolul. Degetele ei căutau mînerul pistolului, mai jos de amortizor, mai jos de ţeavă, apoi îl găsi. Degetele lui se strîngeau pe gîtul ei. El îi izbi capul de rama uşii şi se ridică în genunchi. Ea clătină arma prin aer, dar înainte de a putea ţinti – mult înainte de a trage – el îi zbură pistolul din mînă. Arma sări pe faianţă şi alunecă într-un colţ. Ea îşi propti pantofii în pieptul lui, împingîndu-l înapoi, făcîndu-l să-şi piardă echilibrul. El încercă să se ridice. Sharon ştia că nu avea timp să încerce să ajungă la Beretta – aceasta avea să fie mişcarea lui.

Îşi aplecă în jos capul şi îl atacă, împingîndu-l în chiuvetă. Capul lui se dădu pe spate, pocnindu-se de oglindă cu destulă putere pentru a sparge sticla. Cineva, gîndi ea, cineva să ne audă, cineva să îl cheme pe director, cineva să-l oprească. Vă rog... Cineva să-l oprească! În ciuda antrenamentului, ea ştia că un om de dimensiunile lui avea s-o strivească dacă i se dădea timp suficient. Antrenamentul era antrenament – asta era altceva, iar ea era înspăimîntată. Ei te

puteau învăţa cum să te aperi, cum să ucizi chiar, dar cum să-ţi înfrîngi teama nu se putea învăţa decît din propria ta experienţă, iar Sharon avusese foarte puţină experienţă.

Genunchiul! îşi aminti ea brusc. Îl auzea pe instructorul ei spunînd: „Genunchiul este una dintre cele mai vulnerabile articulaţii ale corpului uman." Restul lecţiei îl cunoştea.

Îşi trase înapoi piciorul drept şi îi lovi rotula. El răcni şi se prăbuşi în separeul duşului, sfîşiind perdeaua de pe tijă şi opărindu-şi faţa şi partea de sus a corpului. Dădu din mîini, încercînd să se apere de apa aproape fiartă.

Instinctiv, ea pipăi, căutînd pistolul. Îl găsi, ţinti şi apăsă repede pe trăgaci de trei ori, pocnetele estompate sunînd ca nişte aplauze. Sîngele ţîşni din trei găuri mici. Apoi sîngerarea încetă.

Ameţită, rămase jos, uitîndu-se la el. În cele din urmă, se apropie încet, întinse mîna şi opri apa. Tăcere. Tăcere absolută, punctată doar de ritmul care se domolea al bătăilor inimii ei. Apa picura din părul lui. Era mort.

Îşi strînse hainele, incapabilă să-şi ia ochii de la el, şi ieşi cu spatele, pas cu pas, ajungînd în dormitor. Se îmbrăcă iute, preocupată de planificarea următoarelor cinci minute.

Şi acum? Era vreo altă persoană care aştepta undeva un semnal? Putea să intre în orice moment un ajutor, nemaiauzind semnalul de la complicele lui sau auzind zarva din cameră? Dar agentul – legătura? Ea îl chemase aici. Avea să intre el într-un hotel plin de poliţişti sau mai rău? Gîndeşte-te! îşi porunci. Cîntări opţiunile. Poliţia? Nu. Eşecul din gară o transformase într-o fugară. Atunci? Să fugă.

Se duse la uşă, aranjîndu-şi fusta, trăgînd mînecile bluzei şifonate. O întredeschise, cu Beretta în mîna dreaptă. Coridorul era gol.

Cum ştiuse că ea era aici? O urmărise cineva de la gară? Identificaseră originea singurei ei convorbiri telefonice din acest hotel? Lăsă gîndurile deoparte şi deschise mai mult uşa. Coridorul era gol, ieşirea de la capătul îndepărtat, slab lumi-

nată. Se furişă pe hol, cu umerii lipiţi de perete. După un timp ce păru o eternitate, intră în casa scării luminată palid. Îşi spuse că totul, inclusiv omul de legătură era pe planul al doilea, după fuga ei. Nimeni nu avea să apară şi s-o salveze; trebuia să facă asta singură. Palier după palier, îşi asigură drumul în jos, pe scări, cu arma îndreptată spre tavan şi braţul îndoit din cot. Se rotea la fiecare palier, atentă, cu braţele întinse, ţintind cu pistolul cel greu. Nimeni. Coborî fiecare etaj, anticipînd atacul. Pregătită.

Ucisese.

Scara părea nesfîrşită. În cele din urmă, atinse parterul şi se opri lîngă o uşă care se deschidea în stradă. Şi acum? Să păşească în stradă cu un pistol cu amortizor? Îşi ridică bluza şi înfipse Beretta între fustă şi piele, obligată să ţină o mînă pe ea datorită greutăţii sale. Împinse uşa. Era încuiată. Nemulţumită, lovi cu umărul în uşă. Nu se clinti.

În spatele ei o altă uşă dădea în hol. O deschise puţin şi văzu un coridor scurt care trecea prin bucătăria hotelului. Se strecură în holul îngust, mişcîndu-se prudent spre sală. Privi după un colţ, îl observă pe recepţioner, omul pe care-l plătise ca s-o avertizeze. În spatele lui, o tînără şedea într-un scaun capitonat, răsfoind o revistă. Aparenta lipsă de concentrare a femeii o alarmă pe Sharon. Era o complice jucînd rolul unei turiste plictisite? Sau *era* o turistă plictisită? De cînd era acolo? Era oaspete al hotelului?

Sharon se lipi de perete. O posibilitate era să încerce să localizeze o altă ieşire. Cealaltă posibilitate era să iasă, pur şi simplu, pe uşa principală. Lipi pistolul de corp, ţinîndu-l strîns la locul lui. Dacă ar ieşi prin bucătărie, ar atrage atenţia. Era mai bine prin hol. Se pregăti pentru complicaţii, dădu colţul şi merse drept înainte spre uşa principală.

Femeia plictisită întoarse o pagină, ridică privirea din revista ei, oferi un surîs trist şi forţat şi îşi încrucişă picioarele. Sharon Johnson ieşi afară.

Amurgul potolise forfota străzii. O maşină solitară era parcată la jumătatea cvartalului. Cînd o văzu, un om mic şi subţire ieşi pe portiera din spate şi se grăbi după ea. Ea porni hotărît în direcţia opusă, atentă să nu alerge, aruncînd priviri scurte peste umăr.

El mergea iute. Ea se uită din nou în urmă. Maşina demară de pe bordură, urmărind-o.

Sharon deschise o uşă şi intră într-un restaurant, făcîndu-şi loc printre mese, amintindu-şi de seara morţii lui Brian. O intrare din stînga ei ducea spre un portic cu ghivece de flori atîrnînde. Privind peste umăr, se repezi prin portic. Oameni bine îmbrăcaţi sorbeau cocteiluri şi vin. Avînd hainele şifonate, ea ieşea în evidenţă. Nu-l aşteptase pe şeful de sală, şi omul îndesat, cu un început de chelie, o ajunse acum din urmă. Trăncănea în germană, agitîndu-şi braţele. Pistolul alunecă şi căzu cu zgomot pe pavajul de piatră al curţii interioare. În portic se aşternu liniştea. Şeful de sală se holbă la pistol. Ea auzi un suspin în spatele ei. Cîţiva oameni o priveau, speriaţi. Numai ochi. I se păru că stătuse acolo mai multe minute cînd, de fapt, fusese doar o chestiune de secunde înainte să apuce Beretta şi s-o rupă la fugă, luînd-o spre poarta de lemn de la capătul curţii interioare.

Bărbatul cel slab era aproape, în spatele ei. Sharon ieşi pe poartă şi o coti la dreapta, alergînd pe o străduţă îngustă, pietruită. Încetini pentru a da cólţul, aruncă o privire peste umăr şi-l văzu pe om cum iese pe poartă. Fugi printr-o uşă deschisă şi apoi de-a lungul unui coridor întunecat, văzînd o altă uşă luminată la celălalt capăt al clădirii. Cînd ajunse la uşă, o maşină de poliţie cu sirena văitîndu-se, vîjîi în trecere, urmată de o alta.

Sharon auzi paşi în spatele ei şi sări într-un colţ întunecos de lîngă intrare, scările rămînînd în dreapta ei. Umbra omului slab se alungi pe zidul îndepărtat, îndreptîndu-se spre ea. El intră în cîmpul vizual, ţinînd o armă în mîna stîngă. Ea ridică

Beretta, nedorind să tragă. El se opri, gîfîind, în coridorul îngust.

– Te văd, spuse el în germană, întorcînd arma spre ea.

Dar n-o vedea. Vedea o umbră.

Ea trase prima, rănindu-l. Pistolul lui se descărcă, trimiţînd un glonte în perete. Şi al doilea foc al ei îl atinse. Se prăbuşi pe pardoseală. În aer rămase un nor de fum gri, acru.

Ea fugi prin intrare, îndesînd Beretta în fustă şi arzîndu-şi pielea. Se chirci de durere, dar se forţă să meargă în continuare. Prima străduţă pe stînga o duse spre nord. Mergea repede. El murea în urma ei; îl lăsase să moară. Ucisese. Din nou. Capul i se învîrtea. O coti spre dreapta, apoi spre stînga, şerpuind pe străzile înguste, lăturalnice, din Regensburg.

13

SCHIMBÎND un nouă caro şi un trei de pică cu o nouă pereche, Holst ridică privirea pentru un moment şi întîlni ochii lui Kepella care tocmai intra. Camera din spate conţinea mai puţin fum decît de obicei, pentru că Patsy nu apăruse. Fu venise cu cîteva minute mai devreme, cu nelipsita lui ţigară lipită de buze. Jetoane de pocher, închise la culoare, cu textura lucioasă, stăteau aranjate în grămezi, în faţa celor cinci oameni din jurul mesei. Patru erau chinezi. Flecăreau între ei în limba lor sacadată, aruncîndu-şi căutături suspicioase pe deasupra mesei acoperite cu pîslă verde. Pocherul este în egală măsură un joc al cărţilor pe care nu le ai, ca şi al celor pe care le ai, iar aceşti oameni erau foarte buni la pocher.

Înfrîngerea întipărită pe faţa lui Kepella îl făcea pe Holst să se simtă bine. Fu mormăi ceva, îi făcu semn lui Kepella şi se ridică de pe scaun. Părăsiră camera împreună; cearta începu imediat.

Holst aşteptase aceasta o după-amiază întreagă. Fu respecta întocmai ordinele, făcînd toate treburile pentru care fusese plătit şi descurcîndu-se de minune. Holst abandonă

jocul şi plecă de la masă. Peace Brother stătea de pază la uşa biroului rar folosit al lui Fu, curăţindu-şi unghiile de la mîini cu o scobitoare.

– Sînt înăuntru? îl întrebă retoric Holst pe celălalt angajat al său.

Peace Brother încuviinţă, fără să-şi ridice privirea de pe unghii. Holst bătu la uşă o dată şi o deschise înainte ca Fu să răspundă. Păşi înăuntru.

Kepella, cu faţa roşie şi acoperită de sudoare, stătea în picioare, uitîndu-se încruntat la Fu, care era aşezat în spatele unei mese uzate.

– Ce vreţi *dumneavoastră?* întrebă furios micul chinez.

Perfect.

– Lasă-mă să joc, scînci Kepella, ignorînd intrarea lui Holst. Am banii.

– Bani pe care mi-i datoraţi, insistă Fu.

– Mă gîndeam că poate aş fi în stare să ajut, îl întrerupse Holst, răspunzînd la întrebarea iniţială a lui Fu.

– Am înţelegere cu domnul Roy, domnule Holst. Nu vă priveşte. Vă rog să vă întoarceţi şi să vă bucuraţi de joc. Pe asta o aranjăm noi.

– De asta este Peace Brother lîngă uşă? întrebă Holst.

Kepella păli.

– John Chu mă ajută cînd am nevoie de ajutor, explică Fu calm.

– Şi cine-l ajută pe Roy? întrebă Holst.

– Nu e nevoie de duritate, interveni Kepella temător. Eu vreau doar să joc pocher.

– Îmi datoraţi două procente pe joc. Adică două sute şaizeci de dolari. Aşa că nu jucaţi aici – sau altundeva – pînă cînd dobînda zilnică nu plătită. Eu explicat ieri.

– Şi cît înseamnă asta? se interesă Holst, ştiind deja răspunsul.

– Nu este treaba dumneavoastră, domnule Holst, spuse Fu.

– Dă-i drumul, spune-i.

Kepella se prăbuşi într-un scaun, învins – un actor desăvîrşit.

Fu rosti cifrele repede:

– Nouă mii o sută şaptesprezece dolari, datoria principală de la joc. Două mii şapte sute patruzeci şi trei, datoria dobîndă. Asta face în total unsprezece mii opt sute şaizeci.

– Este adevărat, Roy? Holst părea complet uluit. Kepella ridică din umeri şi îşi frecă ochii. Îi ai? întrebă Holst.

– Falit, Iben. Sînt falit.

– Trebuie să mai ai ceva de vînzare, sugeră Holst, urmărindu-l pe Kepella cum îşi freca ochii şi nasul. De pildă, bijuteriile soţiei sau altceva...?

– Sînt singur. Am vîndut tot ce aveam. Băncile deţin restul. Sînt falit, îţi spun. Falit.

– Domnilor, domnilor. Asta nu priveşte pe Fu. Eu vreau dobînda acest minut. Iar dacă aud că jucaţi prin alte locuri din oraş, domnule Roy, înainte să-mi returnaţi banii, îl trimit pe John după dumneavoastră. Mă înţelegeţi?

– Ia ascultă, chinez fiu-de-tîrfă...

Fu se aplecă deasupra biroului uzat. Kepella păru să dea înapoi. Holst interveni:

– Fu, vrei să ne laşi singuri pentru un minut?

Fu se ridică cu greutate, ca un bătrîn, oftînd. Tuşi tare, trase un fum din ţigară şi ieşi.

În vocea lui Kepella se simţea disperarea.

– Iben, crezi că ai putea să-mi dai dobînda... vreau să spun, doar dobînda de azi. Dacă javra asta îl pune pe Peace Brother pe urmele mele, sînt de domeniul trecutului.

Deja eşti de domeniul trecutului, gîndi Holst.

– Nu ştiu, Roy, spuse. Fără ceva care să garanteze... Pur şi simplu, nu ştiu. Ţi-am împrumutat cinci sute ieri. Am impresia că ai nevoie de bani *mulţi*.

Kepella ridică din umeri.

– Ştii tu pe cineva? Drace, nici nu m-am gîndit la asta. Un împrumut de pe stradă.

– Dobînda este mare, desigur. Cel puţin un punct pe săptămînă. Fără garanţie, poate chiar un punct jumătate.

Trebuie să plăteşti dobînda în fiecare săptămînă. Dacă nu plăteşti, te mutilează.

Aşteptă. Voia să-i spună: Haide, Kepella.

– Ştii tu pe cineva? repetă Kepella.

– E posibil. Dar, ţine minte, dacă nu îndeplineşti obligaţia, este în joc şi reputaţia mea, creditul meu. Dacă eu aranjez tîrgul... îmi asum şi eu un risc.

– Da, da. Nici o problemă, Iben. Pot să scot cîteva sute pe săptămînă fără nici o problemă.

– Va trebui să încetezi să joci. Să încetezi complet.

Kepella transpira abundent. Îşi şterse cu mîna gura şi bărbia.

– Ştiu, ştiu.

– Îţi voi achita acum dobînda de astăzi, spuse Holst, scoţînd mai multe sute din buzunarul din dreapta. Dă-i lui Fu ceea ce este al lui şi vom merge chiar acum să-l vedem pe omul respectiv.

Holst îşi juca bine rolul. Îl duse pe Kepella la o locuinţă dărăpănată pe Holgate şi îl lăsă în maşină. Cerul era cenuşiu, ca dulapurile cu dosare din vechiul birou al lui Kepella. Soarele se ascundea după paravanul de nori, precum un bec aprins în noapte după un prosop decolorat. În cîteva minute, Holst reapăru şi se urcă în maşină.

– Unde să te las?

– Care-i situaţia?

– Nu vrea să discute cu tine. Nu te cunoaşte.

– La naiba.

– E în regulă, Roy. I-am spus că voi acţiona ca mijlocitor. Nu ştiu de ce fac asta pentru tine.

Încercă să pară şovăitor.

– Nu vei regreta, Iben, îl asigură Kepella.

– Trebuie să te părăsesc pînă cînd închei acordul. Ai un stilou? Kepella scutură din cap. Holst căută într-un sertar de la maşină şi găsi unul. Notă în grabă adresa de la Washington Plaza pe o chitanţă de benzină şi scrise numărul camerei lui pe spate. Îmi pun capul pentru tine, Roy.

– Înţeleg.

– Eşti sigur?

Privirea aspră a lui Holst era ca sîsîitul ameninţător al unui şarpe veninos gata de atac.

– N-o s-o dau în bară, Iben. Promit.

Kepella prinse mîna lui Holst şi o scuturâ zelos.

O oră mai tîrziu, Kepella bătea la uşa camerei lui Holst. Acesta deschise şi îl lăsă înăuntru. Camera mirosea a dezinfectant de hotel şi a aer stătut. Holst îi oferi un scaun, dar Kepella preferă să rămînă în picioare. Nu-şi scoase trenciul.

– Am împrumutat cinci mii pentru început, Roy. Mi s-a părut cel mai bine să începem moderat, să fim siguri că poţi să te descurci cu un astfel de împrumut.

– E grozav, Iben. Cîte puncte?

– E mai rău decît mi-am închipuit, Roy. Trei puncte pe săptămînă. Este exorbitant, ştiu. Dacă nu vrei, spune. Încă mai pot să înapoiez banii.

– Trei puncte, hî? La cît ajunge asta?

– O sută cincizeci pe săptămînă dobîndă. Acum vorbea ca un neamţ. Zece procente din capitalul iniţial la fiecare douăzeci şi opt de zile. Acele plăţi vor fi de şase sute cincizeci. Ascultă, însă, Roy: dacă ratezi chiar şi o singură plată a dobînzii, îţi adaugă un punct pe săptămînă, iar acel punct rămîne acolo. Mă urmăreşti? Dacă o zbîrceşti într-o săptămînă, dobînda ta creşte la patru puncte; două săptămîni, cinci, şi tot aşa. S-a stabilit definitiv. Mai reflectează la asta, Roy.

Kepella păru să cîntărească afacerea. Se plimbă prin cameră un moment, întrebîndu-se de ce nu deschidea Holst din cînd în cînd fereastra. De la fereastră, Holst avea o vedere asupra unei parcări de ciment. Pe stradă, trecătorii se grăbeau; cîteva limuzine trecură în goană, îndreptîndu-se, fără îndoială, spre Four Seasons din apropiere. Kepella nu voia să se pripească să accepte învoiala. N-ar fi stat în firea personajului. Era nostim, gîndi el, că pentru a-ţi asigura o acoperire credibilă, trebuia să *devii* persoana pe care o construiai. Nu

puteai, nici măcar pentru un moment, să fii adevăratul Roy Kepella. Trebuia să rămîi fixat într-o identitate, fixat ca rata dobînzii. Te prefăceai şi iar te prefăceai şi destul de curînd pierdeai legătura cu adevăratul Roy Kepella. Stăteai întins în pat, noaptea, tentat să încerci să-ţi aminteşti, dar Rosie întindea mîna şi-ţi prindea daravela şi te punea în funcţiune, iar tu îţi dădeai seama că *ei* erau peste tot. Planau în jurul tău ca vulturii, aşteptînd să se hrănească din greşelile tale. Iar tu însuţi stăteai în picioare, pîndind sunetul capcanei tale, care să-i prindă pe *ei* – un sunet pentru care îţi sacrificaseşi o lună întreagă din viaţă. Dacă sarcina ar fi fost să prindă un rechin al împrumuturilor, treaba ar fi fost deja îndeplinită – dar nu era. În fiecare zi era ca şi cum operaţiunea abia începea.

– O s-o fac, Iben. Nici o problemă.

Holst zîmbi. Lui Kepella îi trecu prin minte că pînă acum nu-l văzuse niciodată zîmbind.

– E în ordine, Roy.

– Ia din ei ce-ţi datorez...

– Eşti sigur?

– Al naibii de sigur. Vreau să pun lucrurile la punct. Ia-ţi gologanii, apoi o să-i plătesc lui Fu.

Holst numără opt sute, pe care le băgă în buzunar şi îi dădu lui Kepella restul banilor. Kepella numără iute şi întrebă:

– Cît de greu ar fi să mai obţii încă cinci mii?

– Nici o problemă, Roy. Dar cred că mai bine ar fi să vedem mai întîi cum merge asta.

– Mda, sigur. Corect. Kepella păru nervos şi entuziasmat deopotrivă. Îţi plătesc ţie?

– Da, îmi plăteşti în fiecare joi după-amiază. Primele două sau trei plăţi sînt critice. Dacă ratezi una dintre ele, le dai impresia că eşti rău platnic. Cînd aceşti oameni le dau avertismente clienţilor lor, ele sînt de genul celor care nu se uită uşor. Mă urmăreşti?

– Da, te urmăresc. Îţi rup genunchii cu bîta de base-ball. Nu te teme, Iben. Am acoperire pentru asta. Nici o problemă.

– Mi-am zis doar că trebuie să vezi întregul tablou, Roy. N-aş vrea să te iau prin surprindere. Mă înţelegi.

– Clar ca bună ziua, Iben. Încă o dată, mulţumesc. Îşi strînseră mîinile. Mîna lui Holst era rece, a lui Kepella, caldă şi transpirată.

14

CONCERTUL începuse exact la nouă.

Barul, mai puţin aglomerat decît partea de restaurant, conţinea mulţimea obişnuită: trupuri bronzate, îmbrăcate în culorile vii ale lui L.L. Bean, Eddie Bauer şi Land's End. Tejgheaua de lemn, la care serveau doi barmani, avea lungimea încăperii. Rîndurile de sticle erau separate de ferigi, numărul fiindu-le dublat de oglinda de pe zidul din spatele lor. Un afiş scris cu litere de mînă, lipit pe oglindă, făcea reclamă la Seattle Slews, un amestec de rom, suc de portocale, nucă de cocos şi sirop de rodii, întotdeauna pentru trei dolari. Glasurile consumatorilor mai degrabă ţipau decît conversau. Chelneriţele purtau taioare Danskin scurte, căptuşite. Aparent, li se permitea să-şi aleagă fustele.

Pe scenă, în capătul îndepărtat al încăperii cu tavanul jos, sub reflectoare, Jay se întoarse către Jocko şi numără încet:

– ... doi... trei... patru...

Bateristul îşi lovi beţele în acelaşi ritm, iar formaţia începu o versiune liniştită a lui „High Wire". Mai mulţi

oameni întoarseră capetele, unii zîmbind, amintindu-şi de cîntec, în timp ce alţii se mişcau fără astîmpăr pe scaune, iar alţii, în aparenţă surzi, nu sesizară nimic. Conversaţia deveni şi mai zgomotoasă. Chelneriţele se strecurau prin aglomeraţie, atrăgînd ocheade masculine, ducînd băuturi slabe, cu umbreluţe roz, bucăţi de ananas şi gheaţă din abundenţă. Tunsorile de treizeci de dolari, dinţii perfecţi, zîmbetele arcuite, toate marcau o noapte de vară tipică la Blue Sands.

Jay cînta tare şi se mişca bine pe scenă. Se mişcase bine pe scenă în aproape fiecare noapte, timp de zece ani. Unsprezece luna următoare. În ultimele trei nopţi, The RockIts atrăseseră un public elevat la Sands şi savuraseră priveliştea. Cei mai mulţi se cunoşteau, deseori se culcau unii cu alţii şi cinau, ca să treacă timpul. Banii nu intrau în discuţie. Mulţi erau proprietari de vase, fie pe lacul Union, lacul Washington sau în strîmtoare. Strîmtoarea era decorul la modă în această vară. Anul trecut fusese insula Mercer. Femeile erau toate un pic prea frumoase, iar tipii un pic prea drăguţi. Jocko numea asta convenţia herpes – îi plăcea însă să urmărească chelneriţele care treceau pe lîngă ei; platforma ridicată a bateriei permitea vederea unor agreabile frînturi de imagini.

Formaţia cînta o versiune liniştită a melodiei „Well All Right" a lui Buddy Holly cînd Marlene intră alături de Holst. Jay o observă imediat şi încercă să-i prindă privirea. După cîteva momente, ea se întoarse să se uite la el şi îi zîmbi, la rîndul ei. Imaginea perechii pe care ea o făcea cu Holst îl răni pe Jay. Era genul sensibil şi ajunsese deja să se gîndească la ea, ca şi cum era a lui. Văzînd-o cu acel Holst puternic, sigur pe sine, cu ochi albaştri, îşi dădea seama cît de nesigură era poziţia sa. Pentru numele lui Dumnezeu, ce-ar zice Jocko despre asta? Hei, aceea este fata mea – femeia mea – la braţul acelei cizme de acolo. La naiba!

Holst observă interesul ei pentru Jay şi îi puse mîna pe mijloc atunci cînd fură conduşi la masă. Gestul semnala posesia, ca un cîine care urina la marginea teritoriului său. Jay şi Holst schimbară o privire şi fiecare ştiu ce gîndea celălalt. Jocuri de masculi.

Holst încercă s-o aşeze, dar ea schimbă locurile, astfel încît el se aşeză cu spatele la scenă. Marlene zîmbea peste umărul lui. Faţa lui Holst se înroşi de furie. Deşi nu se culcase cu ea, nici măcar n-o sărutase, o considera totuşi proprietatea sa. Ea făcea parte din această misiune, aflîndu-se sub supravegherea sa şi de aceea era a lui.

Se uită la ea, studiind-o. Se machia discret şi cu gust. Niciodată prea mult. Buzele erau roşii, ochii uşor fardaţi. Cele două clipsuri de aur de la urechi se asortau cu lănţişorul subţire de aur din jurul gîtului. Părul era ondulat şi blond, cu excepţia momentelor cînd lumina roşietică de deasupra cădea pe el. Avea un corp atletic, solid. Se întrebă cum arăta restul trupului.

Ea comandă un rom sunrise, iar el o votcă gimlet. A cina cu Holst era plictisitor pentru ea. Era ca o cină cu gardianul de închisoare. Se întreba dacă asta era ca o căsnicie perimată. Plictisitor. Îl ura pe Holst. Dacă tatăl ei nu s-ar fi străduit atît de mult. Dacă Holst n-ar avea totul înregistrat. Gîndul îi fură pofta de mîncare. Îl ura pe Iben Holst.

Ea comandă un crab Dungeness cu conopidă italiană şi o salată cu sos de casă. Holst comandă încă o băutură. Marlene privi paharul lui gol.

– Ai fost iute.

El ridică din umeri.

– Mi-am pierdut pofta de mîncare.

– Dar nu şi setea.

El ridică din nou din umeri.

Ea se juca cu argintăria şi îşi mîngîia părul, neatentă, privind într-o parte.

Holst ridică încet privirea de pe masă.

– Mă consideri un monstru. Simt asta. Ea se juca cu lingura fără să răspundă. Pe scenă, Jay dădea intrarea pentru cîntecul următor. În curînd se termină totul, încercă Holst.

O chelneriță scundă, într-un taior de culoarea afinei, aduse votca. Holst mormăi ceva. Muzica încetă. Marlene și alții aplaudară.

Vocea lui Jay Becker bubui prin difuzoare:

– Le mulțumesc dansatorilor. Vom reveni după o scurtă pauză. Nu uitați: astă-seară este seara Seattle Slew la Blue Sands. Ne revedem peste douăzeci de minute, după o scurtă pauză pentru cauză.

Jay făcea ca totul să pară nou în fiecare seară. Asta era sarcina lui: să facă același lucru în fiecare noapte și să-l facă să pară o noutate.

– Ai de gînd să-l inviți aici? îl întrebă Marlene pe Holst.

Acesta încuviință.

– Sigur că da. Doar știi asta.

Se întoarse să-i facă semn lui Jay, care se uita deja la Marlene. Holst își ridică arătătorul, ca o persoană care oprește un taxi. Jay observă gestul și își ridică și el arătătorul, indicînd că avea să vină într-un minut. Asta îl deranjă pe Holst. Jocuri de masculi. Cînd Jay ajunse la masă, Holst rămase așezat.

– Ia loc, te rog, spuse Marlene, supărată de impolitețea lui Holst.

Jay își trase un scaun. Respirația îi era încă sacadată. Holst și Marlene aveau băuturi noi. Jay bea dintr-un pahar de bere, cu o felie de lămîie plutind deasupra.

– Jay Becker.

El și Holst dădură mîna.

– Iben Holst. Pe Marlene ai cunoscut-o, spuse, reafirmîndu-și posesia.

Jay aprobă din cap.

– Am dori să te angajăm, domnule Becker, cu normă întreagă. Lui Marlene îi plac lecţiile de navigaţie şi este mult de lucru la pregătirea lui *The Lady Fine* pentru călătoria de la sfîrşitul lunii. Îţi voi plăti cu trei dolari pe oră mai mult decît îţi plăteşte în mod obişnuit şantierul şi o sută de dolari pe zi, cînd vei călători cu Marlene spre nord. Te interesează?

Holst făcea ca oferta să sune înjositor, dar atrăgător. Jay se uită la trăsăturile nemţeşti, drepte; nici o linie dură nu îi brăzda faţa sau ochii. Chiar şi aşa omul emana răul – ceea ce unii numeau fiori negativi. Nu era nici o îndoială în această privinţă. Nasul avea o cicatrice mică şi subţire, pe care mulţi n-ar fi observat-o. Probabil o rană de cuţit, îşi spuse Jay, un cuţit extrem de ascuţit pentru a lăsa o cicatrice atît de fină. Poate nu un cuţit, ci o lamă de ras. Da. Remarcă o cicatrice similară chiar sub gulerul cămăşii omului. O cicatrice de pe gît se curba ca o sprînceană încruntată.

– Va trebui să clarific cu John. El este şeful docului. Nu vreau să-mi periclitez slujba de la Shilshole.

– Şi dacă John este de acord? întrebă Holst.

– Este foarte tentant, spuse Jay, aruncînd o privire spre Marlene pe deasupra marginii paharului de bere.

Ea zîmbi oarecum formal. Jay înţelesese: era vorba de afaceri. Holst era desigur tipul gelos. Ca şi Jay.

– Cînd vei lua o decizie finală?

– Mîine la prînz.

– Bine. Marlene, mă anunţi tu?

Ea dădu afirmativ din cap.

– Excelent. Acum ne putem continua cina. Mulţumesc, domnule Becker. Asta e tot pentru moment.

Nu trebuia să spui asta, gîndi Jay. Se ridică, împinse scaunul sub masă şi plecă, refuzînd să se uite înapoi la Marlene.

Cînd ajunse la scenă, Jocko spuse:

– Este o vulpiţă.

– Taci din gură, Jocko. Taci din gură.

Jay împinse cu şoldul bara de siguranţă de la uşa de ieşire şi ieşi afară, în noaptea răcoroasă din Seattle.

15

ERA ora opt patruzeci şi cinci, imediat după apus, aproape de căderea întunericului, cînd imaginile clare îşi pierd treptat contururile precise. Locuitorii din Seattle sînt obişnuiţi cu această lumină, căci oraşul este adesea acoperit de nori joşi, ameninţători – fie că plouă, fie că nu – nori întunecaţi, ca de mangal, aduşi neîndurător de vîntul de deasupra Pacificului, din Siberia, din Aleutine sau dinspre vastul ocean zbuciumat. Cîţiva pescăruşi curajoşi străbăteau încă văzduhul prin obscuritatea crepusculară, cu corpurile albe, precum zmeiele în vînt, strigîndu-şi ţipetele lor goale, sinistre.

Trecătorii blocau Alaska Way, lîngă Pike's Market, majoritatea turişti în căutarea acelui articol mic, uşor de cărat, acel memento simplu al unei vacanţe care să poată fi îndesat în valiză pentru micuţul Ben, Dodge, Ted sau Blair. Fără să fie conştienţi ce anume caută, erau ademeniţi într-un magazin sau altul.

Roy Kepella îşi croi drum pe trotuarele aglomerate. Concepuse un plan de pierdere a urmei în trei etape. Prima

fază era să cutreiere tîrgul pînă la amurg. Se înghesui prin magazine pe care nu le vizitase de ani de zile şi se descoperi bucurîndu-se de ele. Simţea vîltoarea pieţei, şi aceasta îi amintea de ocolul de vite din împrejurimile lui Oklahoma City, pe care, copil fiind, îl vizitase cu tatăl său. Toate acele vaci – cum numea Roy orice animal mare cu patru picioare – şi toţi oamenii care se învîrteau pe acolo vorbind despre junci şi vaci de lapte, şi viţei, şi licitaţii, şi carne de viţel, şi coaste, şi hălci de carne. Rămase atent la oricine l-ar fi urmărit. Erau ani de cînd nu mai făcuse aşa ceva. Citise destule dosare, fusese implicat în destule cazuri, ca să ştie că aici era punctul în care mulţi agenţi clacau. Kepella nu avea intenţia să clacheze. Intră într-un magazin cu articole bărbăteşti, pe una din cele trei intrări ale tîrgului, ducîndu-se imediat la o vitrină de expoziţie, din sticlă, unde examină un sortiment de butoni de manşetă. O oglindă mare din spatele vitrinei îi îngăduia o vedere asupra celei mai mari părţi a magazinului din spatele lui. Acordă o atenţie specială uşii pe care intrase, gata să observe pe oricine l-ar fi supravegheat, deşi nu credea că fusese urmărit. Continuă totuşi să se uite în oglinda cea mare, în cazul în care Holst sau cineva străin îl ţinea sub supraveghere. Părăsi apoi iute magazinul printr-o ieşire diferită. Mergea repede, dar nu într-atît încît să atragă atenţia. Îşi croi drum şi ieşi din complex, traversă strada şi se urcă în vechiul său bolid marca Dodge. Demară.

Se uită în oglinda retrovizoare tot atît de mult pe cît urmărea drumul din faţa lui. Conduse drept spre vest unul, două, trei cvartale şi parcă în apropiere de magazinul universal Nordstrom, lîngă Fifth Street şi Pine. Faza a doua. Cumpără un bilet pentru monorai şi sări în tren chiar în ultima secundă, mulţumit că nimeni nu avusese timp să urce după el.

Faza a treia. Taxiul, comandat cu o oră mai devreme, îl aştepta cu motorul în funcţiune. Avantajul unui taxi era că îi dădea lui Kepella libertatea să-şi fixeze atenţia pe traficul din spatele lor. Îi dădu instrucţiuni şoferului s-o apuce pe o anumită rută, mergînd pe străzi cu sens unic şi făcînd o serie de

întoarceri pe alte străzi cu sens unic. Era o tehnică menită să scoată la iveală orice supraveghere, chiar şi pe cea mai profesionistă.

Nimeni nu-l urmărea. Îi spuse şoferului adresa, o zonă rezidenţială, chiar peste deal.

Casa, o vilă albastră cu etaj, avea vedere spre lacul Washington. Varietatea vieţii vegetale de aici îl uimea încă pe Kepella. Această varietate nu era atît de evidentă în inima oraşului – unde Kepella îşi petrecuse peste opt ani – dar aici, la cinci, zece minute de oraş, se dezvolta rapid fiecare arbust, copac, floare, ferigă şi bulb, toate bine îngrijite, proprietate după proprietate, aşa cum s-ar putea aştepta cineva să găsească în Japonia.

Deschise poarta albă din lemn şi o închise la loc, fără să facă zgomot. O potecă din lespezi de piatră trecea pe lîngă garduri vii înalte, tunse egal. Urmă poteca prin spate, după cum fusese instruit. Ciocăni la uşă de două ori, apăsă pe sonerie şi mai ciocăni o dată, totul conform instrucţiunilor. Intră singur, după cum i se spusese.

Bucătăria mirosea a curcan şi piure. Pe sobă fierbea apă. O servitoare thailandeză apăru prin uşa interioară şi îl salută cu o înclinare a capului. Întinse un braţ spre uşă şi se înclină din nou. Kepella zîmbi binevoitor şi intră în sufragerie. Brandenburg stătea în capătul unei mese lungi. Se ridică în picioare. Tunsoarea îi era neschimbată, ca şi faţa sa băieţoasă, pielea netedă şi privirea pătrunzătoare.

– Ce bine că ai venit, Roy, spuse cu un accent întrucîtva britanic. Cei doi îşi strînseră mîinile. Kepella îşi scoase trenciul, îşi netezi geaca sport şi se aşeză. Tăcere. Kepella îşi sorbi apa şi aşteptă ca Brandenburg să spună ceva. În cameră se găseau obiecte vechi de artă, era mobilată în stil colonial, iar tapetul de pe pereţi avea un motiv floral simplu. Masa lustruită din sufragerie reflecta tavanul alb şi plat. Lumînările erau aprinse, iar lumina de sus micşorată. O cameră deloc neplăcută, gîndi Kepella. Mi-am zis că poate îţi este foame.

Brandenburg ezită. Pahn a gătit pasăre, gulie şi altele asemenea. Sper că îţi place carnea de pasăre.

– Da.

– A, perfect. Brandenburg îşi unse cu unt un corn şi, împungînd aerul cu cuţitul său, spuse: Serveşte-te. Kepella luă din coş un corn care scotea aburi, dar trebui să-l lase în jos de îndată. Cum merge? întrebă Brandenburg şi ridică privirea, aşteptînd răspunsul lui Kepella, cuţitul său de unt odihnindu-se pe cornul fierbinte.

– Au făcut contractul, sînt sigur. Le datorez cinci mii. Astăzi am luat împrumutul.

– Cine?

– Numele omului este Iben Holst.

Brandenburg zîmbi.

– Holst este? Întinse untul pe corn cu grijă. Este mîna lui dreaptă, ştii?

– Bineînţeles că nu ştiu. Nu ştiu nimic despre asta.

– Nu-i nevoie să fii irascibil. Brandenburg luă o muşcătură din corn şi mestecă viguros. Ştiu că este dificil pentru tine, Roy. Se pare că te-ai afundat în datorii. N-ar trebui să mai fie mult de acum încolo. Ai obţinut dosarele?

Îl privi din nou, cu muşchii maxilarului mestecînd.

– Da.

– SOSUS?

– Da. Tot ce mi-ai cerut.

– Minunată treabă, Roy.

Kepella voia să-l lovească pe tip. În faţa lui stătea Kevin Brandenburg, cu cîţiva ani mai în vîrstă decît fiul lui, mestecînd un corn şi spunîndu-i că totul era minunat. Rahat. Nimic nu era minunat. El ieşise din rol. Nervii îi erau uzaţi, cusăturile se sfîşiau, fundaţia trosnea.

– Băutura?

– Am o înţelegere cu barmanul. Îmi toarnă apă.

– Excelent. Brandenburg clipi, mestecînd în vîrful buzelor, examinîndu-l mai îndeaproape pe Kepella. Eşti în stare de asta, Roy? N-ar mai fi mult.

Kepella îşi şterse gura. Pahn intră, aducînd platoul cu curcan. Făcu mai multe drumuri pînă în bucătărie şi înapoi: piure de cartofi, mazăre, gulie, sos de carne, de afine, stridii, un pahar înalt plin cu lapte pentru Kepella şi vin alb pentru Brandenburg.

– Arată ca de Thanksgiving*.

– Este sărbătoarea ta preferată, nu-i aşa, Roy? zise Brandenburg. Mîncară fără să discute cîteva minute. Cînd Brandenburg îşi termină paharul de vin, întrebă: Care-i planul tău?

Kepella se simţea mai bine. La aceasta *contribuise* şi mîncarea.

– Nu voi plăti datoria. Mă voi afunda adînc şi bine. Îl voi ruga pe Holst să aranjeze refinanţarea. Am vorbit deja cu el. A spus că vrea să vadă mai întîi cum merge asta. El mă va strivi, iar eu voi deveni disperat, întocmai cum ai spus.

– Nimic important la început, înţelegi. Nu poţi să-i dai orice rahat, dar vrei să observi cît este de sensibil. Trebuie să faci să pară că încerci s-o ştergi cu ceva. În felul acesta, o vor înghiţi mai bine. Kepella încuviinţă. Studiase tehnici similare. Vom încerca să ne mai întîlnim o dată. Acelaşi semnal: trei ţîrîituri, cer cu Eddie şi închidem telefonul. A doua zi, din nou aici.

Pahn strînse masa. Aduse desertul. Plăcintă cu cireşe.

– Şi Washingtonul? întrebă Kepella.

Brandenburg păru încurcat.

– Poftim?

– Slujba mea.

– A, da. Totul e rezolvat pînă acum, aş spune.

– Dar ce fel de post?

– La ce te-ai gîndit?

– Nu mi-am pus problema.

– Desigur că ţi-ai pus-o. Care-i preferinţa ta, Roy? Voi vedea ce este disponibil.

---

* Ziua Recunoştinţei (n. trad.).

– După toate astea... ei bine, mi-am cam schimbat priorităţile. Cred că ar putea să-mi placă ceva la Operaţiuni.

– Să ştii că nu prea mai este mare lucru pe acolo. Pentru moment sîntem pe urmele cîtorva judecători federali, mai sînt cîteva treburi în lucru în Florida, deşi cea mai mare parte din cazurile de spălare a banilor este pe mîna Serviciului Secret, şi ştii cît de strîns legaţi sînt ei. O chestiune politică se află în desfăşurare în California, dar asta nu trece pe la Washington. Comanda este regională. Nu sînt sigur că Operaţiunile merită efortul; ar putea fi ceva mai interesant la alt birou. Voi da cîteva telefoane.

– Într-adevăr?

– Sigur că da.

– Dar e vorba de Washington?

– Categoric. Pentru tine, Roy? Iisuse Hristoase, eşti dulăul cel mai important la ora actuală. Brandenburg gustă plăcinta şi zîmbi. Bună plăcintă, nu-i aşa?

– Şi dacă *eu* am nevoie să iau legătura cu *tine?* Cum pot s-o fac?

– Mi-e teamă că nu se poate. Ştii, motive de securitate. Dacă ceva ar merge prost – dacă ai fi interogat – n-am putea să te lăsăm să-i conduci la noi, nu-i aşa?

– Dar eu deja am numele tău.

Brandenburg clătină din cap.

– Nu, Roy. Ai *un* nume. Nu asta ai vrut să spui? Un nume. Brandenburg zîmbi. Precauţiuni, Roy. În aceste vremuri nici o precauţie nu este prea mult.

Kepella nu auzise niciodată ca vreun superior să se folosească de acoperire pentru a conduce o operaţiune.

– Este puţin neobişnuit, nu-i aşa?

– Întreaga operaţiune este neobişnuită, Roy. Şi ne asumăm un risc enorm aici. Totul pentru a prinde un om care ar fi trebuit înlăturat la Montreal, cu optsprezece luni în urmă. Ca să fiu sincer, Biroul încearcă să-şi salveze imaginea.

– Cum naiba pot eu să am încredere în voi?

– E cam tîrziu ca să te întrebi, nu-i aşa, Roy? Eşti suspendat, potrivit legii nu ai nici o prerogativă în domeniu, ai sustras numai Dumnezeu ştie cîte secrete de stat şi le-ai pitit pe undeva, eşti dator rechinilor de împrumuturi cu cinci mii. Te culci cu o chinezoaică de douăzeci şi cinci de ani. Brandenburg îl privi pe Kepella dispreţuitor. Aş spune că e puţin cam tîrziu să ai dubii cu privire la oamenii care conduc această operaţiune. Noi sîntem singurii care îţi putem salva fundul, Kepella. Nu uita asta!

16

GONIND în sensul vîntului, Jay îndreptă vasul cît putu de bine. Briza era perfectă, marea de un verde irizat, iar Jay trebui să-şi reamintească faptul că era plătit să facă asta.

– Fantastic! îi strigă lui Marlene, în timp ce ea trăgea vinciul la încă două marcaje, iar vela de la prora se întindea în bătaia vîntului.

The Lady Fine se înclină pe valurile înspumate şi Jay se ridică să privească peste proră. Vasul prindea vîntul ca unul de curse, un veritabil campion, nerăbdător să dea marea lovitură. Ţinîndu-se cu putere de o balustradă, Marlene se strecură înapoi, spre Jay.

– Asta este deja maximum.

El încuviinţă cu entuziasm. La babord, muntele Rainier domina cerul de după-amiază, un monolit care umplea orizontul, cu o coroană de nori în jurul vîrfului. Picături de apă îi stropeau în faţă pe amîndoi, pe măsură ce *The Lady Fine* prindea viteză, despicînd marea.

– Este o dulce. Dumnezeule, este o dulce. El privi în sus, la indicatorul de nivel ataşat de odgon şi spuse: Gata?

Marlene se apropie din nou, cu paşi mărunţi. Era înfăşurată într-o pelerină galbenă pentru a se proteja de vînt.

– Gata, confirmă ea, pregătită să slăbească cu o mînă frînghia din tachet, cu cealaltă ţinînd mînerul vinciului.

– Dă-i drumul, urlă Jay, slobozind şcota mare din tachet şi aplecîndu-se cînd tangonul se legănă violent peste capul lui.

Învîrti cîrma cu o mînă, în timp ce se întindea să apuce de vinciul de la tribord, şi asigură frînghia la tachetul adiacent. Marlene învîrti manivela, întinzînd vela de la proră, pe care o legă. Erau acum îndreptaţi direct spre muntele Rainier. Părea mai degrabă o destinaţie imaginară decît un munte adevărat la doar cîteva mile depărtare, un loc ce promitea pace şi iertare, şi nici o grijă lumească, un Shangri-La* misterios plutind deasupra orizontului într-o mare de cer indigo.

Marlene se aşeză lîngă el. Vasul trasa o dîră albă în apa strîmtorii.

– Unde ai învăţat să navighezi?

Jay se uită la ea. Amîndoi purtau ochelari de soare, aşa că nu-i putea vedea ochii.

– Am navigat toată viaţa. Aproape în fiecare zi din fiecare vară, pe cînd eram puşti. Am început pe bărcuţe Dyer, am trecut la Blue Jay, apoi Lightning, apoi pe keciul de treizeci şi două de picioare al părinţilor mei. La paisprezece ani, tata şi cu mine am început să concurăm la regate, la sfîrşit de săptămînă. Avem acasă o bibliotecă plină de trofee. Eram foarte norocoşi.

– Ai avut, deci, o copilărie confortabilă.

– Da. Tata navighează foarte bine. Dar tu?

– Tata este preot luteran. Marlene îşi frămînta mîinile în poală. Nu am avut prea mulţi bani. Am avut multă dragoste.

Misterul ei, gîndi el.

* Un paradis pe pămînt (n. trad.).

Ea își scoase pelerina și o aruncă jos, în tambuchi. Pelerina zbură în cambuză. Marlene se unse cu ulei pe brațe și abdomen și, iute, pe piept. El simți un fior inghinal.

– Te superi? întrebă ea, întorcîndu-și spatele și dîndu-i sticla de plastic.

– Deloc.

Ea dezlegă bretelele, săltîndu-și părul. Mîna lui Jay alunecă pe spatele ei neted. Vasul plutea înainte. După un timp ea își legă la loc bretelele și se întinse pe bancheta cocpitului. Stătea acolo, o întruchipare a frumuseții, lungă, subțire, cu ochii închiși, picioarele ușor depărtate, mîinile pe șolduri. El o privea lung. Aproape că simțea soarele pătrunzîndu-i pielea, căldura care creștea în ea.

Lui Jay îi făcea plăcere adierea brizei și vederea muntelui Rainier care străjuia strîmtoarea. Trecură zece minute înainte ca el s-o întrebe:

– Ești gata?

– Dacă trebuie, spuse ea, ridicîndu-se în capul oaselor. În timp ce se scula, vasul lovi un val înspumat, iar ea își pierdu echilibrul. Jay sări și o prinse înainte ca ea să dea cu capul de marginea cocpitului. O ținu pînă cînd își recăpătă echilibrul. Apoi se aplecă și o sărută. Ea începu să-l sărute, dar imediat îl împinse înapoi cu blîndețe: Nu, Jay. Nu trebuie.

El o privi în ochi. Vocea ei spunea una, ochii vii și verzi, alta. Dîndu-i drumul, el spuse:

– Ți-am spus, încălțămintea este absolut necesară. Arătă spre picioarele ei, instabilitatea ei fiind evidentă. Picioarele goale te pot pierde.

Ea îi puse un deget pe buze. Rănit în sentimentele sale, el întoarse capul, evitînd atingerea ei. Marlene coborî, încălță adidașii și își puse din nou pelerina. Revenind în cocpit, își perie părul care-i venea peste ochi, lăsîndu-l în bătaia vîntului.

– Dacă ar avea vreun sens, începu ea, mi-ar plăcea foarte mult. Dar asta n-ar face decît să complice lucrurile.

– Nu cred, Marlene. Cred că este inevitabil.

Ea zîmbi, făcînd ca ochelarii de soare să se miște pe nas.

– Holst este un om ciudat, Jay.

– Şi ce dacă? Eşti a lui?

Surîsul ei se lărgi.

– Nu. Bineînţeles că nu.

– Atunci?

– Lucrez pentru el.

– Şi ce dacă?

– Nu-mi face asta, Jay. Nu pot să-ţi explic. Pur şi simplu, nu pot să-ţi explic. N-ar avea nici un rost.

Se îndepărtă de el, ţinîndu-se de balustradă şi îndreptîndu-se spre proră.

– Încearcă, Marlene, strigă el. Poate, cine ştie, aş înţelege.

Ea îşi îndepărtă părul care-i venea peste ochi. Nu, îi spuse, fără să scoată un cuvînt, nu ai înţelege.

El slăbi şcota mare şi strigă, acoperind vuietul vîntului:

– Pregăteşte-te! Tare în vînt...!

17

În sfîrşit, la al patrulea ţîrîit răspunse. Omul de legătură. Mai înainte ca Sharon să poată articula vreun cuvînt, îi dădu un alt număr de telefon şi îi spuse să sune în exact trei minute. Următoarea convorbire telefonică se dovedi identică cu prima: el îi furniză din nou un număr şi îi spuse să-l sune, de data aceasta, după exact opt minute. În cele din urmă, el răspunse:

– Unde eşti?

– Stau într-o cabană parţial arsă, lîngă un lac din partea de vest a oraşului, cred, în apropierea unei biserici.

– Ştii numele bisericii?

– Nu, dar biserica are vedere spre lac.

– O bisericuţă din piatră? Iederă?

– Asta e.

– Este în partea de est a oraşului. Ştiu unde te afli. Vin chiar acum.

Treizeci de minute mai tîrziu, o maşină greu de descris se opri, şi un bărbat bătu la uşa cabanei. Ea deschise prudent, cu pistolul Beretta pregătit.

Era înalt de şase picioare, avea o barbă mare, neagră şi purta ochelari cu ramă metalică. Părea să aibă puţin peste patruzeci de ani, iar ea îl găsi frumos, în pofida înfăţişării lui aspre. Intră în cabană şi închise uşa. Dădură mîna.

El se aşeză pe un scaun, lîngă perdelele afumate.

– Să începem cu începutul, de acord? Spune-mi ce ai făcut, unde ai fost, cine ar fi putut să te vadă în ultimele zile. Este important să ştiu.

Ea îi povesti despre împuşcături, fapt cu care el era la curent din lectura ziarelor.

– După aceea am fugit. Am petrecut o zi intrînd şi ieşind din clădiri. În fine, am ajuns în celălalt capăt al oraşului. Acolo există un parc de maşini – un cimitir de maşini – cam pe acolo cred, spuse, arătîndu-i direcţia. Am dormit într-una din ele mai multe nopţi...

– Hrana? o întrebă el, întrerupînd-o.

– Din grădini de zarzavaturi. Am fost atentă să nu fiu văzută şi să nu iau atît cît să se observe.

– Continuă.

– Am furat aceste haine de pe o sîrmă de rufe. Am făcut tot posibilul să pară ca şi cum vîntul le-ar fi smuls de pe sfoară. Nu eram sigură că a fost convingător, aşa că am plecat mai departe.

– Asta-i bine.

– Să ştii că şi *femeile* sînt antrenate, i-o servi ea sarcastic. El ignoră comentariul.

– Apoi?

– Mi-a luat o zi şi o noapte ca să traversez oraşul. Voiam un teren înalt. Nu mai am decît patru gloanţe. Am descoperit locul acesta cu o bună vedere asupra oraşului şi surprinzător de puţini oameni.

– La sfîrşitul săptămînii năvălesc aici.

– Este la două mile de cel mai apropiat telefon public. Am încercat să iau legătura cu tine pe cînd stăteam în cimitirul de maşini, dar n-am putut. Cînd am găsit locul acesta, am aşteptat o zi şi am încercat din nou. Noaptea trecută am făcut baie în lac, a fost prima mea baie de...

– Îmi pare rău că ai avut probleme să iei legătura cu mine, o întrerupse el din nou.

Aruncă o privire afară, pe fereastra fără sticlă. Ceaţa acoperea oraşul. Strada strălucea, umedă.

– Mi s-a spus că erai disponibil, în caz că aveam nevoie de tine, spuse ea indignată.

El ridică din umeri nepăsător.

– Pînă acum e bine. Să nu mai vorbim despre asta.

– Da.

– Poliţiştii complică situaţia. Ar fi fost un lucru dacă încercam să te scăpăm de oamenii lui Fritz Wilhelm. Bagă de seamă, în oraşul ăsta e ca şi cum am încerca să păcălim mafia. Dar şi poliţia din Regensburg? Cu ei, şi mai rău. Asta exclude mijloacele de transport convenţionale. Şi Wilhelm, şi poliţia vor muşamaliza totul, şi nu doar în Regensburg. Nu, ne vom gîndi la altceva. Mai este şi un alt element: Wilhelm este meticulos. I-a cumpărat pe toţi pînă la vîrf. Deci, nu poţi să ştii în cine să ai încredere. Îi făcu cu ochiul. O vom face cu cîţiva dintre oamenii mei. Nimeni altcineva.

Tonul vocii sale friza aroganţa. Agentul de legătură. Omul care o putea scoate de aici.

– Deci, ce facem? întrebă ea.

El aruncă o privire printr-o crăpătură a perdelei.

– Bună întrebare.

– Un avion particular?

– Nu, avem nevoie de ceva neconvenţional... mi-a venit o idee care ar putea să meargă, dar nu sînt sigur...

– Ce anume?

– Sînt cîţiva oameni în Franţa care ne pot ajuta. Dacă sîntem norocoşi, te pot duce la bordul unui vas comercial spre State. Aşa că cel mai bine este să te trecem graniţa.

– O dată ajunsă în Franţa, nu voi fi în siguranţă?

– Puţin probabil şi, în mod sigur, nu merită riscul. Influenţa lui Wilhelm se întinde departe. Prea departe. Iar cu problema asta legată de poliţie...

– De ce nu se poate îngriji Washingtonul de asta? Sau Bonnul? A fost legitimă apărare.

– Pentru că nu vor admite nici măcar faptul că eşti aici, în Germania. Au *dovezi* că eşti în vacanţă în SUA, pentru cazul că se întîmpla ceva de genul acesta. Atîta ştim *noi*.

– Asta n-ar fi adevărat decît dacă aş fi cotată PERICULOASĂ, spuse ea. Greşeşti. Nu poate fi adevărat.

El încuviinţă din cap.

– Pînă cînd te ducem acasă, nu exişti. Ai fost cotată PERICULOASĂ de cînd te-am pierdut, în noaptea morţii lui Bobby Saks.

– Este absurd.

– Bine ai venit la Operaţiuni.

Ea se lăsă pe un scaun decolorat.

El despărţi perdelele din nou şi privi afară.

– Ai paşaportul?

– Da, dar este diplo...

– Dă-mi-l. Lăsă perdelele să se închidă şi o privi cum se duce spre geanta ei. Era o femeie frumoasă. Respecta femeile curajoase şi deştepte. Trebuie să-ţi spun... Te-ai descurcat bine pînă acum. Multe femei – mulţi agenţi – n-ar fi ajuns atît de departe. Te vom scoate de aici. Ea îi dădu paşaportul, iar el îl examină. O.K.... Este în ordine. Îl voi lua cu mine. Cunosc pe cineva care se pricepe la asta. Ar fi bine să-ţi tunzi părul foarte scurt, ca un bărbat.

– Ce?

– Fă-o. Voi trimite aici o maşină la ora opt, în seara asta, ca să te ia. Vei găsi o perucă şi nişte cosmetice pe bancheta din spate. Să-ţi pui peruca imediat. Cînd vei coborî din maşină, şoferul îţi va indica o clădire. Să te duci direct acolo. Nu ciocăni, intră, pur şi simplu.

Casa era aşezată solitar, pe un drum lăturalnic şi îngust, tot în partea estică a oraşului Regensburg, şi era mobilată ca o căsuţă de vară. După ce Sharon coborî, maşina dispăru după colţ. Agentul, îmbrăcat în negru, încuie uşa după ea. Sharon îşi aranjă faţa şi peruca timp de douăzeci de minute, apoi se aşeză pentru şedinţa fotografică. După ce-i făcu cinci

poze, agentul o părăsi şi nu reveni decît peste trei ore. La întoarcere, îi restitui paşaportul. Ea îl deschise. Noua fotografie fusese fixată pe prima pagină, cu ştampila imprimată pe ea. Numele înscris era Cheryl Parker.

– Eşti fiica unui diplomat aflată în vacanţă. Totul este în ordine. Nu vei avea probleme la graniţă.

– Vii cu mine, nu-i aşa?

– Da şi nu. Vei călători cu acelaşi şofer care te-a adus astă-noapte. Eu voi fi în urma ta, ca acoperire, în caz că ceva n-ar merge bine.

– Adică?

– Ţi-am mai spus: braţul lui Wilhelm ajunge departe. Pe urmele tale se află o întreagă reţea de oameni. Nu putem exclude nimic. Îi dădu o cutiuţă de carton, care conţinea o sută de gloanţe pentru Beretta. Totul este posibil. Acum, reîncarcă pistolul şi ţine-l pe banchetă, lîngă tine, tot drumul. Ea introduse cutia într-un buzunar al fustei. Ştiu că eşti speriată, Sharon. Şi eu mă tem pentru tine. Te-ai descurcat bine, *foarte* bine pînă acum. Te voi conduce pînă la graniţă. Dacă aş traversa şi eu, asta ar putea crea suspiciuni.

– Răspunde-mi, te rog: de ce m-au ales pe mine pentru operaţiunea asta?

Ochii lui deveniră prietenoşi.

– Coincidenţa, presupun. Erai singurul agent la îndemînă care avea pregătire la Operaţiuni. Întrucît vacanţa ta fusese deja planificată, absenţa de la ambasadă nu trezea suspiciuni. Presupun că asta a avut o mare importanţă. Aveai toate calificările necesare. De obicei, nu este prea dificil să fii curier – deşi nu lipsit de risc. Nu ţi-am cunoscut niciodată omul de legătură. Era un S.O. – adînc infiltrat. Mi s-a spus că era în Regensburg – teritoriul meu. Sînt prea bine cunoscut în zonă ca să mi se încredinţeze sarcini de acest fel. Sînt mai mult genul de „curăţitor", dacă vrei. Mă ocup de lucruri ca acestea... ca şi de sarcini mai puţin plăcute. Se duse la fereastră şi privi din nou afară. Washingtonul m-a contactat direct şi m-a avertizat că ai putea să suni. Eram plecat cu o însărcinare. A tre-

buit să revin în Regensburg şi să aranjez legătura telefonică adecvată. Asta mi-a luat cîteva zile. Cînd am ajuns, a trebuit să mă ocup de legăturile mele obişnuite. Apoi ai sunat tu. Cam asta e.

Nu voia s-o sperie, dar adevărul era că ordinele lui veniseră chiar de la director. Nici un intermediar. Ordinele nu veneau niciodată de la director, ceea ce însemna că aceasta era o operaţiune a naibii de importantă – iar Sharon Johnson, cheia.

– O dată ajunsă în Franţa, ce am de făcut?

– Am improvizat. Un magician venit de curînd în Germania te va ajuta. Spectacolul lui este acum în Soultz-sous-Forets Seltz. Va încerca să te îmbarce pe un vas. Asta ar fi cel mai sigur pentru tine.

– Un *magician?*

– Magicienii fac oamenii să apară şi să dispară... Nu-i aşa? Orice este posibil în împrejurări potrivite.

– Care *sînt* împrejurările potrivite?

El scoase un portofel dintr-un buzunar interior al impermeabilului pe care îl purta. Din el luă un număr de bancnote germane şi franceze de valoare mare.

– Vei lua astea. Am o chitanţă pe care trebuie s-o semnezi, dar o voi face eu pentru tine. Vreau să mă asculţi cu foarte mare atenţie şi să mă întrerupi oricînd doreşti. Este foarte important să ştii exact ce să faci. Există foarte puţin loc pentru greşeli. Înţelegi? Trebuie să pui absolut orice întrebare, indiferent cît ar fi de neînsemnată. Îţi voi răspunde cît voi putea de bine. În regulă?

Se schimbase, gîndi ea. Era acum profesionistul devotat, gata s-o instruiască. Ea ştia că stăruinţa lui în meticulozitate venea nu doar din grija pentru siguranţa ei, ci şi din grija pentru propria sa reputaţie profesională. Era acum pe mîinile lui, responsabilitatea era a lui şi el nu avea nici o intenţie să dea greş. Ea aprobă din cap şi spuse:

– Sînt gata.

El clipi.

– Nu-i mare lucru, Sharon. Aproape ai reuşit.

Călătoreau pe un drum de țară cu două benzi, agentul venind în urma lor cu mașina proprie, cînd șoferul opri în spatele unui camion, la un stop. Sharon rămăsese cu atenția încordată tot drumul, simțindu-se abia acum obosită, gata să aţipească, cu capul căzut în bărbie. Beretta se afla pregătită sub mîna ei dreaptă.

– Doamnă! strigă șoferul, întinzînd mîna peste scaun ca s-o trezească. Ea deschise ochii. La orizont, amurgul. Peste un minut ne oprim pentru a lua benzină. Ultimul popas înainte de graniță...

Camionul stătuse nemișcat, blocîndu-le calea, aproape treizeci de secunde. Prea mult. Sharon privea la șoferul ei, cînd un mic jet galben de lumină fulgeră dinspre camion. Instinctiv, ea se aplecă spre stînga să evite glonțul, cuvintele ei de avertizare venind prea tîrziu. Parbrizul din față și cel din spate crăpară în momentul cînd glonțul trecu prin ele. Corpul șoferului căzu moale peste volan, făcînd să sune claxonul. Sharon se luptă să deschidă portiera din spate. Degetele ei căutau orbește încuietoarea, în timp ce se auziră încă două împușcături. Portiera se deschise. Se rostogoli afară, pe pavaj, cu Beretta în mînă.

Un alt bărbat, scund și rotofei, stătea lîngă camion, cu picioarele depărtate și mîinile ținînd strîns un pistol. Trei gloanțe loviră ușa deschisă pe care ea o folosea ca paravan. Sharon ținti și apăsă pe trăgaci de două ori. Omul fu ridicat în aer și se prăbuși pe spate.

Agentul de legătură sparse becul aprins din mașina sa și traversă drumul în fugă, aplecat, atrăgînd focul șoferului din camion, așa cum sperase. Ajunse la marginea drumului, sări în tufiș, se ridică și trase patru împușcături rapide, dintre care ultima răni brațul unuia dintre oameni.

Urmînd exemplul agentului, Sharon se rostogoli în tufișurile de pe partea de drum unde se găsea, se ridică în picioare și se repezi spre un loc din dreptul camionului. Un al treilea bărbat, pe care ea nu-l văzuse, deschise focul cu o pușcă de vînătoare cu țeava scurtată, de la geamul camio-

nului. Explozia făcu o gaură în vegetaţia din faţa ei. Două alice se înfipseră în braţul ei stîng. Îşi dădu repede seama că rănile erau minore şi, deşi dureroase, nu prezentau nici un pericol real. Se strădui să-l localizeze pe ins. Acolo! Se strecura de-a lungul camionului, uitîndu-se spre arbuşti.

Sharon apucă Beretta cu ambele mîini, se calmă şi apăsă pe trăgaci. Parbrizul din faţă al camionului explodă – glonţul ei lovise cabina, dar nu şi pe omul cu arma de vînătoare. Adoptă o poziţie înclinată între frunzele uscate. Încă trei gloanţe străpunseră tufişurile peste tot în jurul ei. Ea era protejată de o mică denivelare a drumului. Se tîrî înainte în stil cazon, în direcţia împuşcăturilor.

Agentul de legătură auzi încă trei explozii de gloanţe şi îşi făcu mişcarea. Nu avea nici o intenţie s-o dea în bară. Se ridică şi alergă în spatele camionului. Şoferul rănit, ajuns acum înapoi în cabină, ţinti şi trase. Agentul simţi glontele intrîndu-i în intestine, se chirci, strecurîndu-se în spatele adăpostului oferit de camionul cel mare, şi se luptă să-şi încarce arma, schimbînd încărcătorul. Omul cu puşca de vînătoare sări în cabină şi trase consecutiv două focuri prin geamul din spatele cabinei.

Sharon văzu ce se întîmplase. Îl zări pe agent traversînd strada în fugă, îl văzu cum se chirci, ca şi cum ar fi primit un glonte, îl văzu încărcîndu-şi arma. Văzu flacăra puştii de vînătoare. Fără să ştie exact de ce, atacă acum camionul, sări pe capotă şi trase direct în faţa surprinsă a omului care ţinea puşca de vînătoare.

Şoferul rănit trase o dată şi sări afară din camion. Glontele tras la întîmplare trecu la cîţiva inci de faţa lui Sharon. Îşi trase capul înapoi şi se trînti pe pavaj, tîrîndu-se ca să se uite pe sub camion după picioarele lui. Şoferul ocoli botul camionului, crezînd că a omorît-o. Ea se rostogoli sub camion şi se opri pe burtă, cu arma îndreptată înainte.

Picioarele şoferului făcură o pauză scurtă lîngă roata dreaptă din faţă. Sări după colţul camionului, pregătit să împuşte o persoană pe care o credea întinsă cu faţa în jos pe

pavaj. Sharon îi urmărea mişcările cu arma. Ar fi tras un foc în glezna lui, dacă i-ar fi oferit-o, dar el se opri în punctul îndepărtat al roţii din faţă, împiedicînd-o să tragă. Din ezitarea lui, ea ghici că era derutat, neştiind încotro dispăruse. Era sub camion sau între tufişuri? Antrenamentul său îi spuse însă repede că, dacă ea ar fi fost între tufişuri, ar fi deschis focul. Arma din mîna lui apăru brusc, iar el trase sub camion la întîmplare. Prima sa încercare perforă rezervorul de ulei. Uleiul negru curgea prin gaură, pe drum. A doua încercare făcu să se audă un zgomot specific. Arma era goală. În timp ce el se repezea spre cabină ca să ia puşca de vînătoare, Sharon se rostogoli o singură dată şi se găsi pe cealaltă latură a camionului. Se mişcă iute. Tocmai cînd şoferul înşfăcă puşca de vînătoare din mîinile partenerului său mort, ea trase, golindu-şi Beretta în pieptul lui.

Fugi acum, cît putu de iute, trecînd pe lîngă maşina în care călătorise şi urcîndu-se în vehiculul ce fusese condus de agentul de legătură. Trase pînă la capăt maneta de viteze, aducînd-o în prima, şi răsuci violent volanul, smucind maşina şi apăsînd pe accelerator pînă la podea. Antrenamentul îi revenise. Totul dintr-o dată. Avea acum încredere în sine. Supravieţuise. *Avea* să supravieţuiască.

Agentul de legătură îşi recăpătă cunoştinţa, ieşind din starea de şoc. Se uită în jos, cercetîndu-şi corpul: fusese ciuruit de gloanţe şi sîngera abundent. Nu vedea cu ochiul stîng. Încercă să se ridice. Ştia că nu mai avea prea mult de trăit, dacă nu primea curînd îngrijiri medicale. Simţi o mînă pe braţul tău. Îşi roti capul şi încercă să-l vadă pe omul care vorbea în germană: un bărbat înalt, cu buze groase.

– Puneţi-l în camion, ordonă acesta. Vrem să-l interogăm înainte să moară din cauza hemoragiei.

– Şi ceilalţi?

– Verifică-i. Dacă sînt morţi, lasă-i. Arde camionul. Eu îl voi suna pe Wilhelm să-i spun că ăsta trăieşte...

Soarele strălucea puternic, accentuînd umbrele. Sharon se minuna de pedanteria francezilor, văzînd un negustor care, avînd un şorţ curat, legat în jurul taliei, mătura trotuarul din faţa magazinului său. Zîmbea formal trecătorilor. Ea tăie şi ataşă la bandaj ultima bucată de bandă adezivă, recunoscătoare că alicea nu pătrunsese mai adînc. Recunoscătoare că nu aveau să rămînă cicatrice. Bandajul avea să fie scos a doua zi.

Cîteva etaje mai jos, în sala de mese a hotelului, spectacolul de prînz începuse, iar printre spectatori se aflau cîteva zeci de femei. Ea îşi trase în jos mînecile bluzei şi îşi încheie nasturii de la manşetă. Cînd îşi îndoi gulerul, pentru a-l face mai fix, un ac de pin căzu jos. Se aplecă, îl ridică şi îl aruncă.

Multe mese fuseseră deja strînse cînd ea ajunse jos. Cu atenţia trează, se aşeză la o masă, salutîndu-le din cap pe cele trei doamne care se uitau la ea, curioase. Pînă acum era bine. Se gîndi la agentul de legătură, aşteptînd ca magicianul să-şi facă timp pentru ea, dîndu-şi seama că nici măcar nu-i ştia numele. Pentru Sharon el era, pur şi simplu, agentul de legătură. Planurile lui îi dictau fiecare mişcare.

Îşi sorbi apa. Magicianul, un om voinic, cu chelie, cu o voce profundă, rezonantă, imploră oaspeţii să-şi concentreze atenţia asupra unei cutii mari, gri, din centrul scenei. Agentul de legătură îi spusese să privească uşa din dreapta scenei. Ea aştepta semnalul, cu inima bătîndu-i puternic.

Audienţa aplaudă.

Uşa se mişcă. Nu, se opri şi se închise din nou. Selectă din cîmpul vizual uşa – era tot ceea ce conta. O femeie apăru în cadrul uşii, din dreapta scenei, rămînînd numai atît cît să arunce o privire spre fundul camerei şi să-şi scoată pălăria roşie ca focul, pe care o purta.

Semnalul. Sharon ieşi din sala spaţioasă şi merse pe un coridor paralel cu ea. La capătul coridorului, ciocăni la cîteva uşi duble. Uşa din dreapta se deschise, permiţîndu-i să intre. Iluzie, gîndi ea. Asta este ceea ce caut.

Un bărbat corpolent se apropie de ea.

– Domnişoară, domnişoară, vă rog, spuse el în germană. Nu le este permis spectatorilor să se afle în spatele scenei.

– Este în regulă, Paul. Magicianul apăru din spatele perdelei. Pe scenă, o femeie putea fi auzită explicînd cu voce joasă, dramatică finalul care avea să se producă. Magicianul chel continuă: Paul, du-te la garderobă. Noi sîntem pe terminate. Paul o luă din loc. Pălăria? întrebă magicianul.

– Este roşie, răspunse ea.

El aprobă.

– Sînt Hercule. Mi-e teamă că nu avem prea mult timp la dispoziţie. Făcu un semn spre spatele său: Pe aici, te rog.

Ea îl urmă şi fu condusă în întunericul unei camere pentru recuzită, către o cutie enormă folosită într-una din scamatoriile cu dispariţii. Îi era greu să vadă; ochii nu i se adaptaseră complet. Magicianul îngenunche şi împinse o secţiune din partea de jos a cutiei. Se deschise o uşă ascunsă.

– Este mică. O deschizi trăgînd una din curele şi apoi coborînd uşa în afară. Pe partea cealaltă există o uşă. Este tot ce pot să-ţi ofer. Rămîi înăuntru cel puţin o oră după ce camionul se pune în mişcare. După aceea judecă singură – dar te avertizez: camionul va fi inspectat la docuri. De obicei, nu este nimic mai mult decît o privire aruncată înăuntru. Totuşi, dacă este percheziţionat, dacă te descoperă, eşti pe cont propriu. Şoferul nu va recunoaşte nimic.

Abia putea să-l vadă pe magician.

– Şi unde merg?

– Dacă vom reuşi, vei fi la bordul vasului pînă la lăsarea serii. Poate chiar mai curînd. Din nou, pălăria roşie. Îl vei recunoaşte pe cel căruia trebuie să-i plăteşti după o beretă roşie. El va aranja totul. Acum ascultă: dacă şoferul se grăbea, nerăbdător să termine cu ea – dacă şoferul ciocăne de două ori, înseamnă că uşa din dos se va deschide. Trei bătăi înseamnă că ceva n-a mers bine. În orice caz, intră în cutie ori de cîte ori camionul opreşte. Nu risca. Atît timp cît camionul staţionează, rămîi în cutie pînă cînd şoferul ţi se adresează direct.

– Am înţeles, spuse ea încet.

Îi înmînă un plic voluminos ce conţinea banii primiţi de la agentul de legătură. El îl acceptă.

– Grăbeşte-te, spuse, auzind aplauzele. Succes!

Ea se lăsă în jos şi se tîrî înăuntru. El închise uşa după ea. Întuneric; aplauze înăbuşite.

Cînd magicianul ajunse pe scenă, se uită în mulţime, cu un zîmbet larg întipărit pe faţă. Observă apoi în fundul sălii trei bărbaţi cu o înfăţişare aspră, cu ochii căutînd în încăpere; se înclină.

18

HOLST urmări pe ecran cum computerul îi ură bun venit la CompuServe. Formă accesul la e-mail şi regăsi un mesaj.

CĂTRE ALBATROS – RE: J.C. BECKER. NĂSCUT COS COB, CT., 28/12/53. TATĂL ROBERT J. BECKER, AGENT DE BURSĂ, NYSE. BECKER A URMAT LICEU PRIVAT 1967 – 70. UN SEMESTRU COLEGIUL WILLIAMS, TOAMNA LUI '73 A TRĂIT NEW SEABURY, MASS.; BOSTON, MASS.; NYC, N.Y.; SEATTLE, WASHINGTON. COTA DE CREDIT REDUSĂ. FĂRĂ CĂRŢI DE CREDIT IMPORTANTE; FĂRĂ CREDITE BANCARE. VENITUL MEDIU ANUAL 8540$. NICI O ARESTARE. TREI ACCIDENTE DE CIRCULAŢIE IMPORTANTE, '75, '78, '79. ACTIVE TOTALIZÎND 3650$. NECĂSĂTORIT. CĂLĂTORII ÎN STRĂINĂTATE: PARIS, 3/71; LONDRA 4/71 – MARINAR.

Holst plasă informaţia într-o memorie intermediară. Căută prin liste pînă cînd putu să lase un mesaj. Scrise:

CĂTRE MARINAR – ŢINTA A MUŞCAT MOMEALA. 5000$. VOI DEŢINE POLIŢA PÎNĂ LA SFÎRŞITUL SĂPTĂMÎNII. ÎNŞTIINŢAŢI CLIENTUL: TOTUL ESTE CONFORM PLANULUI. AŞTEPT ÎNTÎLNIREA CONVENITĂ. FEMEIA VA FACE LEGĂTURA 3-5 SEPT. THE LADY FINE – IOLA ECHIPATĂ CA UN CUTER. CĂPITAN J.C. BECKER. MENŢINEM ACŢIUNEA PRECONIZATĂ. REPET. MENŢINEM ACŢIUNEA PRECONIZATĂ – ALBATROSUL.

Holst înregistră memoria intermediară pe disc, conservînd informaţia despre Jay. Pe ecranul computerului îşi vedea reflectarea. Buzele i se arcuiră. Nu mai era mult.

Sadie, negresa înaltă şi obscenă, sosi o oră mai tîrziu.

– Mai ştii ce am eu în minte? o întrebă Holst.

– Am recepţionat mesajul, tăticule.

Puse jos poşeta şi îşi scoase haina. Era îmbrăcată în piele neagră. Fermoarul de la geacă era tras pînă la ombilic. Sînii ei mari distanţau geaca de piept; pielea avea culoarea lustrului de gheată.

El îi dădu un plic. Ea numără bancnotele şi puse banii în geantă. Holst văzu arma, un 38, model tipic pentru poliţie. Nu se îndoi că era încărcată. Ea trecu pe lîngă el şi deschise televizorul, dînd sonorul tare.

– Ştii, uneori fac un pic de gălăgie. Încerc să nu fac. Ştii, asta mă ajută s-o acopăr. Se postă în faţa lui Holst, umezindu-şi buzele groase cu limba ei roz. El o plesni puternic peste obraz. Ea coborî ochii în pămînt şi zîmbi, părînd să-i placă. Nu prea mult peste faţă, tăticule. Ştii, asta-i cartea mea de vizită.

El o lovi din nou şi zîmbi.

Kepella nu ştia ce să facă; nu-şi recunoscu în oglindă propria-i faţă. Pielea luase o culoare gri, cadaverică, iar pungile de sub ochi se dublaseră şi se umflaseră. Faţa rotundă

şi obrajii proeminenţi îl făceau să arate ca pe vremea cînd obişnuia să bea. Trebuie să fie oboseala, gîndi el. Era speriat. Cît mai putea să îndure?

– Ce-i cu tine, Roy?

Rosie stătea în genunchi, în pat, arătînd ca o puştoaică cu pielea bronzată de soare, cu părul pubian negru şi o urmă în formă de bikini care-l înconjura. Cînd se mişca în pat, sînii îi săltau şi se ciocneau. O ceaţă de seară se adunase dincolo de fereastră. Apa de ploaie brăzda geamul – o mie de lacrimi curgînd din o mie de ochi.

– Sînt bătrîn, răspunse Kepella. Rosie, de ce stai tu cu mine?

Voia s-o scoată din povestea asta. Avea să iasă rău în următoarele cîteva zile. Începuse s-o placă, în ciuda evidentei ei implicări. Da, voia s-o scoată din povestea asta.

– Tu nu bătrîn pentru mine, Roy. Vino la Rosie. Vino aici, deasupra.

Se întreba cît de mult ştia. Părea ceva la care ar fi putut visa cu cîteva luni mai devreme. O frumoasă fetiţă chineză – femeie ar insista ea – goală ca în ziua în care s-a născut. Sexy. Întîlnirea lui cu Brandenburg avusese loc cu cinci zile în urmă. Cum de ştia Brandenburg despre Rosie? Exista un mic grup de agenţi însărcinaţi să-l ţină sub supraveghere? Îi credea în stare de asta. În definitiv, ridicase un număr de documente secrete, documente care valorau zeci, poate sute de mii de dolari. Din punct de vedere legal, ieşise de sub orice constrîngere juridică. Deşi această ieşire fusese desăvîrşită, ca să se întindă capcana şi să-i asigure flexibilitatea de a încălca anumite legi, pe care un agent sub acoperire nu le putea încălca fără un top de autorizaţii, ea însemna, de asemenea, că era un simplu cetăţean, aproape şomer, cu un arsenal de secrete de stat la dispoziţia sa. Lucrurile aveau sens numai dacă Brandenburg nu l-ar scăpa o clipă din ochi. Se duse la fereastră, încercînd să străpungă cu privirea şiroaiele de apă. Geamul trebuia curăţat. Lui Kepella i se păru că totul trebuia curăţat, totul avea nevoie de

schimbare. Strada, luminată de strălucirea unui felinar suspendat, sclipea negru-umed sub razele becului. O nouă dubă era parcată printre celelalte care străjuiau marginile străzii. Se întrebă dacă era duba de supraveghere.

De fapt, gîndul că ar putea fi sub supraveghere îl făcu să se simtă mai în siguranţă. Se simţise izolat de la ultima întîlnire cu Brandenburg – izolat de vechii prieteni prin suspiciunea faţă de Birou, izolat de noii prieteni prin rolul său de om supărat şi folosit de oameni ca Holst şi Brandenburg: totul ca să-l prindă pe Fritz Wilhelm, un om cunoscut numai după nume, un om fără înfăţişare, un om care pusese Biroul într-o situaţie jenantă, intrînd şi ieşind din Montreal ca om liber, cînd ar fi trebuit să fie capturat, drogat şi pus într-un avion cu direcţia Boston, pentru interogatoriu. Acum era rîndul lui Kepella să-i conducă înapoi, la Wilhelm, să încerce din nou. Brandenburg fluturîndu-l pe Kepella pe sub nasul tuturor – bucata de peşte împuţit, folosită ca momeală.

– Vino, Roy. Rosie era în picioare, în spatele lui, goală. El stătea lîngă fereastră, privind şiroaiele de apă, purtînd o pereche uzată de pantaloni de boxer. Ea se încolăci în jurul lui şi îi mîngîie pieptul în jos, cu mîinile ei mici, cu unghii rubinii. El se înfioră. Vino, dragule. Care-i problema? De ce tu nefericit? Făcu o pauză. Las-o pe Rosie să te facă fericit.

– Ai cîştigat, nu-i aşa? o întrebă.

– Sigur, Roy. De ce nu?

Mai bine nu o întreba. Ea putea să facă orice voia. El era cel prins în capcană. Ştia asta.

Ea aranjă două rînduri late de cocaină pe o oglindă de poşetă. Un suflu imediat de încredere în sine. Rulă o bancnotă de cinci dolari şi aspiră pe nas cele două rînduri.

– Eşti sigur că nu te răzgîndeşti, Roy?

– Foarte sigur.

Voia însă să bea. Ce naiba se petrecea? La dracu. De ce acum? Acum, cînd nu avea cui să-i ceară ajutor. Rosie îl privea fix.

– Ce este, Roy? Care-i problema?

Actul trei, scena patru. O ridică în braţe şi o sărută. Ea chicoti şi îi ciufuli părul, în timp ce el o duse şi o lăsă pe pat. Se aşeză peste ea, simţindu-se destul de bătrîn ca să-i fie tată. Trasă linii imaginare pe pieptul ei. Ea îi puse mîna mai jos, avînd picioarele desfăcute ispititor. Frecă interiorul moale al coapsei ei.

– Sînt în încurcătură, Rosie.

– Ce fel de încurcătură?

În ochii ei se citea preocuparea. Este o actriţă chiar atît de bună? se întrebă el. Mă aflu în mijlocul unor actori profesionişti?

– O problemă de bani, spuse, apoi ezită, conform scenariului. Am împrumutat o grămadă de bani ca să scap de nişte datorii. Încetă să-i mai mîngîie coapsa. Ea îşi apropie picioarele, prinzîndu-i mîna. Sînt bani foarte scumpi.

– Ce vrei să spui „bani scumpi"?

Se ridică în capul oaselor, preocupată.

– Îmi cer o dobîndă enormă la împrumut.

– De ce făcut tu asta?

– Trebuia să-mi plătesc datoriile.

– Da, dar de ce nu împrumutat de la o bancă? – Banca nu mi-ar fi dat bani. Numai aceşti oameni mă puteau împrumuta.

– Nu-i nimic, Roy. Îi restitui tu. Ştiu că o vei face.

– Nu am destui bani să plătesc datoria, să cumpăr mîncare, să plătesc apartamentul...

Ea îşi încruntă sprîncenele.

– Încerci să-mi spui ceva, Roy? Kepella încuviinţă din cap. Nu-i servi lui Rosie gogoşi, Roy Kepella. Se ridică pe jumătate, gîtul înroşindu-i-se de furie. Dacă nu-ţi place Rosie, spune aşa. Nu-mi servi gogoşi despre bani. La dracu' cu banii! Eu nu te cost nimic. Nu vreau să plec, Roy. Nu vreau să plec. Îşi strînse picioarele la piept, privindu-l aspru. Tu plin de gogoşi, Roy Kepella.

– Rosie, dacă o scrîntesc cu împrumuturile astea, vor veni după mine. Îşi înalţă capul. Ţi se pare logic, nu? Ea încuviinţă. Iar dacă vin după mine aici, ar putea să te găsească pe tine. Ea încuviinţă din nou. Iar genul acesta de oameni nu joacă cinstit, Rosie. Te-ar putea lua, te-ar putea bate ca să ajungă la mine.

– Ştiu cum lucrează rechinii împrumuturilor, Roy. Crezi că am crescut pe Mercer Island sau altundeva? Rahat. Nici măcar nu mă cunoşti. Nu-i aşa, Roy?

Kepella se lupta să-l ţină la distanţă pe vechiul Roy Kepella.

– Rosie, am fost într-o formă tîmpită în ultima vreme. N-am nici un afurisit de prieten pe pămînt, în afara ta. Tu eşti drăguţă cu mine, eşti bună. Tu vorbeşti cu mine. Noi vorbim. Vedem un film din cînd în cînd.

– Facem dragoste bine împreună, Roy. Vorbesc serios. Facem dragoste bine.

El îşi aşeză o mînă pe genunchiul ei.

– Da... şi asta, Rosie. Asta-i foarte plăcut.

– Şi atunci, care-i problema?

– Problema este că lucrurile se vor înrăutăţi. Nu vreau să suferi. Lasă-mi un răgaz de cîteva săptămîni. Te voi căuta eu. Îşi dădu seama că n-ar fi trebuit să spună aceasta; n-ar fi trebuit s-o condiţioneze de timp. Un datornic era datornic pe veci. Caută o cale de ieşire. În cîteva săptămîni voi şti dacă pot să le plătesc acestor tipi ceea ce vor ei. O dată ce mă redresez, vom fi din nou împreună.

Faţa ei se întristă. Expresia ei era atît de convingătoare, încît lui Kepella îi veni greu să creadă că se prefăcea. Poate că ambele roluri ale lor se consumaseră. Poate că el era Roy, iar ea, Rosie. Iisuse Hristoase, spera să nu fie aşa. Spera că treaba asta nu avea să se încurce şi mai mult decît era deja.

– Te muţi cu mine, Roy. Ştii unde stau. Am grijă de tine. El o privi în ochi; pupilele ei de agat erau asemenea unor micuţe găuri negre, absorbindu-l înăuntrul ei. Rosie are grijă de tine.

Făcură dragoste, iar mai tîrziu se uitară la televizor. Iubirea ei era tumultoasă; el se mişca cu graţia unui cîine cu trei picioare.

Apoi sună telefonul.

Pînă cînd Keppela se îmbrăcă, se făcu unsprezece treizeci. Coborî în localul lui Eddy şi luă un sifon la bar. Nimeni în spatele său. Plecă din local prin ieşirea din spate, care dădea într-o alee părăsită. Clădiri vechi de cărămidă străjuiau aleea, ca un crîmpei de decor vechi de la studiourile Twentieth-Century. Kepella făcuse turul zonei înainte de a se începe demolările, uluit că putea schimba lumi, pur şi simplu, dînd colţul. Într-un minut New York, în următorul, Vestul sălbatic sau orăşelul de barăci Mississippi, în următorul o suburbie de la televizor, de care nimeni nu avea să-şi amintească. Era ceva asemănător vieţii sale: într-un minut, Holst şi Fu, şi un oarecare ucigaş numit Peace Brother, în următorul, Brandenburg şi tunsoarea lui de marinar, apoi Rosie.

Patru cvartale mai încolo dădu colţul la dreapta. Mai parcurse un cvartal şi coti din nou la dreapata. Apoi din nou la dreapta. Nici o maşină nu-l urmărea. Nici un pieton. Intră într-un cinematograf porno. Doi dolari pentru cîteva ore de piele goală. Locul mirosea a urină şi vomă. Ocupă un loc pe rîndul al zecelea, întorcînd capul constant ca să verifice intervalul dintre rînduri. Pe ecran, două femei se violau reciproc. Cîteva rînduri mai jos de Kepella, un beţiv se satisfăcea. Aşteptă cinci minute. Nimeni nu veni înăuntru după el.

Kepella plecă prin ieşirea de incendiu, pe o uşă slab marcată, lîngă ecran. Se lipi de perete şi aşteptă. Nimeni. Nu era urmărit. Se strecură pe uşă, păşind în aerul răcoros din Seattle.

Autobuzul opri cîteva minute mai tîrziu. Nu-l urmă nimeni în autobuz. Merse zece cvartale, coborî, mai parcurse un cvartal spre nord şi deschise portiera unui Ford negru, cu patru uşi şi geamuri-oglindă. Maşina demară. Un plexiglas

gros despărţea şoferul de bancheta din spate. Antifonic. Aproape antiglonţ.

– Ai întîrziat, spuse directorul Mark Galpin.

– Am întîrziat zece minute, nu-i prea mult. Ce naiba se petrece, Mark?

– Nu te-am văzut de o bucată de vreme, Roy. Mă gîndeam că am putea să stăm puţin la taifas.

– Încă nu s-a întrunit consiliul?

– Săptămîna viitoare, deşi, trebuie să-ţi spun, lucrurile nu arată prea bine.

– Ce surpriză!

Muşchii mandibulei lui Galpin se mişcau şi atunci cînd nu vorbea, ca de obicei. Era ca şi cum omul ar fi mestecat continuu. Avea aceeaşi faţă sinceră pe care şi-o amintea Kepella, aceiaşi ochi nervoşi. Maşina intră într-un garaj de parcare şi se opri. Şoferul ieşi din maşină. Kepella simţi portiera din faţă trîntindu-se la loc. Abia o auzi.

– Am vrut să fim singuri. Nu se ştie niciodată cine ne-ar putea auzi.

– Cîtă grijă din partea ta, Mark.

– N-ai vrea să mă scuteşti, Roy?

Gîtul lui Galpin deveni purpuriu.

– De ce naiba m-ai sculat din pat?

– Ca să-ţi salvez fundul, prietene. De ce nu vrei să mă asculţi un minut?

– Ascult.

– Ce se întîmplă cu tine, Roy?

– Ziceai să te ascult. Galpin aşteptă. Sînt în şomaj pentru moment, spuse Kepella.

– Nu mă refeream la muncă.

– Treci la subiect, Mark.

Kepella era nervos. Degetul lui gros se frecă involuntar de arătător.

– Acum două săptămîni, în plină după-amiază, ai fost amendat pentru exces de viteză.

– Ce se întîmplă, Mark? Fii amabil şi treci peste fleacuri.

– De ce îţi trebuie patruzeci de minute ca să ajungi la mine, Roy? Ai nevoie de timp ca să te scapi de o coadă?

Transpiraţia curgea din subsuorile lui Kepella. Palmele îi asudau. Acesta era tîrgul lui Brandenburg: nimeni nu trebuia să fie implicat.

– Eram în toiul unei regulări pe cinste, dacă vrei să ştii, Mark. Bătrîna rădăcină nu se mai scoală atît de des. Profit de momentele cînd o face.

Muşchii maxilarului lui Galpin se mişcară. Se uită cruciş la Kepella.

– Bine, să lăsăm amenda pentru un minut. Conducem o supraveghere de narcotice în Ballard. Manevrele obişnuite. Îi am pe Green, Freeman şi Giapelli.

– Narcoticele nu sînt domeniul meu, ştii doar, ce naiba? E tîrziu.

– Cu o lună, două în urmă, ai fi prins imediat ideea. Ţi-ai fi dat seama că ştiu despre amenda de circulaţie, ţi-ar fi picat fisa. Ţi-ai fi închipuit că, dacă ştiu ce nu faci, probabil ştiu şi ce faci. Creierul ţi se moleşeşte, Roy. N-ar trebui să mai bei.

– Ceva mai devreme, în seara asta, am avut sentimentul că m-ai pus sub urmărire.

– De ce bei din nou? Terminaseşi cu asta.

Kepella se bucură în sinea lui: Deci, chiar şi tu crezi că beau din nou. Grozav.

– Nu termini niciodată, Mark. Doar o ţii sub control. Este o mare deosebire.

– Deci, ce s-a întîmplat?

– Credeam că m-ai pus sub urmărire. Ajungi pînă acolo, încît o simţi.

– Nu urmărire. Te controlez din cînd în cînd. Te-am pus sub urmărire doar cîteva ore. Asta e tot.

– Zău, asta e tot? Lasă-mă-n pace. Sînt bine.

– Nu şi după cum văd eu.

– La naiba, Mark, treci la subiect.

– Ascultă-mă, Roy. Îşi mişcă fesele amorţite pe scaun. Deci, aveam în vizor acest local. Acolo avea loc o tranzacţie.

Desfăşurarea evenimentelor corespundea cu o informaţie confidenţială pe care o aveam. Credeam că ne aflăm la o tranzacţie importantă.

– Dar ce naiba faceţi voi la narcotice? Asta ar trebui să ţină de DEA.

– Noi ajutăm. E vacanţă de vară. Toate agenţiile sînt puţin reduse ca efectiv. Ne scărpinăm unul pe altul pe spate. Cunoşti lucrurile astea. Lasă-mă să termin.

– Dă-i drumu'.

– Apare o cumpărătoare. Green şi Giapelli o urmăresc. Cumpărătoarea este o micuţă chinezoaică. Drăguţă ca înfăţişare, mi s-a spus. Inima lui Kepella bătea puternic. Roy, acea chinezoaică mică şi drăguţă s-a întors în apartamentul tău. Făcu o pauză. Acum ştim că nu ea era cumpărătorul important. Tranzacţia s-a desfăşurat după ce Green şi Giapelli au plecat... dar ce se întîmplă, Roy? Te deranjează să-mi dai o mică explicaţie?

– Nu. Nici o explicaţie, Mark.

– La naiba, Roy. Cine este?

– O tîrfă pe care am agăţat-o.

– Dar stă acolo.

– Mi s-a părut că ai spus că mă urmăreşti doar din cînd în cînd.

– Cocaină, Roy? Iisuse Hristoase, m-ai pus într-o situaţie a naibii de tîmpită. Adresa ta va figura într-un raport – un raport de *narcotice*. Ştii în ce situaţie mă pune asta? Iisuse Hristoase! Se făcu roşu de furie. Se mişcă pe banchetă, privi afară, la celelalte maşini parcate, apoi reveni la Kepella: Ai una dintre cele mai ridicate cote de securitate din departamentul nostru, Roy. Dacă ar fi după regulament, ar trebui să te ridic chiar acum.

– Nu poţi.

– Adică, ce naiba înseamnă asta? strigă Galpin.

– Nu te amesteca în asta, Mark.

– În care *asta*, Roy? Atît vreau să ştiu. Fu rîndul lui Kepella să se uite la maşinile parcate. Ascultă, Roy. Politica

îmi cere să te arestez şi să te predau sticleţilor. Ştii ce părere are Agenţia în legătură cu abuzul de droguri, în special cînd e vorba de cineva cu cota ta de securitate. N-o să meargă, Roy.

– Tu nu eşti politician, Mark. N-ai fost niciodată. Fac ceva pe politică.

Nici unul nu spuse nimic timp de cîteva minute. Kepella suportă nerăbdător tăcerea grea care se aşternu. Galpin părea obişnuit cu ea. În cele din urmă, Kepella spuse:

– S-o lăsăm baltă, Mark.

– Ce să lăsăm baltă, Roy?

– De ce m-ai scos din pat la ora asta?

– Ce să lăsăm baltă?

– Fata. Las-o în pace.

– Ţi-a trecut vreodată prin cap că ai putea fi manipulat? Dacă această chinezoaică este folosită ca să te ameţească? Ştii, se potriveşte la perfecţie. Îţi cîştigă încrederea, te încinge puţin, te face să bei din nou, banii ţi se scurg, începi să vinzi frînturi de informaţii, cinci sute de dolari aici, cinci...

– Termină, Mark.

– ... sute acolo. Nimic prea secret la început...

– Mark, tu mă cunoşti...

– Iar apoi, marea ofertă: zece bătrîne, cine ştie, poate cincizeci de bătrîne pentru o ştire consistentă. Ar fi bine să arunci o privire peste istoria departamentului. De fapt, cît de des recurgem la urmărirea în justiţie? Poate dacă presa descoperă ceva, altfel scapi netaxat şi ţi se pune coadă pentru tot restul vieţii...

– Sau cineva mă scoate din joc... Am un accident şi se întîmplă să mor în cada de baie.

– Ridicol. Priveşte însă din punctul meu de vedere. Cîţi ajung în faţa curţii? Poate unul din zece? Unul din douăzeci? Un om cu poziţia ta, bun şi supărat pe departament, o suspendare care a nimerit la presă, ai fi o ţintă a naibii de bună. Admite asta! Ce zici, Roy? Ai fost abordat?

– Nu, replică Kepella sincer. N-am fost.

– Roy, ce se petrece?

– Nimic, Mark. Mă tăvălesc cu o fată care are pe jumătate vîrsta mea. Poate că ea se amuză. Poate că eu arăt altfel.

– Cum ai cunoscut-o?

– Mereu suspiciosul Mark, nu-i aşa?

– Sînt plătit să fiu suspicios, Roy. Ştii asta. Nu te supăra, dar nu eşti Paul Newman între două vîrste. O puicuţă frumoasă se întinde în aşternuturile tale, ce să cred... că ţi-ai cumpărat o nouă colonie sau ce? Roy, deschide ochii. Este posibil ca ei să fie pe urmele tale.

– Cine, Mark? Ai vreun nume pentru acel „ei" ameninţător sau sînt doar băieţii cu pălării negre?

– Hristoase, Roy! Ăsta nu mai eşti tu. Ce naiba se petrece? Făcu o pauză. Îţi cer să-mi spui.

Pumnii lui Galpin erau încleştaţi. Kepella se gîndi o clipă. Se întoarse spre fostul său prieten şi spuse:

– Totul se destramă, Mark. Încerc să prind ghemul – să-l ridic – dar tot ce ţin este un capăt de aţă. Trag şi iar trag şi ghemul se rostogoleşte depărtîndu-se de mine. Se deşiră, se deşiră şi curînd îmi dau seama că în mijloc nu este nimic altceva decît aţă. Ghemul este făcut dintr-un singur fir lung. Kepella îşi agita pumnul în aer. Capul i se mişca, iar carnea de pe faţă tremura. Hristoase, Mark. Caut ceva, dar singurul lucru cu care mă aleg este căutarea. Înţelegi?

Galpin clătină din cap.

– Vorbeşti în parabole, Roy.

Kepella încuviinţă, roşu la faţă, cu pumnul încă ridicat.

– Asta e, Mark! Acum ai priceput. Bravo! Bravo! Ar trebui să mai vorbim, Mark. Kepella trase de mîner, sperînd ca uşa să se deschidă, sperînd că şoferul nu acţionase vreo încuietoare din afară care să-l sechestreze pe bancheta din spate. Uşa se deschise. E foarte bună la pat, Mark. Cea mai bună pe care am avut-o de ani de zile. Mă face să mă simt mai tînăr cu douăzeci de ani. Trăiesc din nou, Mark. Nu vezi? De asta am nevoie. Faţa lui părea chinuită. Este exact ce-mi trebuia.

Trînti portiera şi plecă. Galpin rămase pe bancheta din spate, frămîntîndu-şi mîinile pe genunchi. Şoferul se apropie de maşină şi se strecură în spatele volanului.

– Încotro, domnule? întrebă el prin interfon.

Rămaseră aşa, şoferul în faţă, Galpin în spate, timp de zece minute întregi. Galpin apăsă, în cele din urmă, butonul interfonului.

– Porneşte, te rog. Indiferent unde, numai porneşte.

În mintea sa, se văzu trăgînd de capătul firului. Ghemul continua să se rostogolească, îndepărtîndu-se de el.

19

CAMIONUL încetini pentru o oprire. Sharon Johnson se grăbi să intre în cutia în care se ascundea, trăgînd cureaua de piele, astfel încît trapa să se închidă în urma ei. Auzi portiera şoferului deschizîndu-se cu zgomot, urmată de voci joase. Uşa glisantă zornăi, deschizîndu-se atunci cînd şoferul trase de mîner. Auzi două lovituri puternice cu pumnul care îi indicau să rămînă în cutie, iar apoi paşii omului care făcea o verificare grăbită a încărcăturii. Ritmul inimii îi crescu, dîndu-şi seama cît de aproape era inspectorul. Du-te mai departe, voia să spună. Pleacă!

– Miroase a urină în sticla de aici. Scamatorii sînt pleava societăţii. Mai rău decît pleava societăţii.

O altă voce necunoscută rîse. Camionul se balansă în momentul cînd inspectorul sări înapoi pe pavaj. Ea se relaxă. Uşa din spate zdrăngăni, coborîndu-se, iar lacătul se închise cu zgomot.

Camionul se puse în mişcare. Se tîrî afară din cutie, o manevră cu care începea să se obişnuiască, şi se aşeză pe o

ladă din apropiere. Camionul sălta pe un drum denivelat. Îşi imagina liniştita regiune provincială franceză care gonea pe lîngă ei, gardurile din lemn, căsuţele şi hotarele de piatră. Simţea asfinţitul care colora orizontul într-un roz de scoică marină. Îşi imagina copiii care alergau dezbrăcaţi prin grădinile de zarzavaturi, în timp ce mama plivea, iar tata bea *vin ordinaire,* şezînd pe lichenii din curtea interioară. Imaginaţia o ajuta să reziste, distrăgînd-o de la calvarul ei.

Dacă cel puţin i s-ar fi permis să transmită prin telefon informaţiile la Washington. Înţelegea însă suficient de bine că acestea erau informaţii de curier special – şi curierul special era ea. Fără telefoane. Tînjea după o cameră de hotel, o baie fierbinte şi o mîncare bună. Să călătoreşti în partea din spate a unui camion, într-o cutie de recuzită, aproape de epuizare, era aproape tot ce se putea mai rău, gîndi ea.

Cîteva ore mai tîrziu, camionul se opri din nou. Nu era nevoie să-i spună nimeni unde se afla – simţea mirosul mării. Se aştepta ca uşa să se deschidă, iar şoferul s-o elibereze, dar auzi, în schimb, zgomotul lacătului descuindu-se, urmat de trei bubuituri puternice. Trei lovituri: necazuri.

Uşa din spate scîrţîi la deschidere.

– Cît de mult timp? auzi ea vocea groasă a şoferului întrebînd în franceză.

Ceea ce urmă se limită la o negociere improvizată pentru un preţ mai scăzut al descărcării echipamentului. Preocuparea principală a şoferului era timpul, şi ea ştia de ce. Dacă descărcarea ar dura prea mult, ar începe încărcarea, iar ei nu i-ar mai rămîne timp să iasă. Ar ajunge la bordul unui vas de croazieră ca pasager clandestin. Vocile glumeau, deplasîndu-se încoace şi încolo. Şoferul continua să ceară un interval de descărcare mai scurt; cealaltă voce protesta. I se oferiră mai mulţi bani. Nu folosi la nimic. Descărcarea avea să dureze cel puţin o oră.

– Nu, nu, nu! ţipă şoferul, lovind camionul de trei ori, repetînd semnalul pentru ea.

Necazuri.

Lada fu mişcată cu brutalitate dintr-o parte în alta. Doi bărbaţi mormăiră, luptîndu-se cu greutatea ei. Sharon alunecă spre un colţ al cutiei, cîteva aşchii înfigîndu-i-se în fese. Şocul fuse teribil de puternic cînd cutia atinse suprafaţa docului. O senzaţie de ameţeală o cuprinse în timp ce era ridicată şi apoi lăsată cu o bufnitură pe vasul aflat în aşteptare şi coborîtă într-o cală. O căldură intensă o înconjură de îndată. Îşi şterse fruntea şi îşi descheie bluza umedă. Lada se înclină spre stînga; ea alunecă în celălalt capăt. Cutia fuse trîntită jos. Sharon auzi cum ceva greu era aşezat lîngă ladă. Voci înfundate se plîngeau de căldură. Apoi se făcu linişte. O linişte lungă şi descurajantă, urmată de bubuitura puternică a uşii care se închise.

Într-un întuneric absolut întinse mîna după curea şi trase pentru a deschide panoul fixat cu balamale. Închizătoarea se deschise, dar uşa se opri imediat. Era blocată. Intră în panică, întorcîndu-se să deschidă panoul opus. Şi acesta era blocat. Îl împinse, se aplecă, îl lovi cu picioarele, dar tot nu se clinti. De fiecare parte a cutiei magice a scamatorului fuseseră aşezate lăzi.

– Ajutor! strigă ea, dar imediat îşi puse mîna peste gură, gîndind: Ce fac? Ce fac?

În acelaşi moment, pe cînd echipajul pregătea *La Mer Verde* pentru plecare, un om dădu colţul unui depozit şi merse grăbit spre vas. În timp ce frînghiile groase şi grele erau trase la bord, omul urcă treptele înclinate care duceau către puntea principală şi îşi prezentă actele. Fusese trimis de sindicat ca să înlocuiască un om din echipaj care fusese declarat bolnav în ultimul minut. Întîmpină vîntul puternic şi cald cu un zîmbet. Era un bărbat înalt şi avea buze groase...

Sharon rămăsese închisă în cutie ore întregi – ei i se părură mai degrabă zile – pînă cînd, în sfîrşit, auzi paşi.

– Ajutor! strigă slab printr-o crăpătură.

Încheieturile îi erau paralizate, mişcările, dureroase.

– Da?!

Engleza lui avea un puternic accent franţuzesc.

– Ajută-mă, te rog.

Cuvintele ei erau slabe, lipsite de viaţă.

– Da?

Vocea lui era mai aproape.

– Aici. Nu pot să ies.

– Dumnezeule!

Auzi lada din faţa ei hîrşîind pe podea, mişcîndu-se. Zîmbi trist. În sfîrşit. Trapa se deschise, iar aerul năvăli înăuntru, mirosind plăcut ca o grădină din Maryland primăvara, în ciuda duhorii dinăuntru. Întinse un braţ prin uşa deschisă.

El avea mîinile solide, aspre, ale unui om al mării. O prinse cu putere, iar ea îi acceptă bucuroasă ajutorul, căci era aproape epuizată. O trase afară cu blîndeţe din închisoarea ei, din celula ei.

– Dumnezeule! spuse din nou. O pasageră clandestină.

O măsură din cap pînă în picioare. Purta un bikini strîns, bluza descheiată atîrna pe ea, iar pielea i se înroşise de urticarie. El o conduse spre o ladă. Ea îşi aranjă bluza şi se aşeză cu faţa la el, chinuindu-se să-şi încheie nasturii. Ochii o dureau din cauza luminii de deasupra.

El se aplecă înainte.

– Dă-mi voie să te ajut. Ea se dădu într-o parte. Lui nu păru să-i pese. Se apropie mai mult. Nu-ţi fac nici un rău. Promit. Încheie mai mulţi nasturi fără s-o atingă. Se retrase şi împrăştie cu mîna aerul închis care venea din ladă. Ea era ameţită, capul i se învîrtea. El era tînăr, chipeş, de o frumuseţe galică. Nu purta cămaşă, iar pielea închisă la culoare era acoperită de păr. Avea dinţi extrem de albi. Ai venit din Le Havre?

Sharon ridică din umeri, prea slăbită ca să poată vorbi. Trase adînc aer în piept şi reuşi să spună încet:

– Să nu mă trimiţi înapoi. Te rog. Te rog, nu mă trimite înapoi.

El rîse.

– Nici un marinar de pe această navă nu te-ar trimite înapoi.

Repetase totul de atît de multe ori, încît fu în stare să articuleze:

– Am bani.

El surîse, fără ca ea să observe. Ochii ei erau uşor întredeschişi.

– Bani, spuse el. Mă rog, mă rog.

– Da, încuviinţă ea din cap.

– Ai ceva lucruri?

Ea încercă să arate cu degetul.

El îngenunche şi aruncă o privire înăuntru. Duhoarea îl izbi. Ventilă aerul din faţa sa şi-i localiză hainele şi geanta. Le trase afară. Hainele erau ude şi mototolite, într-un morman de nerecunoscut de rufărie şifonată. Desfăcu mormanul cu oarecare greutate şi o ajută să-şi pună fusta. Din greşeală, i-o puse invers.

– Poţi să mergi? o întrebă.

Ea încuviinţă, făcu efortul de a se ridica, dar se prăbuşi. El o prinse şi o luă în braţe, ocrotind-o. Capul ei se lăsă într-o parte, iar el încercă să o prindă mai bine. Ea îşi încolăci mîinile în jurul gîtului său.

El zîmbi.

– O să fie bine, nu-ţi face griji. Pe mine mă cheamă François. Pe tine?

– Sharon, îi spuse ea. Numele meu e Sharon. Ce vei face cu mine?

O simţi tremurînd în braţele lui şi văzu disperarea întipărită pe chipul ei.

– Nu trebuie să-ţi faci griji, Sharon. Face parte din codul marinarilor francezi să-i ajute pe cei bolnavi, răniţi, nu să

profite de ei. Te rog, nu-ţi face griji. Te voi ajuta. Doar te voi ajuta.

Urcă atent o lungă scară în spirală. La capătul ei, o ieşire conducea spre compartimentele echipajului, puntea K, destul de mult sub nivelul apei. O puse jos înainte de a deschide uşa şi nu o duse înăuntru decît după ce se asigură că holul era liber. Se găseau întotdeauna unul sau doi membri ai echipajului gata să raporteze un pasager clandestin. Pasagerii clandestini nu erau chiar atît de neobişnuiţi pe linia Roget – într-un an obişnuit se iveau cîţiva, fiecare cu povestea sa, cu disperarea sa. Cei obraznici sau violenţi erau predaţi fără discuţie. Cei ca Sharon erau cel mai adesea protejaţi şi hrăniţi.

Claudia stătea întinsă în patul ei, citind o carte despre cetacee. François ciocăni şi intră, ducînd-o pe Sharon.

– Ce-i asta, François, *mon dieu,* ce-ai găsit?

– S-a ascuns într-o ladă, în „magazia cu aburi". După cum arată, probabil că a stat acolo de la Le Havre. Poţi să-ţi imaginezi douăsprezece ore în „magazia cu aburi"? Mă gîndeam că tu şi Katrina aţi putea...

– Desigur. Pune-o acolo. Claudia sări din micul pat al cabinei. Era foarte sumar îmbrăcată, dar nu se simţea deloc jenată. François nu acordă atenţie acestui fapt. Este frumoasă, spuse ea.

– Da. Îi voi aduce de mîncare. Poţi s-o ajuţi să se spele, să-i găseşti ceva de îmbrăcat. După atîta chin, are nevoie de un pat bun.

– Katrina şi eu lucrăm acum în ture diferite. Un pat este mereu liber. Tu să-i aduci mîncarea: cîteva fructe, poate brînză, nişte gheaţă, un pahar şi apă îmbuteliată. A, adu-i şi un corn din acela delicios, cu scorţişoară. Nimic nu te întremează ca un cornuleţ cu scorţişoară. Grăbeşte-te. Şi, nici o vorbă. Nu am încredere deloc în omul acela nou venit din sală. Ar fi mai bine să nu pomenim nimănui despre ea.

Aproape că ieşise pe uşă cînd Claudia îl întrebă de numele ei. François i-l spuse. Claudia îşi studie musafira, care se sprijinea de un scaun şi de chiuveta din colţ pentru a nu-şi pierde echilibrul.

– Încîntată de cunoştinţă, spuse ea. Sharon schiţă cu greutate un zîmbet.

20

– GATA? Jay roti cîrma puternic spre babord, aducînd prora în vînt, şi aşteptă ca velele să se umfle. Îndreptă cîrma cu putere. Acum! comandă el.

Marlene slăbi funga velei de la proră şi îi dădu drumul. Vela căzu către punte, scoabele ei de metal sunînd la ciocnirea de odgon. Ea o împături aşa cum ar strînge o femeie un cearceaf de pe frînghie.

În timp ce valurile se ciocneau de carenă, Jay ţinea *The Lady Fine* în vînt.

Marlene se repezi la catarg şi dezlegă funga principală din tachet.

– E-n ordine? întrebă ea tare.

– Da.

Vela principală se rostogoli în jos, în pliuri asimetrice. După ce slăbise şcota velei în cruce, Jay rămase lîngă cocpit şi împreună cu Marlene strînseră iute vela principală, făcînd-o sul, rulînd pînza tare. El îi aruncă mai multe frînghii de legat pe care ea le prinse cu uşurinţă. Puseră vela la adăpost.

Marlene se duse să ia vela de la proră. Jay rulă cu îndemînare vela în cruce. Puse în funcţiune motorul Diesel, împinse maneta de viteză înainte şi reduse acceleratorul. Erau la un sfert de milă de Shilshole. O dată treburile terminate, se întîlniră în cocpit. Ea zîmbea larg, plină de viaţă, cu pielea de găină apărută pe braţe.

– Ţi-e frig, observă el.

– S-a făcut răcoare dintr-o dată.

– Se apropie furtuna.

– Adevărat?

– Prin părţile astea, mai mult da decît nu.

Ea deschise trapa tambuchiului către cambuza principală.

– Nu vrei o bere?

– Te rog. Dacă bei şi tu.

Ea se întoarse în rochia-i galbenă de pluş, aducînd două cutii de Rainier. Îi dădu una. Cînd el deschise capacul, lichidul se revărsă, făcînd spumă la margine. Ea voi să-l atingă. Avea o încredere de sine pe care o admira; părea puternic, atît de deosebit de ea. Se întreba ce ar face o persoană ca Jay Becker dacă Iben Holst ar încerca s-o şantajeze. Ce ar fi făcut *el* în locul ei?

– Eşti foarte sigur pe tine, nu este aşa?

– Eu? Privi într-o parte. Nu prea cred.

– Te stînjenesc?

– Da, mă stînjeneşti.

– Eşti o persoană puternică. Îţi admir puterea.

– Eu? Puternic? Ai făcut insolaţie.

– Faci muzică – compui muzică – în ciuda dificultăţilor. Decizi totul în legătură cu viaţa ta; nu laşi pe nimeni să hotărască pentru tine. Atît de mulţi dintre noi permit altora să ia hotărîrile dificile de la serviciu, din familie. Asta este putere.

– Unii ar numi-o îndărătnicie.

– Poftim?

Nu cunoştea termenul.

– Ştii cine e puternic? Prietenul tău, Holst, este puternic. Cunosc genul lui. Pot fi lichele ordinare. De asta nu pot fi de

acord cu tine. Mulţi oameni importanţi din domeniul muzical mi-au spus că nu voi reuşi niciodată. Nu din cauza muzicii – muzica e bună, insistă ei – ci pentru că nu sînt suficient de dur. Dacă aş fi mai puternic, aş avea o şansă în afaceri. Nu sînt tipul puternic de personalitate. Mă fac mic în faţa celor puternici.

– Iben puternic? Ea rîse. Iben este un prost încrezut. Vrea ca lumea să creadă că e puternic. Este un bun actor. Privi spre ţărm. Înăuntrul lui Iben Holst nu e nimic. Este o aparenţă de om.

– Atunci de ce lucrezi pentru el?

– Nu putem toţi să muncim pentru noi înşine. Uneori iei ce ţi se oferă. În cazul de faţă era o călătorie gratuită în Statele Unite.

El simţi tensiunea din vocea ei.

– Nu e treaba mea, iartă-mă.

– Sînt în defensivă. Sînt proastă uneori. Şi eu mă întreb deseori de ce lucrez pentru el.

– De fapt, ce face un expert electronist pentru proprietarul unui lanţ de magazine de articole sportive?

– E mult spus un expert.

– Răspunde la întrebare.

– De ce aş face-o? zîmbi ea.

– Pentru că sînt gelos.

– Gelos?

– Este atras de tine, Marlene. La început am crezut că sînteţi amanţi. Ea rîse. Vorbesc serios. Dă-mi voie să-ţi spun ceva. Spui că sînt puternic. Nu este aşa. Nu clătina din cap, ăsta-i adevărul. Înăuntrul oricărui interpret există o nesiguranţă. Scena este locul în care trebuie să arătăm tuturor că n-o avem. Muncesc din greu, da. Sînt *rezistent*. E adevărat. Sînt în domeniul acesta de ani de zile, în pofida dificultăţilor, cum spui. Unii oameni n-ar rezista nici cîteva zile – sînt primul care recunoaşte asta – dar oameni ca Iben Holst îi sperie pe cei ca mine. Mă îndoiesc că cineva îl sperie pe el. Asta e deosebirea, înţelegi? Puterea lui este foarte reală. El are o prezenţă intimidantă care spune: „Nu te lua de mine."

– Dar este un nimeni pe dinăuntru. Nu poate purta o conversaţie mai mult de cinci minute. Este un animal. Se foloseşte de oameni ca să se propulseze pe sine.

– Toţi oamenii de afaceri o fac. De asta am evitat eu afacerile.

– Nu ca Iben Holst. El este diferit. Tu eşti cald, Jay. Prietenos. Iben Holst nu va fi niciodată prietenos.

Vocea îi era gîtuită.

– Ce este?

– Nimic.

– Te rog.

– Mi-e dor de casă. Asta e tot. Mi-e dor de tata. El este cald... Cred că ţi-ar plăcea. Este puternic în sensul în care eşti tu... indiferent de ceea ce spui.

Îl privi într-un fel care îl mişcă. Aici se află misterul ei, gîndi el.

– Ştii, Marlene... Ea îşi înălţă capul. Cînd te-am văzut întîia oară, am simţit ceva... ei bine, ceva misterios în legătură cu tine, ca şi cum deţineai un secret pe care ardeai de nerăbdare să-l împărtăşeşti. Am avut acelaşi sentiment cînd ai amintit prima oară de Holst; şi, din nou, acum, vorbind despre tatăl tău.

– Eşti foarte perspicace, Jay Becker. Aceasta este încă o putere de a ta. – Îmi vei spune?

– Nu este nimic de spus. Făcu o pauză. Serios. El o studie neîncrezător. Cîndva, zise ea. Poate cîndva îţi voi spune.

Jay simţi cum îl cuprinde o căldură. În orice relaţie există un punct de cotitură, cînd măştile cad şi rolul încetează în cele din urmă. Uneori, căderea măştii se vede în manifestări fizice: rîgîiala de la masă, un vînt scăpat între aşternuturi. Urmează o chicoteală complice. Treptat, se formează o legătură şi această apropiere îngăduie exprimarea. Măştile emoţionale sînt încet înlăturate. Prietenul afabil, vesel poate fi în realitate singur şi speriat. Jay recunoscu momentul. Tocmai trecuseră de această barieră. Ea nu mai era Marlene-zeiţa. Tocmai devenise umană.

– Cîndva, repetă ea.

Încercă un zîmbet. Părea că suferă cumplit. El voia ca ea să se deschidă în faţa lui, dar nu îndrăzni să insiste, ca nu cumva să-şi reia masca.

– Gata? întrebă el, inspectînd uriaşa velă mare.

– Da, Jay. Sigur că da. Sînt gata.

O singură privire de-a ei îi mulţumi pentru răbdare. Trecuseră dincolo de prietenie. Vasul se legăna, velele se mişcau la margini; frînghiile se întindeau; pînza pocnea în vînt. Jay îşi sorbi berea, care începuse să se încălzească. Era timpul să schimbe subiectul, nu trebuia să ai geniu ca să-ţi dai seama. Trase de cîrmă înainte şi înapoi.

– Ştii, cîrma se înţepeneşte din nou. Asta nu e bine. Nu avem nici un interes să pierdem controlul acolo, spuse, făcînd un semn cu capul spre larg. Cred că ar trebui să-i fac o verificare. Marlene continua să privească spre Shilshole, gîndindu-se la tatăl ei şi la ameninţarea lui Holst. Ce crezi?

– Poftim?

– Despre cablul de direcţie.

– Da, e o idee bună. Nu asta spuneai?

– Care-i problema? Ea încercă un gest de indiferenţă, dar faţa îi dezvălui teama. Eşti supărată? Ea îşi puse jos berea, se strecură iute spre Jay şi îşi încolăci braţele în jurul lui, lăsîndu-şi capul pe umărul său. Eşti speriată. Ce este?

Ea îl ţinea strîns. Tremurînd. Jay dirija cîrma cu piciorul. Ea îşi luă capul de pe umărul lui. Feţele le erau una lîngă alta. El simţea mirosul dulce al berii din răsuflarea ei. Îşi puse jos berea şi îi prinse obrajii între mîinile sale puternice. Mîna dreaptă era rece de la bere, cea stîngă, încălzită de corpul ei. O sărută cu blîndeţe. Ea închise ochii. Buzele-i erau umede şi calde şi ea îl sărută cu afecţiune, trăgîndu-l mai aproape, lipindu-se şi mai mult de el.

Brusc, îi dădu drumul şi-l împinse înapoi.

– Ce facem? Privi în jur speriată. Ne purtăm ca nişte copii...

– Nu, interveni el.

– Nu trebuie să facem asta. Nu trebuie să ne implicăm emoţional.

– *Sîntem* implicaţi, Marlene. Amîndoi ştim asta.

Ea îşi astupă urechile cu mîinile, ca un copil care nu vrea să audă.

– Nu, Jay. Nu aici. Nu acum, spuse, devenind dintr-o dată o altă persoană.

– Povesteşte-mi.

Ştia că ea voia asta. Ea clătină din cap şi îl trase din nou aproape.

– Nu. Aş vrea să pot. Aş vrea să pot.

Şi începu să plîngă.

21

O ploaie de dimineaţă spăla clădirile, străzile, aerul, curăţînd gunoiul din jgheaburi. Rosie plecase acolo unde se putea duce Rosie. Kepella îşi turnă nişte fulgi de tărîţe, adăugă două linguriţe de zahăr în castron şi amestecă. Ar fi preferat ouă cu şuncă, dar vasele sale erau cam sclerozate, şi se spunea că fulgii de tărîţe făceau minuni.

Ciocănitul de la uşă îl surprinse. Era cam devreme pentru o vizită, deşi ştia cine era – sau, cel puţin, despre ce era vorba – înainte să deschidă uşa. Erau *ei*. Nu reuşise să plătească ziua anterioară. Cine altcineva putea să fie? Ştiind că acesta avea să fie primul test, roti mînerul uşii. Emoţiile lui nu se deosebeau de ale celor care, drept chezăşie a fraternităţii, se înclinau de bunăvoie, cu fundul gol, pentru a fi bătuţi.

– Peace Brother? Ce naiba...?

Chinezul lat în umeri stătea în uşă împreună cu un alt uriaş. Kepella încercă să le închidă uşa în faţă. Nu avea nici o dificultate în interpretarea rolului omului vinovat – jumătate din viaţă şi-o petrecuse jucînd acel rol.

– Era timpul să-ţi facem o vizită, domnu' Roy. Ştii, ai pus un prieten de-al nostru în situaţie proastă. Peace Brother pronunţa cuvintele de-a valma. Ai întîrziat, Roy. Ce s-a întîmplat, ai uitat sau ce?

Peace Brother – John Chu – forţă intrarea. Kepella se dădu înapoi. În spatele lui Chu veni celălalt, o matahală din Samoa, cu braţe groase, rotunde şi pielea de culoarea unei şei vechi.

– Haideţi, băieţi. Sînt în întîrziere cu *o zi*. De asta sînteţi aici, nu-i aşa?

Kepella îşi frecă nervos fruntea, gîndind: Gura leului – larg deschisă, venind să mă înşface.

– Faceţi cunoştinţă cu Donnie, domnu' Roy. Donnie, un prieten de-al meu.

– Ce mai faci?

Donnie salută din cap, aruncă un braţ înainte şi-l pocni pe Kepella, trîntindu-l pe jos, cu cinci picioare mai în spate. Kepella se lovi rău.

– Ce, naiba...? strigă el.

– Ai întîziat, domnu' Roy. Nu bine. Ştii, noi venim să avem o mică discuţie. Venim să îndreptăm asta. Să facem cum se cuvine, spuse Chu.

Donnie înaintă calm spre Kepella, se aplecă şi-l ridică. Îl lovi în stomac. Kepella se chirci şi vomită pe covorul uzat. Fulgi de tărîţe şi lapte. Kepella se întoarse, trimiţînd o dreaptă puternică în rinichiul lui Donnie. Matahala din Samoa se înclină la stînga şi îi prinse faţa. Era pe cale să rearanjeze figura lui Kepella, cînd Chu îl opri la jumătatea mişcării şi se interpuse între cei doi.

– Ia loc, domnu' Roy. Kepella nu se clinti. Chu îl lovi cu palmele pe umeri. Kepella căzu pe canapea. Aşa mai bine. Acum ai simţit scărmăneala, domnu' Roy?

Kepella îşi legănă capul înainte şi înapoi. Nu putea să se gîndească decît la Donnie. Dacă Donnie ar fi încasat acea dreaptă... Nu mai trebuia să se prefacă speriat. Matahala din Samoa era în parte gorilă, mai exact în partea de mijloc.

– Ascultă – Kepella căută un nume – Peace Brother...

– Pe mine mă cheamă John Chu, domnu' Roy.

– John. Am întîrziat doar cu o zi. Dă-mi o şansă, da? Haide! Ştiu că trebuie să plătesc mai multe puncte. Hei, e în regulă. Înţeleg. Pe cine trebuie să văd? Pe domnul Holst? El v-a trimis? Cu el trebuie să mă întîlnesc?

Chu îl studie. Donnie îşi freca faţa dureroasă, cuprins de furie.

– Cît ai, domnu' Roy? Cît poţi să scoţi chiar acum? Eu – noi – trebuie să ducem ceva înapoi. Kepella căută prin buzunare şi prin portofel şi scoase la iveală patruzeci şi cinci de dolari şi mărunţiş. Întinse mîna. Chu îi zbură banii din mînă. Nu te juca cu mine, domnu' Roy. Am nevoie de o sută cincizeci. Te rog să-ţi mai numeri o dată banii.

Kepella căută prin cameră, panicat. Căută într-o nişă din bucătărie. Donnie şi Chu îl urmară în dormitor. Mirosea a rufe murdare. Patul era în dezordine, cearşafurile şifonate şi pătate. Scotoci, ca ieşit din minţi, prin propriul său apartament. Găsi zece dolari în buzunarul unei perechi de pantaloni murdari.

– Sînt falit.

Părea speriat.

– Dar asta?

Chu îi flutură în aer carnetul de cecuri.

– N-am eu atîta noroc. Zero. Lichidat, mai exact.

Chu închise cu piciorul uşa dormitorului, rămînînd toţi trei în camera cea mică. Îi făcu semn din cap lui Donnie. Părul lui Donnie era negru şi soios. Tricoul lui gri îi stătea fix şi se oprea la cîţiva inci deasupra curelei, descoperind o fîşie de piele închisă la culoare, de băştinaş din Samoa, şi un buric păros. Donnie îl plesni puternic peste faţă, rupîndu-i buza.

– Ce făcut cu banii? întrebă Chu.

Kepella îşi roti privirea prin încăpere şi ajunse din nou la Chu. Ştia ce trebuie făcut mai departe. Cunoştea şi pedeapsa. Îşi adună puţinul curaj rămas şi îl atacă pe Donnie. Cei doi traversară încăperea cu mişcări lente, pînă cînd Donnie se izbi de scrin, iar capul lui Kepella se afundă în abdomenul lui.

Cînd Donnie se aplecă înainte, Kepella se smulse înapoi şi îl pocni cu genunchiul în frunte. Omul se clătină şi căzu în genunchi. Kepella se întoarse şi îşi folosi puţinul antrenament pe care şi-l mai amintea. Îşi ridică piciorul drept şi îl lansă spre Chu. Dar Chu era antrenat în artele marţiale. Evită fără efort încercarea de lovitură a lui Kepella, se răsuci şi îl lovi pe acesta în falcă. Kepella fu ridicat în aer şi izbit de perete, apoi căzu pe podea. Donnie veni clătinîndu-se peste el şi îl lovi în abdomen pînă cînd Chu îl dădu la o parte. Aproape inconştient, Kepella zăcea întins pe podea.

– Ce ai făcut cu ei? întrebă Chu.

– I-am plătit lui Fu.

Chu îi făcu semn din cap lui Donnie şi acesta îl lovi puternic chiar deasupra arcadei. Kepella scoase un ţipăt.

– Astea-s gogoşi, domnu' Roy. Ai plătit lui Fu o mie de dolari. Unde restul?

Kepella nu trebuia să se mai prefacă. Acum totul era adevărat; începuse.

– I-am aruncat pe cîini. Mă bazam pe ceva, înţelegi? Am ajuns la o mie o sută. Am prins pontul ăsta. I-am plasat aproape pe toţi pe ogarul ăla frumos din Oregon. Mi s-a părut că am dat lovitura.

Chu clătină din cap, dezamăgit.

– Ai dat de dracu', domnu' Roy. Cred că va trebui să ai o mică discuţie cu domnu' Holst. Se întoarse spre Donnie: Spală-l.

Donnie îl trase pe Kepella în baie şi îi vîrî capul în chiuveta mică. Deschise robinetul şi lăsă apa să-i curgă pe cap, după care îl îndreptă la loc. Capul lui Kepella se bălăbănea, ca al unei marionete.

Parcară lîngă o dubă, în apropiere de Kingdome. Flancat de cei doi, Kepella fu condus în vehicul şi uşa se închise. Partea din spate a dubei era goală şi fără ferestre, iar podeaua era acoperită cu un covor. O draperie groasă separa compartimentul de marfă de cele două locuri din faţă. Holst ridică

perdeaua şi coborî în partea din spate a dubei. Întinse mîna şi aprinse o luminiţă din tavan.

Kepella era încă ameţit. Îşi atinse rana şi cercetă degetul pentru a vedea dacă sîngera. Nici o urmă.

– Nu arăţi prea bine, Roy.

Accentul puternic al lui Holst ricoşă din pereţii de metal. John Chu priza tabac. Donnie îşi freca faţa.

– Ce, naiba, Iben? Am întîrziat cu o zi.

– O zi este prea mult, Roy. Am încercat să te avertizez. Trebuie să dai acele prime rate. De asta l-am rugat pe John să-ţi facă o vizită. Oamenii cu care am stabilit această înţelegere te vor trata mult mai rău. Dacă ar fi fost ei, Roy, ai fi în spital, iar atunci totul ar deveni mult mai costisitor. Înţelegi, eu încerc doar să te ajut.

– Ai o manieră nostimă de a ajuta oamenii.

– Eşti nervos, Roy. Îmi pare rău să te văd aşa. Vezi, i se adresă el lui Chu, niciodată nu merită să faci afaceri cu prietenii. Îi aruncă o privire lui Kepella. Niciodată. Indiferent ce spune persoana respectivă. Se uită în sus, la tavanul verde-închis al dubei. Am încercat să discut asta cu tine, Roy. Am încercat să te fac să înţelegi. Te pot lăsa pe mîna... asociaţilor mei, dar îţi garantez că ei joacă după o gamă de reguli complet diferite. John şi prietenul lui de aici sînt mult mai înţelegători decît vor fi vreodată acei oameni. Ar fi trebuit să-ţi plăteşti primele rate. Sînt foarte importante. Acum a sosit momentul să încerc să te ajut sau pot să mă întorc la... asociaţii mei şi să-i informez că nu ţi-ai ţinut cuvîntul şi că eu – cum spuneţi voi, americanii? – mă spăl pe mîini de toată afacerea asta. Este alegerea ta, Roy. A! îl opri el pe Kepella, înainte ca acesta să poată răspunde. Mai bine ai reflecta un pic. Dacă iei o decizie proastă acum, prietene, te vei găsi teribil de singur. Îngrozitor de singur.

Kepella observă că Iben îi servise toate aceste lucruri pe un ton rece, plat. Totuşi, simţi o grabă în vocea omului, o urgenţă. Cei doi se uitau fix unul la celălalt, în lumina palidă din partea din spate a dubei. Afară circulaţia se desfăşura mai

departe, roţile vîjîiau; un avion cu reacţie zbură deasupra, zumzăind. Kepella îşi atinse capul rănit şi studie cu grijă vîrful degetelor – un băiat care căzuse pe terenul de joacă.

– Poate că ajungem la o înţelegere.

Kepella tresări cînd îşi atinse din nou capul.

– Ce fel de înţelegere?

– Poate reuşeşti să mai împrumuţi ceva pentru mine, ca să-mi plătesc prima rată. Toată lumea ar fi fericită.

Uimirea acoperi faţa lui Holst şi el privi în jur, nemulţumit.

– Şi de ce aş avea încredere în tine, Roy? Răspunde-mi dacă binevoieşti.

– Ai vreo altă soluţie?

– Ţi-am spus alternativele, Roy. Tot ce trebuie să fac este să te las aici şi să plec, şi cu asta, te predau creditorului principal. Tratezi cu ei sau, mai degrabă aş spune, ei tratează cu tine, iar eu nu mă mai gîndesc la asta.

– Trebuie să mai existe o cale.

Holst îl studie.

– Poate dacă ai încerca să lichidezi nişte active? Să produci ceva capital. Ce zici?

– Nu. Nu mai deţin nimic. Sînt dator la bancă, sînt dator cu acest împrumut. Sînt stors, Iben.

– Maşina ta?

Kepella clătină din cap.

– Maşina este proprietatea băncii.

– Rabla aia?

– Am luat-o la mîna a doua.

– Asta e clar. Chiar şi Kepella zîmbi. Un alt avion cu reacţie zbură la joasă înălţime. Pămîntul păru să se cutremure. Trebuie să mai ai ceva care să se poată vinde. Gîndeşte-te, Roy.

Kepella începu să clatine din cap în sus şi în jos. Închise ochii, crispîndu-se, îşi legănă de mai multe ori capul. Apoi păru să se răzgîndească. Îşi legănă capul dintr-o parte în alta.

– Cît ai nevoie?

– O sută patruzeci de dolari, Roy, pînă la şase diseară. Şi douăzeci, mîine.

– Îmi dai un răgaz de cîteva ore? Te rog. Doar cîteva ore! Implorarea sa era extraordinar de convingătoare. Privi în față și în spate, la Holst și la cei doi asasini, care se holbau la el, cu fețele inexpresive. În față și în spate. Transpirația îi acoperi fruntea. Mîinile îi tremurau. Te rog, cîteva ore, doar atît... Ce zici?

– Nu vei încerca să fugi de mine, nu-i așa, Roy? Ar fi o teribilă greșeală, sînt convins că știi.

– Să fug? Eu? Haide, Iben. N-aș face niciodată așa ceva.

Holst aprobă calm.

– În regulă, Roy. Vei avea cele cîteva ore. Știi unde este camera mea. Te voi aștepta acolo la ora șase fix, în seara asta. La șase fix. Înțelegi?

– Bine. Ne vedem atunci.

Holst făcu un semn cu capul și Chu deschise ușa glisantă a dubei.

Kepella se precipită spre ușă și ieși afară, în ploaie. Aerul mirosea proaspăt. Corpul îl durea. Sîngerarea de la cap încetase. Chu și Donnie ieșiră și se duseră la cealaltă mașină. Duba porni motorul și demară. Cealaltă mașină o urmă îndeaproape. Kepella privi cele două mașini care se amestecară în trafic. La stînga sa se înălța Kingdome, înfiptă în beton, arătînd ca o uriașă farfurie zburătoare care aterizase și pusese stăpînire pe oraș. Un rînjet burlesc se strecură încet pe fața lui Kepella. Amîndoi ne jucăm rolurile, își spuse, și se presupune că nici unul nu cunoaște intențiile celuilalt. Dar amîndoi cunoaștem finalul. Tu știi că eu sînt gata să vînd. Eu pretind că nu e nimic de vînzare. Parcă te și aud cum trăncănești, neamț sinistru. Parcă te simt cum gîndești cît ești de deștept, cum vei strînge tu șurubul și mă vei face să-ți ofer pe tavă ceea ce ascund. Și, bineînțeles, ai dreptate.

Dar toate la timpul lor. Mai întîi, ai nevoie să te convingi mai bine.

Kepella parcurse prin ploaie mai multe cvartale, apoi o coti la dreapta, mergînd mai departe pînă la colțul dintre

South Jackson şi Third Street. Staţia King Street. Spera ca lucrurile să meargă. Ud leoarcă pînă la intrarea în staţia AMTRAK, Kepella putea să fie confundat cu uşurinţă cu un vagabond. Geaca udă îi atîrna pe umeri, dîndu-i un aspect de maimuţă obosită. Se duse cu paşi mari la casa de bilete. John Chu îi zburase din mînă tot mărunţişul, aşa încît acum nu avea nici un ban la el. Avea însă o carte de credit şi, dacă suma cerută era sub douăzeci de dolari, nu aveau să dea telefon ca să-i verifice contul – care fusese de mult lichidat. Ştia că, dacă făcea călătoriile în rate scurte, putea ajunge la o oarecare distanţă. Desigur, spera să nu se întîmple acest lucru. Trebuia însă să facă în aşa fel, încît să lase impresia că încerca să fugă. Trebuia să fie convingător.

Trucul cu cartea de credit funcţionă perfect. Cu biletul în mînă privi panoul cel mare: plecarea în cincisprezece minute. Făcu în jur de douăzeci de paşi, cel mult douăzeci şi cinci, cînd John Chu îi tăie calea, îi prinse mîna şi-i smulse biletul, clătinînd din cap dezamăgit.

– Mare greşeală, domnu' Roy.

Donnie şi Chu îl escortară afară. Arăta ca un cîine ciobănesc ud, tras către uşa principală de gospodina care l-a găsit încolăcit pe canapeaua ei. Totuşi, în sinea sa era triumfător. Se petrecuse exact cum sperase. Jucase şi cîştigase, reducînd la mai puţin de o oră ceea ce putea să fie un proces lung de două săptămîni. Riscul asumat fusese necesar. Ştia că nu putea rezista la un abuz prea mare de violenţă. Versiunea lui Brandenburg ar fi cerut mai multe bătăi, iar Holst avea dreptate. Unul dintre aceşti tipi l-ar fi rupt în bătaie sau chiar mai rău, fără nici o ezitare. Aceasta era de neconceput, era o rezolvare inacceptabilă. Nu, soluţia era să simuleze o fugă, să fie prins, să suporte încă o bătaie, iar apoi să continue operaţiunea – spectacolul. De fapt, se simţea bine fiind escortat afară din staţia King Street de aceşti doi nătăfleţi şi se întreba cîţi oameni s-ar simţi bine, ştiind că cineva era pe cale să-i snopească în bătaie.

Îl aşezară pe Kepella pe singurul scaun din cameră. Holst stătea în picioare, înaintea sa, privindu-l fioros.

– Ai încercat să pleci din oraş, Roy. Asta a fost o mare prostie din partea ta. O mare prostie. Eşti norocos încă o dată. Dacă eram un alt gen de om, îi puneam pe oamenii ăştia să-ţi rupă picioarele. Atunci ţi-ar fi mai greu să-ţi iei tălpăşiţa. Roşu la faţă, strigă: Ar fi trebuit să-i pun să te omoare!

Se înfurie, aprinse o ţigară şi începu să măsoare cu paşii încăperea. Donnie şi John Chu stăteau tăcuţi lîngă uşă. Camera mirosea ca o femeie tăvălită.

– Mă duceam la Kelso să împrumut bani de la un prieten.

– Roy, Roy... nu mă minţi, Roy. Îţi sapi mormîntul mai repede decît pot eu să-l umplu la loc.

– Ţi-o jur, voi face rost de bani. O sută optzeci, pînă la şase, diseară. Nici o problemă. Dă-mi voie să plec şi...

– Taci din gură!

Holst continua să măsoare camera. John Chu zîmbi răutăcios – potaia care aşteaptă fleica.

– Spune-le să iasă din cameră.

– De ce aş face-o, Roy?

– Fă-o, Holst. La naiba, fă-o! Faţa lui Kepella era stacojie. Venele îi pulsau de ambele părţi ale gîtului. Fă-o!

Holst făcu un semn din cap. Chu deschise uşa.

– Aşteaptă pe coridor, spuse Holst. Te voi chema eu. Donnie să aştepte dincolo de uşă. Chu încuviinţă din cap. Cei doi părăsiră încăperea. Ei bine? întrebă Holst.

– Fu nu ţi-a spus adevărul, spuse Kepella, lăsîndu-şi capul în jos şi privind la podea.

– Continuă.

– Ţi-a spus că nu sînt agentul FBI Kepella. Ei bine, sînt agentul FBI Kepella.

– Ce?

Holst încercă să pară surprins. Nu era prea convingător.

– Fostul agent.

– Ce?

Pe vremea aceea era mai bine, gîndi Kepella.

– Agentul suspendat.

– Am împrumutat bani unui agent FBI?

– Fost...

– O, Roy. N-ar fi trebuit să-mi spui asta. Mă pui într-o situaţie foarte...

– Ascultă-mă, Holst. Tu nu ai o viziune completă asupra lucrurilor. Dă-mi o şansă. Holst îşi termină ţigara şi aprinse alta. Interpretarea lui se îmbunătăţea cu fiecare minut. Cît de ciudat, gîndi Kepella. Amîndoi jucăm teatru, dar numai eu ştiu asta. Am nişte lucruri care valorează o grămadă de bani pentru persoanele interesate.

Holst îl cercetă cu atenţie, plimbîndu-se în continuare.

– Ca de pildă?

– Informaţii. Informaţii la care doar un om de la FBI poate avea acces. Informaţii importante.

– Pentru cine?

– Pentru oamenii interesaţi.

– Şi cine sînt aceşti oameni?

– Mă gîndeam că tu ai putea să ştii.

– Eu, Roy? De ce aş şti eu aşa ceva? Kepella simţi sudoarea umezindu-i palmele. Vrei o băutură, Roy?

Din sertarul bufetului, Holst trase o sticlă nedeschisă de Popov.

– Mulţumesc, nu vreau.

– Ce? întrebă Holst. Nu bei? Îl privi aspru pe Kepella, cu îndoială. Bea un pahar, Roy.

Îi dădu sticla lui Kepella şi-i aruncă un pahar de apă. Acesta prinse paharul. Se uită la sticlă. În tot acest timp, simulînd. În tot acest timp prefăcîndu-se cu abilitate, pe jumătate beat, şi acum asta. Ce putea să facă? Trebuia să-şi joace rolul. Nici o problemă. N-ar fi în firea personajului să refuze băutura.

Deşurubă capacul. Sunetul familiar al ruperii sigiliului îi făcu inima să bată mai puternic. Emoţia puse stăpînire pe el şi voi să strige de plăcere şi să se omoare, toate în acelaşi timp. Îşi turnă cîteva degete de băutură, închise ochii şi înghiţi. Sentimentul de vinovăţie îl copleşi. Sentimentul de vinovăţie era dublat, pentru că se pusese în această situaţie şi

pentru că se simţea atît de bine cu lichidul care-i curgea pe gît. Da, se simţea bine. Mai voia unul.

– Încă unul, îi spuse Holst.

Kepella turnă şi înghiţi. Căldura îi umplu maţele, acolo unde mai înainte fusese doar un gol. Dumnezeule, ce bine se simţea! Căldura *se răspîndi în tot corpul* în cîteva secunde – jos, pînă la degetele de la picioare şi sus, pe şira spinării, amorţindu-i baza creierului.

– Ia încă unul, îi oferi Holst.

Kepella turnă şi bău. Cînd ridică privirea spre Holst, lacrimile îi umplură ochii. Zîmbetul lui strîmb dezvăluia o suferinţă veselă – faţa tînărului soldat care tocmai ucisese întîia oară. Deci, de aici vine expresia „a *trage* o duşcă", gîndi Kepella.

– Povesteşte-mi, Roy.

Holst se aşeză pe marginea patului. Kepella îşi turnă încă unul mic şi îl bău.

– Mi-am asigurat protecţia... cînd am părăsit Biroul.

– Cum?

– Am luat cu mine nişte documente importante. Informaţii. Informaţii valoroase, repetă el.

– Şi ce-i cu asta?

– Şi... asta valorează pentru oamenii interesaţi o grămadă de bani. Tu ai relaţii, găseşte pe cineva care să cumpere. O să le vînd. O să-ţi plătesc afurisiţii ăia de bani... O să restitui tot împrumutul ăla blestemat.

– Ce fel de informaţii valoroase? Trebuie să ştiu pe cine caut, nu-i aşa, Roy? întrebă el, distrăgînd atenţia lui Kepella de la sticla de Popov.

Vîrful coloanei vertebrale a lui Kepella se simţea bine şi greoi. Mîinile îi erau cuprinse de o căldură familiară. Foarte relaxat şi stăpîn pe sine. Acesta era *adevăratul* Roy Kepella.

– De toate felurile. Am parcurs dosarele. Am totul de la profiluri de personalitate pînă la schiţe de cipuri de computer. Ne ocupăm de toată zona de nord-vest, ştiai? spuse mîndru. O mulţime de porcării de tehnologie de vîrf vine din Boise.

Apărarea, de la Boeing, aici, în Seattle, şantierele navale, marina, spune-mi doar ce vrei.

– Unde se află materialul, Roy?

– Sub cheie. Da, domnule. Sub cheie, nimeni nu ajunge la el în afară de mine. M-am asigurat de asta. Nu sînt cel din urmă tîmpit, ştiai asta? spuse, pronunţînd cuvintele nedesluşit şi arătînd ca un tîmpit demn de milă.

Se holbă la sticlă, dornic să mai bea.

– Serveşte-te, Roy, îl îndemnă Holst, observînd interesul lui Kepella.

– Nu, mai bine nu.

– Nu mă deranjează dacă o faci, Roy. Nu mă deranjează.

– Tu nu vrei unul?

Holst se gîndi o clipă şi se hotărî să încalce o regulă. Se aplecă deasupra scrinului, ridică un pahar acoperit cu un şervetel şi îl întinse cu grijă lui Kepella. Toarnă-mi puţin, Roy.

Kepella turnă pentru amîndoi. Ciocniră paharele. Kepella sorbi pînă la capăt băutura şi se uită la sticlă. Holst sorbi puţin şi apoi o dădu peste cap dintr-o dată. Puse paharul jos, lîngă cel al lui Kepella.

– Nu-ţi pot plăti, Iben. Nu am un cent.

– Aşa credeam şi eu. Vom aranja un alt împrumut, Roy. Ce părere ai? Să zicem încă cinci mii. Voi avea grijă să-i plăteşti lui Fu şi astfel îţi vor rămîne nişte bani pentru dobîndă şi ceva mărunţiş de cheltuială. Poate chiar suficienţi ca să joci cîteva partide.

– Îmi place pocherul, Iben, spuse Kepella pe un ton copilăresc, înghesuit cumva între identitatea sa de acoperire, Roy Kepella treaz şi acesta, Roy Kepella beat.

– Ce zici, Roy?

– Este cea mai bună soluţie, Iben. Sigur că da, de ce nu?

– Aceleaşi condiţii?

– De ce nu?

– Cinci mii?

– Porcăria pe care o am face de zece ori pe atît, poate de douăzeci de ori pe atît. Găseşte-mi un cumpărător, Iben. Le vom restitui banii acestor javre înainte ca săptămîna să se încheie. Te voi introduce în afacere cu cincizeci la sută.

– Asta sună bine, Roy. Va trebui să tatonez în jur. Cum te pot găsi?

Kepella voi să rîdă.

– Ştii unde stau.

– Nu vei fugi din nou, nu-i aşa, Roy? Data viitoare aş fi obligat să joc dur.

Data viitoare? voi să spună. Kepella avea dureri peste tot, chiar şi aşa, pe jumătate amorţit.

– Nici gînd. Sînt aici ca să rămîn. Tu găseşte un cumpărător.

– Va trebui să caut prin împrejurimi.

– Păcat că ferestrele astea nu se deschid.

– De ce?

– Pentru că se simte un miros acru pe aici. Ca şi cum vreo damă şi-ar fi lăsat chiloţii sub pat.

Holst zîmbi.

Pentru că, nazist afurisit, gîndi Kepella, dacă ferestrele tale s-ar deschide, aş putea, pur şi simplu, să sar afară şi să vă spun adio, javrelor. Urăsc lumea asta afurisită.

22

Te-ai ivit din neant în faţa mea...

Versul răsună în mintea lui Jay. Nu se gîndea la Marlene, ci la furtuna care se apropia. Navigau la cinci mile de coastă şi o nenorocită de furtună apăruse ca din senin. Şi, pentru a îngreuna şi mai mult situaţia, cîrma se înţepenea. Marlene era îmbrăcată în blugi şi într-un pulover bărbătesc, alb, din bumbac ca s-o apere de frig.

– Dă-i drumul velei de la proră cînd o îndrept în vînt, strigă el.

Ea se uită la el, nedumerită, şi ţipă:

– De ce?

El arătă cu degetul în faţă şi începu să explice, dar, înainte ca transmiterea mesajului să se încheie, începu ploaia. Cădea atît de tare, încît durea. Cu un echipaj sau chiar singur, Jay ar fi putut să continue să navigheze, dar nu şi cu Marlene. Tipul acesta de furtună aducea rafale puternice şi valuri înalte – era prea mult pentru un amator. Îndreptă *The Lady Fine* în vînt. Velele veniră în vînt, fîlfîind violent. O urmări pe Marlene cum cobora vela de la proră. Făcu o

treabă mai bună decît data trecută. O adăposti iute. Deja ud pînă la piele, el ţinea vasul în vînt, cînd Marlene îl întrebă prin semne dacă vela mare trebuie sau nu să fie coborîtă. Jay încuviinţă. Marlene lucra cu încrîncenare. Jay sări sus şi rulă pînza pe catarg pentru a o împiedica să cadă peste cocpit. Privi în sus. Marlene, udă leoarcă, legase funga principală şi era ocupată cu rularea velei. Jay legă strîns pînza în mai multe locuri, apoi se deplasă spre Marlene. Bluza udă i se lipise de piept, iar şuviţele de păr i se îngrămădeau pe faţă. Ochii i se mişcau cu repeziciune în toate părţile, în lumina stranie de sub norii negri-cenuşii.

Nu avea nici un sens. Poate că niciodată astfel de lucruri nu au nici un sens, gîndi Jay. Cei doi se îmbrăţişară şi se sărutară cu pasiune, în timp ce ploaia cădea pe feţele lor zîmbitoare. O ţinu în braţe şi o strînse la piept. Ea chicoti.

– Du-te jos, îi spuse el, îndreptînd-o deja spre cocpit.

Ploaia devenise torenţială. Jay localiză două ancore mari şi, după ce le prinse funiile în tachet, le aruncă peste bord. Deschise uşa scării de tambuchi, păşi înăuntru şi se întoarse s-o închidă. Vasul se legăna; ploaia întuneca hublourile.

Înainte ca el să se întoarcă, ea spuse:

– Ţi-am lăsat acolo un prosop de plajă. El auzi bluza ei căzînd cu zgomot de cîrpă udă pe podeaua de scîndură. Se întoarse. Ea venise în faţă şi deschisese uşa spre proră ca pe un scut la adăpostul căruia se schimba cu spatele la el. El văzu un braţ gol. Întoarce-te, spuse ea, ieşind de după uşă şi mergînd spre el.

Era înfăşurată într-un prosop de un roşu aprins, ţinîndu-l în jurul ei ca pe o etolă uriaşă. Mergea cu paşi mici, ca o gheişă, limitată în mişcări de chimono. În spatele ei, Jay văzu lucrurile adunate într-un morman ud. *Toate* lucrurile ei.

Erau tăcuţi, unul în faţa celuilalt, în timp ce vasul era aruncat de colo-colo, pe valuri. Ea rămase în picioare, nemişcată. Jay se apropie încet. Îi cuprinse faţa cu mîinile...

Ea îşi simţi corpul tremurînd, cînd el veni mai aproape şi, cu toate că voia să dea vina pe răcoarea produsă de umezeală,

ştia că acesta nu era singurul motiv. Era sărutul de pe punte. Era ploaia. Inima începu să-i bată nebuneşte cînd îi simţi mîinile pe faţă. Ştiuse ce avea să se întîmple înainte ca el să fi coborît. *Voia* să se întîmple; iar acest lucru era în sine un fel de miracol. Dar tot un miracol era şi Jay Becker. Ploaia biciuia puntea. Ea deschise buzele şi îl lăsă s-o sărute. Sărutările lui erau tandre şi atente, ca şi cum îi era teamă să nu-i frîngă trăsăturile delicate. Ea nu ştia *cum* să sărute. Nu cu adevărat. Însă trupul ei preluă controlul şi curînd ea se simţi atît de ameţită, încît crezu că avea să leşine. Simţi mîinile lui trecînd uşor peste suprafaţa prosopului şi, dintr-o dată, avu senzaţia că prosopul îi ţinea la o distanţă prea mare unul de celălalt. Tînjea după atingerea pielii lui. Renunţînd la încercarea de a ţine prosopul, întinse mîinile şi-l îmbrăţişă, iar prosopul căzu. Mîna lui alergă peste rotunjimile cutiei toracice, mîngîie pieptul şi umărul, alunecă sub braţe şi o strînse puternic la piept. Limbile le dansau împreună. Cămaşa lui umedă era lipită de pieptul ei gol, dar, cu toate acestea, era caldă. *El* tremura.

Ea îi scoase din pantaloni spatele cămăşii şi îşi strecură mîinile sub ea, trăgîndu-l mai aproape. Mîinile lui coborîră pe spatele ei şi îi prinseră fesele, trăgînd-o spre el. Dumnezeule, gîndi ea. Putea să leşine. Capul i se învîrtea, genunchii îi tremurau. Simţi cum se înăbuşă. Luptă împotriva acestei senzaţii. Nu acum! Te rog, Dumnezeule, nu acum. Oare niciodată nu încetez să plătesc pentru păcatele mele? Asta îi spui unei fiice de preot? Că trebuie să plătesc la nesfîrşit? Începu să plîngă, sperînd ca Jay să ia lacrimile ei drept picături de apă curgîndu-i din păr. Lasă-l să mă iubească, se rugă ea în tăcere. Lasă-mă în pace şi lasă-l să mă iubească. Dar lacrimile continuau.

Jay îşi descheiase cămaşa şi o scosese. Era pe punctul s-o ia din nou în braţe cînd observă.

– Iartă-mă, suspină ea.

Înţelegînd greşit lacrimile ei, el spuse:

– Nu, cred că eu trebuie să-ţi cer iertare. Încercă să zîmbească. Cred că m-am lăsat dus de val.

Ea făcu un pas spre el. Îşi agăţă degetele în cureaua lui şi îl trase după ea, lungindu-se pe pardoseală. Jay se întinse peste trupul ei gol şi se sărutară. Ea îi trase mîna şovăitoare şi o puse pe pielea ei, sub sîn. El o mîngîie cu blîndeţe şi îi înconjură cu limba sfîrcul. Ea se înfioră şi suspină. El îi sărută din nou buzele, iar ea răspunse înfometată. Se simţea atît de bine peste tot, atît de minunat de bine, încît abia mai rezista. Simţi cum juisează, o vibraţie caldă, crescînd, între picioare. Atît de plăcut, gîndi ea, întrebîndu-se ce ar putea fi mai plăcut. Dumnezeule, gîndi ea. Dumnezeule! Iar apoi el o atinse acolo şi ea tresări. Se simţi atît de ciudat, ca şi cum se topeau împreună. Ea voia să fie parte din el. El o mîngîie blînd, iar căldura, umflătura se transformară într-o fierbinţeală care părea că va exploda.

– Dumnezeule! îi şopti ea în ureche.

Plînsul reveni imediat, de fapt atît de brusc, încît semăna mai curînd cu furtuna care-i prinsese. El îşi retrase mîna. Ea îşi lăsă capul într-o parte.

– Îmi pare rău, Jay.

– Sst, şopti el. Nu te necăji.

Trase prosopul căzut peste trupul ei gol şi se lungi lîngă ea, mîngîindu-i clavicula cu degetele. Printre parfumurile lor, ei i se păru că aerul era electrizat. Voi să se topească în Jay.

– Nu eşti tu de vină, spuse ea. Asta este minunat. Vorbesc serios. Nu m-am simţit niciodată... în sfîrşit, asta contează, nu este aşa? Îşi mişcă la loc capul şi-l privi drept în ochi. Ochii săi erau de un albastru închis. Privită atît de aproape, faţa lui părea băieţoasă, iar părul negru, ud, strălucea. Ea îşi întinse gîtul şi îl sărută uşor o dată. Trebuie să-ţi spun ceva. El încuviinţă. Este ceva ce n-am spus niciodată nimănui, dar ţie *trebuie* să-ţi spun. Ai să mă asculţi?

– Cu toată fiinţa mea, şopti el.

Ea se întrebă ce-i trecea lui prin minte. Putea să-i spună lui Jay Becker ceea ce nu spusese niciodată vreunui suflet?

Ştia nu numai că *putea,* dar şi că *trebuia.* Încuviinţă din cap, simţindu-i sinceritatea şi îşi adună puterile.

– Am douăzeci şi şapte de ani. Făcu o pauză, căci lacrimile ameninţau s-o oprească din nou. De opt ani nici măcar n-am sărutat vreun bărbat. Nu-mi amintesc cum este... ce să fac...

– Săruţi minunat.

– Cred că de asta sînt atît de nervoasă. Ea îi mîngîia urechea cu degetul. La optsprezece ani m-am îmbolnăvit. Eram la facultate. După o lună, am început să am greţuri, iar colega mea de cameră a insistat să rămîn acasă. După mai multe săptămîni de stat în pat, colega mea m-a convins să consult un medic. Medicii mi-au prescris o duzină de teste. Le-a trecut două săptămîni ca să se gîndească la un lucru pe care nu-l consideram posibil. Făcu o pauză şi apoi şopti: Eram însărcinată. Privi într-o parte şi începu să plîngă. Jay aşteptă. În cele din urmă, se uită din nou la el; nici astăzi nu sînt sigură cînd s-a întîmplat. Suspină încă o dată şi încercă să-şi adune gîndurile. Era o petrecere. M-am dus acolo cu un prieten apropiat. Am băut un punci. Nimeni nu mi-a spus că era plin cu votcă. Nu gustasem niciodată votcă şi m-am simţit dintr-o dată ameţită. Făcu din nou o pauză, gîndind: Aşa cum m-am simţit adineaori. I-am cerut prietenului meu să mă ducă acasă. A fost de acord. Colega mea de cameră m-a întrebat în dimineaţa următoare de ce rămăsesem atît de tîrziu. M-am simţit îngrozitor, nici o clipă nu mi-a trecut prin minte că cerusem să vin acasă devreme. Mai tîrziu... cînd eram deja însărcinată, mi-am dat seama ce se petrecuse în acele ore lipsă.

Plîngea, dar suspinele ei erau acoperite parţial de zgomotul ploii.

– Mi-ar plăcea să-l omor.

Ea încercă să zîmbească.

– Crede-mă, şi eu am vrut. Îşi scutură părul ud. Nu, nu, asta nu-i adevărat. N-aş putea să ucid niciodată pe cineva. Reveni cu privirea la Jay. Era prea tîrziu pentru un avort – în

plus, tata este preot şi... deci, mi-am găsit o scuză în faţa lui, motivînd cu un curs de vară, am rămas în apartament cu colega mea şi am făcut copilul.

Un şuvoi neîntrerupt de lacrimi începu să-i curgă din ochi.

Înainte de naştere am acceptat adopţia, spuse, tremurînd. Nici măcar nu l-am *văzut* vreodată. Nici nu mi-am văzut vreodată *propriul copil*. Întinse mîinile şi le încolăci în jurul gîtului lui Jay, îmbrăţişîndu-l cu putere. De atunci n-am mai sărutat nici un bărbat, îi şopti ea în ureche. Nu mi-am permis nici o dată nici măcar să mă *gîndesc* la asta. Pînă la tine. Din clipa cînd te-am văzut pe *The Lazy Daze*, am ştiut cumva că tu vei fi acela. Eram atrasă de tine.

Îl simţi pe Jay strîngînd-o şi mai tare. Se întreba ce putea să gîndească el. Simţise inocenţa ei? Înţelesese secretul ei? Stricase totul spunîndu-i?

– Sărută-mă, îl imploră ea. El o sărută blînd, dar fără entuziasmul de mai înainte. Ce este? întrebă ea, temîndu-se de răspuns.

– Nu în felul acesta, spuse el. Nu aici. Nu acum. Trebuie făcut pe îndelete. Ai nevoie de timp.

– Nu, Jay. Am nevoie de tine. Niciodată nu mi-am *dorit* măcar afecţiune. Este atît de uluitor felul cum mă simt acum, nici nu pot să-ţi spun. Nu m-am simţit *niciodată* aşa. *Niciodată!* Nu te voi acapara... Nu asta trebuia să spun? *Promit* că nu te voi acapara... dar *am nevoie* de tine. Am nevoie de afecţiunea ta. Înţelegi?

Îi sărută buzele, iar el îi întoarse sărutul. Îşi trecu mîna peste pieptul lui şi îi trase din nou mîna pe sîn. Se sărutară şi se atinseră, şi se explorară. Jay se trase înapoi. Faţa lui Marlene se încordă.

– Nu trebuie, spuse el.

Tăcere. Pieptul ei unduia în sus şi în jos, o dată cu respiraţia adîncă. Ochii verzi păreau oarecum pierduţi.

– Ce este?

– Nu putem să facem dragoste, Marlene. Nu aici. Nu acum. Nu noi doi în felul acesta.

– Ce vrei să spui? Ce vrei să spui, nu noi doi?

– Meritäm mai mult decît atît...

– Mai mult decît atît?

El rîse.

– Nu asta vreau să spun.

– Mă pui în încurcătură.

– Vreau să spun că e mai bine să aşteptăm. Va fi *şi mai bine* dacă vom avea răbdare. Făcu o pauză. Ţin la tine foarte mult, Marlene.

Ea îşi încolăci braţele în jurul lui.

Şedeau în acelaşi salon de cofetărie în care fuseseră cu cîteva zile în urmă. Cu cinci minute mai devreme începuse să plouă din nou.

– Nu-mi amintesc să fi fost vreodată într-o furtună ca asta, spuse ea cu entuziasm, cu ochii strălucitori şi obrajii îmbujoraţi. Arăta ca o regină a sănătăţii, în ciuda părului nepieptănat. Îmbrăcămintea largă pentru vreme rea îi atîrna pe umeri şi fîşîia cînd ea se mişca pe scaun. Nu-mi amintesc să fi mîncat vreodată *două* cornete de îngheţată în aceeaşi săptămînă.

Zîmbi, căldura o învăluia încă. Nu se simţise *niciodată* astfel. Se simţea atît de bine, încît voia să rîdă.

Părul negru al lui Jay stătea lipit de cap. Arăta ca un băieţel. Ochii aproape că se asortau cu albastrul strident al gecii sale Gore Tex, care atîrna pe un scaun din spatele lui. Îşi lingea cornetul cu ciocolată.

Ea avea încă în minte secvenţa în care stăteau pe prosop, în timp ce barca se legăna seducător. Explorînd. Îi *simţea* sărutul. Se înfioră, se aplecă înainte şi şopti:

– Îmi pare bine că a plouat, spuse şi se îmbujoră.

Părul subţire de pe gîtul ei se ridica, pe măsură ce fierbinţeala o învăluia. El roşi.

– Şi mie. Şi îţi mulţumesc că ai avut încredere în mine. A fost unul dintre cele mai tandre momente din viaţa mea, Marlene. Nimeni nu mi-a împărtăşit vreodată aşa ceva. Mă simt privilegiat.

– Nu-ţi voi fi povară, Jay. Nu trebuie să-ţi faci griji în legătură cu...

– Marlene...

– ... asta. Voi pleca în curînd, adică după regată. Se aplecă deasupra mesei. Voia să-l sărute. Chiar atunci, chiar acolo. Voia ca el s-o atingă din nou. Acum! Indiferent ce se va întîmpla, îmi voi aminti întotdeauna această zi, şopti ea... şi de tine.

– E mai mult decît atît, nu-i aşa, Marlene?

Pe faţa ei apăru uimirea.

– De ce spui asta?

– Ce este?

– Nu pot să-ţi spun.

– Ba da, Marlene. Tocmai asta-i: poţi. Poţi să-mi spui *orice*. Nu crezi asta?

Ea îşi flutură degetele prin aer.

– Nu pot.

– Te rog.

– Efectiv...

– Marlene! tună vocea lui Holst.

Faţa ei păli. Jay crezu că avea să leşine.

Ea privi spre uşă. Holst stătea acolo, în picioare, îmbrăcat îngrijit, cu părul lui scurt, aranjat perfect. Hotărît. Făcu un semn din cap. Ea trebuia să meargă cu el. Marlene se uită la Jay şi începu să tremure. Se încruntă şi îi şopti şi mai încet:

– Trebuie să plec.

Jay încuviinţă în silă. Voia să-l pocnească pe Holst în bărbie.

– Mulţumesc, spuse încetişor.

– Mîine, îi spuse ea afectuos, ridicîndu-se cu cornetul în mînă.

Holst deschise pentru ea uşa micului salon. De îndată ce ea trecu pe lîngă el, se uită în jos, la Jay, care ridicase capul. Cei doi îşi încrucişară privirile şi totul fu spus chiar atunci şi acolo.

Uşa batantă se trînti.

23

SHARON era tratată ca un oaspete. După ce o lăsase cu Claudia şi Katrina, François mai trecuse de cîteva ori pe acolo, de obicei aducînd mîncare din cambuză. Katrina era cameristă, Claudia, chelneriţă. Îşi modificau obiceiurile cotidiene ca s-o apere pe Sharon şi s-o facă să se simtă bine.

În patru zile de călătorie, avuseseră o singură vizită scurtă, cînd pilotul navei, care pusese ochii pe Katrina, veni jos să-i propună o întîlnire. În timp ce Claudia îl expedia, Sharon stătuse în spatele uşii. Dramamina pe care i-o dădură îi linişti stomacul. Era curată, se simţea confortabil şi odihnită. Deoarece compartimentele erau aglomerate şi fierbinţi, cele trei îşi petreceau cea mai mare parte a timpului în sutien şi chiloţi, vorbind, rîzînd, împărtăşind întîmplări cu bărbaţi. Aceasta îi amintea lui Sharon de dormitorul comun de la Vassar.

Katrina avea o voce joasă, caldă şi răguşită. Claudia susţinea că tovarăşa ei de cameră era rusoaică, deşi lui Sharon accentul îi părea franţuzesc, ca al tuturor celorlalţi.

– Păcat că nu poţi să te duci sus, pe punte, nu? Aerul este atît de proaspăt acolo. Ţi-ar plăcea mult. Katrina rîse gutural. Curînd sîntem la New York.

– Nu avem întîrziere?

– Bineînţeles că nu.

– Deci, încă patru zile?

– Da, cred că patru zile. Atunci ajungem la New York. Acolo ne vei părăsi?

Sharon încuviinţă.

Se auzi o bătaie scurtă în uşă. Mînerul se mişcă, iar uşa se deschise. Pilotul văzu două femei în lenjerie sumară de corp: Katrina, care stătea în faţa unei oglinzi şi îşi aplica un fard de ochi, şi o altă fată, necunoscută lui, care şedea pe patul cel mai scund, foarte frumoasă, dar care roşi. Dacă această fată nu şi-ar fi adunat iute picioarele, ar fi putut să nu-i mai acorde a doua privire, atît de absorbit era de farmecul încîntătoarei Katrina. Mişcarea îi atrase însă atenţia, pentru că nimeni din echipaj nu era timid. Împărţeau camera de baie, duşuri, piscine; pe puntea L, o punte particulară, multe femei se plimbau fără sutien, iar deseori bărbaţii nu purtau absolut nimic – stilul european. Femeia aceasta nu era dintre ei! Nerecunoscînd-o, întrebă supărat:

– Ea cine este?

Katrina sări în sus, îl trase pe om în cabina strîmtă şi închise uşa. Îi răspunse în limba lor maternă:

– Să nu îndrăzneşti să scoţi o vorbă, Jean-Paul, de nu, e ultima oară cînd ne mai vedem.

– Cine este? Supărarea lui crescu. O pasageră clandestină? Maică Precistă, Katrina, ştii ce-ţi *vor* face dacă vor afla?

– Şi cine o să le spună?

– Eu trebuie să le spun.

– Jean-Paul, să nu îndrăzneşti!

– Ce alternativă am?

– Jean-Paul... Katrina îşi înlănţui mîinile în jurul gîtului său şi se lipi de el. Doar cîteva zile.

El o dădu la o parte, deschizînd uşa cabinei.

– Nu, Katrina. Este împotriva regulamentului. Eu sînt secund...

Sharon îl întrerupse.

– Nu-i nimic, Katrina. I se adresă bărbatului. Voi vorbi cu căpitanul, dar numai cu căpitanul. Înţelegeţi?

– Imposibil.

– Numai cu căpitanul, exclusiv cu căpitanul.

– Şi de ce, mă rog, domnişoară?

– Pentru că... Ezită, nedorind să spună nimănui. Sînt agent al United States Central Intelligence Agency – CIA. Se poate verifica. Sînt în misiune. Este absolut necesar să ajung la New York, fără ca cineva să ştie. Viaţa mea este în pericol. Dădu cuvintelor ei o nuanţă cît mai dramatică. Îl voi vedea pe căpitan, iar apoi va trebui să depuneţi jurămînt că veţi păstra secretul.

Amîndoi se holbau la ea, şocul citindu-li-se pe faţă. Katrina rămase cu gura căscată. Jean-Paul se retrase un pas în cadrul uşii.

– Nu voi sufla o vorbă, spuse în engleză. Promit. Nu te-am văzut niciodată, adăugă el.

Sharon o măsură cu privirea pe Katrina care era buimăcită. Între timp, un bărbat trecu prin spatele pilotului şi reuşi să arunce o privire peste umărul lui, spre cele două femei dinăuntru. Era un bărbat înalt, cu buze groase, dar Sharon nu-i văzu faţa. Ridică o mînă ca să-şi ascundă chipul de ea şi grăbi pasul pe coridorul îngust. Pilotul închise uşa cabinei.

Singură cu Sharon, Katrina îşi reveni şi întrebă:

– Cum de te-ai gîndit la asta? Ai fost atît de convingătoare. Ce idee! Eşti atît de deşteaptă, Sharon, atît de deşteaptă!

Katrina continuă să se holbeze la noua ei prietenă, aşteptînd. Tot ce obţinu fu o ridicare din umeri.

O oră mai tîrziu, o bătaie grăbită în uşă le surprinse pe ambele femei. Uşa se deschise un pic şi o voce feminină piţigăiată spuse în franceză:

– Katrina, Claudia, un incendiu la magazia C. Trebuie să evacuăm imediat zona. Grăbiţi-vă!

Katrina se întoarse spre Sharon:

– Este departe de aici. Dacă zona este ameninţată, o să-l trimit pe François. Eşti mai în siguranţă dacă rămîi, da?

– Da. Grăbeşte-te.

Katrina vorbea liniştit, în timp ce îmbrăca o rochie.

– Este sarcina lui François să se asigure că toate cabinele au fost evacuate. El te va avertiza dacă e ceva serios. Astfel de lucruri se întîmplă frecvent. Nu-i nici un motiv de îngrijorare.

Deschise uşa şi ieşi. Pe coridorul de metal se auziră paşi trecînd pe lîngă uşa lui Sharon. Vocile şi starea de confuzie continuară timp de cîteva minute, urmate de tăcere. Sharon încercă să citească.

Văzu cum uşa se deschide şi gîndi că era François. Cînd îl văzu, ţipă. Era ca într-un coşmar: bărbatul înalt, cu buze groase; acelaşi om care alergase după ea în noaptea morţii lui Brian! Cum putea *el* să fie la bordul lui *La Mer Verde?* Imposibil... decît dacă agentul de legătură mai rămăsese în viaţă, capabil să vorbească...

Bărbatul închise uşa cabinei şi veni drept spre ea, cu cuţitul în mînă. Abia atunci văzu ea seringa care se contura prin buzunarul său de la piept. Nu mă va tăia, gîndi ea, va folosi droguri, ca să pară o moarte naturală, protejîndu-se. Asta este în avantajul meu. Înainte ca ea să poată face vreo mişcare, el fu deasupra ei, ţintuind-o pe podeaua de metal încins, cu lama la gîtul ei. Era prea greu ca să poată fi mişcat. Se zbătu sub el, ridicînd picioarele, într-o încercare de a se debarasa de el. Omul nu se clinti. Întinse mîna stîngă după seringă.

Ea nu avu de ales. Se înclină înainte, cuţitul presîndu-i gîtul, şi îi muşcă degetul mare. El se mişcă doar un pic, dar suficient ca ea să se folosească de asta. Îşi ridică piciorul drept şi îl înclină într-o parte pe agresor, în timp ce acesta ridica seringa.

El ţinu seringa în aer, la înălţime. Sharon simţi ameninţarea seringii deasupra ei, chiar dacă aceasta ieşise din cîmpul ei vizual. Acum el avea să-şi coboare mîna şi s-o omoare. Muşcă şi mai tare, pînă la sînge.

Văzu seringa oprindu-se din mişcare. Văzu mîna păroasă strînsă pe încheietura mîinii ucigaşului. François prinse părul asasinului cu mîna dreaptă şi îi smuci capul înapoi, după care îi strînse gîtul între două degete puternice, înăbuşindu-l. François redirecţionă seringa pînă cînd ajunse la un inci de gîtul asasinului. Ochii acestuia erau larg deschişi, iar el încercă să clatine din cap. Dădu drumul cuţitului. Voia să arunce şi seringa, dar François îi controla mîna stîngă.

– Nu... bolborosi el în germană. Nu.

Cu o mişcare fulgerătoare, François îşi transferă greutatea şi îl împinse înapoi, izbind capul ucigaşului de podeaua de metal, între picioarele lui Sharon. Omul deveni moale, inconştient. Pe faţa lui François şiroia transpiraţia.

Stînd în capul oaselor, Sharon ţinea încă între dinţi degetul mare al asasinului. Gîtul ei sîngera.

– Eşti teafără? întrebă François.

24

VÎNTUL urla sălbatic printre odgoane. Pe punte, ploaia cădea ca grindina. Marlene plecase după cumpărături şi trebuia să se întoarcă în aproximativ două ore.

Concertul din noaptea trecută fusese un dezastru. Books dăduse vina pe vreme. Jay dăduse vina pe formaţie. Ceva mersese prost şi muzica nu se închegase nici o clipă. Ceea ce începuse cu o mulţime de dimensiune medie se terminase cu zece oameni şi, în consecinţă, şeful barului le dăduse drumul mai devreme. Uneori Jay nu ştia de ce o făcea: de ce se afla sus, pe scenă, interpretînd cîntece personale pentru nişte oameni complet necunoscuţi, deschizîndu-şi sufletul, norocos dacă se găseau trei oameni care să aplaude. A, erau şi vremuri cînd mulţimea devenea sălbatică, i se aşeza drept în palmă, se distra, fredona versurile sau bătea ritmul. Dar cel mai adesea un concert însemna patru ore de expunere indecentă, în timp ce oamenii te tratau ca pe un cîine jegos, ignorînd eforturile tale. Chiar şi atunci cînd mulţimea era entuziasmată, deseori Jay nu se simţea bine. O parte din el nu aparţinea scenei. Muzica era o îndeletnicire fără satisfacţii. Şi

totuşi, într-o zi, cu ajutorul cîtorva DJ, totul s-ar putea schimba. Criticii ar găsi simboluri în versurile lui, alţii ar elogia creativitatea şi profesionalismul formaţiei; mulţimile ar veni. Oamenii ar asculta şi s-ar bucura. Poate că atunci, acest deceniu de muncă sisifică, de decibeli agresivi, de manevre de grup imposibile, de note de plată întîrziate, bani puţini şi mîncare proastă ar merita efortul. Poate.

Îşi consacră o parte a dimineţii „cromului" interior, cum îl numea el: oţelul inoxidabil care acoperea fiecare yală, mîner şi margine de fereastră din interiorul de tek al lui *The Lady Fine*. Chiar şi aşa-numitul inoxidabil ar fi afectat de continua expunere la aerul sărat, dacă nu ar fi frecat la fiecare cîteva zile. Îşi termină treaba şi îşi îndreptă atenţia spre curăţarea micilor hublouri.

O oră mai tîrziu, cînd geamurile erau curate, Marlene tot nu se întorsese. Neavînd ce face, Jay se gîndi să spele pernele de vinilin, dar apoi, auzind cît de tare plouă, decise să facă o cursă de probă în larg. Nu condusese singur *The Lady Fine* pe timp de furtună şi cel mai nimerit lucru ca o persoană să cunoască un vas era să-l încerce în condiţii potrivnice. Puse în funcţiune motorul Diesel şi îl încălzi, apoi coborî pentru a îmbrăca echipamentul de vreme rea. O dată ajuns sus, pe punte, aranjă folia – o pînză în formă de boltă care acoperea scara de tambuchi – dezlegă funiile şi o scoase pe *The Lady Fine* cu spatele din bazinul de staţionare. Ocoli digul masiv şi îşi verifică ceasul, observînd că avea la dispoziţie cel puţin o oră, înainte ca Marlene să se întoarcă. La cîteva sute de iarzi dincolo de dig, îndreptă vasul în vînt şi aduse motorul într-un punct mort, ducîndu-se iute în faţă pentru a ridica vela mare. Ploaia împroşca echipamentul său gros de cauciuc. Jay zîmbi. Era ceva fascinant să navighezi prin ploaie, era ca şi cum ai schia pe vreme de viscol. Vela mare se ridică cu uşurinţă şi, cu toate că ploaia cădea cu putere, vîntul era suportabil, aşa că Jay se hotărî să nu strîngă terţarola. Manevră vînciul,

întinzînd-o, şi o legă. Nu o condusese singur pe *The Lady,* dar îl pasiona s-o facă.

Se întîmplă o anomalie. Din partea opusă vîntului suflă o imensă rafală ce azvîrli şcota principală în jurul stîlpului de cîrmă. Aceeaşi rafală umflă vela mare şi smuci puternic şcota principală. Zguduitura care urmă înfăşură şcota principală şi o făcu să se învîrtească iute în jurul stîlpului de cîrmă. *The Lady Fine* carenă rapid şi se avîntă în strîmtoare cu toată hotărîrea unui vas de curse. Jay îşi pierdu echilibrul şi fu aproape aruncat peste bord. Iisuse Hristoase, gîndi el, ar trebui să se îndrepte singură şi să intre pe direcţia vîntului. Vasul era construit pentru a ieşi singur din astfel de situaţii. Cîrma trebuia doar să se învîrtească şi să-i permită să se îndrepte. Jay se luptă să-şi menţină echilibrul în timp ce *The Lady* carena. Se aruncă înainte într-un efort de a ajunge la balustrada care trecea de-a lungul scării de tambuchi. Degetele-i apucară lemnul, iar el se trase spre cabina principală, îşi croi drum spre cocpit, în timp ce folia flutura zgomotos în ploaie şi vînt. Simţindu-se dintr-o dată neliniştit, aruncă o privire iute peste umăr în direcţia prorei. *The Lady Fine* se îndrepta direct spre o stîncă ieşită din apă ca un deget, la un sfert de milă distanţă. O altă rafală legănă vasul în timp ce Jay se îndrepta către cocpit. Îşi pierdu echilibrul, se balansă şi alunecă. Căzu pe puntea îngustă, întinzînd mîna după un punct de sprijin. Nu găsi nimic. *The Lady* se zdruncină puternic, carenînd şi mai mult. Picioarele-i luară contact cu apa şi curentul îl trase peste bord. Alunecă dincolo de balustradă, în spuma mării, strigînd după ajutor. În ultima secundă degetele i se încleştară în jurul unui stîlp de susţinere şi reuşi să se menţină pe vas, cu picioarele atîrnînd în afară. Gluga îi zbură de pe cap, rămînînd însă atîrnată de gîtul lui cu ajutorul cureluşei. Gluga se umplu iute cu apă, ca o găleată aruncată peste bord. Legătura îl sufoca. Degetele îi alunecau de pe stîlpul de susţinere. Trase cu putere şi se prinse cu ambele mîini, apoi îşi folosi toată energia pentru a

reveni pe bord. Privi drept înainte. Vasul avea să lovească stîncile în doar cîteva minute. Se aruncă în cocpit, întinse iute mîna după vela mare şi încercă s-o dezlege, observînd pentru prima oară că mecanismul se încurcase şi se blocase iremediabil. Răsuci cîrma – şi, într-adevăr, acolo era problema. Se înţepenise. Trase puternic spre babord, spre tribord, spre babord – nimic. Era blocată. Digul de piatră era la doar o sută de iarzi de proră, iar *The Lady Fine* se avînta vertiginos spre el. Jay nu avu de ales. Se repezi iute înainte, aproape căzînd din nou peste bord şi dezlegă din tachet funga principală. Vela mare se ro-stogoli în jos. Vasul se redresă şi încetini. Jay se repezi la pupă, puse în funcţiune motorul Diesel şi băgă vasul în marşarier. *The Lady Fine* încetini şi mai mult, apa clocotind parcă în urma ei. Jay se repezi jos, găsi o ancoră şi cîteva minute mai tîrziu o aruncă peste bord. Aduse maneta la punctul mort, reducînd rotaţiile pe minut ale motorului. Îşi dezlegă gluga, se aplecă sub folie şi coborî pe scara de tambuchi. Ploaia cădea zgomotos. Oprise vasul la cincizeci de iarzi de digul de piatră – prea aproape. Mult prea aproape.

Cinci minute mai tîrziu, cu o şurubelniţă în mînă, scoase raftul de la babord din cabina de la pupă a lui Marlene. De fiecare parte a cabinei, rafturi detaşabile permiteau accesul la cablul cîrmei. Inspectase partea de la tribord a mecanismului – cablurile se ramificau de fiecare parte a cabinei de la pupă într-o reţea de scripeţi – şi descoperise că totul era în ordine. De îndată ce aprinse lanterna, uitîndu-se în partea dinspre babord, o văzu: o boccea dreptunghiulară, învelită neglijent într-o pungă de plastic, care blocase iremediabil scripetele cel mai din faţă. Trase de plastic şi detaşă cutia. O videocasetă! Jay se înfurie brusc pe cel care făcuse acest lucru. Era de departe cel mai *prost* loc pe care şi-l putea imagina Jay pentru depozitarea videocasetelor. Apoi îşi dădu seama că nu erau depozitate; erau *ascunse*. Îndepărtă punga de plastic de pe scripete şi cîteva minute mai tîrziu puse la loc raftul în poziţia lui normală. Acum cablul cîrmei funcţiona.

Porni înapoi, spre Shilshole. Velatura fusese stricată, iar el era ud leoarcă. O dată ce *The Lady Fine* fu în siguranţă, Jay coborî să se schimbe în chiloţii de baie şi tricoul sport pe care îl ţinea într-un sac de marinar, în cabina din faţă. Trecu pe lîngă videocasetă şi nu rezistă. Îmbrăcat încă în echipamentul de vreme rea, se duse sus şi conectă vasul la stîlpul electric, coborî din nou şi apăsă pe butonul care puse în funcţiune videocasetofonul. Introduse înăuntru prima dintre cele două casete şi o derulă în timp ce el îşi schimba îmbrăcămintea.

O cameră plină de fum era luminată de un abajur în formă de pîlnie de deasupra unei mese. Un grup de bărbaţi şi o chinezoaică urîtă jucau pocher. În colţul cel mai de jos din stînga ecranului un braţ intră în cadru ţinînd în mînă un ziar. Ziarul se opri în faţa camerei, suficient de aproape pentru a se putea citi data: 14 august, cu două săptămîni în urmă. Jay ştia că trebuia să oprească banda; aceasta nu era treaba lui. Se aplecă înainte. Iben Holst intră în cadru, cu ziarul în mînă. Se aşeză la masă şi vorbi cu un tip care avea o faţă pocită, haine de prost gust şi semăna cu Karl Malden. Vocea chinezului era greu de înţeles. Îl prezentă pe om lui Holst, ca fiind Roy... şi încă ceva.... Jay privi un minut, iar apoi dădu pe repede înainte, intrigat. Caseta ajunse la o nouă scenă. „Roy", Holst şi chinezul se certau într-un birou care părea un compartiment dintr-o rulotă. Domnul Roy, cum îi spunea chinezul, era în aparenţă dator cu o sumă totală de unsprezece mii şi, după un minut, Holst se oferi să-l ajute cu un împrumut de rechin. Jay voi să închidă aparatul, dar nu putu. Continuă să urmărească filmul, inima începînd să-i bată mai tare. Nu ştia despre ce era vorba în această afacere, dar ori Holst, ori Marlene înregistrase aceasta dintr-un motiv oarecare şi apoi ascunsese banda. Nu avea nici una dintre calităţile profesionale pe care le văzuse Jay la televizor în decupaje în cazurile FBI Abscam: nu exista în vreun colţ al ecranului nici

un ceas electronic care să măsoare timpul, iar sunetul era slab. Apoi își dădu seama că ziarul pe care Holst îl ținuse în mînă datase caseta, ceea ce explica de ce fusese ținut în cadru atît de mult timp. Holst nu era agent FBI, lucrul acesta era clar. Neamțul fie se proteja în vreun fel, fie îl șantaja pe „Roy". Jay dădu pe repede înainte, căutînd din nou, apăsînd un buton pentru a împiedica desfășurarea acțiunii la o viteză mai mare. Reușise să-și scoată lucrurile ude și, în timp ce lăsă aparatul să revină la derularea normală, se șterse cu prosopul. Ecranul se lumină și apăru o nouă scenă. Jay readuse filmul la viteza normală.

– Jay?

El se răsuci, trăgîndu-și prosopul în jurul taliei. Marlene se afla în picioare pe treptele scării de tambuchi, cu o expresie de năuceală întipărită pe față, în timp ce ploaia bătea în folia de deasupra. El apăsă butonul de oprire. *Clic.*

– Am scos-o în larg ca s-o testez în furtună. Timona s-a înțepenit. Era să cad peste bord – aproape că o pierdusem pe *The Lady.* Ridică cutia casetei. Asta bloca mecanismul cîrmei. De asta se înțepenea în ultima vreme. Este o prostie să pui acolo casetele, Marlene. Am fost curios.

– Ce conțin?

– Haide! Erau în cabina *ta.*

– Cum?

El ezită.

– Ce se petrece? Spune-mi.

– În cabina *mea?*

El încuviință.

– Sub raft. Punga de plastic bloca scripetele cel mai din față. Jay deveni furios. Ce se întîmplă aici, Marlene? Spune-mi. Ea se uită solemn la el, coborî încet scările și își puse jos bagajul. Marlene?

– Ce vrei să faci? întrebă ea neîncrezătoare, încă nevenindu-i să creadă că Holst ascunsese casetele la bordul lui *The Lady.*

De ce înăuntrul raftului? Nu avea chiar nici un pic de minte? Şi acum ce trebuia să-i spună ea lui Jay?

– Ce este asta? Ţinea în mînă cutia goală de plastic a casetei şi o flutura în aer. Ce, naiba, este asta?

– Nu ştiu.

Faţa lui se făcu roşie.

– Marlene, ce se întîmplă? În ce eşti amestecată?

Se duse la ea şi o prinse de umeri. Părea imposibil ca Marlene să fie implicată în ceva care semăna a şantaj. Nu Marlene, nu Marlene a lui.

– N-am văzut niciodată aceste casete pînă acum. Ţi-o jur.

El o scutură cu blîndeţe.

– Spune-mi adevărul. Te rog, Marlene. Trebuie să ştiu adevărul. Te pot ajuta. Ea se uită lung la el, incapabilă să vorbească. El îi dădu drumul, trecu ca o vijelie pe lîngă ea, se întoarse şi-i aruncă o privire cruntă. Nu mă mai întorc, Marlene. Nu mă întorc pînă cînd nu clarificăm asta. Nu-ţi cer decît adevărul. Am dreptul să cunosc adevărul. Nu a fost atît de greu ieri, nu-i aşa?

Îşi apucă hainele ude şi trînti uşa în urma sa. Un moment mai tîrziu ieşi şi părăsi vasul.

Ea aruncă o privire spre televizor. Sîsîia, scîntei gri dansau pe fondul albastru. Se duse, nesigură pe picioare, la aparatul video şi scoase caseta. Văzu punga de plastic ruptă pe podeaua cabinei, ridică cutia casetei şi făcu tot posibilul s-o împacheteze la loc. Se grăbi sus pe scări, pe sub folie, spre cabina ei. Ambele rafturi erau deschise. În care ascunsese Holst caseta? Ghici că era secţiunea dinspre tribord. Plasă legătura cu casete înăuntru şi puse la loc ambele rafturi de tek. Se uită nervoasă prin cabina ei mică. Holst avea un temperament feroce; dacă ea nu ghicise locul casetei, era greu de imaginat ce va face el...

Tonomatul cînta Tower of Power. În spatele lui Kepella o negresă slabă dansa fără sutien, cu un teanc de bancnote de

un dolar mototolite în bikini. Kepella, cu spatele la dansatoare, şedea pe scaun, urmărind sclipirile de lumină de pe un joc de popice electronic de la o depărtare de cîţiva paşi, unde un tînăr negru trecuse de 458000 de puncte. Mai avea două bile. Roy aruncă pe gît votca rămasă, ţinînd bine paharul în mînă. Înghiţi cu voluptate – un cunoscător care savurează o băutură fină. Era însă votcă pură. Şi era al şaptelea pahar al lui Roy Kepella.

A dracului de paşnică lume, gîndi el. Cîteva pahare, acel loc cald şi plăcut din stomac, acea amorţeală fierbinte şi plăcută de la ceafă; toată lumea părea drăguţă, fericită; el se simţea destul de fericit, fără nici o grijă importantă. Nimic esenţial. Vomase o dată – nimic important. Se făcuse loc pentru alte cîteva rînduri. Nici măcar nu gîndea cu adevărat. A, cîteva imagini aveau să rămînă şi să-l incite pe un anumit nivel al conştiinţei, dar nimic prea presant. Mintea lui avea fluiditatea cimentului prizat.

Kepella plăti pentru numărul opt. Bila cinci de la jocul electronic de popice se aprinse, arătînd 678000. Două jocuri libere. Ultimul scor. Pelvisul subţire al dansatoarei se legăna, iar ţîţele îi săltau. Kepella se întoarse la o sută optzeci de grade şi încercă să se concentreze asupra ei. Drăguţ fund, gîndi el. Un fund drăguţ şi tare.

Bău fără efort paharul numărul opt. Era uşor de acum. Prindea din nou ritmul lucrurilor. Se duse la telefonul public, introduse o monedă de douăzeci şi cinci de cenţi şi formă un număr. Răspunse un robot telefonic, iar Kepella lăsă numărul de la telefonul public. Un minut mai tîrziu acesta sună. Răspunse imediat, dar cu coordonarea greoaie a unui beţiv.

– Dă-i drumul, spuse el, obligat să aştepte zece secunde. Primul telefon, spuse apoi şi închise.

Şi-l imagina pe Brandenburg la celălalt capăt al firului, zîmbind poate sau aprobînd din cap. Kepella avea prea puţină toleranţă pentru Brandenburgii acestei lumi. Ei erau prea tineri ca să aibă vreo experienţă adevărată, dar cu toate acestea îşi plimbau grăsimile prin faţa lui.

Se duse la negrul care cîştiga la jocul de popice şi-l bătu amical pe spate. Omul rată lovitura; bila de oţel se rostogoli în măruntaiele maşinii. Jocul s-a încheiat, proclamă o luminiţă. Negrul se întoarse şi îl lovi pe Kepella în stomac, ţipînd:

– Cară-te, omule! Mi-ai stricat jocul! Îl ridică pe Kepella şi îl pocni puternic. Doi tipi certăreţi îl opriră pe negru. Kepella rămase în genunchi, chircit. Negrul se lupta cu cei doi. Hei, lăsaţi-mă în pace. Javra asta şi-a bătut joc de jocul meu. Mi-a stricat jocul.

Un om care se mişca cu siguranţa unui manager, îl ajută pe Kepella să se ridice în picioare şi îl conduse pînă la uşă.

– Îmi pare rău, prietene. Cred că este timpul să te duci acasă.

Deschise uşa şi îl ajută să ajungă pe trotuar. Kepella privi în jur. First Avenue: partea plină de dărîmături din Seattle. Un autobuz opri şi, fără să citească măcar destinaţia, Kepella urcă cu greutate treptele, ţinîndu-se de balustradă. Ajunse la şofer, căută prin buzunare şi coborî, împleticindu-se, din autobuz. Avusese o bancnotă bine împăturită de zece dolari în portofel, ascunsă, pentru orice eventualitate, în spatele permisului de conducere. La un dolar de pahar ar mai fi trebuit să aibă pe undeva doi dolari, dar, dacă într-adevăr îi avea, nu putea să-i găsească.

O luă la pas prin ploaie. Făcuse deja zece cvartale spre apartamentul său înainte de a-şi aminti că Brandenburg insistase ca el să se ascundă o dată ce afacerea se afla în desfăşurare. Brandenburg voia să-şi ia toate măsurile de prevedere, iar, după ultima întîlnire cu John Chu şi băştinaşul din Samoa, Kepella fusese de acord cu el. Făcu stînga împrejur şi, tîrîndu-şi picioarele, se îndreptă spre apartamentul lui Rosie.

Rosie deschise uşa. Ştia că ceva nu era în regulă.

– Unde fost, Roy?

Vocea lui era cea a unui beţiv supărat.

– O să stau cu tine o vreme, dacă nu te deranjează.

– Eşti beat, îl informă ea, cu vădită dezamăgire.

– Ai dreptate, răspunse el vesel, bătîndu-şi joc de ea. Poţi să-mi împrumuţi o hîrtie de douăzeci?

Ea intră în dormitor, se întoarse şi-i dădu două bancnote de zece. El înghesui banii în portofel şi, fără să spună un cuvînt, trecu pe lîngă ea. Rosie se lipi de perete, speriată de el. Îl lăsă să plece şi închise uşa.

Zece minute mai tîrziu, Kepella se întoarse, cu o pungă de hîrtie în mînă. O sticlă de Papa. Se duse direct la bucătărie, scoase sticla, deşurubă capacul, savurînd sunetul familiar al ruperii sigiliului, şi turnă cîteva degete pentru el şi pentru Rosie. Îi întinse paharul.

– Faţa ta lovită, spuse ea, acceptînd paharul fără tragere de inimă.

– Te deranjează dacă rămîn cu tine? Nu pot să mă întorc acolo.

– Ei bătut pe tine?

– Am avut o întîlnire de afaceri. Ţi-am spus eu...

– Oh, Roy, spuse ea, punîndu-şi băutura pe masă şi îmbrăţişîndu-l. În timp ce ea îl îmbrăţişă, el dădu pe gît jumătate din votca din pahar. Îşi dădu capul pe spate şi zîmbi patetic tavanului zugrăvit în galben. Fără să se uite la el, ea continuă: Hai să plecăm din oraş, Roy. Am bani strînşi – o sută zece dolari. Mergem cu autobuzul undeva. Mîine dimineaţă scot bani din bancă.

Se uită la el. Kepella clătină din cap.

– Nu cu autobuzul, iubito.

– Niciodată nu văzut pe tine aşa.

– Niciodată nu l-ai văzut pe *adevăratul* Roy Kepella. O îndepărtă puţin cam brutal. Rosie, îmi face plăcere să ţi-l prezint pe *adevăratul* Roy Kepella, care, printr-un concurs unic de împrejurări, s-a întors acolo de unde a plecat. S-a

întors înapoi din mormînt, ca să spun aşa. Ridică paharul şi îşi termină băutura. Înapoi *în* mormînt ar fi mai corect, gîndi el. Cum? Nu bei?

Ea îl fixă cu privirea.

– Tu beat. De ce?

– De ce? întrebă el, turnîndu-şi încă un pahar. Dar nu este evident? Sînt beat pentru că beau. Rîse macabru. Am crezut că lucrul acesta este evident.

– Nu cred că te plac beat.

– Draga mea, te adaugi pe o listă foarte lungă, bine stabilită, cu nişte oameni care, trebuie să recunosc, sînt foarte de vază. Nu eşti singură. Nu, nu eşti singură. Ea îşi încrucişă braţele, indignată. Bea, Rosie.

– Nu. Nu voi bea cu un beţiv.

– Atunci dă-mi o guriţă.

Ea îl privi încruntată, întinse mîna după băutură şi dădu paharul pe gît dintr-o dată. Trînti cu zgomot paharul pe tejgheaua uzată. El îi turnă imediat încă unul. Îl bău şi pe acesta la fel de repede.

– Asta ce vrei tu, Roy? Îşi aruncă într-o parte părul ei negru, aspru. Lacrimile îi curgeau din ochi. Asta face fericit pe tine? Nici o problemă. Toarnă-mi încă unul. Şi încă unul. O să beau pînă o să vomit şi o să mai beau şi după aceea. Asta vrei tu? Asta faci tu?

El deveni violent şi aruncă paharul în perete. Acesta se sparse. Se aruncă în genunchi şi îşi lipi faţa de pieptul ei, mormîind întruna. Ea îl apucă de păr.

– De ce, Roy, de ce?

El se trase brusc din mîinile ei, fiind încă în genunchi. Ea îşi pierdu echilibrul şi căzu lovindu-se de uşă. Momentul său de autocompătimire dispăruse, înlocuit de furia schimbătoare a beţivului. Umplu paharul ei şi îl dădu pe gît.

– De aia, îi spuse. De aia.

Ea stătea întinsă pe jos şi plîngea.

– Roy, ce făcut ei ţie? Dragul meu, scumpul meu, ce făcut ei?

El zîmbi grotesc şi începu să rîdă tare.

– Gura leului, spuse, ţinînd sticla în faţa sa şi studiind-o. Afurisita gură a leului.

25

SOARELE unei după-amiezi tîrzii, ascuns după norii vag conturaţi, strălucea ca un ochi de pisică prins în lumina farului. Holst, cu o ceaşcă de cafea în mînă, o privea pe Marlene care se mişca neliniştită prin cambuză.

– Voi încerca să aranjez o întîlnire pentru mîine seară. Îţi convine?

– E în regulă. Cu cît terminăm mai repede, cu atît mai bine.

– E vorba de Becker?

Ea îşi întoarse brusc capul. De cînd Jay părăsise vasul, Marlene era cu nervii la pămînt.

– Ce?

– Ai o idilă cu Becker, nu-i aşa?

– Nu.

– Ţi-e greu să eviţi bărbaţii, Marlene.

– Mi-a fost greu să te evit pe tine?

Holst privi într-o parte, prefăcîndu-se a nu auzi comentariul ei.

– Este un lucrător bun. Atîta pot să spun.

– Şi un bun marinar.

El îşi privi ceasul.

– Unde este? I-ai dat drumul mai devreme?

– Nu, astăzi nu a apărut.

Holst ridică din umeri; pentru el, cu atît mai bine.

– Eşti pregătită pentru următoarele cîteva săptămîni?

– De ce continui să mă întrebi asta? Mă comport ca un profesionist, îi fac o ofertă şi verific ceea ce ne dă. Ce este atît de dificil în asta? Pentru asta m-ai adus, nu este aşa? Ascultă, cu cît mai repede, cu atît mai bine.

– Eşti sigură că poţi să verifici ceea ce ne oferă?

– Dacă este o schemă de circuit, pot să-ţi spun la ce se referă. De asta sînt aici, nu-i aşa?

– Kepella poate fi greu de manevrat. Este imprevizibil.

– Mă voi descurca. Este o înţelegere de afaceri. Sînt foarte obişnuită cu înţelegerile de afaceri. Fac asta pentru a-mi cîştiga existenţa.

– Eu am vrut doar să te avertizez. Fii delicată. Nu vrem ca el să-şi dea seama. Asta l-ar termina de tot. S-ar putea să fie dificil. S-ar putea să fie nevoie de mai multe întîlniri.

Marlene, care se uitase printr-un hublou la o femeie care spăla cu furtunul un vas din apropiere, aprobă din cap.

– Pe el l-ai verificat?

Holst sorbi din cafea.

– Pe Becker?

– Da.

– Am trecut de faza asta. Aş fi fost neglijent dacă n-o făceam.

– Aşa mi-am închipuit şi eu.

– De ce?

– Pentru că pari altfel, ca un om care se joacă cu un şarpe despre care ştie că nu mai este veninos.

– Ce comparaţie stranie.

– Aşa pare. Holst ridică din umeri şi se uită afară printr-un alt hublou la o şalupă a pazei de coastă care ocoli digul şi dispăru. Şi ce ai aflat?

– Ne convine de minune. Practic, nu are nici o influenţă. A trăit aici, în Seattle, cîţiva ani, cîntînd prin baruri. A fost foarte bine că l-ai remarcat. Călătoreşte des cu formaţia lui şi, în esenţă, este un nomad. Dacă ceva n-ar merge bine, mă îndoiesc că...

– Nu.

– ... cineva i-ar simţi lipsa.

– Nu!

Ea îşi încrucişă brusc braţele.

– Fii atentă, Marlene. Ceea ce tolerezi sau nu, nu mă priveşte pe mine. Ţine minte asta. Şi pe urmă, tot ceea ce am vrut să spun este că, dacă vom fi nevoiţi să-l lăsăm pe undeva pentru o vreme, nimeni nu-i va simţi lipsa. Linişteşte-te. Nu am de gînd să fac rău nimănui. Nu pot să sufăr violenţa.

O privi şi oftă. Ea nu crezu un cuvînt.

Îşi sorbiră cafelele în linişte, el la masă, ea stînd în picioare lîngă chiuveta cea mică, din oţel inoxidabil. Ea se temea că Jay nu avea să se întoarcă şi, cu toate că voia să dea vina pe Holst, nu îndrăznea să-i spună ce se întîmplase. Nu se putea prevedea reacţia unui om ca Holst.

– Plec imediat, spuse el, ridicîndu-se şi lăsînd ceaşca de cafea pe masă. Ea îl urmă spre ieşirea din cambuză – ceea ce nu făcea niciodată. El se întoarse şi întrebă: Ce este?

Incapabilă să găsească vreun răspuns, ea ridică din umeri indiferentă. El era cu faţa spre cabina ei, nu spre ieşire. Inima ei începu să bată cu putere. Voia să-l oprească, dar, în loc de asta, se opri ea însăşi. Rămase în picioare, ascultîndu-l cum cotrobăia prin cameră. Începu să-şi roadă unghiile. Dintr-o dată ea se întoarse şi se repezi în cambuză. Începu să prepare cafea.

Holst intră încet, furios, cu faţa stacojie.

– De ce i s-a schimbat locul? tună el.

Ţinea în mînă caseta.

– Locul? încercă ea inocent. Ce este?

Mintea lui Holst funcţiona ca un ceas elveţian.

– Ai spus că el nu a venit astăzi la lucru. El a fost?

Ea se gîndi repede şi spuse:

– Nu a fost el... eu am fost. Eu i-am schimbat locul. Holst se repezi în jos, pe scara de tambuchi şi o prinse de braţ.

– A *văzut* caseta? A văzut-o? De asta nu este aici?

– Nu, spuse ea neconvingător. Eu am fost.

– Spune-mi.

O strînse şi mai puternic de braţ.

– Nu!

– Spune-mi. Îi răsuci braţul şi o forţă să îngenuncheze. Spune-mi, Marlene, spune-mi acum, de nu, caseta cu tatăl tău va pleca cu poşta de mîine.

– Dă-mi drumul!

– A văzut caseta?

– De ce ai ascuns-o acolo? A fost o *prostie* s-o ascunzi lîngă cablul cîrmei. Nu mi-ai *spus* niciodată.

Vocea lui deveni calmă.

– *Trebuie* să-mi spui, Marlene.

– Mie nu mi-ai spus!

Era ca o confirmare.

– Cît ştie? Ea îşi scutură capul, suspinînd, părul ei blond ascunzîndu-i faţa ca o perdea. Ce a văzut?

Îi prinse braţele.

– Nu ştiu. Cum aş putea să ştiu? murmură ea. Nu trebuia s-o ascunzi acolo.

– Unde este acum? întrebă el, zgîlţîind-o.

– Nu am nici o idee. Jur, nu am nici o idee. El o lovi peste faţă. Începu să tremure, făcîndu-i-se frică. El rînjea, ochii lui turcoaz aruncau scîntei. Dă-mi drumul, te rog, dă-mi drumul, se rugă ea.

– Unde este acum?

Holst o lovi încă o dată. Şi încă o dată.„Lasă-l în pace!" încercă ea să spună, dar nu reuşi să articuleze nici un cuvînt.

El îi trase o palmă. Capul începu să-i vîjîie şi, înainte de a putea reacţiona, el îi înghesui o batistă în gură şi o trase spre un sertar, unde era banda adezivă. Cu o mişcare rapidă

înfăşură banda în jurul gurii şi părului, iar apoi în jurul încheieturilor mîinii. Ea căzu în genunchi ameţită.

– Am aşteptat momentul acesta, îi spuse el. Acum vom afla cine este şeful. Este foarte important să ştii cine este şeful. O lovi cu putere. Cînd vei fi gata să-mi spui, vom face o înţelegere: tu îmi vei spune tot ceea ce ştii, iar, în schimb, eu nu-i voi face nici un rău lui Becker. Ai să vezi, totul se va rezolva. Îi sfîşie bluza. Nu te voi mai lovi peste faţă. Ai o faţă atît de frumoasă, Marlene. Vei învăţa să mi te supui, spuse el înclinînd din cap. Întinse mîna şi îi prinse bărbia, forţînd-o să dea şi ea din cap. Aşa îmi placi.

Ea se răsuci într-o parte, faţa îi era lovită rău. Încercă să vorbească, dar nu reuşi. Holst îşi încleştă pumnul şi zîmbi din nou.

Soarele de dimineaţă contura în nori o gaură galben-oranj. Kepella şedea într-un separeu neconfortabil, mîncînd o gogoaşă înmuiată în miere şi sorbind cafea, aşteptînd ca Holst să vorbească. Holst vorbi sigur pe sine.

– Trebuie să ştie exact ceea ce îi oferi. Ideea i-a trezit interesul, dar are nevoie de detalii.

– Cine este această femeie?

– Ţi-am spus, numele ei este Marlene. Nu are rost să ştii mai mult de atît. – Trebuie să ştiu, altfel nu mă voi întîlni cu ea.

Holst se încruntă.

– Atunci, acesta este sfîrşitul discuţiei noastre.

Kepella se răzgîndi.

– Bine... bine... poate că mă voi întîlni cu ea şi voi decide la momentul respectiv.

– Este afacerea ta, Roy. Eu nu vreau să mă amestec. Cu cît ies mai repede din asta, cu atît mai bine.

Te cred, gîndi Kepella.

– Ştii, pot să devin foarte meticulos.

Făcu această ultimă afirmaţie în şoaptă, scrutînd prin gogoşeria plină de mirosuri dulci, ca să se asigure că nimeni nu-l putea auzi.

– Ascultă, spuse Holst. Înainte ca ea să fie de acord chiar şi cu o întîlnire preliminară, trebuie să ştie ce *fel* de informaţie ai. Ţi se pare logic, nu este aşa?

– Zi tu. Am tot ce vrei.

Kepella zîmbi crunt şi îşi scărpină capul, dorindu-şi să fi luat o duşcă de Popov înainte de a veni acolo.

Holst îl privi curios, întrebîndu-se de ce părea atît de paranoic. Kepella schimbase locul de întîlnire în ultimul moment posibil; se uita la fiecare persoană care intra în gogoşerie, chiar dacă aceasta doar lua cîteva gogoşi şi pleca. Vorbea şoptit şi era extrem de vag în exprimare. Holst trata acum cu un om cu totul diferit decît cel cu care se împrietenise în localul lui Fu.

– Ascultă, Holst, spuse Kepella. Am impresia că mă apropii de douăzeci, douăzeci şi cinci de mii datorie, incluzînd taxele restante şi penalizările. Dacă dama asta este interesată, atunci avem şansa ca ea să ducă acest material cuiva care are, *într-adevăr, nevoie* de el. Mă urmăreşti?

– Adică?

– M-am gîndit ceva mai bine. Asta valorează o avere pentru oamenii interesaţi, iar în momentul de faţă am nevoie de o avere. Ai înţeles?

– Ce vrei să spui, Roy?

– Ascultă-mă, Holst. Tu poţi să te prefaci oricît de tîmpit vrei, dar cu cît stau şi mă gîndesc mai bine, cu atît mai mult îmi dau seama ce se petrece aici.

– Chiar aşa? spuse Holst prudent, pe deasupra marginii ceştii sale de cafea.

Kepella simţi că trebuie să meargă pînă la capăt. Nu era suficient să fie ignorant; trebuia să pară de o prostie crasă. Orb.

– Nu ştiu cine eşti. Şi nici nu-mi pasă. Nu ştiu cine este acest cumpărător. Însă, după cîte îmi dau eu seama, tu eşti la ambele capete. M-am uitat peste compania ta de articole sportive.

Îşi lăsă fraza neterminată şi se întoarse la gogoaşa înmuiată în miere.

– Ce vrea să însemne asta?

– Nu faci cine ştie ce parale cu compania aia. Aşa că-mi imaginez că iei cîte un procentaj şi de la damă, şi de la mine. Mă rog, este în regulă. Vrei să joci la ambele capete, treaba ta. Dar nu încerca să mă storci. Nu voi rămîne în afacerea asta mult timp. N-o voi lăsa pe tipa asta să scoată totul de la mine. Îi voi dovedi că pot să-i procur materiale bune – îi voi vinde teancul cel mare – şi cu asta, gata. Ştii, am mai văzut eu rahat din ăsta. Întotdeauna sînt prinşi cei care sînt agăţaţi, cei care devin lacomi. Înţelegi? Pentru mine, e vorba de una, poate două afaceri – bani serioşi – apoi revenirea la o viaţă normală. Nici unul din acele mărunţişuri frecvente. De două ori – bani serioşi – şi cu asta, gata.

Încercă să pară ferm.

Holst îi ascultase cu atenţie fiecare cuvînt. La un moment dat, crezuse că Kepella descoperise totul. Prost ignorant ce eşti, voi să spună. În schimb, zise:

– Ei nu-i vei spune... nu-i aşa, Roy? Mă refer la procentaj.

Kepella rînji mîndru.

– Nu, Iben. N-o să scot o vorbă. Tu îi vei explica însă miza, da? Eu nu joc pentru mărunţiş. Eu ţintesc grosul. Vreau bani serioşi, asta e. Ar fi mai bine ca dama asta să vrea să intre în horă cu noi. Dacă nu, vom găsi un alt cumpărător. După cîte văd eu, Iben, genul acesta de afaceri ne face parteneri. Kepella trase gogoaşa înmuiată în miere şi rupse o bucată. Îşi puse şervetelul mototolit în scrumieră. Nu trebuie să riscăm nimic. Ai înţeles? De fiecare dată cînd cineva încearcă ceva de felul acesta, o dă în bară. Nu va fi cazul meu. Ne vom lua toate măsurile de prevedere – rînji diabolic – şi abia după aceea discutăm. Nu voi face douăzeci de ani din cauza vreunei greşeli stupide a cuiva. Totul va merge strună. Altfel, îmi găsesc cîţiva Peace Brother cu ajutorul cărora să le-o plătesc trădătorilor. Ai priceput, Iben? Dacă mă scufund, trag pe toată lumea după mine. Şi nu voi folosi sistemul legal, dacă înţelegi ce vreau să spun.

Poţi să vorbeşti dur cu mine, Kepella, gîndi Holst, dar, dacă vor fi rupte picioarele cuiva, acelea vor fi ale tale. Din punctul meu de vedere, nu eşti decît noroiul care pluteşte în rîu. Patronul meu are o mică armată care se ocupă de oameni de tipul tău. Încurcă lucrurile, Kepella, şi fosta ta soţie va fi o fostă văduvă înainte de Crăciun.

– Cum spui tu, Roy.

– Sigur că da, Iben. Sigur că da. Treburile vor merge aşa cum spun eu. Spune-i asta şi acelei dame. Aşa cum spun eu. Da, domnule. Mingea este în terenul meu acum. Jucăm după regulile mele: pas cu pas, minut de minut.

Muşcă din gogoaşă şi rupse încă o bucată. Ochii lui Kepella erau injectaţi, iar mîna îi tremura.

Holst ştia cum să învingă o femeie ca Marlene: teama. Teama pentru reputaţia tatălui ei, teama pentru bunăstarea prietenului ei, iar acum, teama de moarte. Instincte primare. Îi trebuise aproape patruzeci şi cinci de minute. Rezistase. Plînsese. În cele din urmă, cedase. Acum era a lui. Avea să facă tot ceea ce-i cerea.

Nu putea să-l lase pe Becker să dispară. Nu, în ciuda a ceea ce-i promisese ei, Becker trebuia aranjat. Înlăturat. Holst părăsi gogoşeria şi merse cu maşina pînă în International District, unde-l luă pe John Chu – Peace Brother. Chu era atît de mare, încît atunci cînd se aşeză pe scaunul din faţă, maşina se înclină spre dreapta.

– Ai adresa? întrebă Holst. Chu îi dădu o foaie din cartea de telefon. Holst citi pagina şi coborî maşina de pe bordură. John, este foarte important pentru mine să facem să pară un accident. Ar fi bine să pară o sinucidere: e falit, în plus, şi-a pierdut femeia; asta se potriveşte bine. Dar fără arme. Intri şi ieşi... frumos şi curat.

– Înţeleg. Nici o problemă.

– În cel mai rău caz, să pară o tentativă de jaf, vreau să spun, dacă ceva nu merge bine.

– Nici o grijă, am ceva experienţă.

– Mi-ai spus că nu ai cazier, zise Holst repede, alarmat.

– Nu am.

Chu zîmbi.

– Voi aştepta acolo unde cobori din maşină. Cînd totul este gata, vreau să-mi faci un semn din cap, de la colţ. Să te întorci cu autobuzul. Te voi contacta eu mai tîrziu.

– Nici o problemă.

Cîteva minute mai tîrziu, John Chu ieşi din maşină şi se îndreptă spre vest, spre apartamentul lui Becker.

Jay auzi liftul pornind. O pocnitură puternică, urmată de un hîrşîit. Se uită la ceasul din faţa patului. Pentru o zi de sîmbătă, Jocko venea cu cîteva minute mai devreme. În plus, Jocko nu folosea niciodată liftul. Jay se sculă în capul oaselor pe marginea patului, aşteptînd bătaia de la uşă. Auzi liftul oprindu-se şi uşa deschizîndu-se. Îşi frecă ochii şi îşi strînse şnururile de la pantalonii de chirurg pe care îi purta în loc de pijama.

– Vin acum, spuse, aşteptîndu-se să audă ciocănitul.

Uşa sări în lături, rupînd două zăvoare şi slăbind o balama. Ticălosul era uriaş. Avea braţe groase ca un trunchi de copac şi un gît mare cît capul. Era un chinez cu obraji umflaţi şi fante subţiri în loc de ochi.

– Dă-mi banii, gunoi alb.

– Hei, ce naiba...?

– Banii tăi, omule. Veni drept spre Becker, care făcu o tumbă pe spate, rostogolindu-se spre capătul celălalt al patului şi aterizînd pe picioare. Instinctiv, ridică pătura ca pe o perdea şi o aruncă spre intrus. Chu păşi peste pat şi încercă să-l lovească pe Becker, care se feri şi fugi către uşă. Chu sări de pe pat şi îl prinse de o gleznă. Becker căzu, lovindu-l pe om cu celălalt picior. N-o să-ţi fac rău, dacă-mi dai bani.

Jay reuşi să-i ardă o lovitură cu piciorul în nas, înainte ca Chu să-i prindă piciorul liber. Jay încercă să strige, dar nu mai avu suflu. Apucă cu degetele gîtul gros al lui Chu, îl zgîrie, încercînd să ajungă la ochi. Chu eliberă picioarele lui

Becker şi-l lovi puternic în piept. Lovitura îl aruncă pe acesta înapoi, pe podea. Chu se ridică şi într-o clipă fu deasupra lui.

– Banii!

Jay ridică un picior şi îl lovi, nereuşind să-i atingă genunchiul. Chu gemu şi se prăbuşi, dar din nou reuşi să-l prindă pe Becker de un picior.

Frica puse stăpînire pe Jay. Omul acesta putea să-l omoare. Indiferent de mobilul agresiunii, monstrul acesta avea să cîştige cu siguranţă lupta.

– Ajutor! strigă în cele din urmă Jay, ştiind că apartamentul de sub el era gol. Ajutor!

Chu sări înainte şi lovi cu genunchiul spatele lui Becker, năucindu-l.

Pieptul lui Jay cedă sub greutatea genunchiului. Încercă să ţipe. Nimic. Spatele îl durea. Pieptul era în flăcări. Ticălosul de chinez îl tîra pe podea. Cîteva aşchii rătăcite se înfipseră în spatele lui. Nu putea să se mişte, nu putea să respire. Era tras pe podea, gîndindu-se că, cel puţin, dacă ar putea vorbi, ar putea să-i spună gorilei unde erau banii; ar putea să-i dea banii şi să termine cu asta.

Chu îşi aruncă din nou genunchiul în spatele lui Becker.

Jay nu mai avea aer. Deschise ochii. Camera se legăna dintr-o parte în alta, ca *The Lady Fine* atunci cînd era ancorată. *The Lady Fine!* Videocaseta şi Holst! Asta să fie cauza? Jay găsi brusc o rezervă de energie, ca un suflu nou după douăzeci de mile de pedalare pe *The Streak*. Supravieţuirea. Dacă tipul acesta nu venise după bani?

Jay se ridică în capul oaselor, respirînd zgomotos, şi proiectă o dreaptă puternică în canalul inghinal al lui Chu. Lovitura îl luă prin surprindere. Dădu drumul picioarelor lui Becker şi-l înşfăcă de crăcana pantalonilor, împleticindu-se şi dîndu-se în spate. Jay se ridică cu greutate în genunchi, încercînd să se scoale în picioare. Chu îşi împreună mîinile într-un singur pumn şi îl lovi în ceafă, trîntindu-l la pămînt şi continuînd să-l lovească.

Jay se sufoca. Ameţeala îi înceţoşa vederea şi îi slăbea echilibrul. Era lungit pe podea, cu trupul amorţit. Neajutorat,

urmări cum Chu deschide calm fereastra care dădea spre stradă. Simţi furnicături prin degete – îşi revenea în simţiri. Chu îl trase cîţiva paşi, îl ridică şi-l îndesă pe fereastră, cu capul înainte.

Jay văzu pavajul – aleea – o înălţime de trei etaje. Un gargui ieşea din zidul clădirii la cîteva picioare sub fereastră. Întinse braţele înainte, spre capul de balaur. Bîjbîi cu degetele... doar cîţiva inci... inci preţioşi.

Chu îl împinse pe Becker pe fereastră.

Jocko intră în apartament.

– Hei, ţipă el, luînd poziţia agresivă a unui luptător de stradă cu experienţă, cu un cuţit cu resort în mînă. Hai, drogatule, spuse el, agitînd lama.

Chu adoptă aceeaşi poziţie înclinată, sugîndu-şi burta din calea lamei tăioase. Se apropie de Jocko, fără să se teamă, şi se aruncă la podea, răsucindu-se iute şi trimiţînd un picior în mîna lui Jocko. Cuţitul îi zbură din mînă. Chu sări în picioare şi-l lovi cu piciorul, trimiţîndu-l într-un arbust ornamental. O luă la fugă repede, grăbindu-se în jos, pe scări, în salturi.

Jocko ieşi din frunziş şi se repezi la fereastră – atras morbid spre fereastră, pentru a arunca o ultimă privire rămăşiţelor lui Jay Becker. Jay se ţinea de gargui cu mîinile încleştate.

– Nu mai pot să mă ţin, omule, îi spuse lui Jocko. Ajutor!

Jocko se aplecă pe fereastră, dar nu reuşi să ajungă la prietenul său. Doar cîţiva inci le despărţeau mîinile.

– Ţine-te bine.

Se uită în jur după ceva salvator. De ce nu-i funcţiona acum mintea? Nu găsea nimic. Ce putea să folosească? Atunci văzu cordonul portocaliu al telefonului. Traversă în fugă camera şi trase de el. Vivariul se zdrobi de podea, iar şopîrla Larry ţîşni prin cameră, spre plantele din ghiveci. Jocko făcu un nod şi îi coborî frînghia lui Jay, care îşi trecu mîna prin laţ. Jocko îl trase sus, înapoi, prin fereastră.

Cînd Jay ajunse teafăr înăuntru, Jocko anunţă:

– Am adus nişte gogoşi.

În spatele lor se înălţa clădirea Departamentului Siguranţei Publice. Mai mulţi pescăruşi trecură în zbor, ţipînd.

– Nu pot să cred asta. Jocko descuie portiera din dreapta pentru Jay, ocoli duba şi se urcă, închizînd cu zgomot portiera. Porni motorul. Ce adunătură de curcani. Cineva încearcă să te omoare, iar ei nu mişcă un deget.

– Aşa cum spunea Flint, nu putem să ne aşteptăm să investigheze ceva inexistent. Nu au ce să investigheze. Dacă am fi fost în stare să-l identificăm pe individ...

– Eram sigur că acela este.

– Hei, şi eu am crezut asta. Dar aşa e cînd reuşesc să fugă. Amîndoi am recunoscut un om care este mort de doi ani. Ce s-ar putea face în situaţia asta? Detectivul Flint este un tip amabil.

– Presupun că este. Nu mi-au plăcut niciodată sticleţii. Se cred buricul pămîntului. Jay nu spuse nimic. Crezi că Flint va face ceva? întrebă Jocko.

– Va înregistra plîngerea. Cam asta e tot ce poate să facă.

– Ar fi trebuit să-i spui despre videocaseta pe care ai găsit-o.

– Nu înainte de a vorbi cu Marlene.

– Asta-i o prostie.

Jay schimbă subiectul.

– Tocmai mi-ai salvat viaţa, ştii asta?

Jocko zîmbi şi coti la stînga, spre Shilshole.

– Mda, cred că ai dreptate.

– Îţi sînt dator.

– Sigur că-mi eşti dator.

Amîndoi zîmbiră.

– Ce îţi datorez?

– Mă voi gîndi la asta.

Shilshole părea ciudat de liniştit. Un bărbat spăla cu furtunul un vas de patruzeci de picioare de la digul K. Jay şi Jocko stăteau pe bancheta din faţă a dubei, urmărind digul L: *The Lady Fine*. Nici urmă de Marlene.

– Ascultă, spuse în cele din urmă Jay, mă duc să văd dacă este la bord.

– În nici un caz.

– Tipul după care trebuie să te uiți arată ca un nazist. Are o tunsoare foarte scurtă și una din acele fețe „perfecte". Nu poate să-ți scape. Se îmbracă așa cum se îmbrăca Tommy, știi, geacă neagră de piele, blugi strîmți, lucruri de genul ăsta. Claxonează de două ori, dacă îl vezi. Voi înota pînă la dig și ne vom întîlni acolo. Arătă direcția cu degetul. Nu știu ce tip de mașină conduce, dar fii pe față. Nu vreau să mă vadă.

– Asta este o prostie. Dacă este la bord?

– În timpul zilei nu este. În plus, nu sîntem siguri că are vreo legătură cu ce s-a întîmplat azi-dimineață.

– Este o prostie. O să mă duc eu. Nimeni nu mă cunoaște. O să verific eu.

– Nu m-am gîndit la asta. Nu te superi?

– Așa e mai bine. Tu rămîi aici. Mă întorc într-o clipă.

– Bine. A treia de la capăt spre stînga.

Jocko trînti ușa. Jay îl opri și îi dădu cheia de la poarta de siguranță a digului L, apoi îl urmări cum se îndepărtează.

– Cioc, cioc, spuse Jocko, lovind coasta lui *The Lady Fine*. Un minut mai tîrziu, ea apăru în cocpit, purtînd ochelari imenși de soare și o pălărie cu o eșarfă largă legată sub bărbie. După cum își legase eșarfa, părea fără față, doar doi ochi mari de insectă, o pălărie de paie și o bucată de mătase albastră. Ești Marlene? întrebă el.

– Da.

– Mai e cineva pe aici?

El ridică din sprîncene.

– Cine ești dumneata?

– Ești singură? insistă el.

– Ce dorești? Unde te-am mai văzut?

– Sînt Jocko.

– Bateristul, nu este așa?

– Exact.

– Unde este el?

– În parcare. În duba mea. Vrea să te vadă.

Ea clătină din cap.

– Nu. Spune-i să nu se apropie, Jocko. Spune-i că nu pot – nu vreau – să-l văd.

– Nu cred că mă va asculta.

Ea întoarse capul încet – cu greutate – spre parcare, ca şi cum l-ar fi putut zări. Întinse mîna spre balustradă şi se calmă. Se revăzu dintr-o dată cu Holst: el o bătea, iar ea ţipa într-o cîrpă ce-i era vîrîtă în gură. Atinse eşarfa care ascundea rănile şi începu să plîngă. Îi promisese lui Holst că va sta la distanţă de Jay. În schimb, el îi promisese să nu-i facă rău lui. Ea avea să facă tot ce îi cerea Holst – şi experienţa nu se va mai repeta...

Se întoarse. Jocko plecase.

Cînd sosi Jay, *The Lady Fine* era zăvorîtă bine. Se căţără la bord şi bătu la uşa cabinei principale. Renunţă şi bătu la uşa cabinei din spate. Ridică tonul, nu *prea tare*, şi îi spuse că ştia că ea era acolo, înăuntru. Nimic. Aşteptă o jumătate de oră, bătînd la toate geamurile, la tambuchi, tropăind pe punte din faţă. Nimic. Plecă furios, privind peste umăr în spate, blestemînd-o şi gîndind: La naiba, ştiu că sînt îndrăgostit.

26

VORBEAU în limba germană. Marlene, lipită de peretele cambuzei lui *The Lady Fine,* spuse:

– Nu credeam să te ţii de cuvînt.

Stătea cît se poate de departe de Holst. Prietenul tău a zburat pe fereastră azi-dimineaţă, iar tu îmi mulţumeşti? gîndea Holst.

– Nu cred că înţeleg, spuse Holst, apropiindu-se.

Ea se mişcă şi se îndepărtă de el.

– A trecut azi-dimineaţă pe aici şi a încercat să vorbească cu mine.

– Becker?

– Pari surprins.

– Mi... mi s-a părut că ai spus că ţi-a zis că nu se mai întoarce. Sînt surprins.

– Am încuiat trapa de tambuchi. N-am vrut să-l văd.

– Asta a fost înţelegerea noastră.

– Da.

Holst se întreba ce nu mersese. Chu raportase că îl aruncase pe fereastră pe Becker. Holst îl şi plătise. Cineva minţea. Pentru că apăruse prietenul lui Becker, Holst îi ordonase lui Chu să stea ascuns cîteva zile. Ştia că Chu nu avea cazier. Totuşi, nu avea nici un sens să rişte. Chinezul locuia mai departe, în International District, deasupra unei farmacii. Holst se gîndise la toate. Plănuise chiar o întîlnire cu Marlene în timpul jurnalului local de actualităţi, pentru a nu o lăsa să urmărească emisiunea, în cazul în care se menţiona incidentul Becker. Se întreba dacă acum poliţia era implicată. Hotărî să-l lase în pace pe Becker cîteva zile. Avea să-l supravegheze, dar nimic mai mult, pînă cînd se liniştea lucrurile, pînă cînd putea să stabilească gradul de implicare a poliţiei. Chu avea să fie cel căutat, aşa încît nu era nevoie ca Holst să-şi schimbe hotelul. Cel puţin, nu deocamdată. Pentru siguranţă, Holst îşi schimbase maşina închiriată cu un alt model de altă culoare. Nu era îngrijorat.

– Cînd a trecut pe aici?

– Chiar înainte de amiază.

– Probabil că voia să se întoarcă la slujbă.

Mă voia pe mine, fu ispitită să spună Marlene. În loc de asta, întrebă:

– La ce oră îl întîlnesc pe Kepella?

– Şapte treizeci, peste o oră şi ceva.

– Mai bine mă duc să mă pregătesc.

El se îndreptă încet spre colţul unde şedea ea. Marlene privi într-o parte. El se opri în faţa ei.

– N-ai uitat înţelegerea noastră, nu-i aşa? Ea clătină din cap. El întinse mîna şi îi mîngîie obrazul rănit, privind-o cu atenţie şi zîmbind superior. Ea închise ochii. O durea faţa. Nu, nu cred că ai uitat, spuse el.

Ploaia înceţoşa parbrizul. Cădea mai tare decît obişnuita burniţă – „roua din Seattle", cum îi spuneau localnicii. Holst închiriase pentru ea un mic Eagle AMC sport. La stop ea îşi cercetă faţa în oglinda retrovizoare. Fardul acoperea bine

vînătăile. Coti la stînga şi apoi imediat la dreapta, pe Greenlake.

Greenlake Grill avea un bar din lemn de stejar, separat printr-un glasvand de restaurant. Decorul era neîncărcat, de bun gust: pe jos, dale albe şi negre aşezate ca la tabla de şah, cîteva plante sănătoase, bine aşezate, care înviorau decorul cu pete de verde luxuriant.

Îşi lăsă maşina în parcarea de vizavi de restaurant. Ajunsă sub tenda porticului din Greenlake Grill, îşi strînse umbrela. Şeful de sală, un tip cu urme de acnee şi ochi blînzi, o conduse la bar. Îşi scoase impermeabilul şi şi-l puse pe braţ, ducînd umbrela cu cealaltă mînă. Purta o jachetă de mătase naturală de culoare crem, o bluză cu pliuri albastru-violet şi guler colant, un cordon subţire din piele de aligator şi o fustă care ajungea pînă sub genunchi şi se asorta cu jacheta. Părul, întors spre interior, era prins cu o agrafă în partea stîngă, spre spate. Buzele-i erau moi, umede, de un roşu lucios, ochii, de un verde strălucitor. Gardenia prinsă pe pieptul ei emana un parfum suav.

Simţea în ea doi oameni diferiţi: Marlene captiva lui Holst şi Marlene care se afla aici cu o misiune. Se străduise atît de mult să blocheze amintirea bătăii în mintea ei, încît nu-i era prea greu să-şi asume identitatea unui bun profesionist. Era o actriţă care-şi juca rolul pînă la capăt, într-un moment obiectul furiei lui Holst, în altul omul de afaceri profesionist. Pentru a salva reputaţia tatălui ei, avea o misiune de îndeplinit – de aceea venise aici. Capacitatea de a fi convingătoare, de a-şi face bine treaba era cheia pentru protejarea reputaţiei tatălui ei şi, probabil, chiar reputaţia unui întreg partid politic. Dacă ea nu reuşea, nu reuşea nici el. Iar dacă pe pămînt exista o persoană pentru a cărei protecţie Marlene ar fi făcut *orice,* acesta era tatăl ei. El nu putea să greşească. Faptul că Holst avea dovada că tatăl ei încălcase legea germană însemna doar că Holst trebuia să fie împiedicat să o facă publică. În mintea ei, tatăl ei *trebuia* să fi avut nişte motive. Tot ceea ce conta acum era să-şi facă treaba şi să-şi protejeze tatăl.

Ceea ce cu doar două luni în urmă fusese o viaţă obişnuită era dintr-o dată o viaţă plină de pericol şi motivaţie. Deşi după bătaie se resemnase să se supună lui Holst, nu exclusese nici ideea de a-i plăti această poliţă. De fiecare dată cînd îl vedea, plănuia un nou mod de a-i răspunde cu aceeaşi monedă. Vînătăile aveau să se vindece – ştia asta – dar amintirea acelei nopţi avea să dăinuie. O violase cu brutalitatea lui şi avea să fie făcut să plătească fie de Dumnezeu, fie de o persoană care să îndeplinească voia lui Dumnezeu. Da. Avea să plătească.

Ştia că cel mai mare rău pe care i-l putea face era să saboteze afacerea pe care el se luptase din greu s-o încropească. Putea să se ducă la Greenlake Grill şi să strice totul. Dar atunci ar plăti tatăl ei, nu Iben Holst. Nu. Trebuia să existe o altă soluţie. Pentru moment, decise ea, avea să-şi joace rolul şi să ducă treaba la bun sfîrşit.

Îl recunoscu imediat pe Kepella în bărbatul trist, cu nelipsitul său nas turtit şi buzele subţiri. Şedea la o masă bînd un cocteil limpede cu votcă sau gin care, neîndoielnic, nu era primul. Ochii îi erau injectaţi şi îşi muşca buzele în timp ce privea la masă. Ea se opri lîngă masa lui şi pocni nerăbdătoare vîrful umbrelei de dale, ţinînd încă impermeabilul împăturit pe antebraţ. Se va termina curînd, gîndea ea. Acasă, la tata, curînd. Cîteva picături de apă căzură pe pardoseală. Kepella ridică privirea şi rămase cu gura căscată văzînd înfăţişarea ei splendidă.

– Marlene?

– Marlene Johanningmeir. Dumneata eşti Roy?

El se ridică, împleticindu-se, şi trase un scaun pentru ea. Dădură mîna. A lui era caldă şi unsuroasă. Ea se aşeză în timp ce el îi luă haina şi umbrela şi le puse pe un scaun de lîngă el.

– Eşti ă... păi, eşti mai tînără decît mi-am închipuit.

O chelneriţă pistruiată se apropie de masă şi după un minut plecă pentru a-i aduce lui Marlene romul sunrise. Atunci cînd ajunse la o oarecare distanţă, Marlene spuse:

– Înţeleg că ai ceva care m-ar putea interesa.

Exclusiv afaceri.

– Mai tîrziu, dacă nu te deranjează, răspunse Kepella – îi ceru – uitîndu-se în ochii ei. Nu aici. Eşti în Seattle pentru afaceri?

Fruntea ei se încreţi. Voia să termine cît mai repede, nu să facă conversaţie.

– Da, sînt pentru afaceri.

Exclusiv afaceri.

El încuviinţă din cap. Ochii lui aruncau priviri nervoase.

– Bine.

Ochii lui Kepella erau ca două bile de oţel care săreau între obstacolele unui joc electronic de popice. Ea aproape că auzea sunetele pe care le produceau.

– Discutăm despre afaceri, domnule Kepella? Am un program încărcat.

– Poftim? Ochii lui roşii o străfulgerară. Nu! Nu aici, domnişoară Johanningmer.

Ea nu se obosi să-l corecteze.

– Atunci unde?

– Nu vreţi să beţi?

– Nu, mulţumesc. Aş prefera să fac afaceri.

I se aduse băutura. Paharul transpira – ca şi Roy Kepella. Cuvintele lui erau puţin mormăite. – Vizavi, în parcare, este o cabină telefonică. Se întoarse şi arătă spre locul unde parcase Marlene. Acolo. Ne întîlnim acolo într-un minut.

Îşi termină votca. Fusese o după-amiază lungă.

Marlene încuviinţă, iritată de aranjament. Se ridică, iar el îi dădu haina şi umbrela.

Afară, Marlene îşi deschise umbrela şi ieşi de sub tendă. Traversă strada, evitînd apa care curgea lîngă bordură, şi aşteptă lîngă lumina albă, strălucitoare a telefonului public. Nu era o cabină, ci un telefon cu o mică împrejmuire.

Kepella purta o pălărie de fetru şi o geacă Gore-Tex. Picioarele i se udară pînă la genunchi, pînă să ajungă la ea. Ridică tonul ca să acopere sunetul ploii care-i cădea pe umbrelă.

– Nu voi risca nimic, Marlene. Este o prostie să risc. Aşa că vom discuta într-o zonă neutră. Se aplecă în faţa ei şi răsfoi prin cartea de telefon. Făcu un pas înapoi. Închide ochii şi pune-ţi degetul pe carte, Marlene. Acolo ne vom întîlni.

– Poftim?

Abia îl putea auzi prin răpăitul ploii.

– Pune-ţi degetul pe carte cu ochii închişi. Ea se conformă. Ţine-ţi degetul acolo. Ea deschise ochii. Kepella se aplecă şi citi denumirea. Motelul Puget Motor. Discutăm acolo. Ştiu unde se află. Vrei să mergi cu mine?

Marlene amuţise.

– Cum doreşti, domnule Kepella.

– Sigur că da, vino. Mergi cu mine.

Traversară strada împreună şi îi deschise portiera. Motelul Puget Motor era la zece minute depărtare.

O lăsă să aştepte în maşină în timp ce el se duse la recepţie. Camera 12. Îi deschise uşa, explicînd:

– În felul acesta nu puteai să pui microfoane şi nici eu nu puteam s-o fac.

Ea îşi sprijini umbrela de dulapul ieftin şi îşi împături impermeabilul, lăsîndu-l pe pat.

– Foarte bine, domnule Kepella...

– Roy.

– Roy. Ce ai să-mi oferi? Aşa cum ţi-am spus, mă grăbesc.

El se aşeză pe un scaun şi îşi trecu mîna prin părul ud leoarcă.

– Scoate-ţi hainele.

– Poftim?

– Dezbracă-te, domnişoară Johanningmer. Pronunţase din nou greşit numele ei. Îmi pare rău, dar trebuie să insist. Nu voi discuta pînă cînd nu voi fi sigur că nu ai microfoane.

– Nu eşti în toate minţile.

Nu mai vreau încă un maniac, gîndi ea. Nu încă unul ca Iben Holst.

El îşi trase nasul. Îl păştea o răceală.

– Ai dreptate. Dar trebuie să insist. Am ajutat la aplicarea legii peste douăzeci de ani, domnişoară Johanningmer. Cunosc majoritatea trucurilor şi ştiu cum să le evit. Sînt forţat să-mi iau măsuri de precauţie. Te dezbraci chiar acum sau dacă nu, nici măcar nu vom începe să vorbim despre afacere.

Ea clătină din cap afirmativ. Trebuia să discute o afacere, dar această cerere o îngrozea.

– Foarte bine. Se îndreptă spre baie.

– Nu, domnişoară Johanningmer. Nu acolo. Iartă-mă, dar trebuie să te văd.

El îşi frecă ochii.

– Credeam că trebuie să-mi cauţi prin haine, spuse ea indignată.

Kepella îşi slăbea nodul de la cravată şi îşi descheia cămaşa.

– Se pun microfoane şi pe pielea oamenilor, Marlene. Iartă-mă, totul sau nimic. O măsură cu privirea. E valabil şi pentru mine, dacă e nevoie. Îşi scoase cămaşa. Cu cît mai repede scăpăm de asta, cu atît mai repede ajungem la discuţii.

Marlene era şocată.

– Foarte bine.

Era furioasă. Îşi scoase jacheta de mătase şi începu să-şi descheie bluza, jenată, avînd un sentiment straniu şi gîndind: Dacă încearcă ceva, îl lovesc între picioare. Se întreba ce va crede el despre vînătăile ei. Se întoarse şi continuă să se dezbrace. O clipă mai tîrziu ajunse la sutien şi dres. Era cu spatele la Kepella, dar ştia că el o putea vedea prin oglindă. Auzea cum el îşi scotea pantalonii, apoi chiloţii. Dumnezeule, chiloţii.

– Totul, Marlene, şi te rog să te întorci spre mine.

– Este absurd.

– Posibil, dar nu fac asta din plăcere. Nu am de gînd să intru în puşcărie pentru cincizeci de ani din cauza pudorii tale. Acum întoarce-te spre mine şi scoate-ţi restul. Ea trebui

să se aşeze pe pat pentru a-şi scoate dresul. Ce ţi s-a întîmplat? întrebă el.

– Am... ă... am căzut pe scară.

Kepella mormăi ceva.

Marlene simţi că o apucă furia. Minţise pentru Iben Holst. Se compromisese şi mai mult. Unde se sfîrşeşte asta? se întrebă. Cum pot să fac un astfel de lucru? Ce caut eu aici? Chipul tatălui îi apăru în faţă, la fel de clar ca nasul turtit al lui Kepella.

Kepella cotrobăi prin lucrurile pe care le scosese ea, pipăindu-le şi căutînd la cusături, stînd în picioare, gol, la trei paşi de ea.

Ea era pe punctul de a izbucni în lacrimi. Se gîndea în continuare la Holst, întrebîndu-se dacă nu cumva el îl determinase pe Kepella să facă asta. Pe măsură ce el îi dădea înapoi îmbrăcămintea, bucată cu bucată, ea se îmbrăca iute.

– M-ai umilit, domnule Kepella.

– Hei, ascultă, domnişoară! Îţi repet: Roy Kepella nu riscă. Înţelegi? Mi-am cerut scuze. Asta e tot ce pot să fac. Altfel, nu se poate. Face parte din meserie.

Cîteva minute mai tîrziu, erau îmbrăcaţi, unul în faţa celuilalt, Marlene stînd pe pat, Kepella, pe un scaun tapiţat cu plastic. El îşi suflecă mînecile gecii sport.

– Ce te interesează?

– Clienţii mei sînt interesaţi de o varietate de mărfuri. Ce este disponibil?

Vocea ei era tăioasă.

– Spune dumneata.

– Nu-i chiar atît de simplu, zise ea binevoitor.

– Ascultă. Vrei informaţii despre funcţionari de la subunităţi militare, le am; vrei să afli despre sateliţii de comunicaţii situaţi deasupra Pacificului, pot să te ajut.

– Şi referitor la computere?

Kepella zîmbi. Aşadar, Brandenburg avusese dreptate.

– Ce anume referitor la ele?

– Avem nevoie de nişte componente de la Crays, componente suplimentare. Avem nevoie de nişte terminale Zycorps.

– Ştiu unde se ţine inventarul. Cunosc numele mai multor funcţionari de la vamă şi am acces la conturile lor TRW. Dacă asta vrei să spui.

– La ce preţ pot să achiziţionez aceste informaţii?

– Cincisprezece mii de dolari.

Ea zîmbi profesional.

– Mă gîndeam mai curînd la aproximativ cinci.

– Cincisprezece.

Holst îi dăduse instrucţiuni clare; mai întîi, o sumă mică pentru o bucăţică mică de informaţie. Verificarea informaţiei, cu determinarea exactităţii sale. Ridicarea mizei la fiecare tranzacţie.

– Şi dacă ar trebui să furnizezi doar o mostră de la un depozit pentru, să zicem, trei mii?

– Nu-i nimic. Vreţi să daţi lovitura la un depozit, e treaba voastră. Pot să vă furnizez informaţii de inventar, pot să vă dau un sfat privind securitatea şi un fir la o trecere prin vamă. Este treaba oamenilor voştri s-o ducă la bun sfîrşit. Făcu o pauză şi apoi spuse: Marlene, asta nu va fi o relaţie de durată.

– Domnule Kepella, dumneata ştii că aceste lucruri necesită timp. Trebuie să evaluăm calitatea informaţiilor pe care ni le dai înainte să putem autoriza sume mari.

– Reţine, trei, cel mult patru tranzacţii şi cu asta, gata. Ştiu din experienţă. Aşa că mai bine verifică-mi rapid *calitatea*. Nu-ţi voi sta la dispoziţie prea mult.

Ea reflectă.

– Cinci mii pentru poziţia unui depozit, conţinutul lui, securitate şi program.

– Zece.

– Şase.

– Opt.

– De acord. Ea se ridică în picioare. Cînd vei avea informaţiile?

– Cel mai devreme mîine la prînz, poate seara. Cum te găsesc?

Ea îi dădu numărul de la telefonul celular al lui Holst, care se afla la bordul lui *The Lady Fine.*

– Dacă nu mă găseşti pe mine, spuse ea, contactează-l pe Holst.

– Cu cît sînt mai puţini oameni implicaţi, cu atît mai bine.

– Da. Dar el este implicat.

– În ce sens?

Ea ridică din umeri, încurcată.

– El ne-a făcut cunoştinţă.

– Asta nu-i o implicare prea mare.

Soarele coborîse deja la asfinţit cînd el o conduse din nou la maşina ei. El îşi continuă drumul şi-şi ascunse Dodge-ul printre maşinile parcate lîngă un teren de softball.

Maşina ei trecu după cîteva minute, iar el se luă după ea. Marlene nu părea tipul de om care să recunoască o coadă, dar chiar şi aşa, el rămase la o depărtare considerabilă în urma ei, doar un set de faruri în aglomeraţia traficului. Ea intră pe I-5, merse spre sud pînă la Forty-fifth Street, apoi spre vest pînă la Leary şi mai departe spre portul Shilshole. Rămase mult în urma ei, în timp ce se apropiau de port, fiind singurele maşini care mergeau atunci pe drum. Cînd ea încetini şi parcă, el o depăşi. Şoseaua urca o pantă abruptă spre parcul Golden Garden. Se opri şi urmări silueta ei subţire trecînd pe sub felinare. Numără docurile: cinci începînd de la o barcă mică. Ea urcă pe un vas, la trei ambarcaţiuni de la capăt pe stînga. Apoi observă maşina de la poalele dealului, staţionată la marginea drumului. Era aceeaşi maşină pe care o observase prima oară pe Forty-fifth Street. Aşadar, şi ei îl urmăriseră pe el. Exact cum îşi închipuise. Voia ca ei să-l vadă. Cînd fu sigur că îl văzuseră, îşi continuă drumul. Nu băuse de cîteva ore şi îl durea capul.

– N-aş spune că sînt implicat.

– Exact asta a spus şi el.

The Lady Fine se legăna pe valurile înspumate. Vorbeau din nou în germana lor confortabilă.

– Are dreptate. Nu trebuie să mă amesteci, altfel ar putea deveni suspicios.

– Unde este televizorul?

– Este dus la modificat. Dacă informaţiile lui Kepella se verifică, vom ascunde cipurile în televizor. Era numai jumătate din adevăr. Luase televizorul şi din cauza lui Marlene, care nu citea ziarul, dar urmărea cel puţin o parte din ştirile de seară. Cît de curînd Becker trebuia aranjat. Dacă Becker ajungea la ştiri, şi Marlene îl vedea, putea să năruie totul. El şi Marlene făcuseră un tîrg. Sarcina lui era să păstreze aparenţele, să încheie această operaţiune cu bine. Şi exact asta făcea. Povesteşte-mi mai mult.

– Ţi-am spus tot. Părea beat. Foarte beat. Cum putem să avem încredere în cuvîntul lui?

– E un om terminat, Marlene. Vînzînd informaţii, face singurul lucru despre care a spus mereu că nu-l va face *niciodată*. Acum, uită-te la el. În locul lui, şi eu aş bea.

– Nu am încredere în el.

– Dar *vei fi* în stare să confirmi autenticitatea mărfii?

– Desigur. Numai că nu ne va da marfa, ci doar informaţia despre depozit, aşa cum ţi-am spus.

– Am deja informaţia despre depozit.

– Atunci de ce i-o ceri?

– Am nevoie de terminale şi de cipuri. Informaţiile lui Kepella mă vor ajuta în această privinţă. Va trebui să fie furate. Asta s-a aranjat deja. Informaţiile lui despre personalul vămii sînt importante. Ne-a oferit totul ca pe un pachet; cumpărăm pachetul. Asta serveşte ca prim test. Obţinem informaţii pe care deja le avem, ceea ce ne dă posibilitatea să evaluăm calitatea. Mai cîştigăm şi informaţii pe care nu le avem. De la acest punct încolo, Marlene, afacerea devine un joc foarte delicat. Kepella ar putea să se răzgîndească peste noapte. Ar putea chiar să se întoarcă împotriva noastră – deşi ne-am protejat destul de bine sub acest aspect. Acum tu eşti

legătura lui. Trebuie să-l tratezi cu blîndeţe, dar de pe o poziţie puternică. Îmi pare rău că te-a trecut prin calvarul dezbrăcării. Dar, vezi tu, asta dovedeşte într-adevăr că este un profesionist. Se protejează pe sine. Cînd va înceta să se protejeze, vom deveni circumspecţi. Trebuie să-i urmăreşti cea mai uşoară modificare a personalităţii, să ţii minte tot ceea ce spune şi face.

– Nu-l mai filmăm?

– Ba da. Asta ne va ajuta să-l menţinem să lucreze pentru noi, dar trucul acela al lui, cu motelul, a fost inteligent. Va trebui să mă gîndesc la o metodă de a-l învinge la acest capitol.

– Îţi place asta, nu-i aşa?

Ea îi citea plăcerea pe faţă.

– Da. Îmi place foarte mult. O studie cu atenţie. Marlene, tu *chiar* nu înţelegi, nu-i aşa? gîndi el. Încă nu ţi-ai dat seama de ce te-am ales pe *tine:* singură la părinţi, cu mama moartă şi un tată care nu ştie unde te afli. Noi riscăm foarte puţin, Marlene, spuse el. Aşa ne menţinem în afaceri.

– Ce vrei să spui?

– Cît de curînd totul se va termina.

Ea schimbă subiectul.

– Aş vrea să fie adus înapoi televizorul.

– Va dura cîteva zile... Ai răbdare. Telefonul mobil sună. Dacă este Becker, află unde se găseşte.

Ea îl privi ciudat pe Holst şi răspunse la telefon.

– Pentru tine, îi spuse.

După ce închise, el spuse:

– Ai fost urmărită.

– De Kepella?

– Da.

– Îmi pare rău. M-am uitat...

– Nu. E bine. M-aş fi îngrijorat dacă nu te-ar fi urmărit. Vrea să ştie cine sînt toţi jucătorii. Dacă mai are vreun prieten în Agenţie, şi sînt convins că are, te va verifica.

– Pe mine? Ce ar putea să afle despre mine?

– Pînă mîine la prînz va şti totul despre tine. Tot ceea ce vrem noi să ştie.

– Şi cam ce ar însemna asta? spuse ea, supărată.

– Că ai lucrat în mai multe companii electronice importante. Educaţia ta, istoria familiei, cele obişnuite.

– Şi ce altceva?

– Că ai făcut o excursie în Iran în 1977, în Libia în 1979 şi un tur prin America Centrală anul trecut.

– Dar asta nu-i adevărat.

– Pentru el va fi. Acesta-i singurul lucru important.

27

NORI nocturni pluteau desupra Manhattanului, luminaţi de miliarde de waţi de lumină care se revărsau din felinare stradale, marchize, de la ferestrele apartamentelor, din faruri... Pasagerii îşi făceau vînt cu broşurile turistice care fuseseră distribuite în fiecare cabină în urmă cu o oră, atunci cînd vasul intra în doc.

Sharon şedea răbdătoare în mica sală de aşteptare, unde o rugase să aştepte funcţionarul de la vamă. După un timp, uşa se deschise şi bărbatul cu pîntec proeminent care o reţinuse anunţă:

– Puteţi pleca. Semnaţi aici, vă rog.

Ea semnă formularul şi se opri să-şi schimbe mărcile germane rămase, în monedă americană. După ce dădu trei telefoane şi luă un taxi, se afla în drum spre Washington, D.C.

Sosi la Dulles la ora douăsprezece fără un sfert, într-o noapte fierbinte şi umedă de august. Fu condusă cu maşina la Langley şi trecută repede prin zona de securitate. Cîteva minute mai tîrziu, primul raport începu. Raportul dură trei

zile întregi şi, în cele din urmă, în după-amiaza celei de-a treia zile, o limuzină o duse la Senate Office Building.

Acum, Sharon se plimba prin faţa camerei unde trebuia să aibă loc *întîlnirea*. Era nervoasă. Din motive de logistică şi politică, nici un director nu era de acord să se întîlnească în biroul celuilalt, astfel că întîlnirea fusese mutată aici, pe teren neutru. Ceilalţi erau înăuntru de mai mult de treizeci de minute, cînd un aghiotant o invită înăuntru.

Le spuse ceea ce Brian o rugase să nu spună nimănui altcuiva: că un agent dublu se afla în FBI şi recruta agenţi pentru Fritz Wilhelm.

– El auzise că Seattle era la rînd. Aceasta se justifica prin faptul că oficiul din Seattle conţinea dosare inaccesibile agenţilor de aici.Brian era sigur că vor veni după cineva de la Arhive.

Directorii reflectară la aceasta şi scoaseră din sală aghiotanţii. Dar cea mai importantă informaţie pe care o avea Sharon – imaginea cîrtiţei din FBI – era închisă în mintea ei. Cei doi directori se puseseră de acord că, în ordinea priorităţilor, primul lucru era să încerce să scoată imaginea cîrtiţei din mintea lui Sharon, folosind talentul unui portretist al poliţiei. Întîlnirea se încheie la scurt timp după aceea.

Prima şedinţă fusese programată pentru începutul serii.

Sharon încercă să se relaxeze. Lucrase mai mult de o oră cu portretistul chel şi tăcut şi nici măcar nu erau pe aproape. Fruntea era greşită, bărbia era prea mare, ochii nu se potriveau deloc. Problema era că ea confunda întruna faţa din fotografie cu faţa omului cu buze groase. Schiţa semăna mai mult cu acesta din urmă şi, oricît se străduia ea, concentrîndu-se pe fotografia din mintea ei, cele două feţe se suprapuneau.

– Nu, îmi pare rău. Cred că fruntea era mai îngustă.

Portretistul era obişnuit cu aşa ceva. În primele cinci minute ştia dacă desenul avea să iasă sau nu. Acesta nu avea să iasă. Ea nu era sigură de ce-şi amintea. Totuşi, el era un

portretist şi nu avea de gînd s-o bată la cap. Arta lui era răbdarea: aştepta în timp ce oamenii încercau să-şi amintească. Cu toate acestea, ştia că ea nu avea să-şi amintească. Dar era plătit să stea acolo, să facă tot ce-i stătea în putinţă, şi el asta făcea. Folosi guma pentru a şterge partea de sus a capului. Desenul arăta acum ca una dintre acele ceşti de porţelan cu o faţă de om în exterior şi o gaură acolo unde ar fi trebuit să fie capul. Îngustă fruntea, adăugă părul şi roti blocul de hîrtie spre Sharon.

– Ne-am mai apropiat?

Continuară încă două ore. Într-o pauză de cafea, directorul se apropie de Sharon.

– Înţeleg că ai unele dificultăţi, spuse Maxwell.

– Nu pot să separ cele două figuri. Încerc, dar se suprapun mereu. Se luptă să-şi reţină lacrimile de neputinţă. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să plîngă în faţa *lui*. Mi-e teamă că este ca şi cum ai mirosi eşantioane de parfum, spuse ea, încercînd să zîmbească. După un timp, nu mai poţi deosebi nici un miros.

– Ultimul lucru pe care îl dorim este să te zorim, Sharon. În aceste ultime cîteva săptămîni ai trecut prin situaţii îngrozitoare. Eşti un agent capabil. Am cea mai mare încredere în tine. Cînd vei fi pregătită, vei reuşi să vezi figura aceea limpede ca lumina zilei. Ia-ţi cîteva zile libere. Nu te gîndi la asta. Limpezeşte-ţi mintea. Asta-i cea mai bună cale. După aceea vom încerca din nou. Cel mai rău lucru pentru tine este neputinţa. Simt că de asta eşti supărată. Nu e cazul să te necăjeşti. Tuturor ni se întîmplă. Să nu cumva să-ţi imaginezi că dezamăgeşti Agenţia. Sîntem mîndri de tine, ţi-o spun sincer. Cînd te vei simţi odihnită, vom mai face o încercare. Dacă n-o să meargă, mai avem cîteva trucuri în mînecă. Vei vedea, totul se va rezolva.

O bătu pe umăr, dar gestul păru superior. Pur şi simplu, nu era genul de om care să-i vadă pe bărbaţi şi femei egali. Era dintr-o altă generaţie. Nu avea să le înţeleagă niciodată pe femeile-agenţi.

Ea încuviinţă din cap, îi mulţumi şi porni spre casă. Se simţea într-adevăr obosită, aşa cum spusese el. Ştia că el avea dreptate şi în privinţa anxietăţii ei. Dacă ar putea să se relaxeze, figura ar deveni clară ca lumina zilei. Încă nu fusese pusă în faţa fotografiilor de dosar. Asta îţi încîlcea şi mai rău mintea. Se gîndi că, dacă nici data viitoare nu reuşea cu portretistul, atunci ajungea la fotografii. Zile întregi de răsfoit paginile cu angajaţii Agenţiei, figuri una după alta, ore întregi, în speranţa că ar putea recunoaşte cîrtiţa. Se temea însă că aceasta nu avea decît s-o încurce şi mai mult. Dacă putea să ajute cu ceva, atunci numai cu portretistul o putea face.

Dacă, dacă, dacă – singurul cuvînt pe care îl tot repeta în sinea ei – un cuvînt pe care începuse să-l urască.

28

KEPELLA coborî uşor din pat. Rosie dormea tun lîngă el. Se duse în bucătărie, deşurubă capacul şi luă două înghiţituri de votcă direct din sticlă. Capul îi vîjîia, iar bătura avea să-i dea o stare bună. Atît timp cît exista cineva pe care să dea vina pentru că bea – în cazul acesta Holst – nu avea probleme. Suferea cînd se învinovăţea pe el însuşi. Undeva în mintea sa *ştia* că avea să ajungă acolo – peste o săptămînă, o lună sau un an – dar în această dimineaţă îndepărtă cu uşurinţă acel gînd. Sticla de votcă se goli pînă ce îşi trase pe el pantalonii şifonaţi şi cotrobăi prin dulap, după o cămaşă. Negăsind una curată, îmbrăcă alta pe care o purtase cu două zile în urmă, gîndind că era mai curată decît cea din ziua anterioară. Căldura se strecură în sus, pe şira spinării. Simţi furnicături în degete; durerea de cap scăzu. Zîmbi şi rîgîi urît. Se bucură că scăpase de impostură. Să te prefaci că bei, cînd de fapt nu bei, cere prea mult efort. A-ţi clăti gura cu votcă era pentru un alcoolic ca şi cum te-ai înfierbînta după o damă care se dovedeşte a fi un travestit. Acum putea să se bucure de această patimă, fără să fie nevoie s-o simuleze.

– Eşti un nebun fără minte.

– Ţine bine aia, te rog.

Jocko reaşează bara de siguranţă şi o ţinu nemişcată în timp ce Jay marcă locul care urma să fie găurit.

– Ar trebui să stai la mine.

– Casa mea este aici, spuse Jay serios. Aici locuiesc. Nu mă vor face ei să plec. Am aici plantele, o am pe şopîrla Larry; nu plec nicăieri.

– Şi atunci cumperi o bară de siguranţă şi crezi că ai rezolvat.

– Cînd sînt înăuntru, iar chestia asta este la locul ei, nimeni nu poate să intre. Citeşte pe cutie. Marfa asta este testată.

– Şi cînd nu eşti înăuntru?

– Admit că sistemul meu de securitate are lipsuri. Mai lasă-mă cîteva zile şi locul acesta va fi blindat. Nici o problemă

– În locul tău, mi-aş cumpăra un pistol, totuşi.

– Tu ai deja unul.

– Tocmai asta e. Ţii minte cînd...

– Da, da, ţin minte. O împuşcătură în tavan şi tipul a şters-o. Jay se uită la Jocko în timp ce acesta puse jos bara de oţel şi întinse mîna după burghiul electric. Adevărul este că eu nu am calmul tău. Aş împuşca pe cineva. Sînt sigur că aş face-o. Aş intra în panică şi i-aş zbura creierii tipului.

– Ce-ai zice de un cuţit? Dacă deunăzi n-aş fi *avut* cuţitul la mine?

– Parcă ţi l-a zburat din mînă, aşa am înţeles.

– Mi l-a zburat. Dar asta i-a distrat atenţia. Nu poţi să negi că i-a distras atenţia.

Jay zîmbi.

– Ascultă, omule, tu ai o altă construcţie decît mine. Tu eşti tipul supravieţuitorului urban. Eu sînt plante şi animale. Ca să-ţi cîştigi existenţa, tu baţi la tobe, eu scriu cîntece de dragoste. Eu şi armele ne excludem reciproc.

– Păi, în cazul acesta, rămîn prin apropiere. O să ai nevoie de mine.

– S-ar putea să ai dreptate aici.

– Vorbesc serios.

Jay porni burghiul şi îi împinse vîrful în lemn. Burghiul se opri. Jay făcu un pas înapoi şi îşi examină lucrarea. Jocko ridică bara de oţel, iar Jay cercetă unghiul. Ridică accesoriul de metal în care intra bara şi începu să-l fixeze la uşă cu şuruburi.

– Chestia asta va opri pe *oricine* vrea să intre forţat.

Jocko se uită la ferestre şi la lucarne.

– Dacă acel *oricine* încearcă să intre pe uşă.

– Hei, destul. Mă faci să devin paranoic. Ai să mă faci să baricadez cu scînduri locul ăsta.

– Sau să stai cu mine.

Terminară treaba douăzeci de minute mai tîrziu. Jocko ieşi afară şi izbi cu umărul în uşă. Aceasta nu se clinti. Exact cum scria pe cutie.

Jay pedala tare pe bicicletă de cincisprezece minute. Trecu pe podul Ballard, intră pe Ballard Way şi se îndreptă spre Shilshole.

The Streak avea cincisprezece viteze. Jay putea s-o ţină la treizeci de mile pe oră fără probleme şi era expert în a se strecura prin aglomeraţie. Îşi ţinea spatele arcuit şi capul în jos, pentru a avea o formă aerodinamică. Purta pe cap casca de protecţie şi privea peste ghidonul lăsat în jos, pentru a observa orice problemă din faţa lui. Putea s-o oprească pe o distanţă de douăzeci şi ceva de picioare. Putea chiar să descalece, dacă ar fi fost nevoie. Oamenii din Ballard îi păreau diferiţi de cei din Seattle. Nu-şi dădea seama de ce. Puţinii pietoni care traversau intersecţia păreau să aibă un aer melancolic. Lumina semaforului se schimbă şi o maşină îl claxonă. Se urcă pe bicicletă şi porni.

Kepella ajunse la Shilshole cu puţin înainte de ora unsprezece, trecu mai departe şi parcă în parcul Golden

Garden. Avea cu el un binoclu de mare putere. Merse pe jos prin splendidul parc, trecu de un pîlc de tufişuri şi găsi un loc cu o bună vizibilitate asupra şantierului. Reglă binoclul: Marlene lustruia balustrada de la spatele vasului. Vas cu pînze? Proră? Pupă? Kepella habar n-avea despre termenii de navigaţie şi nici nu-i păsa. Scoase o sticlă de o jumătate de litru, deşurubă capacul şi sorbi un deget sau două. Straşnic de bună... plăcută şi caldă într-o zi de vară fierbinte, înăbuşitoare...

Kepella văzu un bărbat chipeş, de treizeci şi ceva de ani, care intră pe doc folosind o cheie. Nu se gîndise la un speraclu. Asta doar ar complica lucrurile. Îl urmări pe bărbatul brunet prin binoclu în timp ce acesta mergea grăbit spre vasul pe care se afla Marlene. Ea ridică privirea. Tipul arăta ca Clark Gable în tinereţe.

– Bună, spuse Jay, cu cel mai plăcut timbru al său. Ea îşi întoarse brusc capul şi îşi duse mîna la gură. Ochii i se rotiră spre trapa de tambuchi deschisă, de la mijlocul navei. Să nu fugi de mine, spuse el. Ieri ştiam că erai înăuntru. De ce nu mi-ai răspuns?

– Trebuie să pleci, Jay. Trebuie să pleci repede.

Ea se uită în josul docului, trăgîndu-şi pe cap pălăria şi eşarfa.

El voia să-i spună despre teroristul care încercase să-l arunce pe fereastră, dar se temea ca ea va fugi în tambuchi şi se va închide înăuntru.

– Nu putem să vorbim?

– Nu, nu trebuie să ne mai vedem.

Vorbele îi ţîşniră pe gură înainte de a şti ce spune.

– Sînt îndrăgostit de tine, Marlene. Mă gîndesc numai la tine.

Voia s-o sărute. Voia să se întoarcă *acolo*.

Ea abia își stăpînea lacrimile.

– Nu, Jay. Eu nu te iubesc. Nu te iubesc. Mă văd cu Iben, Jay.

Era unul dintre cele mai grele lucruri pe care fusese nevoită să le facă vreodată.

– Ce vrei să spui, „mă văd"?

Fața lui se făcuse roșie.

– Avem o relație, minți ea, întorcînd capul într-o parte.

– Relație? îi scăpă lui. Simți că se sufocă. Ce vrei să spui prin „o relație"?

Înghiți un nod, făcînd un pas înapoi. Ea nu spuse nimic. Jay se întoarse și porni iute în jos, pe doc.

Marlene izbucni în lacrimi. O, cît de mult voia să-l oprească! Cît de mult voia să-i spună adevărul! Cît de mult voia să iasă din operațiunea lui Holst și să intre în viața lui Jay.

– Jay! strigă ea.

Dar el nu auzi.

Kepella alergă la mașină, simțindu-se amețit cînd ajunse acolo. Porni motorul și o luă înapoi spre Shilshole, dorind să-i cunoască pe toți cei implicați și avînd nevoie de o cheie de la poarta de siguranță. Poate că acest tînăr era răspunsul. Numai că omul conducea o bicicletă, o bicicletă rapidă, iar Kepella nu avea experiență cu astfel de lucruri. Ajunse iute din urmă bicicleta și o depăși. Cîteva minute mai tîrziu intră într-o stație de benzină, cam pe la jumătate în Ballard. Biciclistul pedală pe lîngă el aproape imediat. Kepella îl lăsă să se distanțeze bine de tot, apoi intră din nou în trafic, mergînd cu viteza bicicletei, doar un pic mai încet decît restul mașinilor. Autovehiculele îi depășeau. Traversară împreună podul Ballard.

După douăzeci de minute, Becker se pregăti să oprească lîngă ceva ce părea să fie o veche clădire de fabrică transfor-

mată în apartamente. Îşi duse bicicleta înăuntru. Kepella merse mai departe şi parcă. Aşteptă un minut şi intră în clădire. Existau trei cutii poştale, două cu numele înscrise pe ele – cea din mijloc, fără. Auzi liftul oprindu-se. Era un ascensor vechi pentru marfă, cu uşi de lemn glisante, care păreau zăbrele de închisoare. Se oprise la etajul al treilea.

Kepella se uită la cutiile poştale. J. Becker era singurul nume înscris la acel etaj. Clădirea avea pereţii cu tencuiala căzută, scări strîmbe, iluminare slabă şi nu avea sistem de securitate. În orice dicţionar, asta s-ar numi un bloc de locuinţe sărăcăcioase.

Stîlpul de telefon de lîngă clădire îi povesti mai multe lui Kepella. Avea lipit pe el un poster cu imaginea tipului de pe bicicletă aflat în mijlocul unui grup de aiuriţi. Numele de sub fotografie, scris cu litere în relief, era The RockIts. Afişul fusese prins deasupra mai multor afişe, în interesul formaţiei, fără îndoială, cu cea mai recentă listă a angajamentelor pentru luna august. Kepella parcurse iute lista – formaţia cînta des şi în localuri cunoscute. Spectacolul din seara aceea era la Charlie's între orele douăzeci şi unu şi unu după miezul nopţii. Kepella hotărî să se întoarcă pe la zece şi să arunce o privire. Nu voia să bîjbîie prin întuneric, aşa că se plimbă prin jurul clădirii. În partea opusă găsi o scară de incendiu, veche şi ruginită, care părea să ajungă pînă la etajul al treilea. Nici o problemă. Clădirea alăturată era un magazin cu amănuntul, astfel că nimeni nu avea să afle dacă mai tîrziu în acea seară Kepella folosea scara de incendiu. Accesul se făcea printr-o scară de metal montată în zidul de cărămidă.

Se hotărî să se oprească undeva pentru a lua masa de prînz. Opri la o cîrciumă ieftină de strip-tease pe First Avenue, comandă un hamburger cu brînză, o friptură şi un cocteil din gin, votcă şi suc de lămîie. Dansatoarea din acel moment era o fată albă cu picioare frumoase. Sînii erau ridicol de mari; părea deopotrivă să se lovească şi să se înăbuşe cu ei, folosindu-i ca recuzită în stilul ei de dans individual. Bău cinci pahare pînă la ora două şi jumătate, se urcă în

mașină, se duse la Rosie și dormi două ore în mașină pe drumul de acces. Doar el și Dodge-ul său. Plăcut și confortabil.

Lui Freddie Pîrjol îi plăcea viteza. Starea de mișcare neîncetată în care se afla tipul îl deranja pe John Chu. Fiecare încheietură era într-o permanentă mișcare, chiar și cînd stătea jos. Tipul era alb ca franzela. Chu credea că toți oamenii albi erau tîmpiți. Nu tu istorie. Nu tu cultură. Nimic altceva decît război. Chinezii erau cea mai dezvoltată rasă de pe pămînt.

– Asta-i o viteză cam mare, Freddie.

– Viteză, omule?

Ochii bărbatului slăbănog fulgerară. Lui Freddie îi plăcea să țîșnească cu mașina, să tragă cu arma, să vorbească disprețuitor, după cum îi venea la îndemînă. Trăia pentru următoarea lovitură. Era atît de slab, încît dispărea atunci cînd se întorcea într-o parte, și avea dinții la fel de cariați ca ai unui troglodit. Părul negru și permanent unsuros îi cădea peste ochi. Nu putea să se uite la Chu mai mult de o clipă.

– Trebuie să fie la ora trei dimineața. Trebuie, Freddie.

– Am de gătit vreun porc, he, față galbenă?

– Se poate, Freddie.

– La ce etaj porcu'?

– Etajul al treilea, Freddie. Apartamentul de la al doilea etaj e gol.

– Vrei al doilea etaj, nu subsolul? Drace, omule, o cauți cu lumînarea. O flacără acolo se observă în două secunde, omule.

– Ce-ai zice de amîndouă?

– Acum gîndești, față galbenă. Abia acum gîndești.

– Poți s-o faci?

– Rahat. Tu hotărăști. Pot să pun la pămînt o casă în cinci minute sau în cinci ore. Cum dorești. Te costă mai mult cu porcul înăuntru.

– Două bancnote e tot ce am.

– Arată-mi-le.

– Jumătate acum, jumătate dimineață.

Bucăţica de om zîmbi. Chu îşi trecu limba peste dinţi, întrebîndu-se cum era să ai o gură ca aceea – mici borne de ştecăr maronii, zimţate, arătînd ca un oraş la orizont.

– Care-i adresa? întrebă Freddie.

– De ce facem noi asta?

– Eşti la pămînt, Jay, nu ne pune pe noi să plătim pentru asta.

– Noi ne spetim aici. Dau oamenii ăştia vreo ceapă degerată pe noi? Uită-te la ei. Locul e plin, toată lumea se îmbată şi încearcă să se tolănească.

– Ştii tu ceva mai bun? N-am mai pus mîna pe un picior de mai bine de o săptămînă.

– Vorbesc serios.

– Şi eu.

– Nu. Eu chiar că vorbesc serios.

– Ascultă, Jay. În orice altă noapte ai fi spus că este extraordinar, da? Ăsta-i adevărul. Avem o sală plină, cu o mulţime de fetiţe vesele. Cele de acolo se holbează la noi de zece minute şi chicotesc. Numai că tu eşti pleoştit.

Jay avea însă visurile sale. Ştia că trecuse de treizeci de ani, era încă necăsătorit, scotea tot cincizeci de dolari pe noapte. Iată-l aici, făcînd acelaşi lucru, aşteptînd în continuare marea ocazie. O pierduse pe Leith, numai Dumnezeu ştie de ce; o părăsire pe Linda; iar acum Marlene se culca cu o căpetenie nazistă.

Jocko avea dreptate. Era vorba de Marlene. În orice altă noapte, i s-ar fi părut un public grozav. Cîntecul cu numărul patruzeci şi cinci încă nu fusese dat la toate posturile de radio, iar el auzise că unele dintre posturile mai mici îl transmiteau des, aşa că, cine ştie, poate mai avea o şansă. De obicei, era optimist. Credea în calităţile sale şi în puterea perseverenţei. Orice este posibil dacă eşti dispus să munceşti suficient de bine, suficient de mult timp. Uneori însă în mintea lui se strecura îndoiala. Iar noaptea aceea era unul din

acele momente. Ca interpret, încerca să evite recunoaşterea existenţei *acelor* nopţi, temîndu-se că, în cele din urmă, ar putea să arunce prosopul în ring. Ştia că era un echilibru fragil: trebuia să trăieşti în lumea reală, dar cu propria ta înţelegere a ceea ce era „real" – propriile tale dorinţe şi scopuri – şi nu puteai să laşi nimic să te dărîme.

Jay îl observă pe om întîmplător. *Omul* pe care-l văzuse pe videocaseta lui Holst şedea la bar, consumînd o băutură limpede, cu un ochi la Jay. Nu-i venea să creadă! Privirile li se încrucişară şi Jay porni imediat către bar. Omul părea mai greu în realitate şi avea o faţă pocită, un nas mare şi transpira. Fir-ar să fie, *era* aglomerat. Jay, care nu era foarte înalt, se ridică pe vîrfuri. Tipul dispăruse, lăsîndu-şi paharul gol. Prinse o imagine a lui: ceafa individului mişcîndu-se iute spre uşa principală.

– Hei! strigă Jay. Cîteva capete se întoarseră. O fată drăguţă îi zîmbi şi îi ieşi în cale. Scuză-mă, spuse el, şi o îndepărtă uşor.

– Bună, spuse ea cu căldură.

Prada lui reuşi să ajungă la uşă şi dispăru. Jay se înghesui printre oameni şi deschise uşa. Era o noapte neobişnuit de caldă. Bărbatul alerga spre parcare.

– Hei! strigă Jay din nou. Începu să alerge, întrebîndu-se: Ce fac? Ce îi voi spune? Omul ajunse la o maşină uzată, smuci uşa şi sări înăuntru. Maşina ieşi cu spatele şi demară. Jay nu reuşi să citească numărul de înmatriculare, pentru că tipul nu aprinsese luminile. Maşina o coti la stînga, la capătul parcării, trecu de cîteva vehicule oprite, făcu din nou la stînga şi se îndreptă înapoi spre local, spre ieşire, tot cu luminile stinse. Hei! urlă Jay.

Rabla luă curba şi se înscrise în trafic. Luminile se aprinseră la o distanţă prea mare ca Jay să citească tăbliţa cu numărul de înmatriculare. Dispăru. Jay se opri la marginea parcării, gîfîind.

Cînd reintră în bar, formaţia era pe scenă, aşteptîndu-l. Îşi croi drum prin mulţimea de trupuri şi sări pe scenă. Cîţiva oameni aplaudară, pentru că ştiau că începea spectacolul.

Amplificatorul vocal se stinse la al cincilea cîntec. Jay îşi auzea vocea în difuzor, dar staţia de amplificare căzuse. Îi aruncă o privire lui Jocko, care ridică din umeri în timpul unui număr complicat de baterie. Aşa era Jocko: coordona trei oameni. Jay cînta o versiune mai veche a piesei lui Stevie Vaughn, „Cold Shot". Ultimul vers era „Am lăsat dragostea noastră să ne părăsească", şi Jay cîntă versul cu sentiment. Mulţimea dansa încet pe muzică. Dintr-o dată noaptea deveni minunată. Apariţia tipului schimbase totul. În orice altă noapte defectarea staţiei de amplificare l-ar fi enervat pe Jay. Dar nu şi acum. Se punea la cale ceva, iar Jay era implicat. Se simţea ca şi cum intrase într-un film de Hitchcock: luptîndu-se prin mulţime ca să-l ajungă pe tip; tipul dispărînd, ieşind cu maşina din parcare; Jay cu mîinile goale. Fără îndoială, ceva se pregătea. Restul melodiilor din setul pregătit merseră bine. Jay simţea cum entuziasmul formaţiei creştea o dată cu al lui. Era extraordinar să cînţi în felul acesta: fiecare membru al formaţiei simţea prezenţa celorlalţi – în special a liderului – şi cînd te avîntai în ritm, toţi te urmau şi, dintr-o dată, păreau douăzeci de indivizi, un zid de sunete, bătînd un ritm molipsitor al unei melodii forte, cu armonii de excepţie. Ringul se umplu de dansatori. Muzica era fierbinte. Ei o *simţeau*.

Setul de melodii se sfîrşi. Jay îşi şterse transpiraţia cu mîneca de la cămaşă şi îşi lăsă jos chitara.

– Ce facem?

– Aduc amplificatorul meu. Pot să iau duba?

– Sigur că da. Te deranjează dacă lipsesc puţin? Cred că am o întîlnire cu roşcata aceea.

– Du-te, spuse Jay în timp ce Jocko se îndepărta. Hei, Romeo! Jocko întoarse capul. Cheile? întrebă Jay.

Pe cerul nopții, albit de luminile orașului, se zărea doar o mînă de stele, dar în depărtare Jay văzu un avion cu reacție care trecea în spatele lui Space Needle. Arăta splendid. Jay introduse caseta și ascultă un fragment dintr-un vechi cîntec cu Stevie Wonder.

Adjunctul lui Mark Galpin avea un mare respect pentru șeful său. Cine altcineva ar mai sta la birou la ora unsprezece? Căpitanul se dăruia serviciului și era loial agenților săi atît cît era posibil.

Telexul venise cu mai puțin de o oră în urmă, „doar pentru ochi", adresat directorului. Fusese decodificat de computerul de pe biroul lui Galpin. Din cauza obiceiului său de a scrîșni din dinți, multor agenți care nu-l cunoșteau bine Galpin le părea nervos. El își menținea imaginea superiorului care pocnește din bici, ceea ce, de altfel, i se potrivea. Adjunctul lui îl cunoștea mai bine. Adevăratul Mark Galpin era cel care expunea mîndru, pe mijlocul biroului său, fotografia familiei lui, era căpitanul căruia îi plăcea vîntul de cincisprezece noduri la sfîrșit de săptămînă și apa în care executa manevre navale. Avea o inimă de aur, iar acum preocuparea sa era Roy Kepella.

– Îți voi împărtăși ceva, Bristol, îi spuse Galpin. Nu trebuie să iasă din această cameră.

– Am înțeles, domnule.

– Am motive să cred că Roy Kepella a fost constrîns să sustragă din Agenție informații strict secrete. Este o penetrare inversă, ca efect, și, dacă este adevărat, atunci avem de rezolvat o problemă prioritară. E clar?

– Da, domnule.

– Între noi fie vorba, Roy Kepella este un bun prieten de-al meu. Nu suport ca el s-o ia pe panta asta. Dar asta se va întîmpla, dacă nu-l găsim imediat. Vreau să acord un timp suplimentar acestei probleme. Vreau să te uiți prin computerul lui și să vezi dacă nu cumva a solicitat unele informații chiar în zilele anterioare suspendării sale. Vreau să iei

cîţiva dintre cei mai discreţi agenţi şi să-i pui să pieptene străzile în căutarea lui. I-am trimis pe Parker şi pe Carter la apartamentul lui, dar nu este acasă. Îl ţin sub supraveghere, dar nu-mi pun prea mari speranţe în asta. Verifică cîrciumile cu jocuri de noroc. Ştiu, ştiu, spuse Galpin, ca răspuns la expresia curioasă de pe faţa asistentului său. Poate că nu ştim toate localurile, dar interesează-te. Lui Roy îi place să joace cărţi. Verifică la agenţiile de securitate şi la detectivii particulari. S-ar putea să fi solicitat o slujbă temporară la una din ele. Ultima oară cînd l-am suspendat, asta a făcut. Nu vreau să lăsăm urme dacă îl localizăm. Contactează-mă imediat. Ţine minte, cînd trimiţi agenţi pe teren, foloseşte-i pe cei mai noi. Roy cunoaşte bine Agenţia, poate să recunoască pe oricare dintre noi de la trei cvartale distanţă. Fă o scurtă informare şi angajează în această treabă pe toţi cei pe care ni-i putem permite. O asemenea încurcătură este ultimul lucru de care avem nevoie. Cu cît terminăm mai curînd, cu atît mai repede ne putem întoarce la ocupaţiile noastre obişnuite. Fă-i pe oameni să înţeleagă acest lucru. Schimburile peste program sînt utile pînă cînd îl găsim pe Kepella. Pune-l pe Walters să-mi prezinte un program adus la zi de îndată ce îl va avea. Vreau să măresc puterea efectivului nostru cu cel puţin douăzeci şi cinci de procente şi vreau programul în seara aceasta. Agentul special Bristol ţinea pasul cu Galpin, creionul său alergînd pe hîrtie, pe măsură ce el îşi lua notiţe concentrat. Ai prins tot ce ţi-am spus?

– Da, domnule.

– Ne-am descurcat şi în situaţii mai grele decît aceasta. Am lucrat şi am mîncat cu omul acesta mai mult de opt ani de zile. Trebuie să-l cunoaştem suficient de bine pentru a-l găsi repede. Te fac răspunzător de coordonarea acestei acţiuni.

– Am înţeles, domnule.

– Dacă cineva are o idee strălucită, ia-te după el. Toate ideile trec prin filtrul tău; tu îmi raportezi direct mie.

– Ştim cu cine lucrează, domnule?

– Nu. Washingtonul se străduieşte să afle. Asta e tot ce ştim. Nu, Bristol. Cred că nu trebuie să ne bazăm decît pe

noi. Nu vrem ca băieţii din Washington să creadă că stăm cu degetul în gură, nu-i aşa?

Bristol clătină din cap.

– Nu, domnule, dar mie mi se pare că avem foarte puţin timp la dispoziţie. Îi citi de pe listă, încercînd să-i arate şefului său că sarcina era dificilă. Saloanele de joc şi altele asemenea. Dăm buzna peste tot. El nu este în apartamentul său, aşa că este posibil să fi plecat din oraş. Vom pune cîţiva agenţi să afle asta, dar ştiţi cît de mult durează să verifici diversele curse de trenuri, autobuze şi avioane. Asta este ea însăşi o sarcină de normă întreagă...

– Nu vreau să aud cît de greu este, Bristol. Vreau rezultate. Acum, dacă ai vreo *întrebare,* îţi voi răspunde cu plăcere, dacă nu...

– Am înţeles.

Bristol ieşi grăbit din birou.

Cuprins brusc de agitaţie, Roy Kepella se uită la ceasul din spatele barului. Îşi omorîse cu băutura patruzeci şi cinci de minute. Plăti cele trei rînduri şi se repezi afară. Avusese de gînd doar să-şi liniştească nervii cu una mică, în schimb se calmă cu trei mari. Se urcă încet, cu grijă, pe scara de incendiu şi cu toate acestea ajunse la ultimul etaj fără suflu. Zăvorul de la fereastră se deschise cu uşurinţă, acţionat de un briceag. Kepella strecură lama între cele două piese de lemn, împinse încet şi scoase încuietoarea demodată de la locul ei. Fereastra se înţepeni, deschizîndu-se numai optsprezece inci, dar, decît să facă gălăgie, se îndesă şi intră în apartament.

Călcă pe o plantă şi o strivi. Înăuntru era ca o pădure. Aprinse o lanternă mică, tip creion, şi-şi croi drum printr-o mulţime de plante. Bucătăria era mizerabilă. Pe masă, trei plicuri, toate adresate lui Jay Becker. Scotoci prin cîteva sertare. Ustensile de la Armata Salvării: nici două furculiţe nu erau la fel. Tot aşa şi tigăile. Lui Becker îi plăceau spaghetele, tonul, cerealele. Frigiderul conţinea legume şi, printre ele, ceva numit tofu. O jumătate de galon de lapte. Desertul cu vanilie Haagen-Dazs şi migdale elveţiene, pe jumătate consumat.

Într-un birou modest predominau hîrtii de tot felul, mai ales polițe. Avize de culoare roz. Sold creditor, sold debitor. O mulțime de hîrtii despre The RockIts, inclusiv o grămadă de afișe de tipul celui pe care-l văzuse pe stîlpul de felinar, dar fără date pe ele. Găsi o pipă veche care mirosea a cratiță abandonată – nu fusese de mult folosită. Văzu cheia pe care o căuta într-o grămadă de mărunțișuri de pe bufetul de lîngă ușă. Băgă cheia în buzunar. Părea că Becker instalase în acea zi, mai devreme, o bară de siguranță: pe podea încă mai era rumeguș. Kepella se duse spre canapea, trecînd pe lîngă un scaun cu rufărie murdară pe el. Jos, o mașină claxonă tare. O pungă goală de cartofi prăjiți se afla abandonată pe măsuță. O cană de bere goală. Canapeaua era pătată. În spatele raftului de cărți – în dosul canapelei – patul era nefăcut, cu cearșafurile curate. Un casetofon cu un design frumos se afla lîngă o impresionantă colecție muzicală. Aparatura părea destul de sofisticată. O fotografie de deasupra patului înfățișa un tip într-un costum sport trecînd linia de sosire pe o bicicletă. Era Becker mai tînăr cu zece ani buni. Pe raftul de sus al bibliotecii se găseau douăsprezece trofee sportive, fără luciu, acoperite de praf – navigație și ciclism.

Ascensorul bubui tare și se opri. Kepella auzi ușa liftului deschizîndu-se. Se întrebă cum de nu-l auzise pornind. Probabil că se petrecuse în timp ce mașina claxona. O cheie în ușă. Se repezi la fereastră, se opri și se ascunse în colțul de lîngă pat. În pofida anilor petrecuți la Birou, nu făcuse niciodată așa ceva. Inima îi bătea cu putere. Hristoase, gîndi el, bătrîna ticăitoare o să explodeze.

Ușa se deschise. Un fascicul de lumină de la becul din casa scării pătrunse prin pădurea de plante. Kepella nu auzi ușa închizîndu-se. Becker o lăsase deschisă. Era un semn bun: era evident că nu avea de gînd să rămînă acolo mult timp. Kepella își ținu respirația, apoi expiră încet, încercînd să se calmeze. Fără să aprindă lumina, Becker intră în cameră. Se îndreptă direct spre Kepella. Întinse mîna la lampa de lîngă pat și se opri...

Kepella reacționă imediat. Sări la picioarele lui Becker și-l trînti la pămînt. Becker țipă din răsputeri, întinse mîna și sări

peste intrus. Tipul se prăbuşi cu toată greutatea. Becker se ridică şi sări în spatele lui Kepella.

– Ticălosule, spuse el, lovindu-l în spate.

Kepella se rostogoli în întuneric. Lovi sălbatic cu piciorul şi îl simţi pe Becker căzînd. Mintea îi lucra bine acum. Se ridică şi se repezi spre uşă, găsindu-şi o fracţiune de secundă ca să împrăştie pe jos toate mărunţişurile de pe bufet, ştiind că asta îi dădea o şansă ca mai tîrziu să strecoare cheia pe sub uşă, fapt care, dacă era norocos, avea să-l facă pe Becker să nu observe că fusese luată mai devreme. Fugi la casa scării slab luminată şi o luă în jos, sărind cîte două trepte deodată.

Jay nu era în stare să-l urmărească. Se ridică în capul oaselor şi îl zări pe tip ieşind în grabă pe uşă. Gîtul îl durea de la lovitura primită. Îşi frecă locul dureros cu mîna. În mod sigur nu fusese ticălosul de chinez. Prea moale. De fapt, chiar aşa întuneric cum era, intrusul păruse pentru o clipă, omul cu faţa pocită. Omul de la Charlie's. Avea oare închipuiri? se întrebă. Sau fusese *cu adevărat* faţa omului de pe caseta video? Aprinse toate luminile din încăpere şi privi iute în jur. Nu lipsea nimic. Frica puse deodată stăpînire pe el şi deveni agitat. Nu mai era de glumit. Era înspăimîntat şi singur. Demontă iute casetofonul şi luă sub braţ amplificatorul. Îndreptîndu-se spre uşă, aruncă o ultimă privire în spate şi văzu fereastra deschisă. Inima îi tresări. Puse jos amplificatorul, se repezi la fereastră, o închise şi o încuie. Observă feriga strivită şi simţi un junghi în inimă, o durere mai mare decît cea pe care o simţise la gît. Era înnebunit. Încuie uşa în spatele său şi verifică clanţa. De două ori.

Ridică amplificatorul şi intră în ascensor. Formaţia aştepta pe scenă.

29

KEPELLA, tulburat de ciocnirea cu Becker, se îndreptă direct spre bar. Sorbi două pahare mici de Popov, apoi o luă către magazinul de arme Burt and Bane din josul docurilor. Burt and Bane rămînea deschis pînă la miezul nopţii şi, pe lîngă că vindea orice armă fabricată vreodată, magazinul avea în spate şi o maşină de modelat chei. Şaptezeci şi cinci de cenţi – puţin cam scump – şi puteai să-ţi faci o copie după o cheie.

Trecu de raftul cu arcuri şi săgeţi, de husele de camuflaj, de bocancii care prisoseau armatei, de şirul vitrinelor care expuneau zeci de pistoale. În spatele expoziţiei, aliniate în poziţie verticală, erau sute de carabine, de la cele cu repetiţie pînă la cele semiautomate, părînd un şir de soldaţi care mărşăluiesc.

Copierea cheii de la Shilshole dură aproximativ două minute.

Faza a doua a planului său presupunea o *autentică* muncă de detectiv. Lui Kepella îi plăcea acum din ce în ce mai mult. Asta era ceea ce trebuia să facă un agent FBI. Ea îi lăsase un

număr de telefon; însemna fie că nu locuia pe vas, fie că avea telefon la bord. Merse cu maşina la parcarea Shilshole, îşi scoase binoclul şi intră în cabina telefonică. Lăsă uşa deschisă, căutînd ca lumina să nu se interfereze cu imaginea vasului văzut prin binoclu. La al treilea ţîrîit ea răspunse.

– Marlene?

– La telefon.

Îi plăcea accentul ei.

– Aici este... prietenul tău. Mă gîndeam dacă am putea să aranjăm o întîlnire pentru această seară. Foarte scurtă. Îţi cer scuze că te sun atît de tîrziu.

– Nu dormeam. Da. Unde ai vrea să ne întîlnim?

– Acolo unde ne-am întîlnit prima oară... la bar. Să zicem în aproximativ treizeci de minute.

Ştia că ea avea nevoie de vreo douăzeci de minute ca să ajungă la Greenlake şi în parc. Mai presupunea că îi trebuia zece minute să se pregătească.

– S-ar putea să întîrzii cîteva minute, însă, da, îmi convine. Ne vedem acolo.

– A, Marlene.

– Da.

– Sper că îmi vei aduce şi acel măruntiş.

– Voi încerca, R... Se abţinu să-i spună pe nume. La ora asta nu pot să-ţi promit. La revedere.

Kepella se urcă din nou în vechiul său bolid şi urcă pe deal pînă la un set de trepte de piatră tocite care duceau în parcul Golden Garden. Se furişă pe trepte pînă la un gard viu şi se aşeză jos, pe piatra rece, reglînd binoclul pe *The Lady Fine*. Aerul nopţii i se părea minunat de cald sau poate erau doar cele două pahare de votcă. Vasele arătau splendid în lumina felinarelor care străjuiau docurile, catargele se înălţau spre cerul nopţii, luminiţe albe licărind din vîrfurile lor. Cele mai multe vase erau cufundate în întuneric şi linişte, dar pe unul dintre ele avea loc o petrecere, oamenii ridicînd paharele

în aer şi distrîndu-se. Văzînd petrecerea, Kepella simţi o strîngere de inimă. De cînd nu mai fusese la o petrecere *adevărată?* Dinainte de a renunţa la băutură. Fusese chiar ideea lui– să evite tentaţia: păzeşte-ne, Doamne, de ispita diavolului – iar acum, dintr-o dată, era dureros de conştient de revenirea viciului său. O luase de la capăt. La naiba, o luase de la capăt. Ba, chiar mai rău, îi plăcea. Ştia că pentru el era un dezastru. Sentimentul de vinovăţie îl copleşi. Simţi un nod în gît, stomacul i se crispă, iar ochii i se umplură de lacrimi. Suspină jalnic. Vinovăţie. Durere. Lacrimi. Ştia că băutura avea să-l ucidă. Se omora singur: o sinucidere lentă, de durată. Cum putea el să fie doi oameni în acelaşi timp? Cum putea fi *conştient* de asta şi totuşi să continue?

Dar nu trebuia să se lase distrus de sentimentul de vinovăţie. Îşi şterse lacrimile de pe faţă şi ridică binoclul la ochi. Ea ieşi pe punte, îşi aranjă ţinuta şi porni pe dig.

El se repezi în jos, pe treptele de piatră, urcă în maşină şi o luă spre Shilshole, trăgînd la marginea drumului, la Vine Boat Ramp. Marlene demară cîteva clipe mai tîrziu într-un Eagle AMC. Kepella aşteptă un minut şi intră în parcare.

Cheia duplicat deschise, fără nici o greutate, poarta de securitate de la digul L. Se plimbă ca din întîmplare pînă la capătul docului, se urcă pe *The Lady Fine* şi coborî cu grijă în cocpit. Nu-i trecea prin minte că vasul ar putea fi încuiat. Dar era. Folosind o lanternă de buzunar, căută cheia. Nu reuşi s-o găsească. După mai multe minute de căutare, îşi dădu seama că mai era o cabină la spatele vasului. Nu era încuiată. Intră. Văzînd un bikini micuţ, albastru-deschis, pus la uscat, zîmbi. Cabina lui Marlene.

Se gîndi că Marlene tocmai ajungea acum la Greenlake. Se opri şi privi spre un cuplu care pleca de la petrecerea de peste digul M. Amîndoi aveau mersul nesigur – puţin euforic.

Căută prin lucrurile lui Marlene, simţindu-se un pic ruşinat. Cotrobăi cu grijă prin ele, în aşa fel încît să nu de-

ranjeze nimic. În ultimul sertar găsi portofelul ei mare, de piele, cu paşaportul în el. Îl deschise. Era într-adevăr fotografia ei. Ultimul ei nume era Jenner.

Kepella îi ceruse banii. Holst îi avea la hotel. Drumul cu maşina pînă în centru îi luă cu cincisprezece minute mai mult decît se aşteptase. Cînd ajunse în holul de la Washington Plaza, ea se surprinse bătînd nerăbdător cu pantofii ei italieni, din piele, pe pardoseala de marmură lustruită. Purta aceeaşi pălărie cu eşarfă care-i acoperea faţa. Folosise mai mult fard de ochi pentru a-şi ascunde ochiul vînăt, umflat. Excesul de cosmetice îi scădea din valoare.

Holst ieşi, în sfîrşit, din lift, ducînd în mînă o servietă. Se uită la ea şi se simţi triumfător. Ajunsese şi aici. Reuşise s-o învingă. Era a lui. O conduse după un colţ, în afara cîmpului vizual al celor de la recepţie, spre două scaune capitonate care mărgineau un cămin simulat.

Abia îşi vorbeau. El spuse doar atît:

– Cînd pleci, iei valiza. Acum spune ceva.

Îi spuse că voia înapoi televizorul şi voia să ştie cît va mai dura toată această poveste. Se săturase de tot.

Se gîndea fără încetare la Jay. Extraordinara pasiune sexuală pe care o simţise – o păstrase – pentru Jay fusese distrusă de acest om josnic. Va mai avea vreodată ocazia de a fi din nou cu Jay?

Marlene ridică servieta şi plecă.

Freddie Pîrjol avea în rucsacul său tot echipamentul de profesionist. Corpul lui sfrijit înainta pe stradă cu viteza stabilită de el cu zece minute în urmă. Îi plăcea să lucreze în viteză. Lucra repede, foarte repede; putea să audă cum cade un ac; putea să alerge iute, foarte iute. Metanul îl făcea să fie rapid ca un iepure, rapid ca Bugs Bunny. Freddie îl adora pe Bugs Bunny.

Verifică de două ori adresa. O singură dată încurcase adresa, aprinsese un alt apartament, iar tipul refuzase să-l plătească, şi de atunci Freddie verifica de două ori adresa.

Acesta era locul. O şurubelniţă îl ajută să intre uşor şi fără zgomot prin uşa de la subsol. Phiu! Asta da viteză! Era entuziasmat; să găteşti cu gaz. Da, domnule, se simţea *bine*.

Pentru subsoluri, Freddie prefera diluanţii de vopsea sau de lac. Aceştia făceau cu adevărat dificilă munca detectivului. Subsolurile erau locuri favorite pentru depozitarea vopselelor, cîrpelor, diluanţilor. Dacă foloseai fitilul potrivit, distribuitorul de aprindere potrivit, era aproape imposibil de spus dacă locul fusese incendiat. Desigur, o treabă ca asta era mai spinoasă, pentru că faţa galbenă voia să dispară şi subsolul, şi apartamentul de la etajul al doilea. Mda, era mai spinos, dar nu imposibil.

Lui Freddie îi plăceau metodele empirice. Nu avea nevoie de nici una din acele porcării electronice. Electronicele ieşeau în evidenţă ca un deget dureros. Cercetînd printre dărîmături, puteai observa oricînd un distribuitor de aprindere. Avea cu el cîteva distribuitoare de aprindere gospodăreşti, dar rareori le folosea. Altfel, Freddie prefera să folosească fitile care se mistuiau în flăcări. Şterge-ţi urmele: asta îi spusese prietenul lui, Elmore, cu ani în urmă la Centrul JD; şterge-ţi urmele, şi nu vor avea nici o posibilitate să ajungă la tine. Freddie folosea iasca. O iască este ca un beţişor de tămîie fără miros – aşa gîndea Freddie despre ea. Folosea un singur sortiment: Takanini din Japonia. Cea mai bună iască disponibilă. Pentru o treabă ca aceasta avea nevoie de patru sau cinci beţe. Stătea acasă o oră sau mai mult, urmărind beţele de iască arzînd, măsurînd lungimea pe care o aveau în diferite perioade de timp. Îşi nota totul. Îi plăcea să vadă lucrurile arzînd. Mai folosea două mărci de lumînări şi inventase „coşul lui Freddie": o ceaşcă de cafea modificată, care permitea unei lumînări să ardă, fără ca flacăra să se vadă. Pentru o treabă ca aceasta – un foc de trei ore – avea să folosească deopotrivă lumînări şi beţe de iască. Avea totul la el.

Spre încîntarea sa, găsi ceea ce fiecărui piroman îi place să găsească: un colţ întreg al subsolului consacrat unor produse vechi pentru vopsit. Dumnezeule, gîndi el, tîrăsc cu

mine două galoane de diluant de vopsea tot drumul pînă aici, ca să găsesc acum un vraf de materiale disponibile. Ar fi trebuit să inspectez locul, dar fața galbenă a insistat să n-o fac. Intri și ieși, spusese el, așa că asta avea să se întîmple. Freddie lucră repede. Umplu cîteva găleți de vopsea de hîrtie cu diluant, îmbibă cîrpele pe care le adusese și făcu un fitil lung pînă la o grămadă de mobilă așezată una peste alta. Fitilul de cîrpă udă ducea la găleată. Desfăcu toate bidoanele de vopsea și le puse în jurul a trei găleți de diluant din colț. Bidoanele de vopsea i se păreau niște vagoane acoperite. Folosi încă un litru de diluant ca să facă un fitil pînă la niște aștemuturi, aranjate în teancuri, din apropiere, sub niște grinzi de lemn. Îi făcea plăcere să vadă lemn.

Tăiase una dintre lumînări la o lungime de două ore și patruzeci și cinci de minute de ardere, lăsînd un muc destul de mare ca să aprindă iasca. Marcase cercuri pe iască pentru a indica perioade de ardere de cinci minute. Instală coșul lui Freddie și puse al patrulea cerc pe marginea primei găleți cu diluant. Părăsi subsolul și se îndreptă spre apartamentul de la etajul al doilea.

Freddie era pregătit să folosească șurubelnița pentru ușă, cînd roti mînerul și aceasta se deschise. Rînji. Îi plăceau treburile ușoare. Nici o zarvă, nici o încurcătură. Domnul Curățenie va da foc la toată casa voastră și la toată lumea care se află în ea...

Asta nu mai era atît de ușor de ticluit ca subsolul. Apartamentul fusese bine curățat. Gol ca un fund de copil. Își puse jos rucsacul și era pe punctul să-și despacheteze toată instalația, cînd îi veni o idee. Se duse și deschise supapa de gaz de la sobă. Utilitățile țineau de responsabilitatea proprietarului – gazul funcționa. Rînji. Freddie folosea rareori lanterne de orice fel – prea riscante; prefera să aștepte ca ochii lui să se obișnuiască cu întunericul. Străbătu camera, verificînd dacă ferestrele nu aveau crăpături. Una dintre ele nu se închidea bine. Își folosi șurubelnița pentru a astupa deschiderea cu o cîrpă. Freddie era un fel de expert în materie

de gaz. Ştia exact cît trebuie să se scurgă pentru a umple un volum dat cu o cantitate suficientă pentru a arunca în aer încăperea. Pur şi simplu, era ceva ce ştia. Nu folosea un calculator; se uita, pur şi simplu, în jur şi începea să perforeze cu acul tubul de plastic gri care vine de la regulator la orice arzător... în cazul acesta, soba din bucătărie. Făcu în jur de cincisprezece orificii mici. Învelişul subţire de plastic al racordului nu numai că economisea banii companiei de gaz, dar făcea şi mult mai uşoară treaba lui Freddie. Mda, cincisprezece găuri. În cîteva ore încăperea avea să fie plină de gaz, gata să sară în aer. Nu avea nevoie decît de o scînteie.

Freddie ieşi din apartament, închise uşa şi în două minute umplu crăpătura de jos cu una din cîrpe. Arăta bine. Se întoarse la subsol, îşi verifică ceasul Casio – avea încorporat în el o luminiţă care se aprindea atunci cînd apăsai pe butonul cel mai de sus, din dreapta – şi mută iasca cu un cerc mai în sus, pe marginea găleţii pline cu diluant de vopsea. Aprinse lumînarea. Dacă socotelile lui erau corecte, apartamentul de la etajul al doilea avea să explodeze la un oarecare interval după aprinderea subsolului, ceea ce oricărui trecător (cîţi trecători aveau oare să fie la trei dimineaţa? se întrebă el) avea să i se pară o evoluţie posibilă a acţiunii focului. Asta era. Era o treabă curată cu adevărat. Perfectă. Freddie puse coşul lui Freddie peste o lumînare, se aşeză jos şi îşi suflecă mînecile. Îi plăcea întotdeauna să supravegheze lucrurile în primele cîteva minute, dar ardea de nerăbdare să-şi regăsească dispoziţia excelentă pe care i-o dădea viteza...

Kepella îşi notă toate informaţiile vitale, numărul paşaportului, data şi locul naşterii, numele complet, ţările în care a călătorit şi datele respective. Îşi puse creionul la loc în buzunar, scoase lanterna din gură şi coborî cu grijă de pe vas.

Era atît de mulţumit de sine, încît hotărî să se oprească pentru un pahar de băutură înainte de a încerca să ajungă la Marlene. Un singur pahar. Se opri la primul local aspectuos pe care-l văzu. Oscar's Corner Pub. Localul era întunecos şi

liniştit– exact cum îi plăcea lui Kepella. Era un bar de bărbaţi. Aparatul de radio mergea într-un colţ, transmiţînd jocul de deschidere dintre Seahawks şi Houston Oilers. Seahawks dominau. Barmanul, un tip vesel, îl întrebă pe Kepella dacă mai voia încă un rînd. Kepella era absorbit de joc.

– Sigur că da, de ce nu? răspunse el.

Cînd se uită la ceas, văzu că se scursese deja o oră.

Formaţia cînta grozav; mulţimea se mişca în ritmul muzicii. Jay se lăsă pe spate şi urmări o blondă delicată, care ţopăia după basul bateriei lui Jocko, în timp ce Jimmy se desprinse într-un solo ameţitor, plin de cotituri şi de si-uri înalte, ascuţite. Jay scose un strigăt şi traversă scena, îndemnîndu-l pe Jimmy, chitaristul principal, aşa cum ar ovaţiona un antrenor de pe marginea terenului.

Tensiunea căzu. Încăperea se întunecă.

Era a treia cădere de tensiune într-o săptămînă. Mai multe voci subţiri îşi exprimară nemulţumirea. Instalaţia formaţiei sucombă în mijlocul unui refren: doar tobele şi trompetele continuară încă o măsură înainte de a-şi da seama ce se întîmplă. Luminile de urgenţă se aprinseră. Jay improviză, strigînd:

– Se pare că am topit circuitele. Într-un minut vom fi cu voi.

O bună parte din mulţime rîse, aproape uitînd de enervare, gîndi Jay. Oamenilor nu le place întunericul decît dacă sînt perechi. Cineva veni de afară şi strigă:

– Curentul e întrerupt în toată zona. Se pare că în cea mai mare parte a oraşului.

Aplauze şi rîsete.

Managerul, care stătuse în camera din spate, văzu un număr de oameni îndreptîndu-se către uşă şi, ştiind că aceasta putea atrage un exod în masă, strigă:

– Un rînd pe socoteala casei! Pentru toată lumea!

Barmanul îi aruncă o privire derutată – şeful nu era tipul de om generos. Mulţimea se îndreptă spre cele două baruri. Chelneriţele, la ordinele managerului, suplimentară lumînă-

rile la fiecare masă, iar mulţimea intră într-una din acele stări gen „toţi-sîntem-împreună". Jay, niciodată omul care să se lase întrecut, îi spuse lui Jocko să se pregătească şi îl puse pe Books să scoată acordeonul pe care îl foloseau la cîntecele Cajun*. El însuşi se duse în spatele scenei şi îşi aduse chitara acustică, iar la întoarcere, Jimmy îl aştepta deja cu un scaun. Îi dădu lui Jimmy chitara, se întoarse către trompete, Books şi Jocko, şi spuse:

– „Further or Down the Road."

Rob, basistul, îşi puse jos chitara şi rămase în picioare lîngă Jay, ştiind că fără amplificator trebuia să cînte melodia împreună. Jocko dădu intrarea şi formaţia începu să cînte.

Acum stăpîneau localul. Mulţimea explodă în aplauze, impresionată de o formaţie domică să continue să cînte şi, în cîteva secunde ringul de dans se umplu de cupluri care dansau lent. Jay se uită în spate la Jocko, care înclină din cap, cu o ţigară legănîndu-i-se între buze. Gestul spunea: *Jay, tu eşti altceva.* Jimmy privi în jur, zîmbi şi începu şi el să cînte. „Pe drum, mai încolo, mă vei însoţi", suna cîntecul. Aranjamentul muzical îl făcuse Jimmy şi era una dintre acele melodii care îţi făcea pielea de găină, pentru că mesajul era adevărat. Jay îşi dădu seama că acestea erau momentele pentru care trăia el. Nu avea nici o legătură cu visurile despre bani şi distracţii. De fapt, se temea de distracţii. Ceea ce îi plăcea era să simtă o întreagă mulţime strîngîndu-se la un loc, să-i facă pe oameni să uite problemele lor de zi cu zi şi să-i vadă fermecaţi de muzică. Lui Jay îi plăcea să-i ducă pe oameni într-o fantezie de patru ore, în care timpul era prea puţin important, lumea de afară era prea puţin importantă, în care era doar o cameră plină de muzică, o fată frumoasă şi timp de destindere. Se lăsă pe spate şi rîse în mijlocul cîntecului. Pentru asta trăia el. Pentru acest moment.

---

* Populaţie din sud-vestul statului Alabama rezultată din amestecul albilor, indienilor şi negrilor (n. trad.).

30

CÎND Kepella o sună la telefon, farsa luase sfîrşit. Renunţînd să mai aştepte, Marlene se întorsese pe vas. Telefonul mobil sună.

– Alo?

– Mi s-a părut că eram urmărit. Nu am vrut să risc. Putem să încercăm din nou? întrebă Kepella.

– Unde?

– Alege tu. Unde te afli?

M-ai urmărit pînă aici noaptea trecută, gîndi ea. Ştii precis unde mă aflu. Continuă însă să joace teatru.

– Ne vom întîlni la Jazz Alley, în partea Universităţii.

– Cincisprezece minute?

– Mai este deschis doar patruzeci de minute.

– O să mă grăbesc, îi spuse el.

– Ne vom întîlni acolo. A, şi... am ceea ce ai cerut.

Kepella nu avusese încredere în propria sa memorie privind diferitele dosare pe care le ridicase şi locul unde acestea fuseseră depozitate, aşa că făcuse un inventar al lor, îl

sigilase într-un plic pus într-o mapă, depusă într-o garderobă la hotelul Pacific Regency. Avea trei chei la breloc: una de la maşină, una de la apartamentul său şi una de la un dulăpior de depozit închiriat. În dulăpiorul de depozit ascunsese o gentuţă care conţinea un sortiment de chei, fiecare dintre ele descuind cîte o ascunzătoare. Avusese grijă să facă din asta o procedură cît se poate de dificilă, astfel încît să nu poată fi urmărit în drumul spre un anumit loc. Desigur, orice plan putea fi compromis, dar el şi Brandenburg se înţeleseseră asupra unui sistem care era complex, însă nu ridicol de complicat. Cele mai secrete informaţii fuseseră plasate în seifuri, prin oraş. Materialele mai puţin secrete, unele pe casete, altele pe hîrtie, erau depozitate în cutii de depozit închiriate sau depuse în depoul de autobuze.

Kepella se opri la Regency şi îşi studie lista, pentru a afla unde pusese informaţiile tipărite despre accesoriile de computer. Le lăsase într-o altă servietă, într-o garderobă, cîteva uşi mai încolo. Brandenburg subliniase că era un lucru pe care ei aveau să-l ceară, aşa că Kepella pregătise deja un plic. Ciudat era că acestea erau, oricum, informaţii publice. Cîteva ore într-o bibliotecă, o documentare dintr-o sumedenie de reviste tehnice, o fugă pînă în centru şi o privire aruncată asupra diverselor echipamente deţinute de diferitele companii şi se putea reconstitui totul. Din această cauză, Kepella raţionă că acesta era un test. Ei – Wilhelm, via Holst, via Marlene Jenner – voiau să vadă ce le putea aduce Kepella. Bănuia că ei aveau cea mai mare parte din aceste informaţii. Acum îl încercau, iar în cele din urmă aveau să caute peşti mai mari.

Jazz Alley avea un tavan înalt, vopsit în negru pentru a ascunde ţevile de apă şi pentru a scoate în evidenţă lumina de pe scenă. Mesele mici erau acoperite cu feţe de mese, cadrilate cu albastru, iar scaunele de lemn erau trase lîngă ele. Platforma scenei era lipită de zidul îndepărtat. Un bar era aşezat pe o latură a clubului. Kepella plăti cei doi dolari ai săi, îi făcu un semn barmanului şi dădu pe gît un pahar de

Popov. Făcu un gest ca să i se umple din nou paharul. Îşi termină al doilea rînd de băutură şi, încălzindu-se, se rezemă cu spatele de bar, căutînd-o cu privirea pe Marlene. Ea nu era la nici una dintre mese, dar observă o nişă adîncă în stînga scenei. Îşi croi drum prin public – persoane serioase, manierate – în mijlocul unui solo de bas. Muzicantul era destul de bun. Înainte ca bateristul să termine, primi un rînd de aplauze călduroase. Lui Kepella nu-i plăcuseră niciodată solo-urile de tobă.

O observă cum stătea chiar în fundul nişei, cu mese goale între ea şi cel mai apropiat cuplu. Se strecură spre ea, gîndindu-se cît de minunat arăta în lumina slabă a camerei. Ea îl observă apropiindu-se şi-i oferi un zîmbet scurt. Tolerant. Îşi închipuia că îl detesta, după ce o forţase să se dezbrace; însă Roy Kepella trebuia să acţioneze cum ar fi făcut-o Roy Kepella. Se aşeză pe un scaun, punîndu-şi servieta lîngă a ei. O chelneriţă se apropie, iar Kepella comandă un cocteil din gin, votcă şi suc de lămîie. Marlene comandă un vin alb. După plecarea chelneriţei, Marlene întrebă:

– Mai devreme ai fost urmărit?

– E posibil. Trebuie să fiu atent. Niciodată nu poţi fi prea atent.

Ea se uită în jos, la servieta ei.

– Jumătate acum. Jumătate după confirmare. Cum te găsesc?

– Te caut eu. Mîine?

– Da. E perfect, mîine. Mă interesează un alt fel de marfă.

El ridică mîna pentru a o opri, îi puse în faţă un şervеţel şi îi dădu un creion.

– Te rog, spuse el.

Ea caligrafie încet cu un scris corect, de european. Cînd răsuci înapoi şervеţelul, pe el era scris: *Lansarea comunicaţiilor cu laser verde.*

El ştia că aşa-numitul laser verde, cea mai recentă tehnologie cu laser, în curînd avea să dea posibilitate Pentagonului să comunice cu flota submarină nucleară a

Statelor Unite la orice adîncime din ocean. Cercetările fuseseră inițiate cu mult timp în urmă. Ca programul nuclear de descurajare să fie complet eficace, trebuia lansat sistemul cu laser verde. Marina militară se temuse că pierduse tehnologie în favoarea Uniunii Sovietice, în cazul de spionaj Walker, dar, mai tîrziu, răsuflase ușurată, aflînd că Walkerii nu obținuseră accesul la ea. Cea mai accesibilă informație publică plasa lansarea la sfîrșitul anilor '80. Cei informați, ca Roy Kepella, știau mai bine. Întrebarea care se ridicase în revistele tehnice – fără îndoială, și în mintea puterilor străine – era dacă marina avea să folosească o lansare la sol sau prin satelit. Kepella cunoștea răspunsul în timp ce ședea, uitîndu-se lung la ea. Cît de departe să meargă? Să îndrăznească să riște furnizînd acest fel de informații?

– Pentru cine lucrezi? întrebă el.

– Poftim? se bîlbîi ea.

– Pentru cine joci?

– Cred că glumești.

– Ascultă, Marlene. Uite cum voi juca eu. Pentru tot ceea ce îți dau de acum înainte nu vreau doar plată, vreau și informații. O informație greșită, și mă opresc.

Asta nu avea nimic de-a face cu tîrgul cu Brandenburg. Acesta era strict Roy Kepella. Beat sau nu, Roy Kepella era patriot. Își servise țara peste douăzeci și unu de ani – iar dacă avea să-i dea astfel de informații lui Wilhelm, cu sau fără ordine, voia să știe sigur cine era ultimul care le primea. În cazul în care oamenii lui Brandenburg nu reușeau să pună mîna pe Wilhelm, așa cum nu reușise FBI-ul la Montreal, Kepella avea să dețină informații prețioase și, foarte posibil, o urmă pe care să se poată merge.

Băuturile sosiră. Kepella și Marlene se uitau fix unul la celălalt, iar chelnerița, dacă ar fi fost atentă, și-ar fi dat seama că aceasta nu era dragoste.

– Asta nu este posibil.

– Marlene, ascultă-mă. Bău jumătate din cocteil dintr-o înghițitură. Am lucrat pentru Birou mulți ani. Am ceea ce noi

numim un al şaselea simţ. Indiferent de ce spui tu, ştiu că eşti forţată să faci asta. Brandenburg sugerase că majoritatea curierilor erau din afară, experţi într-un domeniu determinat neavînd nici o legătură cu reţeaua lui Wilhelm. De cele mai multe ori, aceşti curieri dispăreau pur şi simplu. Nu clătina din cap. *Ştiu* asta, Marlene.

– Eu nu ştiu destule lucruri ca să te ajut.

– Lasă-mă pe mine să judec asta. O simţi: era pe cale să-i spună ceva. Palmele lui transpirară. La naiba, gîndi el, sînt în misiune... asta este ceva uluitor. Ochii ei străluceau. Îşi pusese ambele mîini în poală, pentru că nu-şi putea opri tremuratul. Cu ce te au la mînă?

– Nu. Nu pot. Te rog.

– Bine. Mai gîndeşte-te. Eu fac ceea ce fac, pentru că trebuie, Marlene. Ca şi tine. Trebuie. Mi-am tocit coatele pentru departamentul meu, iar ei mi-au dat un şut în fund. Îmi sînt datori. Încă mai am prieteni acolo, Marlene. Nu lucrezi douăzeci şi unu de ani fără să-ţi faci ceva prieteni. Cînd asta se va termina – în curînd – voi fi probabil nevoit să plec din ţară. Mă voi ascunde. Dar tu ce vei face, Marlene? Prietenii mei te-ar putea ajuta. Te-ar putea proteja. Va trebui însă să le dai ceva. Un lucru pentru alt lucru, înţelegi? Va trebui să am ceva cu care să tranzacţionez. Gîndeşte-te cu atenţie la asta. Fără să spună un cuvînt, ea ridică servieta pe care el o adusese şi plecă de la masă. Nu strica lucrurile, Marlene, strigă el după ea.

Ea se opri şi întoarse capul, privind peste umăr. Deschise gura, dar nu scoase nici un cuvînt. Se simţea singură. Se simţise cel mai bine cu Jay, dar acum Jay nu mai era cu ea. Era din nou singură, iar în faţa ei se găsea încă o persoană care voia să pună mîna pe ea – chiar persoana cu care trebuia să negocieze. Se simţi foarte tentată să-i spună tot ceea ce ştia, ceea ce nu era mult. Marlene avea nevoie de un prieten.

Kepella cumpără o jumătate de litru de votcă de la un barman de pe Forty-seventh Street. Trecuse aproape un an de cînd nu mai cumpărase o sticlă de acolo, dar omul din spatele

barului vorbi cu el de parcă îl văzuse cu o săptămînă în urmă. Puse sticla într-un compartiment din maşină şi o porni încet spre apartamentul de la mansardă al lui Becker, sperînd să-i arunce în casă cheia pe care o luase mai devreme. Cu cît mai repede, cu atît mai bine. Luminile de la mansardă erau aprinse şi o dubă destul de nouă era parcată neregulamentar în faţa intrării. Ocoli blocul ca să poată parca la un colţ cu o bună vedere asupra apartamentului.

– Am ghinion la femei.

– Nu-i adevărat.

– Întotdeauna am avut ghinion la femei.

– Astea-s baliverne. Eşti o ţintă pentru ele. Toate ţi se aruncă în braţe.

– Să-ţi spun ceva, Jocko. Întotdeauna mi se pare că femeile cred că sînt un ticălos urît şi egocentric.

– Şi eu gîndesc ca tine. Doar că iau lucrurile mai uşor. Văd o fată frumoasă şi singură şi îmi închipui că şi ea vrea companie la fel ca şi mine.

– Numai că tu şi eu sîntem diferiţi, spuse Jay. Pe tine te preocupă partea fizică. Eu sînt speriat de partea fizică. Sînt atras de partea romantică sau de provocare. Adevărul este că femeile ştiu cum să abordeze apropierea fizică. Ele pot să spună da sau nu. Pot citi cărţi despre limbajul trupului şi să înceapă să clipească din ochi sau să-şi pună picior peste picior. Apropierea romantică le îndepărtează. Ele gîndesc: Doamne, tipul ăsta e ciudat. Ele nu înţeleg de ce nu le dezbrac. Trebuia să mă fi născut cu o sută de ani în urmă.

– Ai dreptate. Sîntem diferiţi. Jocko făcu o pauză. Problema este că femeilor li s-a spus să caute o relaţie serioasă. Asta însemna pe vremuri că tipul voia să intre în chiloţii ei. Dar înţelesul s-a pierdut cu timpul. Acum toată lumea vrea să intre în chiloţii tuturor. Acum, pur şi simplu, nimeni nu mai vrea nimic *serios*. Eşti un aiurit, asta-i tot. Scrii cîntece despre femei, pui în versuri numele pisicilor lor; le duci la muzeu, la restaurante scumpe, şi cînd vine vremea sărutului de noapte, te zăpăceşti. Tu mi-ai spus asta. Te

îndrăgosteşti lulea de ele, atît de mult, încît devii nelipicios şi încurci toate semnalele. Ai *încredere* în tine. Te-am văzut în trei relaţii de durată. În toate trei, fata era cea care se aprinsese după *tine* şi nu invers.

– Răstălmăceşti ceea ce am vrut să spun. Ai un talent de a face asta.

– Mulţumesc. Jocko îşi aprinse o ţigară, iar Jay nu protestă. Toate îţi sar în braţe, Jay. Numai că tu nu vezi.

– Nu-i adevărat.

– Vezi? Nu crezi. Dar ăsta-i adevărul. Sînt invidios, omule. Sigur, mai agăţ cîte o fată din cînd în cînd – dar tu prinzi femei care au ceva în cap. Tu eşti sensibil. Nu mai sînt mulţi bărbaţi sensibili în lume. Cei mai mulţi sînt Marlboro Men care beau bere Miller şi conduc camioane cu patru roţi.

Jay zîmbi.

– Numai că eu am întîlnit-o pe Marlene la lucru, nu la un concert. Ea nu mă vede aşa.

– Baliverne. Jocko zîmbi. Pe fruntea ta scrie: „Sînt inteligent, frumos şi sensibil – cercetaţi înăuntru, păziţi-vă fetelor." Problema ta este că eşti o persoană mult mai puternică decît s-ar aştepta majoritatea oamenilor să fii . Modestia nu vrea să accepte asta. Cu cît te obişnuieşti mai repede cu asta, cu atît mai bine.

– Am părăsit-o.

– Tu plonjezi în piscină înainte de a vedea cum e apa.

– Adică?

– Adică, atunci cînd îţi place ceva cauţi să-l obţii, deseori fără să ştii mare lucru despre el. Cu alte cuvinte, dacă aş fi în locul tău, aş angaja un detectiv particular.

– Eşti îngrijorat. Sînt impresionat.

– Vorbesc serios.

– Jocko, tu numai serios nu vorbeşti. Eşti un evreu arătos care are prea mulţi bani şi prea mult timp. Niciodată nu eşti prea serios.

– Nici nu mi-am dorit.

– Adevărat. Eu, pe de altă parte, sînt falit, fără credit şi datorez municipalităţii o groază de bani, şi asta mă înnebuneşte.

– Poţi să împrumuţi de la mine. Efectiv nu m-ar deranja.

– Nu.

– Cît ai economisit?

– Cîteva sute.

Jocko căscă.

– Tre' să plec.

– Abia ai venit.

– Am venit acum o oră. E tîrziu. Sînt frînt. Vino cu mine. Să ne petrecem noaptea în siguranţă.

– Nu. Mulţumesc, oricum.

– Haide.

– Ce s-a întîmplat cu roşcata ta?

– I-am luat numărul de telefon. Ezită. Am o sticlă de Scotch acasă.

– Nu, mulţumesc.

– Nu te duce la ea. Nu fi prost.

– Sigur.

Jay ridică din umeri.

– Dacă te răzgîndeşti... Se ridică. O să fiu treaz bînd Scotch şi visînd roşcate.

– Să nu pătezi canapeaua.

– Ce nostim!

Jocko închise uşa în urma lui.

Jay îi auzi paşii coborînd scara – Jocko nu folosea niciodată ascensorul. Scoase un teanc de hîrtii, gîndindu-se la petrecăreţii bogaţi de pe *The Lazy Daze*. Lumina puternică din tavan îl deranja. O stinse şi se aşeză la loc. Lumina care venea din stradă era suficientă pentru a vedea în jur. Dacă avea un tovarăş pe lumea asta, acesta era muzica. Începu să noteze în grabă:

Te văd în rochia-ţi lungă de bal
Sorbind vin alb din cupa de cristal
Gîndind la fericirea ta deplină.

Dar ceea ce-ţi doreşti
Este sărutul cald şi făr' de vină
Şi poţi să-mi spui că mint; Nu mă cunoşti.
Eu sînt stăpînul Dorinţei.

În astă-seară
Eu sînt stăpînul Dorinţei.

Ray Bans şi piele bronzată,
Şi băutură de cocos,
Poveşti netrăite de tine vreodată
La care ai visat.
Poţi vorbi, şi el te poate auzi,
Dar nimeni nu te-ascultă.
Nu uita, nu uita, însă
Ştiu ceea ce-ţi doreşti...

În astă-seară,
Stăpîna mea tu eşti.

Avea în minte o melodie plăcută şi un ritm puternic. O fredonă de cîteva ori, apoi compuse o ultimă strofă, gîndindu-se la Marlene.

Ochii-ţi mari clipesc des
Întoarce-ţi capul oriunde vrei,
Dar lasă-mă să te privesc.
Poţi păcăli pe orişicine,
Iubito,
Nu însă şi pe mine.

În astă-seară
Eu sînt stăpînul Dorinţei.

Asta îl convinse: trebuia s-o vadă pe Marlene. Acum.

Kepella îl văzu pe tînăr plecînd cu duba şi, un minut mai tîrziu, lumina de la fereastra lui Becker se stinse. Kepella crezu că Becker se culcase. Sosise momentul să restituie cheia „împrumutată". Un tip bărbos, îmbrăcat într-un tricou şi pantaloni uzaţi, scăldat în sudoare, trecu în fugă pe lîngă el. Era ciudat să vezi pe cineva făcînd jogging la trei dimineaţa. Fiecare cu păsărica lui.

Cu cîteva minute înainte de ora trei, Kepella consumase aproape jumătate din sticla de votcă. Îi lăsase lui Jay destul timp ca să adoarmă. Kepella nu mai voia necazuri. Se strecură afară din maşina împrumutată şi se hotărî să înconjoare o dată cvartalul, doar ca să se asigure că totul era în ordine. Turul dură cinci minute; trecu chiar pe lîngă Freddie care stătea ascuns la o intrare.

Kepella urcă treptele spre apartamentul lui Jay. Plănuia să strecoare fără zgomot cheia pe sub uşă, pe podea. Mărunţişurile împrăştiate pe jos n-ar fi trebuit să trezească suspiciuni. În timp ce îngenunche lîngă uşa apartamentului de la mansardă, Kepella auzi duşul curgînd. Mai devreme un tip care făcea jogging la două şi patruzeci şi cinci dimineaţa, iar acum un puşti aflat sub duş la ora trei. Strecură cheia pe sub uşă şi o împinse mai înăuntru, folosind o bancnotă împăturită. Coborî scările în linişte.

Cînd traversă strada, îl observă pe vagabondul numai piele şi oase din cadrul uşii. Nu voia să-i dea cineva de lucru la ora trei dimineaţa.

Focul izbucni repede. Înainte de a ajunge la jumătatea cvartalului, Kepella se întoarse şi văzu flacăra ţîşnind din spatele clădirii. Becker! gîndi el, lipindu-se de un zid şi urmărind incendiul care se extindea. Ce să facă? Dacă îl lăsa pe Becker să se prăjească, atunci ce sens mai avea povestea? Trebuia să se mişte. Repede.

Avea destulă minte ca să nu urce pe scări, chiar dacă, în timp ce alerga pe lîngă uşa principală, focul nu părea să fi atins partea din faţă a clădirii. Se repezi pe alee, spre scara de incendiu. Răsufla din greu cînd începu să urce scara. Ajunse la primul palier. De aici era evident că focul avea să mistuie clădirea într-un interval de ordinul minutelor. Urca ţinîndu-se de scara de incendiu ruginită. Broboane de sudoare îi apărură pe frunte. Simţea băutura în vene. Ameţit. Se opri. Se uită în jos, simţindu-se şi mai ameţit, după care porni înapoi, pe scară, sfîşiat între sus şi jos: povestea vieţii sale.

Jay se spălase, scăpînd de fumul de ţigară pe care-l acumula în fiecare seară cîntînd prin baruri. Se schimbase în blugi noi, o pereche curată de şosete şi adidaşi. Observă cheia de la Shilshole pe jos. Fusese acolo şi mai devreme? Tocmai îşi încheia nasturii de la cămaşa sa hawaiană cînd simţi miros de fum. Observă o coloană subţire de fum venind de sub uşă. Fum! Ridică cheia şi fugi la telefon. Nimic. Mort. Exact cum ar fi el în cîteva minute, dacă n-ar face nimic. Alergă la vivariul reparat şi îl pescui pe Larry de acolo. O fereastră se sparse în spatele lui. Cioburile zburară în cameră. Jay îl scăpă pe Larry şi se piti după un mănunchi de ferigi.

– Puştiule, strigă o voce gravă. Casa este în flăcări. Becker?

Jay se ridică în picioare şi ţipă:

– Cine *eşti?* Vedea o jumătate de faţă portocalie de la lumina flăcării. O faţă pocită şi un nas umflat. El era. Fără nici o îndoială. Acelaşi tip. Cel pe care-l găsise în apartamentul său. Tipul de pe videocasetă, pe care chinezul îl numise „Roy". Ce *vrei?*

Kepella se uita printr-o spărtură din geam.

– Focul!

Camera se umplea repede de fum. Jay aprinse o lumină. Abia putea să vadă.

– Larry! strigă el disperat. Larry!

Focul creştea iute pe latura clădirii. Kepella strigă:

– Puştiule, fii deştept. Ieşi de acolo. Acum! Jay intră în panică. Îndepărtă bara de siguranţă şi întredeschise uşa. Nu, puştiule! Nu fi prost...

Fum gros. Nici o flacără. O lumină portocalie dansa în casa liftului de marfă. Jay puse mîna pe *The Streak,* îi ridică pe umăr scheletul uşor şi fugi prin fum spre scări.

Kepella se repezi în jos, pe scara de incendiu. Puşti tîmpit. Clădirea ardea ca iasca.

Jay ajunse la capătul scărilor. Deschizînd uşa de la intrare, se întoarse amintindu-şi de familia Kramer. Alergă pe coridor şi lovi puternic în uşa lor. Nici un răspuns. În concediu, îşi aminti el. Alergă în partea din faţă a clădirii. Fumul venea de la ascensorul de marfă. Jay aruncă o ultimă privire. În timp ce ieşea pe stradă, ducînd pe umăr bicicleta, îl văzu pe tip alergînd în sus, pe deal. Strigă, dar tipul continua să alerge. Se urcă pe *The Streak* şi pedală cu putere. Tipul intră într-o maşină şi trînti portiera.

Jay îşi pusese serios în mişcare bicicleta cînd explodă apartamentul de la al doilea etaj. Suflul exploziei îl trînti la pămînt. Privi în urmă spre incendiu. Casa lui era distrusă. Se julise la braţul drept, dar reuşi să urce din nou pe bicicletă. La colţ, declanşă alarma de incendiu.

Maşina trecu în viteză. Jay îşi lăsă capul în jos, schimbă viteza şi se luă după ea. Era la numai douăzeci de iarzi în spatele ei, pedalînd cu putere pe şoseaua întinsă, cu capul aplecat, ascuns de întuneric şi de poziţia sa aerodinamică. Maşina coti la dreapta. Jay coti şi el la dreapta. Maşina o luă la stînga. La fel făcu şi Jay. Maşina acceleră. Jay acceleră şi el. Merseră aşa, maşină şi bicicletă în tandem, timp de cîteva minute. Ajunseră la un semafor roşu. Jay frînă, descălecă şi săltă bicicleta pe trotuar pentru a nu fi văzut în oglinda retro-

vizoare. Prin geamul mașinii îl observă pe tip sorbind ceva dintr-o sticlă. Cine, naiba, era tipul acesta?

Cinci cvartale mai încolo, mașina intră pe un drum de acces scurt, pe Cedar, lîngă Broad. Jay pedală mai departe și, reținînd adresa, trase la margine. Jocko locuia la trei cvartale depărtare. Așteptă zece minute. O lumină se stinse la un etaj inferior. Jay se gîndi la mansarda lui – jungla – în întregime distrusă. Arsă. Văzu înaintea ochilor tot ceea ce nu avea să mai vadă niciodată și suspină: nici o lacrimă, nici un nod în gît, doar un suspin adînc.

Ars. Totul distrus. Pentru totdeauna.

31

JOCKO aduse o ceaşcă de ceai, îşi turnă un Scotch şi se aşeză pe canapeaua elastică, vizavi de prietenul său care îşi înfăşurase umerii cu o pătură.

– L-am lăsat pe Larry acolo.

– Ai lăsat o grămadă de lucruri acolo, răspunse Jocko. Ce poţi să mai faci? Asta aş vrea să ştiu.

Becker încercă să zîmbească.

– Vorbeşti ca tatăl tău. Jocko doar surîse. Ştii, cînd am găsit videocaseta aceea, mi-am zis: Drace, e palpitant! Un timp chiar m-am bucurat. Încercă să rîdă. Nu ştiu dacă tipul de pe scara de incendiu încerca să mă salveze sau să mă omoare, dar chestia asta trebuie să înceteze.

– Va trebui să vorbeşti cu sticleţii. Ar fi bine să mergem acolo chiar acum.

– Acum poate că ne vor asculta. Şi dacă nu pot să facă nimic?

– Ceva trebuie să facă.

– Dacă nu au ce să facă?

– Atunci îţi plătesc datoriile şi te scot naibii din treaba asta, indiferent ce este, pînă cînd se termină. Cu asta ar fi trebuit să începem.

– Dacă le aduc casetele, mă vor asculta.

– Nici să nu te gîndeşti la asta...

– Dar asta ar putea s-o implice pe Marlene. Trebuie s-o scot de aici pe Marlene.

– Mai întîi trebuie să ieşi tu.

– M-am săturat de atitudinea asta! Nu ne mai gîndim şi la altcineva decît la noi? Ţin la ea, fir-ar să fie!

– Nu e momentul să găsim justificări.

– Dacă aş lua videocaseta, aş lua-o pe Marlene de pe The Lady Fine şi i-aş spune lui Holst să ne lase în pace? Ce dracu ar putea să facă?

– Să te omoare.

– Vorbesc serios. Las caseta unui avocat... pentru eventualitatea morţii, şi asta e tot.

– Prea multe filme.

– Poftim?

– Ai văzut prea multe filme.

– Uite cine vorbeşte. Tu eşti aiuritul din metrou, nu eu.

– Lichidăm datoria şi pleci naibii din oraş. Ajunge cu „Eu spionez“*.

– Dar planul ar putea funcţiona, gîndi Becker cu voce tare.

– Primul lucru pe care îl vei face este să te dotezi cu o armă, legal sau ilegal.

– Aş sfîrşi împuşcîndu-mă. Am mai discutat asta.

– Atunci un cuţit. Jocko îşi coborî mîna şi scoase un cuţit cu resort dintr-o mică legătură de piele fixată în jurul gambei. Poţi s-o foloseşti pe Mildy.

– Şi tu? Nu poţi să dormi fără chestia aia.

– Să nu ne impacientăm. Îl am pe predecesorul lui Mildy pe aici, pe undeva. L-am pensionat în favoarea mînerului de

* Serial american de televiziune (n. trad.).

abanos cu siguranţă în mînuire al lui Mildy. Eşti mai ocrotit cu Mildy. Este un model mai sigur. Îl deschise şi îl închise de două ori, ca să demonstreze cum funcţiona, şi-i dădu lui Becker legătura şi cuţitul. Jay îl încercă şi se descurcă bine.

– Nu ştiu. Mi se pare ridicol.

– Mai bine ridicol, dar în siguranţă... Ţine minte, dacă trebuie să-l foloseşti, nu-l lăsa în adversar. Ar putea fi folosit împotriva ta.

– E dezgustător. Eşti un aiurit de karatist. Eu nu cunosc nimic în materia asta.

– Înjunghie-l pe tip, scoate-ţi cuţitul din el şi fugi mîncînd pămîntul. Aşa se foloseşte un cuţit. Jay sorbi din ceai. Cum te simţi?

Pe canapea, în faţa unei lămpi, faţa lui Becker era în umbră, iar părul îi strălucea. Nemulţumirea din vocea sa se putea vedea în frămîntarea mîinilor, în bătaia nervoasă a piciorului drept. Genunchiul îi tresălta ca şi cum asculta ritmul unui cîntec îndepărtat. Jay se aplecă înainte şi lumina aspră îi căzu pe partea dreaptă a feţei, proiectîndu-i umbra nasului pe obrazul stîng.

– Sîntem în afacerea asta de zece ani şi cu ce ne-am ales? Jocko suflă fumul de ţigară într-o parte şi nu-i răspunse. Cîţi bani am făcut cu asta? întrebă Jay.

– Vrei să spui, în ultimii zece ani?

– Mda.

– Pe undeva în jurul a patru sute de bătrîne, aş spune. Poate un pic mai mult.

– Eu nu am avut niciodată mai mult de două sute de dolari în cont. Ştii asta? Nu am depăşit niciodată două sute de dolari, iar noi am realizat aproape jumătate de milion.

– Toţi am fost în situaţia asta, Jay.

– Cît reuşesc să scot, şase – opt bătrîne pe an? Atît mă costă ca să cînt. Am spălat vase, am servit la bar, am dat concerte în duet cu Jimmy, am dat lecţii de navigaţie...

– Ştiu ce spui.

– Nu cu adevărat. Nu cu adevărat, Jocko. Nu vreau să mă plîng, Dar noi doi sîntem în situaţii diferite. Tu nu ai nevoie de bani. Eu am.

– Ştiu asta. Ce aş putea să-ţi răspund?

– Nu ştiu. Cum aş putea să ştiu? Nu aştept nici un răspuns de la tine. Îmi exprim doar nemulţumirea, asta e tot.

Se mişcă, iar faţa i se întoarse în umbră.

– Eu trebuie să te conving să cînţi?

– Nu ştiu. Vezi tu, atît de mulţi oameni mă privesc într-un anumit fel. A, nu spun niciodată nimic – dintr-un motiv sau altul – dar gîndesc: Bietul nătîng, ar trebui să iasă din afacerea asta. Ce dracu'? Cei mai mulţi oameni nici măcar n-o consideră o afacere. Ei cred că noi ne maimuţărim acolo. Ei ne cred o adunătură de mîrţoage.

– Sînt geloşi.

– Poate.

– Sînt. Ei văd cîtă atenţie ni se acordă şi le-ar plăcea să fie în locul nostru. Ei înţeleg greşit ceea ce facem noi.

– În cîte cluburi crezi că am cîntat? întrebă Becker, întrerupînd o scurtă tăcere.

– Poate trei sute. – Cîte concerte?

– Concerte? Nu ştiu... o mie?

– Cu cel din astă-seară o mie două sute patruzeci şi şapte.

– Adevărat?

– Oare cît mai trebuie să continuu să fac asta? Cît voi mai trăi cu cincizeci de dolari în cont, strîngînd bani ca să cumpăr instrumente, benzină şi toate celelalte tîmpenii pe care trebuie să le cumperi? Încep să-mi pierd minţile.

– Asta-i bine. Ultima oară cînd te-am văzut aşa, ai compus cîteva melodii grozave. Ţine minte, omule, tu compui cîntecele. Dacă afacerea asta îşi ia zborul vreodată, tu faci gologani din publicarea textelor. Ceilalţi dintre noi cîştigăm salarii. Este o mare diferenţă. Vrei ca cineva să-ţi spună cît de grozav eşti, să-ţi spună că The RockIts nu poate să meargă fără tine, că ne ţii laolaltă

prin simplul fapt că eşti cu noi? Ei bine, nu voi fi eu acela, nu astă-seară.

Zîmbi, pentru că şi Jay zîmbise. Jay avea nevoie ca din cînd în cînd să i se reamintească valoarea lui. Jocko o făcea întotdeauna într-o manieră ciudată.

– Felia dulce a stilului nostru de viaţă.

– În esenţă, ai dreptate.

– Trăim într-o lume imaginară.

– Încă un motiv pentru invidia lor, spuse el, răstălmăcind înţelesul cuvintelor lui Jay.

– Dacă nu iese niciodată nimic din treaba asta?

– Asta te sperie, nu-i aşa?

Supărat – invidios – Jay spuse:

– Sigur că mă sperie, omule. Eu nu am gologanii tăi.

Jocko răsuci ţigara în scrumieră. Fumul se depărtă în rotocoale de el. Mucul roşu de ţigară străluci pentru un moment, apoi se făcu gri, fără viaţă.

– Dacă i-ai avea, n-ai scrie cîntecele pe care le scrii. Dacă i-ai avea, n-ai cînta din ce în ce mai bine. Ai deveni mulţumit de tine. Crede-mă, Jay, cunosc lucrurile astea. De ce dracu' crezi că beau atît de mult Scotch?

Jay îşi privi lung prietenul, observîndu-şi pentru prima oară propria umbră proiectată pe canapeaua de vizavi. Umbra îi distrase atenţia.

– Sînt obosit.

– Ştiu.

– A trecut mult, mult timp.

– Cu siguranţă.

– Uneori mă întreb dacă a meritat.

– Şi eu.

– Întîlnesc o femeie ca Marlene şi aş vrea s-o pot duce la restaurante scumpe, să traversez oraşul într-un Porsche. Uneori chestiile astea sînt importante.

– Pentru cine?

Jay urmări umbra de pe canapea.

– Tu nu spui că n-ar trebui să fie importante.

– Nu ştiu ce spun.

– Probabil că-i adevărat. „Sîntem cine sîntem“ şi aşa mai departe.

– Nici mai mult, nici mai puţin.

Becker zîmbi. Se simţi bine zîmbind.

– Eşti un rahat pe cinste, Rocks.

– Un geniu dat dracului.

Cinismul îl deranja pe Jay.

– Ţi-e frică de viitor?

Jocko îşi măsură prietenul cu privirea. Voia să-i spună cît de mult invidia talentul lui Jay, înfăţişarea lui, capacitatea lui de a trece de cele mai multe ori atît de uşor peste toate. Voia să-i reamintească cît de norocoşi fuseseră ultimii zece ani: oameni – complet străini la vremea respectivă – care dădeau formaţiei bani pentru a-şi plăti poliţele, pentru a înregistra casete, care le împrumutau maşini, le ofereau găzduire; şi toate acestea, pentru că ştiau că formaţia avea acel ceva... ştiau că Jay avea acel ceva. Se simţea asta. Ceva deosebit. Viitorul? Care viitor? Viitorul lui Jay? Jocko nu se temea nici un pic pentru viitorul lui Jay. Afurisita asta de lume era oarbă... şi surdă. La un moment dat, se va întîmpla. Pur şi simplu, se va întîmpla. Iar atunci, toţi proprietarii de baruri, toţi managerii, toţi oamenii de la înregistrări îşi vor da cu pumnii în cap, spunînd: „A trecut cîndva pe aici. Am ratat ocazia.“

– Nu, nu mi-e frică de viitor. Mi-e frică de mine. Întotdeauna mi-a fost...

– Ce vrea să însemne asta?

Jocko îşi aprinse încă o ţigară şi privi sticla de Scotch.

– Mai vorbim dimineaţă. Am nişte idei despre cum să te protejez mai bine...

– Nu fi ridicol.

– Îţi dai seama că, pînă la urmă, vom lua micul dejun aici.

– Asta înseamnă că eu trebuie să cumpăr gogoşi.

– Corect.

Jocko închise uşa camerei. Jay se uită la canapeaua goală. Cuţitul părea uriaş. Întinse mîna şi-l atinse. Încă mai avea

căldura piciorului lui Jocko. Jay îşi retrase iute mîna şi îl privi, gîndind: Ce-ar fi dacă?

32

KEPELLA comandă un taxi pentru Space Needle la opt şi un sfert. Se duse cu maşina pînă la monorai şi, luîndu-şi aceleaşi măsuri de siguranţă ca şi data trecută, aşteptă să fie ultimul care urcă. Ajungînd la Seattle Center, se duse iute la taxiul care aştepta, se urcă şi îi strigă şoferului:

– Dă-i drumul!

Brandenburg purta un halat de baie flauşat. Servitoarea lui orientală prăjea ouă şi cartofi pai. La recomandarea lui Brandenburg, Kepella ceru şi primi un pahar cu suc de portocale proaspăt stoarse. Kepella avusese părul la fel de scurt ca al lui Brandenburg în timpul misiunii sale în Coreea. Urîse acea tunsoare. Kepella sorbi din sucul de portocale. Servitoarea era o încîntare pentru Kepella; un lux.

– Pari obosit.

– Iar tu arăţi ca un blestemat de rege, dacă-mi este îngăduit să mă exprim aşa.

– Dar nu-ţi este îngăduit, Roy. Brandenburg muşcă din pîinea prăjită, crocantă şi scutură firimiturile de pe pantaloni. Sînt în concediu. Muncesc din greu. Mă distrez bine. Acesta-i privilegiul meu.

– Concediu?

Brandenburg privi într-o parte.

– Oficial, sînt în concediu. Mie şi directorului ni s-a părut o acoperire potrivită. Nu e cazul să te încarc cu detalii. Acum, pune-mă la curent. Cum stăm?

Ridică dintr-o sprînceană şi sorbi din sucul de portocale, savurînd pulpa fructului cu vădită plăcere şi mestecînd-o încet.

Kepella scoase o fiţuică. Pe ea se aflau notate cu un scris citeţ două nume. Cu cîteva săptămîni în urmă, Kepella se lăudase cu caligrafia sa. Acum nu mai avea de ce să se laude. Părea scrisul unui bătrîn, cum de altfel se şi simţea – un bătrîn. Brandenburg luă bucata de hîrtie.

– J. Becker, Marlene Jenner, număr de paşaport... Ce-i asta?

– Vreau să-mi verifici aceste nume. Vreau să ştiu tot ce se poate afla despre ei.

– Cine este acest Becker?

E ciudat, gîndi Kepella. De ce întrebase Brandenburg numai de puşti?

– S-ar putea să fie implicat.

– Cum?

– Sper ca tu să-mi răspunzi la asta.

Brandenburg flutură hîrtia în aer.

– Asta poate să dureze o bucată de vreme.

– Le vreau cît mai curînd.

– Părerea mea este că...

– Nu dau doi bani pe părerea ta, Brandenburg. Oamenii aceştia sînt implicaţi, iar eu vreau să ştiu cît de adînc. Adu-mi informaţiile sau dacă nu, nu mai conta pe mine.

– Roy...

– Nu mă mai „Roy" atîta, Brandenburg. Nu încerca să mi-o îndulceşti, amice. Eu pun totul pe tavă aici. Sînt o gloabă bătrînă, corect? Corect? Nu-mi pasă nici un pic de asta, ai priceput? Nici un pic. Mîinile îi tremurau. Avea nevoie de o duşcă de votcă. În maşină era o sticlă... Nu-ţi bate joc de mine, domnule.

Îşi puse mîinile pe genunchi. Brandenburg îl privea fix.

– Mă voi interesa, Roy.

– Sigur că te vei interesa, şopti Kepella, ruşinat acum.

– N-ar trebui să mai dureze mult, Roy.

– Ar fi mai bine să nu dureze mult.

Vorbise tot în şoaptă.

– Ai trecut de primul grup...

– Acum vor lansarea laserului verde. Îţi poţi imagina?

– Nu umblă după mărunţişuri, asta pot să spun.

– E ca şi cum ar şti.

– Ce anume, Roy?

– E ca şi cum ar şti exact ce am discutat noi.

– Ceea ce am discutat noi erau informaţiile pe care le aveam, Roy. De asta ţi se pare ciudat.

Tu îmi pari ciudat, Brandenburg, voi Kepella să spună. În schimb, spuse:

– Vreau informaţiile despre puşti şi despre femeie. Am nevoie de ele. Ai priceput?

– Voi tolera tonul tău pînă la un punct, Roy, dar să nu ne uităm poziţiile, da? Kepella se întrebă dacă Brandenburg nu avea vreo picătură de tărie pe undeva. Voia cu disperare să-l întrebe. Eu te conduc pe tine, Roy. Nu invers. Făcu o pauză după fiecare cuvînt: Eu... spun... sări... tu... întrebi... cît... de... departe. Clar...? Ridică tonul. Clar?!

Kepella se făcu mic. Transpira abundent, ţinîndu-şi mîinile pe genunchi pentru a nu le lăsa să tremure. Se simţi slab, cu un gust amar în gură. Avea o senzaţie de vomă. Doar o picătură. Doar o duşcă şi totul avea să fie bine.

– Acum, că eşti în vacanţă – atitudinea lui Kepella făcuse o întoarcere de o sută optzeci de grade, tonul său, întreaga sa

dispoziţie erau dintr-o dată subordonate – nu cumva ai o butelcă?

– O butelcă?

– Nu-i nimic.

– A! Brandenburg zîmbi, răsucindu-şi mîna şi uitîndu-se la ceas. Vrei să spui un rachiu? Oare cîţi oameni poartă ceas cînd sînt în halat de baie? se întrebă Kepella. Tipul ăsta era o pasăre rară. Acolo, arătă Brandenburg fără să privească, îndrumîndu-l pe Kepella cum ar fi dirijat un servitor. Îţi voi ţine companie. Votcă, nu-i aşa?

Kepella deschisese deja dulapul.

– Nu pari prea surprins.

– De ce aş fi?

– Mă lăsasem de băutură.

– Eşti un beţiv, Kepella. Tonul său era dispreţuitor. Un beţiv nu se lasă niciodată de băutură pentru o perioadă prea lungă.

Kepella puse la loc sticla în dulap şi închise uşa. Mîna îi tremura. Rămase în genunchi. Voia să-i arate lui Brandenburg – sau lui însuşi? – cît de tare era; nu avea nevoie de băutură... Apoi redeschise dulapul şi aduse o sticlă de Smirnoff pe masa din sufragerie.

Fereastra era deschisă: încă o zi frumoasă. Aerul avea miros de curat şi umed. Urma încă o zi caniculară. Brandenburg deşurubă încet dopul, privindu-l pe Kepella, care se uita la el. Îşi turnă o cantitate mică în sucul de portocale şi îi împinse sticla lui Kepella. Acesta îşi turnă o duşcă potrivită. Băutura pătrunse în bucăţile de portocale, care se lipiră de marginea paharului. Kepella bău fără să se uite la Brandenburg.

– În sănătatea ta, spuse Brandenburg, sorbindu-şi sucul de portocale cu gust de alcool.

Votca atinse stomacul lui Kepella şi el se relaxă. Îşi spuse că, dacă ar putea cel puţin să reducă doza zilnică, ar fi în stare să-şi recapete controlul. Dimineaţa era cel mai rău: greaţa din stomac, vărsăturile, tremurăturile. Trebuia însă să înceapă de undeva.

– Faci o treabă bună, Roy. Chiar foarte bună. Cred că vei fi fericit în Washington... Washingtonului i-ar prinde bine niște sînge proaspăt.

– Am adus banii.

– Chiar mă întrebam ce e cu ei.

– Avansul.

– Da. Bine, hai să aruncăm o privire. Îi făcu semn lui Kepella să-i dea servieta. Roy se supuse, sperînd acum ca omul să-l îndemne să mai ia un „rachiu". Brandenburg deschise servieta. Bancnote noi, spuse și îl privi pe Kepella. Ar fi trebuit să ceri bancnote vechi.

– Am uitat.

Vorbea ca un copil unui părinte. Era adevărul; Kepella nu-și amintea să fi discutat vreodată despre asta.

– Problema este, Roy, că bancnotele pe care le am eu sînt bancnote vechi, așa cum am crezut că ai înțeles. Nu prea putem să le schimbăm, nu-i așa? Dacă amicul acela, Holst, îi procură ei bani, ei bine, ar deveni suspicios dacă te-ai întoarce să-ți plătești datoria cu bancnote diferite, nu-i așa?

– Aș putea să-i dau o sumă mică, ca și cum aș fi depus restul la bancă, pentru ca mai tîrziu să retrag acel rest. Brandenburg se uita fix la Kepella, așteptînd ca el să-și dea seama de defectul ideii lui. În cele din urmă, Kepella spuse: Nu, nu e bine. De ce naiba aș depune cîteva bătrîne?

Clătină din cap. Ca un copil.

– Ce-ar fi să-ți dau o mie de bancnote marcate. Poți să spui că te-ai trezit azi-dimineață, te-ai dus să pariezi pe cîini și, în sfîrșit, ai cîștigat.

– Bună idee.

– Dar, pentru numele lui Dumnezeu, Roy, să știi sigur ce cîine a cîștigat, în caz că te întreabă.

Brandenburg părăsi camera. Cînd se întoarse ii dădu banii marcați. Atunci își aminti Kepella.

– Cum de ai știut despre Rosie?

– Poftim?

– Rosie. Cînd ne-am întîlnit ultima dată, ai pomenit de Rosie. Cum ai aflat de ea?

Dintr-o dată, Brandenburg păru nervos. Culmea! Bătrînul cap-turtit, nervos.

– Tu mi-ai spus despre ea, spuse Brandenburg. Tu ai pomenit de ea. Cum altfel să fi ştiut?

Kepella ştia că nu-i spusese nimic niciodată. Înclină din cap, ca şi cum s-ar fi dumirit. Se gîndi că Brandenburg nu voia să admită că îl pusese sub urmărire sau nu voia să admită că se întîlnise cu Mark Galpin, lucru de care Kepella era sigur că îl făcuse.

– Chestia cu cîinii e o idee bună.

– Încă unul?

Brandenburg atinse gîtul sticlei. Se auzi un sunet surd. Kepella trebui să facă un efort pentru a se stăpîni. Se uită la Brandenburg şi ridică din umeri.

– De ce nu? Îşi turnă în pahar. Brandenburg abia se atinsese de sucul lui de portocale, îmbunătăţit cu alcool. Kepella simţi furnicături în mîini; baza creierului îi era caldă. Cînd poţi să obţii informaţii despre cei doi?

– Ţi-am spus că ar putea să dureze un timp.

– Le vreau astăzi.

– Imposibil.

– Atunci, astă-seară. Kepella se ridică. Nu mai tîrziu de astă-seară.

– Lucrurile astea cer timp, Roy. Ştii asta.

– Ascultă, Brandenburg. Nu-mi prea placi. Eşti un ticălos arogant. Presupun că îmi ascunzi cam tot atît cît îmi spui. Presupun că tu l-ai pus pe Galpin să mă urmărească, pentru că eu îl cunosc pe Mark Galpin şi el n-ar face aşa ceva fără un ordin direct. Aşa că presupun că ştii cînd mănînc, cînd mă uşurez şi cît dorm. Asta-i treaba ta. Eu însă trebuie să ştiu cine naiba sînt oamenii ăia. E important pentru mine. Vreau să ştiu dacă trebuie sau nu să mă păzesc de ei, genu' ăsta de lucruri. Întîmplător, ştiu că aflarea unor date biografice ia în jur de patruzeci şi cinci de minute, maximum. Aşa că mai

bine ascultă-mă şi tu o dată. Vreau acele date. Îţi dau timp pînă diseară. Vreau să se termine o dată cu treaba asta. Încă, cel mult, cîteva zile. Mai bine roagă-te ca Wilhelm să fie pe drum, pentru că nu voi mai fi mult timp în jocul ăsta, cu sau fără Washington. Mi-am pierdut prietenii – cei puţini pe care-i aveam – şi respectul de sine; trag din nou la măsea; şi încep să cred că, dacă mai merg mult pe calea asta, fie o să mă distrugă cineva, fie voi pierde şi cea mai mică şansă pe care aş putea s-o am de a-mi îndrepta viaţa. Dacă o zbîrceşti, dacă îl scapi iar pe Wilhelm... Făcu o pauză. Eu sînt cel care a ridicat toate documentele. Eu voi fi cel care va trebui să dea toate explicaţiile. Hristoase, chiar dacă aş vrea, n-aş putea dovedi că tu mă conduci.

– Te-aş susţine, Roy.

– Adu-mi datele biografice.

Ieşi furios, mirosind a votcă. Brandenburg nici măcar nu întoarse capul. Îşi împinse sucul de portocale într-o parte şi sună clopoţelul de argint de pe masă.

33

SEARĂ. Soarele era jos, la orizont, gata să apună deasupra Pacificului. Shilshole era pitoresc. O ilustrată. Catarge albe licăreau în lumina slabă; fungile pocneau, lovindu-se de lemn şi aluminiu, aplauze nedesluşite şi monotone care se îmbinau cu şuierul vîntului printre odgoane. Marlene termină lăcuirea cu ojă a unghiilor ei mici de la mîini. Holst lucra la o măsuţă rabatabilă, acoperită cu un ziar, lipind cu cositor cea de-a doua sîrmă la un transformator de curent continuu.

– Eşti sigur că va funcţiona? întrebă Marlene, fluturîndu-şi mîna ca să se usuce oja pe unghii.

– Da. Singura problemă e dacă poţi sau nu să-l reţii pe tip.

– Asta nu este o problemă.

– Vei face asta, nu-i aşa?

– Am mai discutat asta. Ce alternativă mai am? Lasă-mă în pace.

Se întreba dacă ea era în stare s-o facă. Poate că el forţase prea tare nota, bătînd-o. Era ceva ce nu putea controla. Acum nu mai era nimic de făcut. Sperase că o bătaie ar fi forţat

înfrîngerea ei, predarea ei. Poate că este mai puternică decît majoritatea femeilor, medită el. În cîteva zile, te voi umili pentru ultima oară. Acela va fi sfîrşitul sfidării tale.

Ştia că, pentru moment, Kepella controla jocul şi, fie că-i plăcea sau nu, jucau acum după regulile sale. Holst îşi croia o pistă şi dacă Kepella nu-i furniza exact ceea ce îi promisese, atunci Roy Walter Kepella nu mai avea nici el mult timp de trăit.

Holst termină de lipit, scoase letconul din priză şi se apropie de Marlene, ţinînd o sticluţă în mîna dreaptă. Vorbi în germană:

– L-am pus într-o sticluţă de lac de unghii. Este un lichid limpede, exact ca cel pe care l-ai folosit adineaori, aşa că, chiar dacă o verifică, nu va observa diferenţa. Atinge cu degetul acum şi, dacă ai ocazia, şi mai tîrziu.

Îi dădu sticluţa. Ea deşurubă capacul cu grijă şi o întoarse, umezindu-şi vîrful arătătorului. Se uscă instantaneu.

– Eşti sigur că va funcţiona? întrebă ea.

– Da, am încercat-o eu însumi. Funcţionează.

Kepella şi Marlene se întîlniră din nou la Greenlake Grill. De data aceasta, Kepella aşteptă în Dodge-ul său pînă cînd sosi Marlene şi apoi trase lîngă Eagle-ul ei şi îşi coborî geamul. Părea puţin beat, afişînd un zîmbet pe buzele sale uscate, cu ochii sticloşi.

– Sări înăuntru.

La un cvartal în spatele lor, Holst îi urmărea.

– N-ar trebui să alegem din nou un motel? întrebă Marlene, în timp ce îşi scărpina nervos mîna.

– Nu aici. Într-un minut. Te rog, fără întrebări.

Kepella trebuia să-şi păstreze rolul de informator paranoic. Nu mai era atît de greu.

Ea deschise portiera şi se strecură pe scaunul din faţă. Mirosea a flori de cîmp.

Pe cer, în vest, stăruia o felie de portocală aşezată parcă acolo de penelul unui artist atent. Apoi, deodată, trăsătura de penel dispăru; cerul licărea gri-albastru.

Kepella trecu pe banda opusă şi trase la o benzinărie Shell, parcînd în faţa unei cabine telefonice.

– Astă-seară eu aleg, anunţă el.

– Poftim? exclamă Marlene, dîndu-şi seama că lichidul imprimant de pe vîrful degetului ei avea să fie nefolositor – planul lui Holst eşuase. Kepella nu observă surprinderea din vocea ei. Credeam că îmi vei permite mie să aleg.

El ridică din umeri.

– Rîndul meu.

Ieşiră amîndoi din maşină. Kepella îşi strînse pe el impermeabilul şi-şi legă cordonul. Deschise cartea de telefon la partea cuprinzînd moteluri, închise ochii şi puse arătătorul pe pagină. Marlene simţi că are o şansă.

– Care este? întrebă ea. Întinse mîna şi îşi puse cu grijă vîrful de deget imprimat chimic pe numele motelului – The Westside Motel – şi îl roti o dată, cum o învăţase Holst. Roy, spuse ea cînd ajunseră în maşină, crezi că am putea să ne oprim undeva şi să luăm o băutură sau două?

El îi aruncă o privire, cu o dungă de transpiraţie într-un rid al frunţii.

– De ce?

Într-adevăr, de ce? gîndi ea.

– O băutură mi-ar prinde bine.

– Şi mie.

Kepella trase la Tommy's Steaks şi parcă. Îi era sete.

Părea că avea să plouă.

Jay rămase toată ziua în apartamentul lui Jocko, plictiseala sa crescînd cu fiecare oră care trecea. Se gîndea la incendiu. Jocko plecase după nişte pui. Jay nu se putea abţine să se gîndească la ceea ce pierduse: cîteva scrisori de dragoste, versuri pentru mai multe zeci de cîntece păstrate acum doar în mintea sa, amintiri de familie, fotografii, corespondenţă, haine de la magazinele cu preţuri reduse purtînd în cusături memoria unui deceniu de spectacole. Nici una din aceste pierderi nu era o tragedie. Cu toate acestea, el era

răvăşit. Şopîrla Larry murise în flăcări; „pădurea" era scrum – prietenii lui verzi, la care ţinuse atît de mult, nu mai erau.

Jocko îl dădăcise ca o mamă evreică iubitoare. Bea asta. Mănîncă asta. Gîndeşte asta. În cele din urmă, se îmbufnase, mormăind ceva despre nişte cumpărături.

Inima, gîndi Jay, era singurul test adevărat pentru orice. Inima ta ştie ce se întîmplă. Inima lui îi spuse că Marlene era nevinovată şi se afla în încurcătură. Pînă peste cap. Avea nevoie de el. Jay nu mai credea că ea se culca cu Holst. Asta fusese o manieră inteligentă de a scăpa de el şi funcţionase. Îşi legă cuţitul la gamba stîngă, aşa cum îi arătase Jocko şi părăsi apartamentul, urcîndu-se pe The Streak şi îndreptîndu-se către Shilshole. Avea să schimbe lucrurile o dată pentru totdeauna.

Merse pe bicicletă cincisprezece minute. O dată ajuns, se ascunse în spatele unui Winnebego, staţionat în capătul îndepărtat al parcării, chiar vizavi de digul L, şi aşteptă, încercînd să-şi adune curajul. Soarele se afla deasupra liniei orizontului, gata să fie înghiţit de strîmtoarea Puget. Tocmai încerca să decidă cum să acţioneze, cînd o văzu pe Marlene plecînd de pe The Lady Fine şi pornind în direcţia lui. Holst venea încet în urma ei.

Cei doi se urcară în maşini diferite, care ieşiră una după alta din parcare, Eagle-ul lui Marlene aflîndu-se în frunte. Jay sări pe The Streak şi o trecu la viteza maximă. Capul acoperit cu cască era înclinat, pedalele zburau. Ambele maşini mergeau pe Market Street. Graţie traficului neobişnuit de dificil, Jay reuşi să se ţină după ei, hotărînd să rămînă la o distanţă de un cvartal. Pînă la Oswego, cămaşa îi era udă de transpiraţie, ca şi pantalonii pe fund, şi se gîndi că ar putea să-i explodeze un ventricul.

Cînd, în cele din urmă, Holst trase la margine, Jay sări de pe The Streak, continuînd să alerge pe loc, pentru a preveni un eventual cîrcel. O văzu pe Marlene cum coboară şi intră într-o rablă de maşină. Era maşina lui Roy – aceeaşi maşină pe care o urmărise el cu o noapte în urmă. Cîteva cvartale mai

încolo ea şi Roy ieşiră din maşină la o benzinărie Shell, iar un minut mai tîrziu, erau din nou pe drum. Nu exista nici o posibilitate de a-i urmări fără să treacă pe lîngă Holst, aşa că îşi înfrînă imboldul şi hotărî ca, în schimb, să rămînă cu neamţul. Ştia acum că toţi erau implicaţi. Dar cum? Marlene era în mod evident amestecată în ceva, întocmai cum spusese Jocko. În seara aceea era îmbrăcată seducător şi dintr-o dată Jay nu mai simţi nevoia să cunoască, cu orice preţ, restul.

Holst traversă strada cu maşina spre cabina telefonică de la benzinăria Shell. Aha, gîndi Jay, un mesaj. Holst scoase din maşină un aspirator – sau altceva – şi-l luă cu el la cabina telefonică. După un minut, reveni în maşină şi demară.

Cursa începu din nou.

Cincisprezece minute mai tîrziu, Holst trase la The Westside Motel, parcă şi intră la recepţie. Trei sau patru minute mai tîrziu reapăru şi îşi duse maşina lîngă una din camere, parcînd din nou. Trăgînd după el un fel de echipament, dispăru în cameră. Jay îşi propti bicicleta de un copac şi se ascunse între tufişuri. Un motel?

Holst îşi petrecuse cea mai mare parte a zilei lucrînd la identitatea lui falsă. Singura problemă reală fusese găsirea unei insigne convingătoare, problemă pe care o rezolvase închiriind o pălărie de poliţist de la un magazin de costume. Insigna de poliţist părea destul de autentică la prima vedere. Pusese insigna într-un portofel de identificare şi exersase gestul de prezentare a legitimaţiei. Interpretarea era convingătoare. De îndată ce-i flutură pe sub ochi insigna, recepţionera de noapte a hotelului, o orientală nervoasă, îi acceptă toate cererile.

Îşi duse echipamentul mai întîi în camera 114. Puse casetofonul cu poziţia de înregistrare în funcţiune într-un prosop, sub pat, sperînd că sunetul camerei video avea să fie suficient, dar dorind totuşi prin aceasta să se asigure. Camera video reprezenta o problemă mai mare. Măsură cu grijă peretele şi lucră în viteză, ştiind că avea numai treizeci sau patruzeci de minute la dispoziţie. Făcu o gaură de doi inci în

zid, înlătură izolaţia de pe peretele ornamentat şi sfredeli în zid, chiar în spatele locului unde fusese oglinda. Şterse rumeguşul şi montă o oglindă transparentă pe care o cumpărase. Mylar pe plexiglas. Arăta bine: la fel de ieftin, ca şi restul camerei. Din camera 115 băgă prin gaură aparatul video şi îl focaliză. Cînd televizorul se încălzi, avu în faţă o imagine întunecată a camerei 114, care era goală. Ajustă deschiderea camerei video.

Marlene purta o rochie albă cu flori albastre de crin, aranjate în rînduri simple, încadrate în chenare. Avea părul strîns în coc cu o clamă împodobită cu o bijuterie. Zîmbetul ei, aşa forţat cum era, strălucea în lumina slabă a salonului de cocteil. Într-un colţ, un pianist îşi cîştiga existenţa. Kepella ridică paharul şi bău.

– Te-ai gîndit la ce ţi-am spus?

Ea privi în jos, spre masă: un înveliş gros de poliuretan acoperea imitaţia unui tambuchi de vas.

– Foarte mult.

– Şi?

– Nu ştiu cum să te ajut.

– Holst conduce afacerea, nu-i aşa?

Ea clătină din cap.

– Nu înţeleg de ce te-ar interesa să ştii aşa ceva.

– Ca să mă protejez. Ca să ne protejăm amîndoi. Dacă ceva nu merge bine – dacă mă descoperă – am nevoie de o cale de scăpare. Ţi-am mai spus, amîndoi avem nevoie de o cale de scăpare.

– Totul va merge bine.

– Aş vrea să am şi eu siguranţa ta. Nu uita că am lucrat pentru Birou.

Ea îşi puse mîinile în poală. Voia să-l oprească pe Holst, cel puţin de asta era sigură. Dacă scăpa această ocazie a ei, atunci cine îl va pedepsi?

– Holst o conduce.

Kepella îşi reţinu un zîmbet. Cedase, nu era o profesionistă; era folosită; era complet singură. Cunoştea acest sentiment.

– Se folosesc de tine, nu-i aşa? Cu ce te au la mînă, Marlene?

– De ce tot întrebi asta?

– Presupun că tu eşti ceea ce noi numim un „expert rezident". Tu eşti cea care poate să verifice ceea ce îţi dau eu. Nu-i aşa?

– S-ar putea.

Ea îşi sorbi, nervoasă, băutura şi o termină. Era al doilea pahar. Nu era obişnuită cu două băuturi amestecate.

Kepella ridică o mînă şi comandă încă un rînd pentru amîndoi. Ceafa îi era caldă şi amorţită. – Aşadar, se folosesc de tine...

Nu ştii nici jumătate din toată povestea asta, voi ea să spună. În schimb, zise:

– Nu.

– Cu ce te au la mînă, Marlene? Ceva personal? Familie? Afaceri?

– Familie, admise ea.

Iată că progresăm, gîndi el.

– Vrei să-mi povesteşti?

– Nu. Pe tine cu ce te au la mînă?

– O datorie la cărţi. Foarte mare. De asta îl suspectez pe Holst. Cred că el a măsluit jocurile.

– Le-a măsluit. Asta este tot ce îţi voi spune, domnule Kepella. Nimic mai mult. Şi acum, vrei să trecem la treabă?

– Desigur. Îşi ridică paharul în cinstea ei şi ea răspunse cu acelaşi gest. Sînt mult prea îndatorat faţă de nişte oameni cu care n-ar fi trebuit să am de-a face, ca să nu glumesc cu asta. Ca şi tine, nu am de ales. Făcu o pauză. Şi puştiul? Ce rol joacă?

Din greşeală ea vărsă puţină băutură pe masă. Îşi spuse să nu mai bea, dar mai luă o sorbitură.

– Nu ştiu despre cine vorbeşti.

– Jesse Becker.

Ea îi aruncă o privire cruntă.

– Jay nu a avut nici o legătură cu asta.

– Dar...

– Nici un cuvînt în plus, domnule Kepella. Nu-mi mai pune întrebări, te rog. Îşi verifică ceasul. O luminiţă se aprinse în creierul ameţit al lui Kepella. I se păru ciudat ca ea să-şi verifice ceasul. Putem să plecăm acum? întrebă ea.

– A fost ideea ta, îi reaminti el.

– Te rog.

Kepella lăsă pe masă plata pentru băuturi şi o ajută să-şi pună jacheta. Îi venea să pocnească din călcîie de bucurie. În sfîrşit, un progres. Lucrurile începeau să se închege.

Kepella deschise uşa de la camera 114 cu cheia pe care le-o dăduse recepţionera orientală.

Marlene aprinse lumina. Patul ocupa cea mai mare parte a camerei, lăsînd însă loc pentru un dulap cu sertare şi un televizor color. Baia era în capătul îndepărtat al camerei, în spatele unei uşi albe. Kepella închise uşa. Ea îşi deschise servieta şi cei doi se aşezară unul lîngă altul, examinînd hîrtiile pe care i le dăduse Kepella. Ea părea preocupată de două sau trei scheme de calculator referitoare la conducerea laserului şi Kepella îşi dădu seama cît era de pricepută. Îi răspunse la cîteva întrebări, iar ea îi plăti restul de bani.

– Şi în ceea ce priveşte metoda?

Kepella rezistă. Acum se simţea ca un trădător – nu mai era vorba de un rol. Vindea secrete de stat – acest fapt era inevitabil. Îşi simţi palmele transpirînd, pulsul crescînd.

– Prin satelit, spuse el.

Ea scoase din servietă un carneţel şi un creion.

– Lansarea?

El se uită prin cameră, încercînd să evite răspunsul. Ce nostim, gîndi el, în spatele oglinzii este o dungă care nu s-a decolorat. Probabil că cineva spărsese oglinda, iar motelul o înlocuise. Proastă oglindă, gîndi el, gri şi întunecată. – Lansarea în spaţiu cu o navetă a primului model funcţional este programată pentru septembrie.

Ea ridică privirea.

– Eşti sigur?

– Vor lăsa să se afle că este încă un satelit de spionaj. Toată atenţia se va concentra pe Florida. O a doua navetă va fi lansată în acelaşi moment în California. Speră să-i prindă pe sovietici cu pantalonii în vine.

– Poftim?

– E doar o expresie. Cu garda jos... speră să-i surprindă.

– Da. Înţeleg. Ea lua notiţe, stenografiind într-un sistem pe care Kepella nu-l recunoştea. Septembrie?

– Dacă nu intervine amînarea lansării unei alte rachete. Da, cred că în ultima săptămînă din septembrie.

– Ai planuri de lucru?

– Nu, nu planuri complete. Le-au împrăştiat prin ţară pentru a împiedica orice furnizor să aibă o imagine integrală. Noi avem aici Zelco Industries. Ei furnizează combustibilul. Eu asta pot să-ţi dau. Asta e tot ce am.

El îşi scoase un pantof şi îi dădu hîrtia împăturită. Ea o studie mai multe minute.

– Este excelent. Voi avea grijă ca ei să-ţi plătească o primă pentru asta.

– Ei? încercă el.

Ea privi iute peste umăr către oglindă.

Atunci Kepella făcu conexiunea. Aruncînd o privire în jos, văzu urme de rumeguş pe carpetă, sub dulapul cu sertare. Ar fi putut să nu observe dacă oglinda s-ar fi potrivit.

Sări în picioare, se repezi pe uşă afară şi, înainte ca Marlene să poată reacţiona, lovi cu piciorul uşa de la camera 115. Se năpusti spre camera video. Tocmai cînd era gata să o apuce, auzi:

– Nu atinge echipamentul, Roy, ar fi o greşeală fatală.

Holst stătea în cadrul uşii, cu un mic pistol semiautomat în mînă.

– Ticălosule, scrîşni Kepella.

– Nu puteam să te cred pe cuvînt, nu-i aşa, Roy? O măsură de siguranţă, asta este. Marlene mi-a spus că te gîndeai să întrerupi relaţia noastră de afaceri. Nu pot permite

asta, Roy. Eşti mult prea valoros. Acum, cu această casetă, mă vei ajuta pînă cînd voi spune eu să ne oprim. E clar?

– Ticălosule!

Holst îi făcu semn cu pistolul lui Kepella să se depărteze de echipament şi încuie uşa.

– Du-te înapoi, Roy. Marlene îţi va spune ce mai vrem.

– Şi dacă refuz?

– Te voi omorî, astfel încît să pară o sinucidere. Voi da publicităţii o versiune montată a casetei.

Puţin beat, Kepella intră din nou în camera 114 şi încuie uşa. Ochii lui Marlene spuneau: Acum înţelegi şi tu... înţelegi cu adevărat.

Holst se asigură că aparatul funcţiona încă. Nu avea sens să irosească peliculă. Vedea resemnarea întipărită pe chipul lui Kepella. Ieşi din cameră ca să fumeze o ţigară. Atunci auzi strănutul. Cineva era în tufiş...

Jay simţi cum îi vine să strănute. Hristoase! Încercă totul: îşi prinse nasul cu degetele, inspiră aer printre ele, îşi băgă chiar un deget prin nară, încercînd să înăbuşe mîncărimea. Văzuse întregul tablou: Roy furios; Holst cu o armă în mînă.

Atunci strănută. Îl văzu pe Holst uitîndu-se în sus, la el.

– Stai! strigă Holst. Jay se căţără pe deal, către The Streak, sări pe ea şi începu să pedaleze. Stai! repetă Holst.

Auzi motorul pornind şi roţile scrîşnind. Holst venea după el.

O luă spre vest, pe Fifty-seventh Street, ajungînd la viteza a noua pînă la Thirty-third Avenue. În lumina crepusculară, în micuţa oglindă retrovizoare montată pe casca sa, văzu deodată maşina lui Holst. Un claxon îi sună puternic în urechea stîngă. Ridică privirea tocmai cînd trecea pe roşu. O maşină se apropia din stînga, o alta din dreapta. Nici o cale de ieşire. Strînse uşor frîna din spate şi lăsă bicicleta într-o cădere intenţionată. Maşina din stînga se abătu din drum fără să-l atingă. El îşi păstră perfect echilibrul, aşezat pe partea înaltă a bicicletei, în timp ce aceasta căzu pe o pedală şi pe

ghidon, ţinînd-o cu toată puterea, ca să nu facă o tumbă. Maşina din dreapta se abătu şi ea, îndreptîndu-se dintr-o dată spre el. Jay se aplecă. Alunecînd sub bara din faţă a maşinii, umărul lui atinse pavajul, iar casca de protecţie lovi placa de înmatriculare. Alunecă, umărul julit sîngerîndu-i. Cracul blugilor era sfîşiat şi o durere violentă îi cuprinse genunchiul drept. Apoi durerea dispăru – simţi numai cum adrenalina creştea. Privi în jur. Holst ieşise din maşină, uitîndu-se la încurcătura din trafic. Privirile li se încrucişară. Jay ridică bicicleta avariată, îşi aruncă piciorul rănit peste bară şi porni. Pedala era uşor îndoită, la fel ca şi mînerul frînei, dar bicicleta supravieţuise surprinzător de bine. Privi în urmă. Maşina lui Holst o luă din loc şi se urcă pe trotuar, trecînd pe lîngă traficul congestionat. Răsturnă un automat de vîndut ziare.

Jay schimbă viteza.

Holst depăşi a treia maşină din spate.

Jay privi din nou înapoi, pedalînd acum cît putea de tare. Începu să depăşească maşinile prin dreapta, atent la orice maşină care putea să-i iasă în faţă. Reuşi să lase mai multe maşini între el şi Holst. Holst făcu şi el o mişcare. Intră pe bandă şi depăşi prin dreapta trei maşini, forţîndu-şi pătrunderea în trafic în mijlocul unui concert de claxoane.

Jay schimbă din nou viteza şi se aplecă peste ghidon, ţinîndu-şi capul înclinat pentru a învinge vîntul. Depăşi două maşini. Holst trecu de încă una şi doar trei maşini îl mai despărţeau de el.

Jay văzu pericolul în faţa sa. O maşină ieşea din parcare şi aştepta un moment potrivit pentru a intra în trafic. Jay aprecie distanţa cu o întîrziere de o secundă. Nici o posibilitate să evite maşina; nici o posibilitate să se strecoare pe lîngă ea. Apucă mînerul frînei din spate şi o făcu să muşte din roată, strîngînd-o şi eliberînd-o – mici piedici controlate la roţi. Cînd încetini suficient, coti la dreapta, cu piciorul pregătit să-şi oprească prăbuşirea, dacă The Streak ar fi alunecat de sub el. Trecu la cîţiva inci de bara de protecţie din spate şi făcu o întoarcere iute prin parcare, dîndu-şi seama că asta era chiar

tactica potrivită. Acum era îndreptat în direcţia opusă lui Holst. Se porni să pedaleze, schimbînd viteza şi luînd-o prin parcare spre Thirty-seventh Street. O luă înapoi, pe Sixtieth Street şi coti la dreapta spre Thirty-fifth Street.

Nici urmă de Holst. Jay făcu una dintre ridicările sale controlate, sărind pe bordură cu o viteză mică, şi ţîşni pe o străduţă de lîngă The Tam, un club în care cîntase cu cîţiva ani în urmă. Frînă şi se opri, îşi legă bicicleta de o scară de incendiu şi lovi tare în uşa de ieşire din spate, care era şi uşa de scenă. Otis Read, un tip lung, deşirat, care cînta stîngaci la chitară, deschise uşa. Otis făcu o glumă cum că Jay Becker de la The RockIts încerca să-i fure spectacolul. Jay întrerupsese setul de melodii al lui Otis. Mulţimea rîse. Observînd umărul şi genunchiul însîngerate ale lui Jay, Otis îi spuse să ia o băutură şi să se spele. Mulţimea rîse din nou.

34

– O VOI face.

Jay îşi trase pe el o pereche de blugi de-ai lui Jocko. Umărul îl durea. Genunchiul îl durea. Încheieturile degetelor îl dureau. Îşi făcu mîinile căuş şi suflă în ele pentru a-şi încălzi încheieturile. Metoda dădu rezultate.

– Ce se întîmplă cu tine?

– Cineva trebuie s-o scoată din povestea asta.

– Şi cine te-a ales pe tine?

– Eu.

– Nu pricep.

– Ascultă, Rocks, în ultimele cîteva nopţi noi doi am discutat despre viaţa mea. Amîndoi am căzut de acord că alegerea este simplă: pot să aleg să mă gîndesc la mine, să-mi pun haină şi cravată şi să mă duc să cîştig un salariu decent într-un birou cu patru pereţi şi un IBM PC sau pot rămîne prins aici – să cînt – şi să continuu s-o fac pentru ei, proverbialul ei. Aşa că sînt pe cale să iau o hotărîre.

– Te-ai îndrăgostit de Marlene, nu-i aşa? E o cauză pierdută.

– Exagerezi. Trebuie să vorbesc cu ea. Întrebarea este: ai de gînd să mă ajuți sau nu?

– Sigur că da. Te voi urma cu duba.

– Acum, eu nu te înțeleg.

– Dacă mergem împreună, dăm de naiba. Dacă te acopăr, poate reușesc să chem patrulele.

– Ești un rahat pe cinste, Jocko.

– Știu.

Jay fusese aruncat pe fereastră, iar apartamentul lui arsese, dar, cu toate acestea, ceva în el refuza să renunțe. Nu voia s-o numească dragoste – pentru el era mai degrabă ceva ce trebuia dus la bun sfîrșit. O singură întîmplare, cu mai multe săptămîni în urmă, schimbase totul: lovise mașina unei prietene, devenise dator și își luase o slujbă. Ridică privirea spre prietenul său.

– Pentru ce, naiba, trăim, dacă nu putem să ajutăm pe cineva ca Marlene?

– Pentru noi, i-o întoarse Jocko.

– Vorbesc serios.

– Ești morocănos cînd ești serios.

– Dacă are nevoie de noi?

– Hei, eu nu te contrazic. Însă nu uita: s-ar putea ca ea să nu dorească ajutor. Te voi ajuta să afli asta. Dar trebuie să deschizi bine ochii. Dacă este amestecată în ceva și se folosește de tine, trebuie să-ți dai seama și să te retragi dracului. Tipii ăștia joacă serios. Eu am mai trecut printr-un rahat ca ăsta, tu nu. S-o ajuți pe Marlene să iasă din asta este una; să te implici ar fi o greșeală.

– Care-i diferența?

– Presupun că vom afla, nu-i așa?

– Al naibii răspuns.

– Acesta-i adevărul.

Mașina lui Holst nu se vedea nicăieri. Jay legă bicicleta în capătul îndepărtat al parcării de la Shilshole, la distanță de locul unde putea fi observat. Rămase în umbră și păși pe trotuarul larg din fața docurilor, în dreptul digului R. La digul

L, ridică privirea spre parcare şi reperă duba lui Jocko. Luminile de semnalizare clipiră o dată. Dacă venea Holst, Jocko avea să claxoneze de două ori, iar Jay avea să sară peste bord.

Jay deschise uşa de la cabina ei.

– Cine este?

– Eu.

Se repezi în jos, pe scări. Era în pat. Nu putea s-o vadă bine.

– Nu aici! Trebuie să pleci.

O lumină de culoarea fildeşului pătrundea prin hublourile mici, aruncînd umbre pe chipul ei.

– Trebuie să vorbim, spuse el.

– Nu aici. Pleacă, te rog.

Ea se temea să nu-i vadă vînătăile. Înainte de a se duce la culcare, se demachiase. El încercă să-şi menţină un ton furios şi impresionant în acelaşi timp.

– Te-am văzut astă-seară.

– Astă-seară?

Dilemă.

– Cu Roy, omul pe care l-am văzut pe videocasetă.

– La motel?

Acum, uimire.

– V-am urmărit... pe tine şi pe Holst.

– Pînă la motel?

– Da.

– Ai avut dreptate atunci, spuse ea. Într-adevăr, îl şantajăm pe om. Trebuie să ieşi din afacerea asta. El aşteptă. Nu are nici un sens să-ţi spun ce urmărim, dar vreau să ştii că nu fac acest lucru din propria mea voinţă. Nu. Asta e tot ce am să-ţi spun. Nu vreau să crezi...

– Au încercat să mă omoare. Ea se mişcă şi aşternuturile fîşîră. De două ori. Poate de trei ori. I-ai spus despre videocasetă?

– Nu! Am pus-o într-un alt loc decît trebuia. Nu ar fi trebuit să pleci atît de repede.

Lacrimile începură să-i curgă încet. Holst mințise. O bătuse, făcuseră un tîrg... mințise. Jay aşteptă, apoi o opri spunînd:

– Holst a încercat din nou astă-seară. Poliția nu poate ajuta cu nimic... nu, pînă cînd nu am mai multe informații. Am nevoie de casetă. Cred că te pot scoate din asta, dacă am caseta.

– Cînd ți-am spus că el şi cu mine... Cînd ai plecat, în ziua aceea... Nu era adevărul complet...

– Ştiu. Trebuia să-i vadă ochii... ochii nu mint niciodată. Trebuia să ştie dacă ceea ce spunea era adevărat. Aprinse luminile. Fusese bătută. Rău. Marlene! exclamă. Ea se mişcă şi privi într-o parte. Iisuse! Se apropie de patul ei, întinse mîna şi îi atinse uşoț brațul. Holst? întrebă el.

Refuzînd în continuare să se uite la el, ea spuse:

– Trebuie să pleci, Jay. Aici nu eşti în siguranță.

– Ai să vii cu mine, Marlene. El îi întoarse cu blîndețe capul spre el, văzîndu-i mai bine vînătăile şi cutremurîndu-se. Scumpa mea Marlene.

Ea începu să tremure. Mîhnirea i se întipări pe față, o supărare îndepărtată, plină de durere şi aversiune.

Jay se întoarse şi ridică raftul de la babord. Nici o casetă. Nu mai era acolo. Se întinse peste ea şi ridică raftul de la tribord. Din nou, nici o casetă.

– Este vorba de tatăl meu, şopti ea.

– Ce?

Jay abia o auzea.

– Mai are o casetă. Tata este preot; activează în ceea ce unii numesc politică radicală. Este un om cinstit, presupun. Holst are o casetă în care el dă bani unui politician. Partidul pe care el îl susține are şanse bune în viitoarele alegeri. O astfel de casetă ar ruina tot ceea ce a clădit el. L-ar discredita. Trebuie să pleci, Jay. Trebuie să fac asta pentru Holst. După aceea, se va termina. Tot ce vreau este ca povestea aceasta să se termine. Te rog – implorară ochii ei verzi – fă asta pentru mine.

– Trebuie să găsim caseta aceea pe care am văzut-o eu. Vom face schimb: caseta pe care o vrea el pentru caseta cu tatăl tău.

– Nu. Nu ne putem încrede în el.

– Îmbracă-te. Trebuie să găsim caseta.

Caută din nou prin raftul de lîngă patul ei: nici o casetă.

– Nu se află aici, spuse ea, arătînd cu degetul spre raft.

– El a venit la bord astă-seară cu tine... după motel?

– Da, pentru cîteva minute.

– Cînd a sosit, avea caseta?

Ea privi cu coada ochiului.

– Mai mult ca sigur.

– Şi cînd a plecat?

– Să mă gîndesc.

– Este pe aici pe undeva.

– De ce crezi asta?

– Nu pare să fie tipul care să rişte. Tu lucrezi pentru el, nu-i aşa?

– Da.

Ea se mişcă neliniştită.

– Cu ce te ocupi? Ea îl fixă cu privirea. Spune-mi.

– Sînt o legătură, un intermediar.

– El se protejează, vezi? Te împinge pe tine în faţă. Menţine o distanţă de siguranţă. L-am urmărit în timp ce vă urmărea pe tine şi pe Roy... Asta-i tot ce ştiu. Deci, unde ar putea să pună caseta? În mod sigur nu în maşină, nu acolo unde stă – asta l-ar implica pe el. Nu, dacă ceva nu ar merge bine, tu trebuie să fii prinsă, deci trebuie să le ascundă acolo unde eşti tu. Înţelegi?

Ea înclină din cap fără tragere de inimă.

– Pe unde s-a mişcat astă-seară cînd a fost la bordul lui The Lady? Pe unde a trecut?

– Îmi amintesc că m-am uitat după el pe fereastră cînd pleca. Nu am văzut caseta. Înainte de asta, a fost în faţă, în cambuză.

– Îmbracă-te. Ajută-mă s-o găsesc.

Spera că, dîndu-i o sarcină, ar fi putut s-o scoată din starea ei depresivă. O lăsă în cabină, aruncă o privire peste scara de tambuchi a cabinei din spate, inspectă docul şi parcarea şi coborî grăbit prin cocpit în cabina principală. Începu să sfîşie totul în jurul lui. În timp ce căuta, îşi construia un plan.

Va găsi caseta, le va duce la dubă pe ea şi pe Marlene şi le va preda lui Jocko, care le va transporta la un motel din afara oraşului. Apoi el se va duce în centru cu bicicleta şi îl va găsi pe detectivul Flint, chiar dacă ar fi să-l trezească din somn. Jocko va comunica numele motelului unui robot telefonic care prelua telefoanele formaţiei. El şi Flint se vor duce la motel şi vor conduce pînă la capăt întreaga afacere, de la început pînă la sfîrşit. Îl vor pune pe Flint să copieze caseta – poliţiştii trebuie să aibă echipamentul necesar pentru astfel de lucruri. Jay va lua originalul şi se va înţelege cu Holst ca să schimbe casetele: cea cu tatăl lui Marlene pentru cea cu Roy. Cînd se va face schimbul, Flint îl va aresta şi asta va fi tot. Toată lumea va trăi fericită pînă la adînci bătrîneţi.

Nimic. Nu reuşi să găsească nicăieri caseta. Verifică scîndurile duşumelei, locurile de depozitare de sub bănci, inclusiv calele din faţă, closetul, sertarele, dulapurile. Nimic. Se îndreptă în sus, pe scări. Marlene apăru deasupra, cu urme de lacrimi pe faţă.

– Nimic, spuse el.

– Cum? întrebă ea.

– Ce vrei să spui?

– Cum a încercat să te omoare? Eşti sigur că el a fost?

– Caseta, Marlene. Trebuie să găsim caseta. Se opri în vîrful scării de tambuchi, la doar cîţiva inci de ea. Vino!

Ea îl prinse de mînă cu mai multă putere decît îşi imagina el că avea. Îl zgîlţîi.

– Trebuie să ştiu. Trebuie să ştiu sigur.

Jay aprobă din cap, speriat de izbucnirea ei.

– În ordine. În mai multe feluri. Un bătăuş chinez a încercat să mă arunce pe fereastră. Am crezut că era un drogat.

Noaptea trecută cineva a dat foc clădirii în care locuiam. Inspectorul de la pompieri a pus incendiul pe seama dezordinii de la subsol şi a unei scurgeri de gaz. Nu a fost nici o scurgere de gaz, Marlene. Cineva a incendiat clădirea. A fost anunţat la toate programele de ştiri de la televizor... N-ai văzut?

– Televizorul! exclamă ea.

Jay o privi lung.

– A luat televizorul?

– Da, în ziua următoare...

– VCR-ul?

– Poftim?

– Aparatul video?

– Nu, doar televizorul.

Jay se uită înapoi la cambuză.

– Asta e! Sări în jos pe scări, aproape căzînd, şi se opri la consola care susţinea aparatul video şi casetofonul. Lîngă aparatul video, erau aşezate, într-un şir lung, un număr de videocasete împachetate în plastic negru. Jay se întoarse spre Marlene, care îl urmase jos: Fără televizor ştia că nu puteai să vezi astea, spuse el, arătînd spre casete. Cunoşti zicala „Cel mai bun loc de a ascunde ceva este cel mai vizibil loc?" Ea se uită curios la el. Numai că a scăpat din vedere ceva, spuse el, întinzînd mîna după casetofon. Pentru un muzician rock este mai important să cunoască aparatele electronice decît gama. Scoase din priză un cablu din spatele casetofonului şi îl introduse într-o mufă din latura VCR-ului. Uneori merită să fii muzician. Puse în funcţiune şi VCR-ul, şi casetofonul. Chiar dacă nu le vom vedea, le vom auzi coloana sonoră.

Introduse prima videocasetă şi dădu pe repede înainte. Marlene îi dădu o mînă de ajutor. În timp ce Jay dădea pe repede înainte şi apoi le punea să funcţioneze normal, ea scotea casetele din cutie. El o privi, aşteptînd răspunsul. Ea clătină din cap.

– „The Today Show." Eu am înregistrat-o pe aceasta. El o încercă pe următoarea, dîndu-i-o pe cea respinsă. Nu, spuse ea. Jane Fonda.

La a cincea casetă, Jay strigă:

– Asta e.

O ambianţă de cocteil şi cineva care împărţea cărţile. Amîndoi ascultară. Auziră vocea unei femei care spuse grav: „Pocneşte-mă!" Jay dădu înainte caseta. Îi auziră pe Kepella şi pe Marlene vorbind în motel. Marlene spuse:

– Asta e!

El scoase caseta. Marlene o puse în cutie.

– Vrei să încercăm asta? o întrebă.

Ea făcu un pas spre el şi îl îmbrăţişă impulsiv, îl îmbrăţişă tare. Îl ţinu pînă cînd, în cele din urmă, el o îndepărtă cu blîndeţe. Ea avea din nou pe faţă lacrimi, de data aceasta lacrimi de bucurie. Îl sărută.

– Mi-a fost dor de tine.

El zîmbi şi îi şopti liniştit în ureche:

– Gata pentru volta în vînt!

O întoarse, ţinînd-o de umeri, pînă cînd ajunse cu faţa la scări.

– Banda în bordul de sub vînt, răspunse ea şi rîse... pentru prima oară în ani de zile.

35

HOLST plecase de zece minute, cînd îşi dădu seama că îşi lăsase mănuşile de şofat pe vas. Se întoarse din drum. Pe cînd se apropia de digul L, îi văzu pe cei doi mergînd în jos pe dig braţ la braţ. Becker! Holst se ghemui ca un vînător aşteptînd apropierea prăzii, gata de atac. Becker văzuse caseta; Becker văzuse întîlnirea din acea seară; Becker trebuia aranjat.

În spatele lui o maşină claxonă de două ori, tocmai cînd Marlene ieşea pe poartă. Holst întinse mîna şi o apucă de braţ. Ea ţipă, în timp ce el îi ţintuia braţele la spate.

Jay auzi claxonul prea tîrziu – cu o secundă mai tîrziu decît ar fi trebuit. Îşi înclină capul şi-l atacă pe Holst, care căzu, eliberînd-o pe Marlene.

– Fugi, Marlene! ţipă Jay.

Fugiră împreună în parcare, Jay şchiopătînd uşor din cauza genunchiului rănit. Marlene ţipă din nou, căzînd pe pavaj. Jay se întoarse. Holst o prinsese de gleznă. O pîclă scînteietoare se rotea deasupra parcării, dansînd sub luminile felinarelor. Sonorul unui televizor care se auzea de la un

Winnebego, parcat în colţul îndepărtat, stîrnea ecouri în parcare. Jay încremeni. Ce să facă?

Holst scoase un pistol.

Duba apăru pe neaşteptate. Jocko deschise portiera din dreapta.

– Urcă! ţipă el. Jay se supuse fără să gîndească. Se trezi în duba care ieşea în viteză din parcare, uitîndu-se înapoi, la Marlene, pe care Holst o brutaliza împingînd-o spre vas. Halal erou! gîndi el.

– Trebuie să ne întoarcem după ea!

– Nici gînd.

– Întoarce!

– Nici gînd! Trebuie să judecăm bine.

Jocko coti la dreapta, conducînd duba pe drumul sinuos care trecea de-a lungul perimetrului lui Golden Garden.

– Am caseta, anunţă Jay, fluturînd-o în aer. Aşteaptă numai să descopere asta.

– Fir-ar să fie! gemu Jocko, văzînd-o.

– Care-i problema?

– Acum sîntem amestecaţi în asta, omule. Nu sînt atît de sigur că a fost o mutare is...

Un avion cu reacţie se îndrepta spre largul oceanului, peste strîmtoare vuietul lui propagîndu-se la nivelul apei aidoma unor timpane care vibrau. Jay nu auzi ultimul cuvînt al lui Jocko, dar ştia ce spusese prietenul său. Se uită la caseta din mîna lui şi dintr-o dată îşi dori să n-o fi luat. Acum nu mai era nici o cale de ieşire. Ei aveau să vină după el; se asigurase de asta.

– Ce naiba fac? îl întrebă pe Jocko.

– Asta te-am întrebat eu toată săptămîna trecută. Acum nimeni nu ne mai scoate din asta, nu-i aşa?

Jocko măsura cu paşii camera de zi, privind spre telefon.

– Eşti sigur că ea are acest număr?

– Are ambele numere: pe acesta şi pe cel de la robotul telefonic. Telefonul sună. Amîndoi se repeziră la el. Jocko încuviinţă din cap, lăsîndu-l pe Jay să răspundă: Alo?

– Cu Becker, vă rog, spuse vocea stridentă cu accent german.

Jay se simţi năucit. Numai felul cum vorbea Holst îi dădea fiori.

– La telefon.

– Se pare că ai ceva care îmi lipseşte.

– Tu, de asemenea.

– Poftim?

O exprimare politicoasă şi un interlocutor răbdător.

– Marlene. Vreau să vorbesc cu Marlene.

Vocea ei se auzi la telefon:

– Alo? Părea speriată. Nu face ast...

Jay o auzi icnind la loviturile lui Holst.

– Vezi? spuse calm vocea lui Holst. Totul este în ordine. Vom face un schimb, tu şi cu mine: Marlene în locul casetei. Fără poliţie, fără alte probelme. Ne-am înţeles?

Jay încercă să gîndească, dar nu reuşi. Singurul lucru la care se putea gîndi era acela că Holst o pălmuia pe Marlene. Dorea să-l omoare pe ticălos.

– Te-am întrebat dacă accepţi. Voi mai rămîne la telefon doar zece secunde.

– Accept! răspunse iute Jay.

Jocko clătină din cap, dezaprobator. Jay ridică din umeri.

– Parcul Golden Gar...

– Nici vorbă. Jocko îl avertizase în legătură cu asta: „Dacă îţi propun un loc izolat, înseamnă că au un singur gînd. Caută să fie un loc public. Forţează-le mîna." Barul lui Murphy, în douăzeci de minute, spuse Jay.

– Nu ştiu unde este barul lui...

– Uită-te în cartea de telefon.

Închise telefonul. Jocko fusese de neînduplecat şi în legătură cu acest lucru: „Persoana care închide prima este cea care controlează situaţia. Nu-l lăsa să-ţi trîntească telefonul. Trînteşte-i-l tu!"

– Am reuşit, spuse Jay.

– Ce? întrebă Jocko răstit.

– Să-i trîntesc telefonul.

– Bine.

– Barul lui Murphy, în douăzeci de minute. Fără sticleţi, fără nimic.

– E teribil.

Jocko se molipsi de entuziasmul lui Jay. Jay însă nu mai simţea decît teamă acum.

– Tipul e puţin sărit, omule. Nu se poate prevedea ce va face.

– O să-l chemi pe Flint?

– Nici vorbă.

– Credeam că ăsta este scopul.

– Nu cît timp o au pe Marlene. Dacă am face schimb de casete, da. Dar nu am încredere în Holst. Ăsta nu-i întreg la minte.

– Tocmai de aceea.

– În nici un caz. Facem cum ai zis. Mă acoperi.

– Eu? Eu nu ştiu ce fac. E o prostie.

– Altă soluţie nu e. Adu-ţi pistolul. Vei rămîne în dubă şi vei fi cu ochii în patru.

– Îl ai pe Mildy?

Jay zîmbi, se aplecă şi îşi atinse cuţitul legat la gambă.

– Mildy e la locul lui.

Simţi din nou un fel de tulburare; aceeaşi pe care o simţise la cîteva ore după ce ucigaşul chinez îl aruncase pe fereastră: un amestec de adrenalină şi frică.

Ca un om care ştia ce face, Jocko spuse:

– Îl lăsăm să aştepte. Aşa e cel mai bine. Ca o variaţie, să-l lăsăm să fiarbă în suc propriu. Să vadă şi el cum este.

– Sînt speriat în ultimul hal.

– Şi eu.

Măcinat de sentimentul de vinovăţie că o abandonase pe Marlene la Shilshole, Jay gîndea: Nu pot să repet greşeala asta. Jocko intră cu duba pe I-5. Data viitoare voi rămîne şi mă voi bate pînă la capăt, fie că învîng, fie că pierd. Nu voi mai fugi.

– Nu trebuia s-o las acolo, spuse el.

– Nu aveai de ales.

The Streak zdrăngănea în partea din spate a dubei. Planul era să-l lase pe Jay la cîteva cvartale de Murphy's, ca Jocko să nu fie observat cînd parchează. Pîcla serii se transformase într-o ceaţă care acum învăluia oraşul. Se rotea în jurul farurilor, încetinind traficul. Două maşini ciocnite se aflau pe banda de accidente, cu luminile din spate aprinse. Jay se gîndi la faptul că, într-un fel, un stupid accident de circulaţie transformase ultima lună a vieţii sale şi, foarte posibil, întregul său viitor. Niciodată nu avea să mai fie la fel; mai întîi, avea să-i suspecteze pe oameni şi abia după aceea să le acorde încredere. Unii oameni – poate puştii din ghetou – descopereau asta la o vîrstă fragedă. La naiba! Lui îi trebuise treizeci de ani. De fapt, îşi dădu el seama, el avusese nevoie de treizeci de ani ca să descopere o mulţime de lucruri – cele mai multe despre el însuşi.

Marlene îi spusese cîndva că era puternic, dar, cu toate acestea, el o lăsase în parcare, în mîinile unui om care o bătuse. Puternic? Simţi ca şi cum în el se învălmăşeau mai mulţi oameni: interpretul, băiatul neserios, omul plin de intenţii bune. Îi plăcea să se gîndească la el ca la un om căruia îi păsa de ceilalţi oameni. Dar oare cît din asta era minciună? Cît din asta era autoamăgire? Desigur, îi plăcea să distreze oamenii, dar îi plăcea şi adulaţia mulţimii. Şi adora competiţia. Alesese una dintre cele mai dificile profesii care se puteau imagina. Asta nu era o coincidenţă. Lui Jay Becker îi plăceau competiţiile.

Jocko o coti direct pe şosea, pe care însă o părăsi imediat. Un bărbat şi o femeie trecură în faţa dubei, pe biciclete. Bune maşinării. Femeia, o roşcată, purta o bluză cu decolteu la spate şi părea în largul ei pe bicicletă. Partenerul ei era prea înalt pentru mecanismul de sub el, iar Jay putea spune că bicicleta fusese incorect asamblată. Era aplecată spre stînga, dezechilibrată de greutatea aflată în coşul din spate. Perechea o luă la dreapta, luminile pierzîndu-se în ceaţă. Jay nu mai

fusese într-un circuit serios de biciclete de o bună bucată de vreme. Poate că era timpul să mediteze la toate acestea într-un circuit – să se îndrepte în jos, spre California de Nord, să parcurgă coasta.

– Îl ai pe Mildy? întrebă Jocko din nou. Jay îl auzi şi încuviinţă din cap. Eşti sigur că nu vrei să iei ăsta?

– Nu, mulţumesc.

– Cum vrei tu.

Duba se opri. Jay trecu peste masca motorului şi intră în partea din spate a dubei. Ridică The Streak şi deschise uşa. O ceaţă caldă îi mîngîie faţa.

– Dă-mi un minut să găsesc un loc.

– Cît înseamnă asta.

– Dă-mi cinci...

– Da, bine.

– E vreo problemă, omule?

– Da.

– Ştii, nu sîntem obligaţi să facem asta.

– Eu, da, Rocks. Eu trebuie s-o fac.

– Dacă ceva pare în neregulă, vin după tine. Deci, dacă se întîmplă ceva, foloseşte-ţi mintea. Nu vom mai avea o a doua ocazie.

– Ascultă, Rocks, în cazul că se întîmplă ceva...

– Hei, mai slăbeşte-mă cu partea sentimentală şi închide uşa.

Jocko o luă înainte pe strada acoperită de ceaţă, fără să se uite înapoi.

Jay merse pe lîngă bicicletă o jumătate de cvartal, lăsîndu-i lui Jocko un avans. Adidaşii lui se îmbibau cu apă pe trotuarul alunecos, scîrţîind şi lipăind. Bicicleta zăngănea pe lîngă el. Maşinile treceau în viteză, roţile lor vîjîind prin apa strălucitoare, stropind şiruri de maşini parcate între stradă şi trotuar. Ceaţa luminată de firme şi felinare stradale părea un tavan scund într-o cameră plină de fum. Lui Jay îi plăcea această vreme: acesta era oraşul Seattle.

Puţin ud, Jay ajunse la Murphy's şi legă bicicleta de un stîlp. Încercă să se adune, amintindu-şi instrucţiunile lui Jocko: să pară sigur pe el şi să fie pregătit pentru orice situaţie. Observă duba lui Jocko parcată lîngă trotuar şi aceasta îi insuflă încredere. Inspiră adînc şi deschise uşa.

Numaidecît, primi o lovitură puternică. Primul său gînd fu acela că vreun beţiv se izbise de el cînd încerca să iasă pe uşă. Simţi apoi două braţe care se strîngeau în jurul său – braţe groase – văzu tatuajul ciudat al unui nor în formă de ciupercă. Omul îl ridică şi îl îndepărtă de uşă. Jay încercă să frîngă încleştarea asasinului. Braţele tipului îl strîngeau ca o menghină. Primul său ţipăt abia reuşi să fie un zgomot, următorul, doar o ţîşnitură de aer din gură. După aceea nu mai putu să respire şi cu atît mai puţin să ţipe.

Un bărbat voinic care însoţea o femeie frumoasă protestă:

– Hei!

– E ameţit, ştii, aiurit rău... zise John Chu.

Perechea se retrase şi trecu pe lîngă ei, în timp ce John Chu se străduia să-l înghesuie pe Jay într-o dubă căptuşită cu panouri, parcată în faţa barului. În cele din urmă, reuşi să-l bage înăuntru şi se strecură în spate. Donnie se afla la volan. Cînd Chu puse mîna din nou pe Jay, Holst strigă:

– Porneşte.

– Încotro?

– Şantierele navale. Pe partea asta a canalului.

Dumnezeule! Jay vedea sfîrşitul apropiindu-se. Aveau să-l taie în bucăţi şi să-l arunce la gunoi. Capătul liniei. Holst era sigur de sine şi relaxat – puternic – stînd pe vine în partea din spate a dubei fără geamuri, legănîndu-se dintr-o parte în alta.

– Unde este caseta, Jay? întrebă el.

Jay privi în jur. Nici urmă de Marlene. Fusese înşelat. Nu ştia ce să facă. Puţinele sugestii ale lui Jocko i se învălmăşeau în minte într-un dialog lipsit de sens dintre el şi el însuşi. Fii cu ochii în patru. Ce altceva? Tu conduci discuţia. Altceva?

– Unde este caseta, Jay? repetă, calm, Holst.

– Unde e Marlene?

Holst făcu un semn din cap. Erau pregătiţi pentru asta. Chu înşfăcă picioarele lui Jay şi îl aruncă pe burtă, astfel încît să fie cu faţa la Holst. Mocheta din dubă mirosea a urină de pisică. Chu se aşeză cu toată greutatea pe spatele lui Jay şi îi smuci braţele în faţă. Holst repetă:

– Unde-i caseta, Jay.

– Ai spus că vom face schimb, bolborosi Jay.

Chu ţintui braţele lui Jay pe podeaua dubei. Jay inspiră, inhalînd mirosul puturos. Holst atinse dosul mîinilor lui Jay.

– Înţelegerea pe care o aveam s-a modificat, nu este aşa? Ar fi rezonabil din partea ta să mă informezi în legătură cu locul unde se află caseta.

Jay nu spuse nimic. Cînd Donnie luă în viteză un colţ, duba se balansă pe suspensii. Podeaua se încălzea de la motor, degajînd mirosuri greţoase. Unde e Jocko? se întrebă Jay. Unde, naiba, este Jocko?

– Muzicienii au nevoie de mîini, nu este aşa? Holst continua să mîngîie drăgăstos dosul mîinilor lui Jay. Fără nici un avertisment, îi smuci într-o parte degetul mic, făcîndu-l să trosnească şi rupîndu-l cu uşurinţă. Jay ţipă şi se zvîrcoli, încercînd să-l urnească pe Chu. Capul i se învîrtea. Holst făcu să-i trosnească inelarul de la aceeaşi mînă. Jay urlă. Duba încetini. Da, muzicienii au nevoie de degete, zise Holst. Au nevoie de mîini, nu-i aşa? Şi bărbaţii cărora le place să mîngîie femei frumoase au nevoie de mîini, nu? Mai ales de degete, şi Holst îi rupse degetul mijlociu lui Jay, de la încheietură.

Nu se rupse bine, aşa că îl trase şi îl trosni din nou. Simplu şi curat. Jay gemu, incapabil să gîndească, să audă. Deschise ochii şi abia putu să vadă.

– Ajunge. Ajunge. Caseta e în spatele amplificatorului meu din localul lui Charlie. Sus pe scenă. Astă-seară nu e nici un concert. Amplificatorul meu este un Fender Twin Reverb de lîngă baterie. Doamne! Ajunge!

Holst zîmbi uşor, făcînd vizibil un colţ de dinte alb.

– Am ajuns?

– Şantier naval peste tot, în jurul nostru. Canalul la dreapta, replică Donnie.

– Totul e limpede?

– Totul e limpede.

– Trage la margine şi opreşte.

– Da, domnule.

– Ei bine, domnule Becker, nu pot să spun că mi-a făcut plăcere să te cunosc. Cinstit vorbind, ai fost pentru mine o durere de cap de la bun început. Tu eşti albatrosul, gîndi el, tu ai adus ghinion. Vezi tu, amîndoi o apreciem, continuă el cu voce tare. În felul nostru, amîndoi... şi este prea puţin loc pentru doi bărbaţi lîngă o femeie.

– Dacă am minţit în legătură cu caseta? spuse Jay. Am minţit în legătură cu caseta, repetă insistent.

– Nu eşti în elementul tău, domnule Becker. Nu ai minţit. Crede-mă. Am învăţat să fac diferenţa. Nu, sînt aproape sigur că este acolo, exact unde mi-ai spus. Aproape sigur.

– Ticălosule, reuşi Jay să spună, limpezindu-i-se gîndurile.

Mîna lui stîngă – mîna lui stîngă, cea mai importantă mînă pentru chitară – arăta ca o roată cu spiţele îndoite. Mildy, gîndi el. Chiar acolo, legat de picior – cuţitul. Încă aşezat pe Jay, Chu se lupta cu nişte lanţuri grele.

Coliziunea îl proiectă pe Chu de pe Jay în Holst. Ceva lovise puternic duba. Şi atunci, Jay ştiu: Jocko! Donnie se lăsă pe spate şi apoi în faţă. Capul său sparse parbrizul, făcîndu-l să-şi piardă cunoştinţa. Inerţia îl săltă pe Jay de pe mochetă. Întinse mîna în jos, scoase cuţitul, îi apăsă butonul de desfacere şi îl înfipse adînc în prima bucată de om pe care o văzu: braţul lui Holst. Acesta urlă. Jay îl înjunghie din nou. Îi făcea plăcere. I se părea drept să facă asta. Voia să-l înfigă în spatele lui Holst. Ridică cuţitul...

Portiera se deschise. Jocko îl trase pe Donnie de pe scaunul şoferului pe pavaj şi îl lovi cu piciorul în zona inghinală. Îşi flutură prin aer pistolul îndreptat spre cabină, înainte de a-şi băga capul înăuntru. Chu se răsuci.

– Încearcă numai, strigă Jocko, întinzînd mîna lîngă tija volanului şi scoţînd cheia de contact.

Jay luă cuţitul între degetul mare şi arătătorul mîinii sale torturate. Deschise uşa laterală a dubei şi se tîrî afară. Chu făcu o mişcare, dar se opri cînd auzi focuri de armă.

– Nu, Jocko, strigă Jay, imaginîndu-şi-l pe şofer cu un glonţ în cap. Haide, ordonă el, urcîndu-se în duba lui Jocko.

Abia atunci îl văzu pe Jocko trăgînd şi în roata din spate. Duba se înclină spre stînga, în timp ce aerul ieşea din roţi. Jocko urcă în duba al cărei motor încă mergea.

– Ura! strigă el ca un nebun, dînd maşina înapoi. Roţile scrîşniră. Straşnică treabă! Jay se lăsă pe spate, apucîndu-şi mîna. Duba demară în trombă. Jocko aprinse lumina din plafon şi, privind în dreapta, îl văzu pe Jay mîngîindu-şi degetele frînte. O, doamne, spuse el. O, Dumnezeule!

– M-au aranjat, spuse Jay cu o voce chinuită. Într-adevăr, m-au aranjat.

36

MEDICUL numără încet pînă la zece, iar cînd ajunse la şase, femeia cu păr şaten intră sub influenţa lui.

– Spune-mi numele tău.

– Sharon Johnson, rosti ea destul de clar.

– Ocupaţia?

– Agent special pentru Agenţia Centrală de Informaţii, în prezent repartizată la ambasada americană din Bonn, Germania de Vest, numele de cod pe telex: WINDFIRE.

– Te simţi bine, Sharon?

– Da, răspunse ea şi zîmbi.

O aduse înapoi în noaptea în care agentul Robert Saks murise în Regensburg. Cînd îşi aminti acele ultime momente disperate ale lui, fruntea ei se încruntă.

– A scos fotografia din buzunarul interior, apoi pumnul i s-a încleştat pe ea. Am încercat s-o scot, iar el a prins-o şi mai bine. I-am răsucit încheietura mîinii şi l-am văzut pe omul din fotografie. Poza fusese făcută într-un birou unde se aflau mai mulţi bărbaţi. El încercuise una dintre figuri. Am presupus că acela era omul despre care îmi vorbise – agentul dublu.

– Vreau să rămîi acolo un moment, te rog. Vreau să te întorci la acea primă secundă în care ai văzut faţa din fotografie. Vreau să-ţi alungi toate celelalte gînduri din minte... El adaptă jetul de fluid care intra în braţele ei prin rotirea unei supape de la ţevile de plastic. Chiar acea primă secundă, în care ai văzut faţa. Numai faţa. Vezi numai faţa. Făcu o pauză. Acum, îl vezi? Îl vezi pe bărbatul din imagine?

– Da, răspunse ea cu o voce mai îndepărtată.

Medicul se uită la portretistul de la Agenţie, ridică din sprîncene şi întrebă:

– Sînteţi pregătit? Acesta încuviinţă din cap. Apoi i se adresă lui Sharon: Vreau să deschizi ochii atunci cînd îţi spun. Vreau să compari faţa din mintea ta cu ceea ce vei vedea şi vreau să-mi spui cu atenţie deosebirile. Din nou, făcu o pauză. Poţi să faci asta pentru mine?

– Da.

– Foarte bine. Medicul se dădu într-o parte, permiţîndu-i portretistului să se afle faţă în faţă cu Sharon. Deschide ochii.

Cincisprezece minute mai tîrziu desenul era corectat. Medicul îi ceru de cinci ori să-i spună dacă era absolut sigură că figura din mintea ei se potrivea cu schiţa portretistului. La ultima din aceste solicitări, ea răspunse:

– Fotografia a fost făcută de la o anumită distanţă. Nu este perfect clară. Bărbatul pe care îl văd aici este foarte asemănător. Foarte asemănător.

Frazele ei deveneau prea lungi, el începea s-o piardă. O aduse înapoi cu grijă şi o lăsă să se odihnească.

Directorul Maxwell avu o scurtă întîlnire cu medicul şi păru mulţumit de rezultatele şedinţei. O invită pe Sharon în biroul său spaţios, care dădea spre o boltă de plante. O mare de verdeaţă. Ea luă loc, intimidată de steaguri, fotografii şi de prezenţa directorului.

– Cred că ai reuşit, Sharon. Cum te simţi?

– Bine, domnule. Sper că am lucrat bine.

– Vom trimite asta la Seattle şi vom pune lucrurile în mişcare. Am vrut să-ţi mulţumesc personal pentru tot ce ai

făcut. Ştiu că aceste ultime cîteva săptămîni nu le vei uita probabil prea uşor. Mă îndoiesc că te vei mai întîlni vreodată cu acest tip de operaţiune. Nu avem prea multe de genul acesta, te asigur. Slavă Domnului! Vreau însă să ştii că ai făcut Agenţiei şi ţării tale un mare serviciu, prin sacrificiul şi devotamentul tău şi, ca un semn al recunoştinţei, îmi este permis să te avansez cu două grade şi exact asta voi face în această după-amiază. Este o avansare bine meritată. Îţi mulţumesc încă o dată.

El se opri, iar ea se ridică. Îşi strînseră mîinile şi ea se îndepărtă de birou, mulţumită că totul se terminase. Cînd ajunse la uşă, se întoarse şi întrebă:

– Scuzaţi-mă, domnule?

– Da, Sharon?

– Ei bine, mă întreb dacă aş putea să fiu informată cînd îl prindem pe individ. Mă simt ataşată de această misiune şi cred că aş fi mai liniştită dacă aş cunoaşte rezultatul – bun sau rău.

– Cred că se poate aranja.

Ea înclină din cap, întrebîndu-se cîte se perindau prin capul lui Maxwell. Prin ce trebuia el să treacă în fiecare noapte? Închizînd uşa, speră să nu afle niciodată.

37

KEPELLA ajunse la sucursala din Stoneway a băncii Rainier la trei treizeci. Semnă registrul pentru seifuri şi îi dădu femeii cheia sa. Un moment mai tîrziu se afla într-o cabină privată, deschizînd o cutie mică. Scoase o pungă de hîrtie împăturită. În mîinile lui era întreaga schemă a Pacificului de Nord pentru sistemul de ascultare SOSUS al marinei militare: un lanţ de microfoane submerse care puteau „auzi" şi face triangulaţia exactă a poziţiei submarinelor inamice. Erau printre cele mai secrete informaţii ale DOD – exact tipul de momeală despre care Brandenburg ştia că avea să-l atragă pe Wilhelm.

Ieşind de la bancă, soarele îl orbi cu razele sale. Seattle cu tot ce era mai bun: dogoare, umiditate, frumuseţe. Aerul mirosea minunat, ca un milion de flori. Străzile erau pline de oameni atletici: alergători, biciclişti, puşti pe skateboard-uri. Kepella întinse mîna la buzunarul portierei, scoase sticla şi dădu pe gît trei înghiţituri de votcă. Ziua aceea marca o îmbunătăţire. Aşteptase pînă după ora zece ca să ia prima

înghiţitură. În ziua precedentă se întîmplase la ora nouă, iar cu două zile în urmă, imediat după ce se sculase din pat. Simţea că progresa cu fiecare zi.

Peste mai puţin de zece minute intră pe un drum scurt de acces care ducea la Rosie. Căldura începu să-i cuprindă ceafa. Rosie părea îngrijorată. Era în bucătărie, pregătindu-şi un castron de granola, îmbrăcată numai într-un bikini de bumbac, care se asorta cu cămăşuţa ei brodată. Corpul ei subţire se ondulă mergînd spre Kepella. Se îmbrăţişară. El îşi găsi servieta şi spuse:

– Trebuie să dau un telefon. Ea păru îngrijorată. Afaceri, spuse, studiind-o cu privirea. Arăta ca un copil. Pentru prima oară se îndoia de faptul că Rosie era implicată în operaţiunea lui Holst. S-ar fi putut oare să nu aibă nici o legătură cu această poveste? Încercă să nu se gîndească la asta, dîndu-şi seama ce însemna dacă se afla acolo din proprie voinţă. Formă un număr şi telefonul portabil al lui Holst sună. După o scurtă conversaţie, închise, se întoarse către Rosie spunînd: Trebuie să plec.

– Tu ai băut dimineaţa asta.

– Da, admise el, oarecum ruşinat. Nervii.

– Nu mai bei astăzi, bine, Roy?

– Vom vedea. Nu pot să-ţi promit.

– Te rog.

– O să încerc, Rosie. Nu ştiu. O să încerc. Nu pot să-ţi promit.

– Ceva nu bine, Roy.

Lacrimile îi umplură ochii.

– Ce este, Rosie? întrebă el, trăgînd-o aproape, simţind o căldură în zona înghinală.

Dumnezeule, ajunsese s-o îndrăgească. Prea mult.

– Ceva nu bine, Roy. Ţi-o spun. Nu te duce. Te rog, nu te duce.

– Trebuie, iubito. Se retrase uşor de lîngă ea. N-o să păţesc nimic. Pentru o bucată de vreme, asta este ultima afacere. Ştia că n-ar fi trebuit să spună asta – să spui că ceva

este pentru ultima oară, aduce ghinion – dar nu putu să se abţină. După asta, vom face o excursie. O să-ţi arăt Peninsula Olimpică, aşa cum ţi-am promis.

Ea dădu din cap şi îşi şterse lacrimile, încercînd să zîmbească. Nu crezu un cuvînt. Ceva nu era bine. Roy Kepella nu se mai întorcea.

Cînd Kepella plecă de la Rosie, nu observă maşina care îl urmărea. Jocko închiriase două maşini, una pentru Jay şi una pentru el: radiatorul dubei fusese lovit în coliziunea din noaptea precedentă. Acum Jocko se afla la Shilshole, supraveghind. Jay venise cu maşina la apartamentul pînă la care îl urmărise pe Roy în noaptea incendiului. Acum, se afla chiar în spatele tipului.

La început, Kepella fusese surprins că Holst se întorsese la motelul Westside. Îşi dădu seama însă că era ultimul loc în care s-ar fi gîndit să-l caute. Se asigură că hîrtiile SOSUS erau în buzunarul său şi ieşi din maşină.

Draperiile fuseseră trase şi, intrînd în cameră, Kepella trebui să se acomodeze cu întunericul. Era un aer închis şi mirosea a transpiraţie. Marlene şedea pe pat, cu părul răvăşit, faţa rău bătută, cu bluza sfîşiată la umăr, şi el lovit. Cînd Kepella intră, ea nu se mişcă, ochii ei umflaţi rămînînd aţintiţi asupra covorului.

Cămaşa lui Holst era sfîşiată, braţul stîng, bandajat. Era cocoţat pe marginea unei comode, cu cămaşa descheiată. Privind-o pe Marlene, schiţă un rînjet.

– Închide uşa, spuse el.

Marlene era aproape cataleptică. Kepella observă zgîrieturi pe gîtul lui Holst. Zgîrieturi de unghii. Picioarele ei erau rănite, cu vînătăi, iar buzele, deşi prea mult rujate, erau umflate şi plesnite.

– Stai jos, comandă Holst. Kepella se aşeză pe singurul scaun din încăpere. Nu contenea să se uite la Marlene, care încă nu ridicase privirea. Spune-i, Marlene.

Ea se supuse imediat, deşi vocea îi era stinsă, resemnată.

– În planurile pe care ni le-ai dat nu era nimic care să indice o suplimentare de energie adecvată pentru laser, dacă baza este satelitul. Explică asta, te rog.

Kepella ridică din umeri.

– Nu înţeleg toată porcăria asta. Se uită la Holst. Asta e tot ce avem. Dacă lipseşte ceva, înseamnă că aşa trebuie. Nici un birou regional nu are întregul tablou. Probabil că ştiţi asta.

– Eşti sigur că este o lansare prin satelit?

– În meseria asta niciodată nu eşti sigur. Ştii cît de bine folosesc diversele servicii datele false. Toată povestea asta ar putea să fie o gogoaşă. Din cîte ştiu eu, chestia asta este justificată. Trebuie să fie lansată prin satelit spre sfîrşitul lui septembrie sau la începutul lui octombrie. I-am spus ei toate astea. Asta e tot ce ştiu.

Marlene încă nu ridicase privirea.

– Ai adus hîrtiile SOSUS? întrebă Holst. Kepella încuviinţă, privind-o încă pe Marlene. Arată-i-le, comandă Holst. Kepella îi dădu hîrtiile împăturite. Ea le despături încet şi cercetă prima pagină, apoi trecu la următoarea. Asta este? întrebă Holst.

– Răbdare, spuse ea.

Aruncă o privire spre Kepella, o conversaţie întreagă într-o singură privire. Ajută-mă, îi spunea ea. Ajută-mă, te rog, spunea fără cuvinte.

Ochii lui Kepella se mişcară de la unul la celălalt. Holst deveni nervos. Se dădu jos de pe comodă şi se apropie de Marlene. O lovi cu putere peste cap.

– Răspunde-mi!

Ea păru să nu simtă lovitura. Întoarse pagina şi privi în ochii lui Holst. Vocea îi era monotonă.

– Încerc să citesc.

Perplex, Holst se întoarse spre Kepella, cu pistolul în mînă.

Kepella îşi simţi sfîrşitul. Holst îşi pierduse o doagă. Avea de gînd să-l omoare, poate chiar şi pe fată. Ceea ce se întîmplase anterior venirii lui Kepella îi afectase pe amîndoi,

dar numai la Marlene se vedea. Brusc, Kepella luă o decizie. Pentru moment, afacerea lui Brandenburg se ducea pe apa sîmbetei. Toate eforturile lui Kepella conduseseră aici: ei trei într-o cameră de motel, fără acoperire, şi un neamţ smintit cu o armă în mînă.

Kepella sări de pe scaunul său şi dintr-o lovitură zbură pistolul din mîna lui Holst. Îl împinse pe neamţ în dulapul cu sertare şi ridică mîna pentru a-i servi o dreaptă în gît. Holst îi dădu un genunchi între picioare, împingîndu-l pe agentul supraponderal înapoi, pe pat. Marlene se aruncă pe covor, întinzînd mîna după armă. Holst îşi trînti piciorul pe încheietura mîinii ei. Oasele trosniră. Marlene ţipă...

Uşa glisantă masivă, de sticlă, şi storurile trase estompau vocile dinăuntru. Lui Jay i se păru imposibil să distingă vreun cuvînt. Închise ochii şi se concentră. Apoi i se păru că se dădea o luptă. Trase de uşă. Încuiată. Dădu cu ochii de o grămadă de lăzi de lapte metalice, aşezate cu două uşi mai departe. Cînd ajunse acolo o auzi pe Marlene ţipînd...

Holst ridică pistolul şi trase. Corpul lui Kepella tresări o dată cu împuşcătura tăcută şi se prăbuşi, cu ochii aţintiţi pe peretele murdar. Marlene ţipă din nou.

Geamul se sparse într-o mie de cioburi care loviră storul. Prima şi singura experienţă curajoasă a lui Jay fusese în partea din spate a dubei. Întreaga viaţă se considerase un laş – nu se bătuse niciodată. Cu toate acestea, se năpusti prin stor, fără să-şi dea seama că, cu trei degete de la o mînă puse în atelă, de acasă, nu prea avea cu ce să atace.

Spargerea geamului îl surprinse pe Holst. În timp ce se pregătea să tragă încă un glonte în Kepella – ca să fie sigur – ceva, cineva zbură prin storul de la dreapta sa. Cînd apăsă pe trăgaci, pistolul i se mişcă, iar glontele lovi peretele.

Jay atacă, se împletici şi trînti, cu putere, lada de lapte în Holst. Impactul îi zbură arma din mînă şi îl aruncă peste comodă , lăsîndu-l fără suflare. Jay văzu ochii deschişi a-i lui

Kepella şi intră în panică. O apucă de mînă pe Marlene – ea ţipă – şi o trase după el pînă cînd eă începu să fugă. Atunci, n-o mai putu opri. Împreună, fugiră prin spărtura unde fusese uşa glisantă.

O fereastră din cealaltă parte a curţii se făcu ţăndări, lovită de un glonte. Fugiră şi mai tare, luînd-o la dreapta la primul colţ. Jay spuse în grabă:

– Ne vom despărţi. Ne întîlnim în parcul Gasworks diseară la ora zece.

– Nu, gemu ea, încetinind. Mîna mea.

– Repede! comandă el. Da. Acum intră. O înghesui pe locul şoferului din maşina sa închiriată, întinse mîna, băgă cheia în contact şi porni maşina. Dă-i drumul! comandă el, observînd pentru prima oară că ţinea în mîna ei sănătoasă un teanc de hîrtii. Despărţindu-se, cel puţin unul dintre ei putea să scape de Holst. Ea îl privi cu curiozitate, cu faţa palidă, lipsită de viaţă. Apucă volanul, aruncînd hîrtiile pe scaunul de lîngă ea. Porneşte! tună el.

Demară. Jay îşi strînse degetele rănite, lipindu-le de corp, şi o luă la goană ca niciodată. Coti la dreapta, alergă pe stradă, traversă, coti la stînga, pe o străduţă, la capătul căreia traversă încă o stradă, o luă din nou la dreapta, apoi din nou la stînga. Obosit, sări într-un gard viu. O maşină îl urmărise, îi urmărise fiecare cotitură. Ascultă cum trece pe lîngă el, gîndind că trebuia să fie Holst.

38

LUI Mark Galpin nu îi plăcuseră niciodată spitalele. Avea prea multe amintiri asociate cu mirosul familiar al acestora; şirurile de camere erau ca şirurile celulelor de închisoare. Cînd venea într-un spital, o făcea de obicei ca să viziteze morga. Ura aceste vizite. Cu cîţiva ani în urmă – după cincisprezece ani de serviciu – se întreba încă de ce alesese această cale deosebită prin labirintul vieţii. Ce îl determinase să încerce să ducă un război împotriva crimei, război care nu putea fi niciodată cîştigat? Ce îl determinase să încerce să conducă oameni într-un asemenea război? Dar în ultimii cîţiva ani nu se mai gîndise nici o clipă în această direcţie. În el se petrecuse o transformare. Îşi acceptase poziţia în viaţă. Nu trebuia să mai fie întrebări, numai serviciu. În curînd, cei douăzeci de ani aveau să se încheie. În curînd aveau să vină pensionarea, navigaţia, viaţa de familie şi relaxarea. Cu voia lui Dumnezeu, aveau să-i mai rămînă douăzeci, treizeci de ani buni de viaţă, pentru lucrurile pe care dorise întotdeauna să le facă. Deocamdată era doar serviciul.

Uşa camerei nu părea deloc diferită de celelalte. O deschise, observînd că ceasul său arăta ora douăzeci şi trei sferturi.

Roy Kepella stătea întins pe patul cel mai apropiat de intrare; patul de la fereastră era gol. Expresia de surprindere de pe faţa lui Kepella spunea totul. În timp ce Galpin îşi trase un scaun aproape de pat şi se aşeză, nici unul din ei nu spuse nimic.

– Căutînd prin portofelul tău, începu moale Galpin, au găsit legitimaţia de serviciu. Au sunat la Birou.

Kepella încuviinţă, clipind din pleoape.

– Se înţelege.

– Cum te simţi?

– Bine. E un fleac. A trecut pe lîngă plămîn. O nimica toată.

– Vrei să-mi povesteşti, Roy?

– Nu pot, Mark. Aş vrea s-o fac, dar nu pot. Sînt sub ordin. E cam greu de explicat.

– Poate că reuşesc eu să lămuresc lucrurile în locul tău.

– Nu înţeleg.

– În urmă cu cîteva zile, am primit un telefon urgent de la Washington. Un agent CIA, care fusese trimis în Germania pe post de curier, s-a întors în Statele Unite cu nişte informaţii vitale. Vestea era că Fritz Wilhelm, un intermediar din Germania de Vest în comerţul cu arme şi tehnologie pentru sovietici, a pus ochii pe Seattle. Era în căutarea unor componente de computer pentru iranieni, a tehnologiei comunicării cu laser verde pentru sovietici şi a hărţii SOSUS a Pacificului, copii după toate acestea păstrîndu-se în arhivele noastre. Ţi se pare ceva cunoscut, Roy?

– N-aş putea spune, Mark.

Muşchii maxilarului lui Galpin se mişcau. Trase nervos de manşetele cămăşii pentru a le scoate exact o jumătate de inci din mînecile gecii albastre de marinar.

– Wilhelm are o cîrtiţă în Birou, Roy. Credem că acest om pozează în funcţionar de la vîrf care conduce o operaţie

internă, folosind unul dintre agenţii noştri din Seattle. Îl văzu pe Kepella, deja palid la faţă, cum îşi pierdea toată culoarea. Vorbea cu o stafie. Operaţiunea s-ar desfăşura ca o penetrare standard, aşa vedem noi lucrurile. El l-ar convinge pe agent că aceasta era singura cale de a-l prinde pe Wilhelm. Între timp, numai oamenii lui Wilhelm ar şti ce se petrece. Penetrarea a fost, într-adevăr, pusă în practică cu agentul pe care s-au hotărît să-l folosească. Desigur că ideal pentru ei ar fi să caute pe cineva cu acces la dosarele Biroului.

Se opri. Spusese destul. Kepella se uită la prietenul său. Privea la el, încercînd să găsească ceva de zis.

– Agentul îşi spune Brandenburg. Mi-am luat o zi de concediu medical şi am zburat la Washington ca să-l întîlnesc, zise Kepella.

– Continuă.

– Ne-am întîlnit la un hotel din afara oraşului. Mi-a spus că totul rămîne între noi: el, directorul şi eu. Clătină din cap şi închise ochii. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Dumnezeule, mi-a dat suficiente motive să-l suspectez. Făcu o pauză. Mi-a rambursat biletul de avion cu bani gheaţă şi a justificat totul prin păstrarea secretului. Ştia exact ce articole aveau ei să ceară... Ar fi trebuit să-mi dau seama.

Galpin oftă.

– Nu te facem răspunzător, Roy, cunoşti poziţia noastră. Vrem să scoatem ce-i mai bun din tot ce poate fi mai rău. Băgă mîna în buzunarul de la piept şi scoase o hîrtie împăturită. Despăturind-o, i-o dădu lui Kepella. Acesta este portretul robot al omului despre care credem că este cîrtiţa. Seamănă cumva cu Brandenburg al tău? Kepella privi la fotocopia portretului robot, înclinînd din cap.

– E destul de asemănător. Faţa lui nu este atît de lată, iar bărbia este mult diferită. Dar ochii şi nasul sînt ale lui. El este. Îi dădu hîrtia înapoi lui Galpin, care o luă şi o puse la loc, în buzunar.

– Asta-i cea mai bună ştire pe care am primit-o în ultima vreme. Scuză-mă un moment.

Galpin puse mîna pe telefon, comunicînd informaţia biroului său, care, la rîndul său, avea s-o transmită la Washington. Cînd închise, se aşeză la loc, pe scaun, şi îi ceru lui Kepella să-i spună întreaga poveste. Kepella o luă de la prima întrevedere cu Brandenburg şi-l aduse pe Galpin la zi. Îi luă aproape o oră.

Galpin înţelese succesiunea evenimentelor, recurgînd la un blocnotes pe care îl umpluse în timp ce Kepella vorbea. Întrebă:

– Aşadar, acest muzician a plecat de la motel cu Marlene şi eşti aproape sigur că ea avea hîrtiile cu SOSUS?

– Aşa cum ţi-am spus, am ţinut ochii deschişi ca să-i păcălesc. Holst a mai tras încă o dată, totuşi, ca să fie sigur. După cîte îmi amintesc, Becker l-a doborît pe Holst, a prins-o pe Marlene şi au fugit. Mi se pare că ea ţinea hîrtiile în mînă. Nu pot să fiu sigur. Sorbi puţină apă. Holst a plecat imediat după ei. Eu am ajuns pînă la maşină. Pierdeam mult sînge. Am leşinat în camera de gardă. M-am trezit aici.

– Asta e clar. Galpin părea neputincios. Aşadar, ori Marlene, ori Becker, ori amîndoi au hîrtiile cu SOSUS.

– Aşa presupun eu.

Galpin puse din nou mîna pe telefon. Biroului central i se recomandă să scoată un buletin complet despre patru oameni, inclusiv Holst şi Chu. Localul lui Fu Von trebuia să fie ţinut sub supraveghere, la fel ca The Lady Fine. I se adresă lui Kepella:

– Şi în legătură cu componentele de computer?

– Nu înţeleg.

– Cu cîteva zile în urmă, marţi cred că era, cineva a şters-o cu patru terminale de computer ZyCorp şi mai multe cutii de accesorii, care ar trebui să acţioneze în Crays. De cînd am auzit asta de la Washington am şi început să te căutăm, am fost siguri că totul avea o legătură.

Kepella se încruntă.

– Eu le-am dat informaţia aceea, Mark. Cred că luni. M-au făcut să beau din nou, Mark, şi, ei bine, memoria îmi cam joacă feste. Habar n-aveam de lovitura de la depozit. Am

crezut că era un fel de test – vezi cît de precisă a fost informaţia mea. Nu mi-am dat seama că ei au dat lovitura la depozit. Nu am cum să ştiu unde sînt componentele, dar aş zice că sînt pe vasul acela. Este doar o presupunere, pricepi, dar am tot încercat să înţeleg de ce ar implica Holst o persoană ca Becker în toată istoria asta. De ce să aducă pe cineva nou. Singura explicaţie pe care am găsit-o a fost că avea nevoie de altcineva decît el care să conducă undeva nava. Din ce alt motiv ar risca să implice un străin? Dacă, într-adevăr, l-a angajat pe marinar, atunci ies la iveală o mulţime de lucruri. Ştim că Wilhelm nu a intrat niciodată pe teritoriul Statelor Unite, dar a fost observat de mai multe ori în Canada...

Galpin îl întrerupse.

– Da. Deci, Holst îl pune pe Becker să conducă nava peste graniţă într-unul dintre cele mai aglomerate sfîrşituri de săptămînă din an. Dacă totul iese bine, afacerea se termină în Canada. Dacă ceva merge rău, dacă paza de coastă percheziţionează vasul, Becker este cel care trebuie să dea explicaţii. Holst va fi de mult plecat. Este posibil.

– Eu aşa aş face. Kepella îi indică lui Galpin toate locurile posibile în care să-l caute pe Becker, pomenind de afişul formaţiei de pe stîlpul de telefon şi explicîndu-i cum cineva din formaţie ar putea să ştie cum să dea de el. Apoi întrebă: Şi cu Brandenburg cum rămîne?

– Vom pune sub supraveghere adresa aceea. Nu vrem să-l alarmăm. Dacă mai este acolo, ne poate conduce la Wilhelm sau la Holst.

– Ce-ar fi să-l penetrăm şi noi? În momentul ăsta nu ai nimic împotriva lui, cu excepţia spuselor unui beţiv care a fost suspendat din Birou şi care a vîndut secrete de stat. Lasă-mă să vă ajut, Mark. Dă-mi o şansă să mă reabilitez.

– Cum?

– Pune-mi microfoane. Dacă se mai află în legătură cu Holst, crede că sînt mort, corect? Deci, ce se întîmplă dacă naivul Roy Kepella, rătăcindu-se, s-ar întoarce la cuib, explicînd că toată afacerea a mers prost şi că Holst a şters-o?

Cel puţin, am fi în stare să dovedim că Brandenburg mă conducea pe mine, şi am senzaţia că voi avea nevoie de tot ajutorul posibil. Ce zici?

– E o idee. Galpin o frămîntă în minte. Am putea să organizăm o forţă de intervenţie afară, în caz că nu iese bine. Se ridică. Te simţi în stare?

– Rahat, chestia asta este doar o zgîrietură – a făcut o gaură în vreun muşchi. Crede-mă, Mark. După toate astea, aş face orice să-l prind pe Brandenburg. În mod sigur, pot să port o conversaţie de zece minute.

– Voi vorbi cu medicul tău şi voi suna la Washington. Îmi place ideea. Ne-ar putea da chiar un indiciu. Tu odihneşte-te puţin. Făcu cîţiva paşi spre uşă şi se întoarse. A, apropo... mă bucur că a ratat. Îmi pare bine că te-ai întors.

Închise uşa. Spitalele totuşi îl deranjau.

39

LA ora zece, parcul Gaswork, micuța movilă de iarbă, cu straniile ei conducte de țiței, care domină capătul de nord al lacului Union, era gol. Jay urmă o potecă pavată pînă în vîrful movilei, pînă la giganticul cadran solar, o poziție care îi oferea o vedere mai bună deopotrivă asupra intrării în parcare și a lacului Union. Aștepta cu fața la parcare, cu labirintul încurcat de metal al fostei rafinării în dreapta sa. Departe, pe stradă, cîteva lumini reușeau să se strecoare printre vincluri, valve și guri de furtun. Vîntul îi pișca fața tăiată.

Își verifică ceasul. Douăzeci și două și zece. Nici urmă de Marlene. Ce nu mersese bine? Trebuia să se întîlnească acolo. Aștepta. Douăzeci și două și douăzeci. Era îngrijorat. Privi reflectarea luminilor de pe vase întinse în lungi dîre unduitoare care brăzdau suprafața apei. Douăzeci și două și treizeci. Și-l imagina pe Holst bătînd-o. Douăzeci și două și patruzeci. Ieși grăbit spre Northlake, intră într-un bar marinăresc și chemă un taxi.

Ce va face Holst în continuare? O avea pe Marlene? O dată cu moartea lui Roy, şantajul lui Holst se terminase. Jay încercă să se pună în situaţia lui Holst: Seattle nu prea mai era un loc unde să mai rămînă. Holst va pleca de aici fie luînd-o pe Marlene cu el... fie neluînd-o...

Unde ar putea s-o ducă neamţul? Dumnezeule, este un oraş mare, gîndi Jay, privind în jur şi văzînd miile – milioanele – de lumini: casele, clădirile oficiale, magazinele, barurile, restaurantele, cinematografele, Space Needle, vasele de pe lacul Union, farurile şi semnalizatoarele care se mişcau pe sutele – miile – de străzi, alei şi bulevarde. Trebuia să ai noroc ca să găseşti pe cineva acolo. Un avion cu reacţie zbură tăcut peste strîmtoarea Puget, cu luminile clipind. Era Holst în acel avion? Terminase oare deja cu Marlene, iar acum fugea din oraş? Din ţară?

Era timpul să-l găsească pe Jocko. Poate chiar să scotocească pe The Lady Fine.

Taxiul îl lăsă lîngă digul A, ca să se poată apropia de parcare dinspre vase. Mai puţin vizibil, se gîndi el. Zumzetul slab, continuu al unui oraş în activitate se putea auzi peste tot, în jurul lui, îndepărtîndu-se în larg. Felinarele puternice de deasupra luminau maşinile colorate. Aşezate pe cerul licărind, în aerul liniştit al nopţii, lui Jay i se păru că are în faţă o fotografie lucioasă.

Merse pe trotuarul din faţa docurilor, ţinîndu-şi capul în jos. Trecu de un rînd de maşini şi o luă de-a lungul celui de-al treilea şir. Aruncă o privire în stînga, căutînd să-l vadă pe ucigaşul chinez ori pe Holst. Nimic.

Se întinse să vadă dincolo de maşina închiriată a lui Jocko. Îşi smuci capul la stînga, crezînd că văzuse o mişcare. Ochii lui scrutară maşinile parcate. I se păruse că o persoană se trăsese înapoi în dosul unei pete de culoare sau al unei maşini. Aşteptă, sperînd să observe din nou mişcarea. Nimic. Făcu iute un pas între două maşini şi se repezi la mînerul maşinii închiriate a lui Jocko. Era încuiată.

Bătu repede în geam, simţindu-se privit. Haide, Jocko, gîndi el, deschide uşa asta blestemată. Bătu din nou, de data aceasta mai tare. Îşi lipi pentru o clipă faţa de geam, incapabil să vadă clar în interiorul întunecat al maşinii, dar suficient cît să-şi dea seama că Jocko adormise cu capul lăsat pe volan. Jocko, cunoscut pentru somnul său adînc, nu s-ar trezi la o simplă bătaie în geam. Jay ocoli grăbit maşina pînă la portiera şoferului. Aceasta se deschise. Se aplecă şi îl scutură de braţ. Nimic. Îl scutură din nou, făcînd iute un pas înapoi, simţind că se sufocă, ştiind fără să vrea să ştie.. Jocko alunecă pe scaun, cu capul rotindu-i-se în cădere. Pieptul era acoperit de sînge; gîtul îi fusese tăiat. Ochii îi rămăseseră deschişi. În mîna dreaptă ţinea patul pistolului, nedescărcat.

Jay căzu în genunchi. Lacrimile îi curgeau pe faţă. Se ridică şi ţipă cît putu de tare:

– Bestii ordinare! Ticăloşilor! Veniţi şi puneţi mîna pe mine, ticăloşilor!

Căzu înapoi, pe pavaj, plîngînd, pieptul mişcîndu-i-se spasmodic.

Îi făcuseră asta şi lui Marlene? Plănuiseră să-i facă la fel şi lui? Îl împinse pe Jocko peste scaun. Corpul neînsufleţit alunecă şi căzu pe podea. Jay dădu la o parte picioarele prietenului său mort, eliberînd pedalele, şi se aşeză pe locul şoferului. Ridică revolverul şi îl puse pe scaunul din faţă, lîngă el. Atunci văzu faţa, o faţă desenată cu sînge pe partea de plastic a tabloului de bord. Erau patru linii simple: o linie dreaptă pentru gură, o linie verticală pentru nas şi două linii oblice pentru ochi. Un chinez. Chinezul.

Porni maşina şi apăsă pedala pînă la podea. Treizeci de secunde după ce ieşi în viteză din parcarea de la Shilshole, primii doi agenţi FBI soseau în limuzina lor lungă, gri.

40

MERSE cu maşina pînă la apartamentul lui Jocko, în cazul că Holst sau Marlene lăsaseră vreun mesaj pe robotul telefonic. Dacă putuse să braveze, putea să scoată şi cheile din buzunarul lui Jocko şi să intre în apartament. Apoi putea să decidă dacă să se ducă şi să vorbească cu poliţiştii sau să înceapă o altă acţiune.

Încetini maşina în faţa blocului şi-i găsi un loc în parc, lăsînd motorul să meargă. Se dădu într-o parte pe scaun, observînd pentru prima oară că stătuse în sîngele lui Jocko. Vederea corpului aşezat cu stîngăcie îi întoarse stomacul pe dos. Întinse mîna şi închise ochii prietenului său, simţind un nod în gît. Cheile erau în buzunarul drept.

Urcă treptele, ducînd cu el nu numai greutatea propriului corp, dar şi amintirile sutelor de dăţi cînd urcase aceste scări. Cu cîţiva ani în urmă, Jocko fusese bolnav, iar atunci, ca o excepţie de la regulă, Jay îl îngrijise. O bună parte din cele două săptămîni le petrecuse aici, căci Jocko era, practic, un neajutorat cînd se îmbolnăvea. Fiind crescut sub blînda îndrumare a unei mame evreice excesiv de protectoare, era obişnuit să fie servit, iar dacă era lăsat de unul singur, nu

făcea altceva decît să se îmbolnăvească şi mai rău. Acum Jocko nu mai putea fi vindecat. Corpul său era rece, aşezat într-o poziţie inumană, lîngă scaunul din faţă al maşinii lăsate în stradă.

O singură întîmplare în orice existenţă...

Jay se întreba cum se putuse întîmpla aşa ceva. Jocko era un tip descurcăreţ. Cu toate acestea, chinezul îl luase prin surprindere, îl copleşise fizic şi îl...

Zdrăngăni setul de chei, căutînd-o pe cea potrivită. Înainte de a deschide uşa, hotărî ca poliţia să nu fie implicată. Era deja prea tîrziu. Nu avea nici un sens să se bazeze pe justiţie pentru pedepsirea chinezului. Nu avea încredere în justiţie. Nu avea încredere în lege. Ştia că în urmă cu cîteva zile, chiar cu cîteva ore, în împrejurări diferite, nu ar fi existat nici o cale prin care Jay Becker să se convingă că avea puterea interioară de a ucide o altă fiinţă umană. Nici aruncarea lui pe fereastră nu îi insuflase această idee. Acum însă nu mai avea nici o umbră de îndoială. Ştia ce trebuia făcut, fie că învingea, fie că era înfrînt, şi singura sa temere era că nu-l va mai găsi niciodată pe chinez. Era posibil să nu mai aibă niciodată ocazia. Dacă însă i se oferea prilejul, avea să-l omoare pe tip, folosind orice mijloc posibil. Corectitudinea nu intra în discuţie.

Întoarse cheia în broscă. Apartamentul cald şi îmbîcsit era tăcut. Casetofonul nu mai era dat tare ca de obicei, cînd Jay intra pe uşă. Se încuie înăuntru şi se duse direct la robotul telefonic, concentrîndu-se pe ceea ce se afla în faţa sa, încercînd să se distanţeze de amintiri. „Nu poţi să trăieşti în trecut, îi spusese cîndva Jocko. Trebuie să trăieşti numai în prezent."

Pe bandă era vocea lui Marlene. Ea îi dădea un număr de telefon şi un interior şi îl ruga pe Jay s-o sune imediat. El formă numărul. După trei ţîrîituri, răspunse o voce, molfăind un nume. Prea grăbit ca să fie atent la ceea ce auzi, Jay îi ceru interiorul. Ea răspunse:

– Jay?

– Da.

– Am aşteptat telefonul tău.

L-au ucis pe Jocko, Marlene, voi el să spună, dar se abţinu.

– Unde eşti? întrebă el, în schimb.

– La un motel. Mi-e dor de tine. N-am reuşit să ajung în parcul Gasworks, pentru că doctorii m-au reţinut mai mult decît mă aşteptam.

– Doctorii?

– Am încheietura mîinii fracturată. Mi s-a pus un mulaj de ghips. Nu are importanţă. Vreau să mă asculţi cu atenţie, Jay. Vreau să înţelegi că, indiferent ce simţi în legătură cu ce îţi voi spune, nu poţi face nimic ca să mă răzgîndesc. Ori mă ajuţi, ori mă descurc singură. Dar am de gînd s-o fac aşa cum cred eu de cuviinţă şi trebuie să înţelegi asta de la început. Nu ar fi trebuit să fii implicat. Asta este ceva între mine şi Holst şi noi trebuie s-o rezolvăm. Dacă îmi vei face acest serviciu, simt că nu pot să pierd, dar nu voi asculta argumentele tale. Nu este timp pentru asta. Dacă vei încerca să te cerţi cu mine, voi închide telefonul şi voi rezolva singură.

Mi-ai spus cîndva că sînt puternic, gîndi el. Uite cine vorbeşte.

– Să fim rezonabili, Marlene.

– Nu, Jay. Nici rezonabili.

– L-au ucis pe Jocko.

Asta era. O spusese. Spera s-o facă să se răzgîndească. Ea făcu o pauză atît de lungă, încît aproape crezu că închisese. În cele din urmă, ea spuse:

– Îmi pare rău pentru tine. Îmi pare mai rău decît vei şti vreodată. Te iubesc, Jay Becker, dar nimic nu mă va face să mă răzgîndesc. Voi face schimb cu Holst. Caseta cu tatăl meu pentru The Lady Fine. Tot ce doreşte el se află la bordul vasului. Ceea ce îţi cer este să conduci vasul într-un loc din apropiere, dar în afara portului. Fără The Lady nu poate să-mi

facă rău. Iar dacă eu nu ştiu unde se află vasul, atunci el nu mă poate face să-i spun asta, nu-i aşa? Îi explica iute, iar Jay simţea că era gata să-i închidă telefonul. În mintea sa o auzea mereu spunîndu-i că îl iubeşte şi trebui să se concentreze pe cuvintele ei ca să-i reţină planul. Era deopotrivă mîndru şi supărat pe ea: mîndru, pentră că ea găsise puterea după care tînjise, supărat, pentru că atunci nu era momentul s-o găsească. Ştia că, dacă încerca s-o întrerupă, telefonul avea să amuţească. Ultimele ei cuvinte fură: Te voi suna din nou prin radio. Îmi vei spune unde ai dus-o pe The Lady, apoi vei pleca de pe vas şi te vei duce într-un loc sigur, înainte ca ei să sosească. Cînd totul se va termina, voi lăsa un mesaj la robotul telefonic al formaţiei sau la cel al lui Jocko. Am ambele numere. Ştiu că vei face asta pentru mine. Te iubesc cu adevărat, Jay. Ştii că te iubesc.

Închise telefonul.

Jay revăzu planul ei, încercînd să-i găsească punctele slabe. Nu se putea spune cum ar reacţiona Iben Holst la încercarea lui Marlene de a-i pune condiţii. Jay nu avea încredere că ea va putea să facă asta singură. Sună din nou la motel şi obţinu adresa de la recepţie.

Se afla la motelul Castle Rock, în Ballard. Jay nu se simţea în stare să facă încă o cursă cu cadavrul lui Jocko lîngă el, aşa că luă un taxi. Văzu atunci încă o deficienţă însemnată în planul ei: cineva putea să supravegheze Shilshole, cineva putea să-i facă lui ceea ce îi făcuse lui Jocko. Se întrebă dacă ea se gîndise la asta. Se întrebă dacă se gîndise cum să evite această situaţie. Îi spuse taximetristului să se grăbească, promiţîndu-i să-i plătească oricît i-ar cere, dar acesta doar mormăi ceva şi continuă drumul cu viteza lui obişnuită. Milele se tîrau. Jay şi-o imagina părăsind Castle Rock şi ducîndu-se la o întîlnire cu Holst. Rămîi unde eşti, Marlene. Rămîi unde eşti.

– Nu poţi să conduci mai repede chestia asta? întrebă el, bătînd nervos cu piciorul în preşul de cauciuc.

– Ei, stai liniştit, domnule. Aşa îmi cîştig existenţa. Asta nu-i o călătorie de plăcere. O să ajungi acolo cînd o să ajung şi eu. Ai înţeles? Dădu colţul. Ai ajuns. Vezi, ce ţi-am spus? Patru patruzeci.

– Ţine zece dolari, spuse Jay, dîndu-i banii. Aşteaptă-mă cîteva minute. Mă întorc imediat.

Şoferul cel chel luă hîrtia de zece dolari.

– Îţi dau cîteva minute pentru cei cinci dolari. Asta-i tot. Claxonez o dată şi am plecat.

Jay fugi la recepţie. Ceasul arăta miezul nopţii. Recepţionerul era un tip destul de amabil. Singurul motiv pentru care Jay înjură fu acela că Marlene plecase cu zece minute mai devreme.

Pe cînd Jay se apropia de digul M, pe The Lazy Daze tocmai se termina o petrecere. Taxiul îl lăsase din nou lîngă digul A, la mai multe sute de iarzi depărtare de cealaltă parte a hangarului pentru bărci, ca să nu fie observat, în cazul în care cineva ţinea sub supraveghere digul L. Trebui să aştepte numai cîteva minute pînă ce un cuplu, ameţit de băutură, veni pe dig şi deschise poarta. El simulă că era gata să folosească o cheie. Intră imediat ce ei ieşiră şi îşi trase pe ochi şapca albastră a lui Jocko, în timp ce se îndrepta spre petrecerea care se destrăma. Se sprijini de vas zîmbind, cu atenţia îndreptată spre The Lady Fine, care se afla dincolo de culoarul strîmt de apă ce separa cele două diguri. Nu era nici o lumină aprinsă la bordul lui The Lady, nici cea mai mică mişcare. Doar acum îşi dădu seama că lăsase pistolul lui Jocko lîngă corpul acestuia. Avea la el cuţitul cu resort, însă acesta nu-i dădea prea multă încredere. Merse pînă la capătul digului M şi, complet îmbrăcat, traversă înot o scurtă distanţă pînă la digul L.

– Rechinul! glumi cineva de pe The Lazy Daze, arătînd spre Jay, şi cei cîţiva rămaşi încă la petrecere rîseră, întorcîndu-se apoi repede la discuţiile lor.

Jay urcă pe digul L şi se apropie cu atenţie de The Lady. O balansă, gata să fugă, dar era evident că nimeni nu se afla la bord.

Coborî în cabină şi deschise aparatul de radio. Telefonul celular dispăruse. Televizorul fusese adus înapoi. Nu-i plăcea să navigheze noaptea, mai ales cu farurile stinse. Îşi luă însă toate măsurile de siguranţă pentru a nu fi observat. Ar fi trebuit ca Marlene să aştepte pînă dimineaţă. Ar fi trebuit să rămînă la motel. Ar fi trebuit.

Ocoli digul fără probleme şi apoi aprinse farurile, se îndreptă în larg, spre cap, către nord, trecînd pe lîngă cîteva case frumoase de pe malul mării, pe o rută care avea să-l ducă în jurul capului Meadow, la parcul Carkeek. Acolo avea să fie încă în perimetrul oraşului şi asta îi convenea.

Se întrebă ce făcea ea în acel moment. Se întrebă dacă avea s-o mai vadă vreodată. Îi dori noroc, se ridică pe vîrfuri şi cîrmi spre marcajul luminos de la capul Meadow.

Marlene formă numărul de la telefonul portabil al lui Holst şi el răspunse. Nu avea de gînd să se comporte prosteşte. Ceru ca întîlnirea să se desfăşoare într-un loc public, undeva unde Holst să nu o poată răpi. Îi spuse să se întîlnească la Garden Lounge de la Olympic Four Seasons. Merse cu maşina închiriată în care Jay o împinsese la Westside. Nu reuşi să găsească nici un loc de parcare. Ocoli de două ori cvartalul şi, în cele din urmă, recurse la garajul-parcare din faţa elegantului hotel. Imediat ce opri motorul şi privi în jur la pustietatea de la al treilea nivel al parcării se înspăimîntă. Se grăbi spre ascensor şi, aşteptîndu-l, se impacientă. Cînd uşile se deschiseră şi văzu liftul gol, oftă uşurată. În cîteva minute avea să fie în elegantul Garden Lounge. Acolo nu exista nici o posibilitate ca cineva să-i facă vreun rău. Era supărată pe ea însăşi pentru că nu venise aici de la bun început, înainte de a-i telefona lui Holst. Ar fi fost mult mai logic.

Liftul zumzăi uşor, mişcîndu-se încet. Ea începu să se agite. Cînd uşile se deschiseră, John Chu îi rînjea. Voi să strige după ajutor, să ţipe, dar nu reuşi să scoată nici un sunet. El intră cu un pas mare în ascensor şi îi puse pe faţă o cîrpă urît mirositoare. Se simţi căzînd în genunchi şi apoi auzi uşile liftului închizîndu-se cu zgomot. John Chu rîdea.

Lui Jay îi era greu să rămînă treaz. Îşi pregătea cea de-a treia ceaşcă de cafea cînd vocea de la radio pronunţă numele lui The Lady Fine. Şaizeci de secunde mai tîrziu legătura prin radio era stabilită. Brusc, se trezi.

– Alo? Terminat.

– Am ce vrei, Becker. Cred că îţi este destul de clar. Terminat.

Vocea lui Holst. Jay simţi cum îl cuprinde ameţeala. Întinse mîna şi prinse marginea îngustă a tejghelei. Cele mai negre temeri ale lui se adeveriseră şi ştia că Marlene nu ar fi oferit nici o informaţie fără o convingere serioasă – iar Holst ştiuse că trebuia să vorbească prin radio. Nu-i plăcea sentimentul care creştea în el: acum voia să omoare doi oameni.

– Dă-i drumul, spuse el. Terminat.

– Tu o ai pe The Lady Fine. Eu o am pe lady. Vei duce vasul la nord de Freeland. Terminat.

– Ştiu unde este. Terminat.

– Te voi contacta acolo. Ţine radioul deschis permanent. Am încredere că nu eşti atît de nebun, încît să implici şi pe altcineva. Te voi aştepta mîine, pînă la ora douăsprezece. Am încheiat.

Holst întrerupse legătura. Cu mîinile tremurînd din cauza nesomnului, a nealimentaţiei şi a nervilor, Jay puse jos receptorul. De ce l-ar pune Holst s-o conducă pe The Lady Fine? De ce să nu-i ceară poziţia exactă şi să vină să ia hîrtiile de pe vas? Ce era la mijloc?

Îşi aminti de Jocko. Nu voia să-i lase cadavrul într-o maşină parcată. Hotărî să-i încredinţeze detectivului Flint corpul lui Jocko.

Dacă folosea staţia radio, Flint avea să ştie că se afla pe un vas, iar Jay nu dorea cîtuşi de puţin să încurce şi mai rău lucrurile. Îi trebui cincisprezece minute ca să umfle pluta de cauciuc care se afla la bordul lui The Lady. Vîsli spre Carkeek şi găsi un telefon public lîngă parcarea care dădea spre strîmtoarea Puget. Telefonul sună de două ori şi cineva răspunse. Sergentul de serviciu întrebă cine era la telefon. Jay îşi dădu numele. După o pauză plictisitoare, omul îi spuse:

– Detectivul Flint este pe o altă linie. Va trebui să aşteptaţi.

– Mda. Bine.

Rămase pe fir. I se păru că trecuseră două minute pînă cînd răspunse Flint.

– Becker?

– Exact.

– Ce s-a întîmplat?

Flint părea obosit.

– Doi oameni au fost ucişi astă-seară. Vreau să vă ocupaţi de cadavre în locul meu. Eu nu mă simt bine.

– Ia-o mai încet! Nu e chiar atît de uşor. Cred că am face mai bine să discutăm. Ştii cum merg lucrurile.

– Nici o discuţie. Nu avem timp. Unul este un tip numit Roy. Se află la Westside. Un neamţ pe nume Holst l-a omorît. Am văzut cu ochii mei. Celălalt este cel mai bun prieten al meu. Se află într-o maşină parcată în faţa numărului 609 de pe Crocker Street West. Va trebui să luaţi legătura cu părinţii lui. Eu n-aş şti cum să le spun.

– Ia stai o clipă, Becker. Ştii la fel de bine ca mine că nu te pot lăsa s-o ştergi fără să-ţi pun întrebări. Dacă nu te predai, va fi emis un mandat pe numele tău. Asta nu va face o impresie bună judecătorului. Gîndeşte-te la ce ţi-am spus. Doar nu vrei să-i trimiţi judecătorului date încurcate.

Jay făcu o pauză ca să se gîndească. Ce alternativă avea? I se păru că aude o maşină în spatele său, dar cînd se întoarse,

nu reuşi să vadă nimic în întuneric, datorită reflectării luminii dinăuntrul cabinei.

– Becker? întrebă Flint.

– Sînt aici. Ascultaţi, tot ce vă pot spune este că sînt implicat în ceva, oarecum indirect, dacă mă înţelegeţi. O prietenă de-a mea a fost răpită. Nu pot să vă amestec pe voi, oameni buni. Voi faceţi ce aveţi de făcut, iar eu voi accepta orice îmi serviţi. Trebuie însă s-o fac fără voi, altfel prietena mea va fi omorîtă. Dacă aş înţelege ceva din asta, aş putea să vă explic mai bine. Pentru moment asta e tot. Aveţi grijă de Jocko în locul meu. A fost cel mai bun prieten al meu.

Puse receptorul în furcă. Cînd se întoarse, doi poliţişti stăteau lîngă cabina telefonică.

– M-ai păcălit.

Jay şedea la capătul îndepărtat al biroului răvăşit al lui Flint, într-o cameră de mărimea unei debarale. Ceasul arăta două şi cincisprezece. Flint îi dădu o ceaşcă de cafea şi aprinse o ţigară.

– Te deranjează? întrebă Flint, fluturînd ţigara.

– Ca să spun drept, da.

Flint ridică din umeri şi stinse ţigara.

– Cum vrei. Oricum, nu-mi face bine.

– În timp ce m-ai lăsat să aştept, ai depistat telefonul.

– Mi-e teamă că da. Te-am căutat ore întregi, puştiule.

– Nu am avut impresia.

– Pe asta mă bazam. Un aparat sună. Ridică receptorul şi spuse: În regulă. Închide. E cineva care vrea să te vadă. Aici vă las singuri.

Îşi frecă ochii.

– Ce se petrece?

Jay îşi simţi inima bătînd, de această dată era alt fel de teamă.

– Îţi va explica el totul. Ei nu ne spun prea mult.

– Ei?

Flint se ridică de pe scun, încercînd să pună în ordine niște hîrtii. Biroul rămase răvășit. Își luă pachetul de țigări și bricheta de plastic de lîngă el.

– Stai aici, puștiule, nu-ți face probleme. Numai să cooperezi, bine? Ne vei face munca mai ușoară.

Jay îl conduse pe Flint cu privirea. Un bărbat nervos stătea în cadrul ușii.

– Este în întregime al dumneavoastră, spuse Flint.

– Și Jocko? îl întrerupse Jay.

– M-am îngrijit de asta, îl asigură Flint. Ține minte ce ți-am spus.

Celălalt bărbat intră în cameră și închise ușa. Era un individ arătos, bine îmbrăcat. Își mișca necontenit mușchii maxilarului. Întinse mîna. Jay i-o scutură zelos.

– Numele meu este Mark Galpin. Sînt directorul biroului regional din Seattle al FBI.

– Este vorba de Roy Kepella?

– De ce spui asta?

– Flint mi-a spus că tipul era de la FBI. I-am spus că a fost omorît; nu m-a crezut.

– Este în viață, Jay. A supraviețuit împușcăturii.

– Nu e posbil. L-am văzut. Era mort.

– Era bine antrenat, asta era. E în spital, dar o să se facă bine. Și-a ținut ochii deschiși, ca să încerce să-l păcălească pe Holst. Te consideră salvatorul lui. Zice că, dacă nu ai fi dat buzna atunci, în mod sigur ar fi fost omorît. Îți va mulțumi mai tîrziu. Deocamdată, noi doi avem niște treburi de rezolvat.

– Vă voi spune ce i-am spus lui Flint. O prietenă de-a mea a fost răpită. Nu pot să vă amestec pe voi. Dacă o fac, ea va fi omorîtă.

– Vorbim despre Marlene?

– S-ar putea.

– Pe ce vor s-o schimbe, Jay?

– V-am zis, nu pot s-o fac.

Faţa omului deveni stacojie, culoarea răspîndindu-i-se şi pe gît.

– Nu ai în mînă chiar atît de multe cărţi pe cît crezi. Avem o mulţime de acuzaţii cu care putem să te reţinem. Dacă o facem, nu poţi s-o ajuţi. Deci, de ce n-am coopera, ca să vedem cum ne putem ajuta? Sînt mai multe lucruri la mijloc decît îţi poţi închipui.

– Povestiţi-mi despre ele. Ştiţi, dumneavoastră şi Flint nu sînteţi prea diferiţi. Amîndoi aveţi ochelari de cal şi un ton care îmi face greaţă. Ăsta nu este unul din jocurile voastre. Nu e una din loviturile voastre. Aici vorbim de viaţa femeii mele.

Galpin se lăsă pe spate în scaun.

– Hai să luăm lucrurile aşa, Jay. Cît de bine te-ai descurcat pînă acum? Răspunde-mi sincer. Cercetă ochii albaştri ai lui Jay. Ce ai face în locul meu?

– Lăsaţi-mă să plec. Să apăr viaţa lui Marlene.

– Chiar poţi s-o aperi? Gîndeşte-te. Se ridică. Eu am destul timp, dacă şi Marlene are. Rămîi aici şi mai gîndeşte-te la poziţia ta. Dacă cooperezi, tot ce avem de gînd să facem este să te supraveghem. Asta e tot. Dacă nu, te vom ţine aici. Gîndeşte-te.

Galpin ieşi din cameră. Jay privi peste umăr cum acesta se duse la un automat şi îşi umplu un pahar de hîrtie de formă conică, apoi se întoarse şi se uită la Jay. Acesta privi înapoi spre biroul răvăşit. După cinci minute lungi, Galpin se aşeză din nou şi spuse:

– Deci, ce zici?

– Dacă vor observa că mă urmăriţi, o vor ucide. Sînt convins de asta. Ceea ce avem noi aici se cheamă impas.

– Ceea ce avem noi aici se cheamă tehnologie, Jay. Putem fi la mai multe cvartale în urma ta şi nimeni nu va observa. Tot ce vrem este să vă protejăm, pe tine şi pe Marlene. Nu are nici un sens să fii omorît.

Jay izbucni în rîs. Oboseala îi lungi rîsul dincolo de firesc.

– Cîteva cvartale în urmă, hî? Nu voi fi într-o maşină, domnule Galpin. Voi fi pe un vas. Cum o s-o scoateţi la capăt cu asta?

– Crede-mă, Jay. Ne putem descurca cu orice. Sînt convins de asta. Îţi cer să fii şi tu convins. Am rezolvat sute de asemenea cazuri, Jay. Tu cîte ai rezolvat? Făcu o pauză. Am fost clar?

– Clar ca bună ziua.

– Atunci, vei coopera?

Jay aprobă din cap.

– Nu prea am de ales, nu-i aşa?

41

BECKER conduse nava direct spre nord timp de două ore şi jumătate, pînă cînd observă la prora de la tribord golful Cultus şi capul Possession. Dormise puţin. O maşină fără numere îl lăsase la parcul Carkeek, împreună cu mica cutie neagră, imediat după ora trei. Era instruit să instaleze cutia la bordul lui The Lady Fine şi să desfăşoare o sîrmă lungă de cupru, care avea să acţioneze ca antenă. Această operaţiune îi luase o jumătate de oră, aşa că somnul său neliniştit fusese redus la două ore şi ceva.

Capul îl durea, îşi simţea ochii uscaţi şi înfierbîntaţi, chiar în dosul ochelarilor de soare şi sub borul pălăriei. Ridicarea velelor îi luase mai mult timp decît de obicei, din cauza degetelor rănite. Se simţea mizerabil.

Stabili o nouă direcţie care să-l ducă pe lîngă Freeland. La douăsprezece fără zece, identifică o bucată de pămînt de un verde luxuriant care intra în strîmtoarea Puget. Chiar după acel cap se afla Freeland. Un avion mic zbură pe deasupra. La naiba, sînt deştepţi, gîndi el, crezînd că era de la FBI şi simţindu-se mult mai în siguranţă. Ştia că una dintre multele

ambarcaţiuni cu pînze pe care le vedea era condusă de agenţi speciali, deşi nu putea să spună care dintre ele. Mai ştia că transmiţătorul său era bun numai pentru o milă sau două, deci aveau să fie şi avioane, ca şi alte bărci cu pînze, care să-l localizeze. Mulţimea de bărci din Ziua Muncii umplea canalele de navigaţie. Fără transmiţător, s-ar pierde cu uşurinţă. Nu-i plăcea să admită, dar se simţea mai bine ştiind că FBI-ul era pe frecvenţa transmiţătorului, ca şi pe cea a radioului.

Apropiindu-se de Freeland, auzi o voce feminină nazală venind dinspre puntea de jos – radioul. Coborî şi răspunse.

– Vei merge în continuare spre nord-vest pînă la insula San Juan şi vei ancora peste noapte lîngă American Camp, spuse Holst. Ai priceput?

– Da.

Holst închise. Neliniştea puse stăpînire pe Becker. Lanţul San Juan era aproape de Canada. FBI-ul nu avea putere în Canada, iar Jay nu avea încredere în soluţiile rapide la complicatele probleme de jurisdicţie care priveau birocraţia. Cît i-ar trebui lui Galpin să anunţe autorităţile canadiene? Neliniştea se spulberă atunci cînd un alt avion mic decolă de pe insula Whidbey, zburînd aproape peste The Lady Fine. Acesta trebuie să fie un semnal, gîndi Jay. Totul se afla sub control.

Era un avion curier.

Kepella se strecură în tăcere prin spatele casei, ţinîndu-se aproape de vegetaţia înaltă. Observase maşina din garaj: Brandenburg era acasă. Umărul îl durea rău şi sîngera din nou.

În spatele său, la capătul celălalt al gardului viu, peste drum, doi agenţi îi ascultau respiraţia grea, gata să semnalizeze celorlalţi cinci, care tundeau copaci, îmbrăcaţi în uniforma lucrătorilor de la Pacific Bell.

Kepella se mişcă iute. Galpin îi spusese că, după cît reuşiseră ei să afle, Rosie nu avea nici o legătură cu misiunea lui Holst. Atît John Chu, cît şi Donnie Mota aveau conturi în

creştere la bancă. Rosie avea cu puţin peste o sută de dolari pe numele ei. Toate acestea, în timp ce Kepella presupusese că Rosie era plătită să-l supravegheze. Acum era silit să vadă lucrurile într-o altă lumină. Ea îl ascunsese. Ea încercase să-l oprească să bea. Ea fusese sinceră cînd vărsase lacrimi pentru el. Rosie era un dar de la Dumnezeu şi, dacă Roy Kepella ieşea bine din treaba asta, Rosie avea să fie mai des cu el. Poate pentru totdeauna. Dar Brandenburg... el era o altă poveste.

Kepella deschise uşa de sticlă. Păşind înăuntru, auzi televizorul. Traversă sufrageria, oprindu-se în cadrul uşii micului cabinet. Cu ochii lipiţi de ecran, Brandenburg nu-l văzu.

– Au încercat să mă omoare, spuse Kepella dramatic.

Brandenburg sări de pe scaun. Întinse mîna şi, folosind telecomanda, închise televizorul. Avea o armă la etaj, una în dulapul cu băuturi şi alta ascunsă în frigiderul din bucătărie.

– Iisuse, Roy, ar fi trebuit să baţi la uşă. M-ai speriat îngrozitor.

– Te superi? întrebă Kepella, arătînd spre scaunul din faţa canapelei.

– N-ar fi mai bine în sufragerie? E mai mult aer acolo, spuse Brandenburg, în timp ce se ridică şi îi indică drumul lui Kepella. Văzu umflătura: Kepella purta un pistol. Cea mai apropiată armă pentru Brandenburg se afla în dulapul cu băuturi din sufragerie. Tîrgul era tîrg. Dacă Kepella devenea primejdios, Brandenburg voia să fie pregătit. Aşezîndu-se la masă, întrebă: Aşadar, ne vedem din nou, Roy?

– Am livrat documentele cu SOSUS, aşa cum ne-am înţeles...

Făcu o pauză, încercînd să obţină aprobarea lui Brandenburg.

– Exact, confirmă el.

Primul pas era făcut, gîndi Kepella.

– Dar ceva n-a mers bine. O bătuse rău pe femeie. Era aproape cataleptică, iar Holst a început să-şi agite pistolul ca un nebun. Trebuia să iau una din acele decizii... aşa că am sărit pe el. Ştiam că nu e bine pentru operaţiunea noastră, dar ce era să fac? Ar fi putut să ne ucidă pe amîndoi.

– A bătut-o pe Marlene? întrebă Brandenburg neîncrezător.

– Sper că n-am stricat operaţiunea, încercă iarăşi Kepella.

– Nu, nu, Roy. Dumnezeule, aş spune că merge de minune. Te-ai comportat aşa cum ţi-e firea. Doar dacă ai fi stat acolo, ar fi putut să devină suspicios. Poate că te testa.

– Nu era nici un test. Îşi pierduse cîteva doage. Dacă vrei să-mi ştii părerea, cred că femeia aceea are legătură cu asta. Am crezut că ar trebui să ştii. Am venit aici cît am putut de repede. M-au reparat la spital, aseară. M-am gîndit că tu ai să ştii ce să faci.

– Probabil că în cîteva zile ar trebui să te duci înapoi la Fu. Sau cam aşa ceva.

– Am trecut pe lîngă port... m-am gîndit că ar putea fi o idee bună, dar vasul a dispărut.

De fapt, Galpin fusese cel care îi explicase lui Kepella succesiunea evenimentelor.

– Chiar aşa?

Kepella nu văzu nici cea mai mică surprindere pe faţa lui Brandenburg.

– Deci, ce înseamnă asta? L-am scăpat din nou pe Wilhelm sau ce?

– O să fiu cinstit cu tine, Roy. Avem toată afacerea sub control. Am pus vasul sub supraveghere zile întregi. În momentul de faţă, navighează către întîlnire. Wilhelm este prins în plasă. Directorul va fi foarte impresionat de rolul tău în această poveste. Realmente, foarte impresionant.

– Mă bucur că m-ai chemat la Washington şi ai aranjat totul. Sînt mîndru că am fost implicat în această operaţiune.

– Ne-ai fost de un mare folos, Roy. Nu s-ar fi putut face fără tine. Ce zici de o băutură? Hai să sărbătorim.

Acum Kepella deveni furios.

– Fără băutură. Eu nu vreau.

Îl urmări pe Brandenburg cum îngenunchează lîngă dulap. Kepella devenea din ce în ce mai furios. Minciunile. Băutura. Să fii tratat ca un rahat. Brandenburg trebuia să plătească pentru toate acestea, hotărî el. Ce avea să facă

legea? Să-i dea peste mînă? Dacă, cel puţin, l-ar putea face să scoată un pistol, ar putea să-l omoare în legitimă apărare. Kepella îşi scoase arma uşor, ascuzînd-o sub masă. Şi-ar permite Brandenburg să se lase provocat şi să folosească o armă? Sau era un individ prea calm?

– O vreme chiar m-ai dus de nas, începu Kepella.

Se întreba ce aveau să facă băieţii din camion o dată ce el va intra în acţiune. Vor aştepta afară sau vor sparge uşa? Se hotărî s-o facă repede, înainte ca ei să aibă timp să se adune.

– Ce-i asta, Roy, întrebă Brandenburg, strecurîndu-şi arma în buzunarul de la pantaloni, ascuns de uşa deschisă a dulapului.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama de la bani. Cînd mi-ai plătit cu bani gheaţă biletul de avion. Atunci ar fi trebuit să mă alertez.

Brandenburg se apropie cu două băuturi în mînă. Le ţinea pe o tavă, care ascundea umflătura din buzunarul lui. Se aşeză pe scaunul său cu abilitate, fără ca Kepella să vadă pistolul. Îi întinse un pahar, dar acesta îl aruncă pe covor.

– Nu, mulţumesc.

– Ce se petrece aici, Roy?

– Am spus că ar fi trebuit să-mi dau seama cînd mi-ai plătit cu bani gheaţă biletul de avion. Aceea a fost o greşeală. O tremurătură vizibilă cuprinse mîna lui Brandenburg în timp ce-şi sorbea băutura. Gheaţa zornăia. Kepella continuă, savurînd şi mai mult spectacolul: Într-adevăr, întregul plan a fost strălucit. Cine te plăteşte, Holst sau Wilhelm?

– Ia ascultă aici...

– Nu, domnule. M-am săturat să te ascult. E rîndul tău să o faci.

Ştia că asta nu era deloc ceea ce voia Mark Galpin. Galpin l-ar fi împins la limita rezistenţei, ca să-i afle toate legăturile şi să pună toate datele la un loc. Aceasta era însă răfuiala lui personală. Oricît de rău ar fi fost pentru Mark Galpin, asta era ceea ce avusese în minte Kepella de la bun

început. Scoate un pistol la mine, ticălosule, gîndi Kepella. Dă-mi un motiv.

– Stai o clipă, obiectă Brandenburg.

– Cunosc toată povestea asta blestemată, domnule. Cîţi agenţi ai mai aranjat de-a lungul anilor? Cinci? Zece? Cîte vieţi ai mai nenorocit? Mi-am dat seama deunăzi, minţi el pentru a-l face pe Brandenburg să gîndească în continuare că numai el cunoştea secretul, ca să-l atragă într-o luptă. Fără nici un ajutor. Ştiai prea mult. Ştiai despre Rosie cînd eu abia o cunoşteam. Ştiai despre Holst. Am verificat dosarele, spuse el, improvizînd, şi nimeni nu ştie despre legătura lui Holst cu Wilhelm. Doar tu. Ce zici de asta?

Brandenburg era uluit. Încercă să-şi păstreze calmul în timp ce întindea mîna după pistolul din buzunar.

– Ce urmează, Roy?

– Asta.

Kepella ridică pistolul deasupra mesei. Brandenburg trase de sub masă, lansînd două gloanţe şi trimiţîndu-l pe Kepella înapoi pe scaun. Kepella împuşcă tavanul, scăpînd din mînă pistolul, care căzu departe de el. Genunchiul îl ardea. Al doilea glonte nu îl atinsese deloc. Brandenburg se ridică şi trase din nou, dar Kepella se rostogoli spre arma sa şi glonţele trecu pe lîngă el.

Fereastra cu vedere spre lac se deschise şi un agent sări prin uşă, în timp ce altul strigă:

– FBI. Aruncaţi armele jos!

Brandenburg se răsuci. Se uită la agentul care îl ţintea şi apoi la Kepella care, în patru labe pe covor, încerca încă să-şi recupereze arma. Wilhelm îi promisese că va avea grijă de soţia lui, dacă i se întîmpla ceva de genul acesta. Brandenburg nu avea de gînd să-şi petreacă viaţa într-o celulă de opt pe opt picioare.

– Aruncaţi armele, strigă agentul.

Brandenburg puse ţeava în gură şi apăsă pe trăgaci.

Jay ajunse la American Camp la ora opt fără un sfert. Era extenuat. În curînd avea să se înnopteze. Mareea îşi schimba

sensul. Ţinînd seama de reflux, Jay rămase la o distanţă bună de ţărm.

Aruncă ancora. O ceaţă uşoară plutea în aer. Se luptă cu oboseala pînă cînd conturul roz al apusului de soare coborî către orizont. Mîncă o jumătate de conservă de ton rece şi adormi în cabina din faţă, pe care o considera cea mai sigură, căci avea două ieşiri – o trapă în sus, care dădea în compartimentul din faţă, şi alta, prin cambuză, dînd spre scara de tambuchi. Sub pernă avea pistolul de semnalizare al lui The Lady şi un cuţit de bucătărie destul de mare. La gambă îşi legase încă un cuţit. Închise ochii.

Cînd îi deschise era dimineaţă. Dormise buştean. Aceeaşi rază de soare se ivea acum din partea cealaltă a orizontului, colorînd norii ameninţători într-un roz de somon. În zori, dimineaţa ceru-i înroşit, marinarul ştie că nu-i de glumit. Tresări simţind durerea din degete. Un asistent medical de la postul de poliţie-i le fixase în atele. I se spusese că aveau să-şi revină cu timpul. El nu era atît de sigur.

Cînd privi din nou afară, îşi dădu seama că ordinea acţiunilor sale se schimbase. The Lady Fine nu mai era în apropiere de American Camp. Se repezi pe punte. Insula era un punct minuscul la tribord. Se strecură la proră şi trase de edec. Fusese tăiat cu un cuţit cînd el dormea. Refluxul puternic îl dusese mile întregi la vest de insula San Juan, probabil în Canada.

Lui Holst nu-i plăcea să rişte. Dar de ce îl lăsaseră în viaţă? se întrebă. Dacă fuseseră atît de aproape de el, de ce să nu-l omoare şi să preia chiar ei vasul? Răspunsul îi veni fulgerător: Holst voia ca altcineva să transporte în Canada ceea ce se afla la bordul lui The Lady.

Din punct de vedere legal, Jay era obligat s-o anunţe pe The Lady la vama canadiană, fie în portul Friday, fie la Bedwell. Din moment ce portul Friday era mult în urmă, trebuia să fie Bedwell. Era o probabilitate de douăzeci şi cinci de procente ca vasul să fie percheziţionat de autorităţile canadi-

ene în docul vămii. Dacă, totuşi, Jay hotăra să ocolească vama, mizînd pe circulaţia intensă a vaselor din timpul sărbătorii, şi era observat de o patrulă, vasul avea să fie în mod cert percheziţionat. Văzuse asta destul de des. Canadienii erau meticuloşi. Aşteptau pînă aproape de asfinţit şi apoi patrulau prin cele mai favorabile golfuri şi golfuleţe, de-a lungul graniţei. La un sfîrşit de săptămînă ca acesta treaba era formidabilă. Dar era, de asemenea, un sfîrşit de săptămînă cu forţe umane sporite. Jay se hotărî să găsească ceea ce se afla pe vas şi locul unde fusese depozitat. Nu avea nici un sens să fie luat prin surprindere.

Căută mai întîi în partea din faţă, scoţînd scîndurile din podea şi scotocind spaţiile de depozitare, care conţineau velele şi echipamentul de scufundare individuală. Nimic. Căută metodic prin cambuză. Cînd ajunse la televizor, îi veni o idee. Ataşă un transformator de doisprezece volţi şi băgă televizorul în priză. Nu funcţiona. Verifică de două ori cablul. Nu funcţiona. Îşi închipui că Holst ascunsese ceva în televizor. Continuă să caute cu frenezie prin cambuză, incapabil să găsească ceva nou.

O dată ajuns în cabina lui Marlene, căută în fiecare sertar, inclusiv în zona în care găsise videocaseta cu Roy. Observă că spaţiul de depozitare de sub pat era încuiat cu un lacăt nou şi o scoabă. Alergă în cocpit şi luă cutia cu scule. După ce îndoi două şurubelniţe, reuşi în cele din urmă să spargă scoaba, scoţînd şuruburile. Înăuntru erau patru cutii de carton nedeschise, fiecare avînd tipărită pe faţa cutiei denumirea Zycorps. Computere.

Abia auzi vocea – un radiofonist naval. Ieşi alergînd din cabina lui Marlene prin cocpit şi sări jos în cambuză. Răspunse cu răsuflarea întretăiată. O clipă mai tîrziu Holst spuse:

– Îţi aminteşti seara în care stăteai cu Marlene şi cu mine la Blue Sands? Terminat.

– Da. Terminat. – Uită-te pe hărţile tale. Du-te la geamandura al cărei număr corespunde cu data acelei întîlniri. Ultimele instrucţiuni sînt acolo. Am încheiat.

Jay îşi stoarse creierii. Fusese într-o miercuri sau într-o joi? Se uită pe calendarul din portmoneu. Într-o miercuri. Miercuri 17. Geamandura 17.

Se uită pe hărţi, degetul trecîndu-i de la un marcaj la altul, de la o imagine la alta. Numărul 17 era exact la sud de insula Saltspring, în Columbia Britanică.

Avusese dreptate. Era folosit ca să treacă computerele în Canada. Holst fusese prevăzător pentru eventualitatea că cineva intercepta convorbirea – ceea ce se şi întîmpla.

Luă un mic dejun frugal, îşi petrecu cîteva minute pe punte şi fixă direcţia către geamandura 17. Să conducă o ambarcaţiune bună ca The Lady cu motorul în funcţiune, în loc de vele, era un păcat. Lui Jay îi repugna ideea, dar programul lui o cerea.

Peste o oră începu o furtună cu fulgere.

Mark Galpin nu-şi putea crede urechilor. Asistentul său se mişca nervos pe scaunul din faţa sa.

– Acum două ore ai venit aici şi mi-ai spus că The Lady Fine a dispărut în timpul nopţii. Iar acum îmi spui nu numai că i-am pierdut semnalul, dar că nici forţele noastre aeriene n-o pot repera. Vrei să cred asta?

– Nu putem să controlăm vremea, domnule. Transmiţătorul acela nu se comportă bine în furtuni electrice. Dacă furtuna se deplasează, am încredere că o vom putea localiza din nou. Un om de-al nostru încearcă acum să găsească un membru al formaţiei care să ştie ce dată era atunci. Dacă vom reuşi să aflăm, vom şti către care geamandură se îndreaptă. Asta e tot ce putem face pînă cînd vremea va coopera cu noi.

– Puştiul se bazează pe noi. Înţelegi asta? Ştie al naibii de bine că ei au de gînd să-l omoare şi se bazează pe noi să-i împiedicăm. Nu-mi pasă pe cine trebuie să implici. Vreau ca

acel semnal de transmiţător să fie localizat. Trimite un cuter al pazei de coastă în larg, fă ceva, orice. Numai să găseşti vasul.

Asistentul se înclină.

– Nu umblăm după potcoave de cai morţi, domnule, dar tehnologia nu funcţionează într-o astfel de furtună. Chiar dacă cuterul pazei de coastă ar putea localiza semnalul – ceea ce este improbabil – ei nu ar avea mijloacele de a face triangulaţia poziţiei fără ca furtuna să înceteze. Ar vîna încă ceea ce se numeşte un semnal fantomă. Asta poate dura zile – precum căutarea cutiei negre a unui avion pe fundul oceanului. Este acul în carul cu fîn.

– Ce vrei să-mi spui?

– Că trebuie să aşteptăm pînă se termină furtuna.

– Şi care-i prognoza meteo?

Asistentul se încruntă.

– Nu e bună. Sînt formaţiuni noroase peste tot, deasupra zonei. Se întind pe o linie de şaizeci de mile, într-o furtună care se deplasează cu zece mile pe oră.

– Şase ore?

– În cel mai bun caz, domnule. Cu căldura verii de la Peninsula Olimpică ar putea dura toată noaptea.

– La naiba! Galpin îşi frecă tîmplele. Şi Roy Kepella?

– Nu va putea să meargă cîteva luni. Glontele i-a zdrobit rotula. Va sta în spital cîteva zile.

– I-ai pomenit despre transferul la Washington?

– Da, domnule, cum aţi cerut.

– Ce ţi-a răspuns la asta?

– A spus că nu s-ar transfera acolo pentru toţi banii din lume. A vorbit ceva despre pensionare. Glumea cu o chinezoaică ceva despre deschiderea unui restaurant în Palo Alto. Nu mi-am putut da seama dacă vorbea serios sau nu. Galpin zîmbi. A spus că îl va denumi Rosie & Roy's.

Galpin rîse. Asistentul nu-l auzise niciodată rîzînd. Galpin redeveni serios.

– Pune atîţia oameni cîţi ai nevoie, ca să-i localizeze pe acei membri ai formaţiei, şi aranjează un elicopter pentru mine ca să mă ducă în insula San Juan. Iar pe drum spune-i lui Emily să-mi dea legătura cu RCMP din Columbia Britanică. O să avem nevoie de puţină cooperare.

Asistentul ieşi grăbit pe uşă. Cînd o închidea, Galpin rîse din nou. Rosie & Roy's. Parcă-i şi vedea.

Jay riscă şi nu-şi declară trecerea la paza de coastă canadiană. Mesajul de la geamandura 17 îi dădea instrucţiuni să navigheze mai departe spre nord, spre un golf de lîngă capul sudic al insulei Saltspring şi să aştepte căderea serii. Trebuia să aştepte apariţia unei flăcări care avea să-i semnalizeze să vîslească la mal. Marlene avea să fie acolo.

Marlene.

Călătoria dură mai mult decît se aştepta datorită furtunii violente. Marea nu era extraordinar de agitată, dar fulgerele erau constante şi intense. La fiecare cîteva secunde tunetul răsuna ca bubuitul unui tun.

Trecînd printre două stînci care ţîşneau din apă, Jay stinse farurile. Pînă la asfinţitul soarelui mai era o oră, dar furtuna întunecase considerabil cerul. Ştia că ei aveau s-o caute pe The Lady. Orice element surpriză era în avantajul său. Dacă ar putea să tergiverseze lucrurile, asta n-ar face decît să lase FBI-ului mai mult timp. Se întreba dacă, chiar în momentul acela ei nu postau cîţiva oameni pe insulă, pregătind capcana pe care o promiseseră. Văzuse, cu o oră mai devreme, un hidroavion zburînd la joasă înălţime, strecurîndu-se periculos de jos printre fulgere. Poate că erau ei.

Era atît de greu de văzut în acea lumină slabă, încît Jay îşi concentră toată atenţia pe capul opus golfului. Ştia că ei nu puteau s-o vadă de pe mal pe The Lady, şi dacă ar fi putut să ajungă la ţărmul opus înainte de lăsarea întunericului, ar fi fost în stare să tragă la mal şi să se furişeze în spatele lor.

Cu atenţia concentrată pe promontoriu, cu zgomotul motorului zumzăindu-i în urechi, cu bubuitul tunetelor şi răpăitul ploii, nu văzu bărcuţa Zodiac care se ivi de după stîncă. Motorul ei electric, tăcut, din apă, o apropia constant de greoaia The Lady.

Jay îşi plănui atacul său de învăluire, imaginîndu-şi că FBI-ul sau poliţia călare canadiană se afla la capătul îndepărtat al insulei şi se apropia. Se concentră să vadă fîşia de pămînt care se zărea în depărtare.

Zodiac continua să se apropie.

Ceva îi abătu atenţia de la ţărm. Aruncă o privire peste umăr. Cîmpul vizual era redus de gluga echipamentului său pentru vreme rea. Se uită direct spre Zodiac, care se apropia, dar nu-l văzu.

Şi atunci, dintr-o dată, cerul se limpezi. Soarele răzbi dinspre vest. Ploaia continuă încă un minut, în timp ce un arc de curcubeu creă un pod de culori între Saltspring şi est. Dacă n-ar fi fost licăririle de fulgere care se îndepărtau la tribord, nimeni n-ar fi bănuit că fusese furtună.

Îşi scoase echipamentul de vreme rea. Cînd ridică privirea, se afla faţă-n faţă cu John Chu.

Chinezul stătea în picioare la pupă.

Jay scose un ţipăt. Chu atacă, făcînd un salt către Jay.

Instinctiv, Jay se aplecă spre stînga şi se legănă cu tangonul, lăsîndu-se în partea îndepărtată a cocpitului. Degetele îl dureau. Se întoarse spre Chu. Acesta părea încurcat. Jay înţelese avantajul său: pe vas, era în largul lui; Chu nu era. Jay împinse cu piciorul maneta de viteze înainte, păstrîndu-şi echilibrul. Chu alunecă pe puntea îngustă, dar îşi recîştigă repede poziţia. The Lady Fine mergea fără cîrmaci. Jay se repezi înainte – avea nevoie de o armă. Pistolul semnalizator! Chu scoase un cuţit lung de vînătoare şi îl agită în aer, urmîndu-l pe Jay spre proră. Jay se mişca cu uşurinţă, menţinînd o distanţă de cîţiva paşi de prevăzătorul Chu. Ridică trapa şi intră în cabina din faţă, apucînd iute pistolul

de semnalizare din locul în care îl lăsase. Se aşeză pe vine şi se răsuci ca să tragă. Faţa lui Chu apăru la tambuchi. Jay apăsă pe trăgaci.

O minge luminoasă, arzînd cu o flacără portocalie, ţîşni prin tambuchi, julind doar obrazul stîng al lui Chu şi aprinzîndu-i părul negru. Chu aruncă cuţitul pe punte, îşi lovi capul cu palma, ieşit din minţi, şi scoase un urlet. Flacăra portocalie descrise lent un arc pe cer, îndreptîndu-se apoi spre suprafaţa apei.

Jay bîjbîi după cele trei cartuşe rămase – albastru, roşu, galben – şi le înghesui în buzunar. Cu mîna rămasă liberă ridică cuţitul de bucătărie, amintindu-şi că avea încă legat la gambă un cuţit mai mic.

Chinezul. Jay mai vedea şi acum desenul neterminat pe care Jocko îl făcuse cu propriul său sînge. Chinezul.

Jay introduse cartuşul albastru în pistolul de semnalizare, în timp ce se grăbea spre pupă prin scara de tambuchi. Ajunse la cîrmă şi o roti violent spre tribord. Schimbarea de direcţie îl dezechilibră pe Chu, care se îndrepta către Jay. Chu se aplecă peste balustradă, mîna lui găsind odgonul mic în ultima clipă, împiedicînd astfel căderea peste bord. Jay se repezi în faţă, îşi puse coatele pe trapa de la tambuchi şi apăsă pe trăgaci. Mingea de foc sfîrîi în umărul stîng al lui Chu, sări lateral, căzu pe punte şi şuieră rostogolindu-se în apă.

Alergînd după Jay, Chu îşi sfîşie tricoul fumegînd. Jay încercă să reîncarce pistolul, dar scăpă din mînă cartuşul roşu. Se aplecă să-l recupereze, punîndu-şi jos cuţitul de bucătărie, dar carcasa cartuşului alunecă din mîinile sale care bîjbîiau şi se rostogoli pe podeaua cocpitului.

Chu sări în cocpit.

Jay se aruncă în afară, cu faţa înainte, pe puntea de la tribord, şi sări în picioare. Simţi strînsoarea lui Chu la gleznă. Se eliberă, lovindu-l tare cu piciorul şi zburîndu-i totodată cuţitul din mînă. Acesta sări o dată pe punte şi căzu în apă. Chu îl urmări cu privirea. Instinctiv, Jay se aplecă, trăgînd cuţitul de la gambă şi împlîntîndu-l cu toată puterea în pieptul lui Chu, apoi dîndu-i drumul şi făcînd un pas înapoi. Chu

se uită în jos la cuţit. Jay auzi vocea lui Jocko: „Niciodată să nu laşi cuţitul în adversar, altfel îi oferi ocazia de a-l folosi împotriva ta."

Chu smulse arma fără un scîncet. Sîngele ţîşni din rană. Ochii săi negri scînteiară şi un zîmbet ciudat îi apăru pe faţă. Se repezi la Jay, crestîndu-i braţul pînă la sîngerare. Îngrozit, Jay o rupse la fugă, mergînd cu spatele, incapabil să-şi ia ochii de la Chu. Gîndurile i se învălmăşeau în minte, laolaltă cu un sentiment crescînd de vinovăţie. Încercase să omoare un om. Merse cu spatele, croindu-şi drum în jurul marginii cabinei din spate, în timp ce Chu se mişca încet spre el, sîngerînd abundent, dar pregătindu-se să ucidă. Chu se pricepea la cuţite. Era un lucru evident.

Totuşi, nu se pricepea la ambarcaţiuni. Jay se aplecă şi se repezi spre un punct din spatele ghiului de artimon de la pupă, apoi se ridică iute – o mişcare pe care Chu o imită. Jay se rezemă cu toată puterea de tangon şi îl trînti pe Chu ca pe o bîtă de base-ball, uriaşă şi lentă. Chu ridică o mînă pentru a se feri. Jay se lăsă în genunchi, îşi înlănţui un antebraţ în jurul călcîiului drept al lui Chu şi trase violent. Chu îşi pierdu echilibrul şi fu răsturnat pe punte, umărul său izbindu-se de un tachet mare. Scoase un strigăt gutural.

Jay ocoli latura de la babord a cabinei din spate şi sări în cocpit, apucînd cuţitul de bucătărie şi ridicînd pistolul de semnalizare. Scoţînd din buzunar singurul cartuş rămas, îl băgă în armă tocmai cînd Chu ateriză pe ambele picioare în faţa sa. Chu se roti şi îl lovi pe Jay cu piciorul în piept, aruncîndu-l înapoi cu o asemenea forţă, încît Jay se izbi de marginea de la tambuchi şi se rostogoli în cambuză, prăbuşindu-se pe degetele rupte.

Durerea cumplită îl orbi. Atunci, în Jay Becker nu mai există conştiinţă, ci doar instinct. Fugi în faţă, sub punţi, şi aşteptă mişcarea lui Chu, aşteptă să vadă dacă acesta avea să coboare sau să rămînă pe punte.

Chu sări în cambuză, evitînd cu desăvîrşire atingerea treptelor de tek. Radioul scoase cîteva sunete bruiate de paraziţi. Chu smulse staţia radio de pe perete.

Jay nu privi în urmă. Cînd îl auzi pe Chu, scoase mîna prin tambuchi şi se trase în sus, cu greutate, rostogolindu-se pe punte. Trînti trapa închizînd-o şi se duse repede înapoi spre cocpit.

Şoarecele şi pisica, gîndi el. Şoarecele şi pisica.

Se aştepta ca Chu să vină înapoi spre cocpit. Jay ridică pistolul de semnalizare de pe podeaua cocpitului şi ţinti aşteptîndu-l pe Chu. Apoi văzu că Chu deschisese trapa şi se urca pe punte. Stătea în picioare la proră. Jay se aruncă spre regulator şi îl împinse înainte, dublînd viteza motorului. Stînd încă pe burtă, cu braţul sîngerînd, Jay se tîrî în faţă şi roti cîrma cu toată puterea.

Smuci regulatorul şi vasul ţîşni înainte, iar Chu îşi pierdu echilibrul. Vasul o coti brusc către tribord, şi Chu, încercînd iute să-şi recapete echilibrul, fu complet nepregătit pentru neaşteptata schimbare de direcţie. Jay îşi înfipse degetele în spiţele cîrmei pentru a o opri, strigînd din răsputeri; răsuci cîrma în direcţia opusă şi, cu piciorul agăţat de pîrghia de viteze, trase violent, băgînd motorul în marşarier.

Chu se împletici, aplecîndu-se pe spate, către bompres, cu confuzia întipărită pe faţă. Se împiedică de afetul ancorei şi căzu peste prora lui The Lady Fine. Jay se ridică în genunchi şi îndreptă cîrma, împingînd înainte cu piciorul pîrghia de viteze. Instinctul. Răsuci cîrma uşor către babord. Simţi corpul omului trecînd pe sub carenă. Trase puternic către tribord şi auzi motorul Diesel gemînd, în timp ce vasul se clătină anevoie. Jay fu aruncat spre cîrmă şi se lovi cu capul de ea. Trecuse peste chinez cu regulatorul la maximum. Cu răsuflarea întretăiată, se grăbi către pupă, ţinîndu-se de balustradă. Cadavrul strivit lucea pe suprafaţa apei, la douăzeci de picioare în urma vasului. Jay întoarse capul. Nu văzuse niciodată ceva atît de grotesc... Chinezul era mort.

42

LĂSĂ ancora, dar nu acolo unde îi indicase biletul lui Holst. Îl aşteptau oare pe ţărm Holst şi ucigaşul din Samoa? Acesta era oare capătul liniei? Văzînd că Chu nu se întorcea, ce avea să facă Holst? Prea multe întrebări.

Rana lui nu era adîncă, nici prea dureroasă. Şi-o bandajă, iar sîngerarea încetă.

Luă cu el pistolul de semnalizare al lui The Lady şi singurul cartuş rămas. Cînd se urcă în barca Zodiac, purta o pereche de blugi de-ai lui Marlene – descheiaţi la talie – şi un tricou negru cu guler colant. Fără să i se audă motorul, barca pluti către mal prin întuneric. Jay privea atent spre zona unde cu puţin timp în urmă văzuse flacăra din pădure.

Marea era liniştită. Barca aluneca uşor. Luna, în primul pătrar, se furişa deasupra orizontului, lumina ei slabă, albastră-cenuşie, sărutînd vîrfurile cedrilor înalţi de pe insula Saltspring. Jay stătea cu capul aplecat, în eventualitatea că Holst observase Zodiacul. Scurta călătorie părea că nu se mai termină. Undeva, pe această insulă, Marlene era ostatică. Se uită la degetele lui măcelărite şi în aceeaşi clipă se gîndi la Jocko.

Malul era presărat cu bolovani cît pumnul. Jay opri motorul şi trase la mal barca cea grea. Pe jumătate ghemuit, porni grăbit spre pădure şi aşteptă să vadă ori să audă ceva. Nimic. Poate că ei nu îl văzuseră. Se uită la The Lady Fine, admirîndu-i conturul în lumina lunii. Ce gîndea acum Holst? Din locul în care se afla, putea el să vadă vasul sau aştepta prin preajma vreunui promontoriu al insulei? Jay mergea spre nord-est, pe lîngă copaci, de aproape zece minute, cînd, în stînga sa, într-o poieniţă, observă o cabană întunecată. Se apropie prudent de ea, făcînd un ocol destul de mare spre stînga pentru a ajunge la ea dinspre interiorul insulei, presupunînd că, dacă locul era păzit, atenţia paznicului era concentrată în direcţia mării. Cabana avea un singur coş şi două ferestre mici în faţă. Jay se furişă de la un copac la altul, ascunzîndu-se cu uşurinţă, pînă cînd ajunse la cîţiva iarzi de ea. Se ghemui din nou, fugi spre partea de sud, inima-i bătîndu-i puternic, şi îşi lipi corpul de peretele de lemn, fără ferestre. Teama şi anticiparea a ceea ce avea să urmeze îl buimăceau. Ocoli partea de vest a micii construcţii, rămînînd aplecat pînă cînd ajunse sub una din ferestre. Îşi adună curajul, se ridică iute şi aruncă înăuntru o privire. Cabana întunecată şi liniştită nu arăta nici un semn de viaţă. Se duse la cealaltă fereastră. Nimic.

Nu era cabana căutată.

Rămase în pădure doar cîteva minute, mişcîndu-se constant, paralel cu ţărmul, de la un copac la altul, oprindu-se, ascultînd, oprindu-se. Presupuse că era la aproximativ o jumătate de milă de prima cabană, cînd îi ajunseră la urechi ţipete estompate. Auzind vocile, se simţi mai în siguranţă; în timp ce se deplasa prin pădurea luxuriantă, întunecată, teama îi crescuse, iar vocile – orice fel de voci – erau o alinare.

Se îndreptă spre locul de unde se auzeau sunetele pînă cînd observă o a doua cabană. Părea foarte asemănătoare cu prima, veche şi părăginită, doar că era mai mare, cu o structură mai solidă, cu acoperiş de şindrilă în loc de scînduri. Două coşuri se înălţau pe acoperiş, fiecare la cîte un capăt. În

stînga uşii principale erau două ferestre, iar în dreapta una singură. Lumina galbenă a unui felinar strălucea la fiecare fereastră. Se ascunse după un copac şi urmări două siluete care se mişcau, în aparenţă la întîmplare, înăuntrul camerei de la stînga uşii principale. Înaintă de la un copac la altul, ocolind prin dreapta construcţia, departe de ferestre şi, din nou, fugi către peretele lateral, lipindu-se de el. Se deplasă spre mare şi ocoli colţul. Poiana dădea spre un doc mic, cu o barcă răsturnată pe el. Jay înţelese că un promontoriu bloca într-adevăr vederea lui The Lady Fine şi se întreba dacă Holst ştia că era ancorată în apropiere. Iscodi cu privirea printr-o crăpătură a perdelei. Înăuntru era Marlene, adormită într-un scaun, cu faţa lovită, complet singură în cameră. Jay împinse fără zgomot fereastra, dar aceasta nu se clinti. Se întrebă unde era acoperirea lui Galpin. Grăbeşte-te, gîndi el.

Inima-i porni să bată năvalnic. În mîna dreaptă ţinea pistolul de semnalizare. Răsucind încet mînerul uşii, se furişă cu atenţie spre holul din spate. Uşa se deschise fără zgomot şi el intră în bucătăria întunecată, auzind acum mai clar vocea lui Holst. Din bucătărie o uşă dădea într-un holişor, care avea alte două uşi ce duceau spre nişte camere mici, una în dreapta, unde Holst se certa cu cineva, şi cealaltă la stînga, unde era Marlene. Becker se afla în bucătărie. Cei doi bărbaţi continuau să se certe. El intră prin holişor în camera unde dormea Marlene.

Ea se trezi; capul i se întoarse spre el. Jay îşi ridică pistolul de semnalizare la buze, recomandînd tăcere. Faţa şi picioarele ei erau pline de vînătăi. O tristeţe adîncă îl cuprinse. Nu era milă sau teamă, ci, pur şi simplu, o tristeţe adîncă, stăruitoare. O iubea – nu era o pasiune nebună, nu era prietenie, ci dragoste. Ochii lor se întîlniră. Ea încercă să-şi ascundă faţa de el.

Cearta încetă. Matahala din Samoa intră, legănîndu-se, în bucătărie şi uşa din spate se trînti. Jay se întoarse.

O scîndură scîrţîi în hol. Jay făcu un pas înapoi şi îngenunche în spatele unui dulap cu sertare. Abia atunci îşi dădu

seama că lăsase pistolul de semnalizare pe măsuță. Holst intră în cameră. Stătea în picioare lîngă masă, simțind ceva, mîna lui aproape atingînd pistolul de semnalizare. Apoi îl observă.

– Acum! strigă Marlene, și Jay sări iute în picioare, răsturnînd dulapul, atacîndu-l pe Holst.

– Donnie! țipă acesta, și Jay gîndi: Am zbîrcit-o; voi fi covîrșit.

Holst apucă pistolul de semnalizare și trase. Numai că Jay se aplecase deja, năpustindu-se să-i blocheze picioarele. Acesta se prăbuși pe podea. Proiectilul declanșă un mic foc pe patul din spatele lui Marlene. Jay se aruncă asupra lui Holst, apoi îl auzi pe băștinașul din Samoa deschizînd ușa bucătăriei. Jay sări în picioare și fugi prin sufragerie, pe ușa principală, alergînd cît îl țineau picioarele. Îl auzi pe Holst strigîndu-i matahalei să se ia după el. Acesta însă nu-l urmări.

O luă la goană, făcînd salturi ca să evite copacii, tăind prin porțiuni dense de cătină, și, într-un interval de vreo două minute, ajunse la cealaltă cabană. Încă alergînd, o luă spre mare, încetinind pe măsură ce terenul devenea mai pietros. Se împiedică de un buștean căzut, lovindu-și mîna rănită, de pietriș. Se rostogoli, rănindu-și umărul stîng, și se întinse gîfîind pe țărm. Nu auzea pe nimeni în spatele său, dar era la fel de înspăimîntat ca și cînd ar fi auzit, inima bătîndu-i tare din cauza goanei, iar dinții clănțănindu-i de teamă. Stăpînește-te! își comandă, incapabil să se miște, împietrit, lungit pe covorul de pietriș. Încet, reuși să se ridice în picioare și apoi, adunîndu-și puținul curaj pe care-l mai avea, cercetă țărmul în căutarea Zodiacului, pe care îl și găsi. Nu te gîndi la tipul din Samoa; nu te gîndi la neamț; nu te gîndi la proiectilul care te-a ratat cu doar cîțiva inci; nu te gîndi că ai lăsat-o pe Marlene din nou cu ei. Dar nu era atît de simplu.

43

AVEA nevoie de o armă. Porni motorul Zodiacului, îndreptîndu-se înapoi, către The Lady Fine. Avea în minte un plan şi urma să-l ducă la îndeplinire. Petrecu cinci minute sabotînd Zodiacul, scoţînd bateriile din motorul său electric şi aruncîndu-le peste bord. Dacă prin lumina lunii Holst îl văzuse întorcîndu-se pe The Lady, prezenţa Zodiacului avea să-l convingă că Jay se afla încă la bord. Însă Zodiacul nemaiputînd funcţiona, cel care vîslea pînă la ambarcaţiune avea să fie obligat să vîslească şi înapoi, dîndu-i astfel lui Jay mai mult timp. Aprinse lumina pentru a da impresia că era la bord. Se schimbă din nou în şort, păstrîndu-şi adidaşii Topsider. Atunci îi veni ideea că asta era soluţia. Avea să aştepte pe tărm ca să se termine totul. Dacă cineva se ducea în larg către The Lady, atunci poate avea să încerce şi el ceva; dacă ei nu făceau asta, atunci avea să-l aştepte pe Galpin. În orice caz, decise că nu merita să rişte să lase computerele la bord. Dacă ceva nu mergea bine, dacă el dădea greş, atunci cel puţin şi Holst avea să dea greş. Făcu două găuri în toate

cele patru cutii de carton şi urmării maşinăriile bolborosind către adîncuri. Făcu acelaşi lucru şi cu televizorul, în eventualitatea că şi el conţinea ceva important. Spera că făcea ceea ce trebuia. Isprăvise. Lansatoarele de harpoane erau depozitate în faţă, împreună cu echipamentul de scufundare individuală. Luă din suport cel mai mare lansator de harpoane şi sări peste bord, sperînd că nu avea să fie ultima oară cînd o vedea pe The Lady Fine.

Unde naiba era Galpin?

Apa era foarte rece. Pînă la ţărm înotă zece minute. Stătea la adăpostul unui buştean de alte zece minute, cînd observă conturul vag al unei luntre pescăreşti care ocolea promontoriul, vîslele mişcîndu-se lent, ca nişte aripi obosite. Hotărî să facă următoarea mişcare. Dacă ei plecaseră după echipament şi descopereau că acesta lipseşte, Holst putea s-o omoare pe Marlene. Jay întinsese coarda prea mult. Era evident că şiretlicul lui funcţionase: credeau că el se afla la bord. Jay ştia că avea acum elementul surpriză. Dar nu pentru mult timp. Cît dura să vîsleşti pînă la The Lady şi înapoi? Zece minute? Douăzeci?

Se aplecă şi se furişă printre lemnele căzute, urmînd aceeaşi rută către cabană. Adrenalina îi crescuse şi inima începuse să-i bată puternic. Avea un harpon. Îl mai folosise. Singura întrebare din mintea sa era dacă putea sau nu să-l folosească împotriva unei fiinţe umane. N-ar fi îndrăznit să încerce să tragă în picior: o ţintă prea mică, gîndi el, deplasîndu-se iute către cabană şi întrebîndu-se cine o păzea pe Marlene. Ajunse în curtea din faţă şi merse fără zgomot către cabană. Întinse coarda de cauciuc a harponului pînă la crestătura cea mai îndepărtată şi se furişă pînă la fereastră. Tipul din Samoa, la zece paşi de Marlene, măsura nervos camera. Asta însemna că în luntrea pescărească se afla Holst, urcînd cam în acel moment la bordul lui The Lady Fine. Observă unicul felinar din cameră. Dacă ar putea să intre şi să spargă felinarul, poate că ar cîştiga destul timp ca s-o scoată de acolo...

Becker roti mînerul uşii principale. Deschise larg uşa, păşi înăuntru şi îşi depărtă picioarele, ţintind cu harponul, aşteptînd.

Matahala din Samoa se repezi în camera din faţă, oprindu-se brusc la vederea lui Jay. Bîjbîi după un lucru din buzunarul său.

Jay văzu umflătura din buzunarul tipului. Ţinti şi apăsă pe trăgaci, eliberînd harponul. Dispozitivul scoase un pocnet, harponul vîjîi prin aer şi băştinaşul din Samoa urlă, chircindu-se în momentul în care i se înfipse adînc în abdomen. Se răsuci şi atunci Jay văzu harponul ieşindu-i din spate. Matahala se clătină, apoi căzu pe podea, rupînd în drumul ei braţul unui scaun.

Jay se repezi spre Marlene, păşind peste omul care îşi pierduse cunoştinţa, dar care mai respira încă. Începînd să taie frînghia cu care era legată Marlene, auzi apropiindu-se un elicopter. În sfîrşit, gîndi el, în sfîrşit, au venit să mă ajute.

44

AUZIND elicopterul şi văzînd luminile de deasupra, Jay, pentru prima oară după săptămîni de zile, avu o senzaţie de uşurare. Afişînd un zîmbet pe faţă, o cuprinse pe Marlene de după umeri.

– Este FBI-ul, spuse el. M-au urmărit pe tot parcursul.

Marlene cunoştea însă planurile lui Holst.

– Nu cred, Jay, spuse ea.

– Ba da, aşa e. Un bărbat numit Galpin. Ei m-au prins în parcul Carkeek, unde o dusesem pe The Lady. N-am vrut s-o fac, dar nu am avut de ales...

Vuietul elicopterului îi acoperi vocea. Era încă în amurg şi, deşi conturul elicopterului apăruse pe cerul albastru, pe cînd zbura sub vîrfurile brazilor înalţi, coborînd spre poeniţa din faţa colibei, Jay nu văzu nici un însemn guvernamental. Zîmbetul îi dispăru de pe faţă. Se întoarse spre Marlene, care se desprinse de el şi fugi spre trupul nemişcat al băştinaşului din Samoa.

– E Wilhelm, Jay. El e şeful. Ajută-mă, te rog, ajută-mă.

Încerca să tîrască corpul lui Mota către singurul dulap din micul foaier. Jay, împietrit, stătea la fereastră. Văzu elicopterul – cu plute în loc de roţi – zburînd deasupra pămîntului, în timp ce din el sări un om. Elicopterul se ridică înapoi spre cer. Omul se apropie de colibă, ţinînd în mînă o servietă.

– Jay! şopti ea. Grăbeşte-te!

El alergă spre ea şi o ajută să împingă trupul lui Mota în dulap. Jay se aplecă asupra acestuia, căutîndu-i frenetic prin buzunare.

– Pistolul! şopti el.

– E la Holst. Ea îşi puse bluza, trăgîndu-l din dulap pe Jay, stăpînit de o stare de confuzie, aruncă lansatorul de harpon peste cadavru şi închise uşa dulapului. Ascunde-te acolo, spuse ea, arătînd către uşă. Eu îl voi reţine. Se aşteaptă să mă întîlnească aici.

Marlene trase un covor prăfuit peste petele de sînge şi se aşeză iute în singurul scaun din încăpere, cu faţa la uşă.

Pînă cînd uşa se deschise, Jay abia avu timp să se ascundă. Se uita la spatele omului prin gaura cheii. Avea umerii laţi şi purta o geacă Gore-Tex şi ceva ce semăna cu o pălărie veche de vînătoare. Avea un radio-telefon legat la talie. Văzînd-o, acesta se opri şi puse jos servieta.

– Probabil că tu eşti Marlene.

– Da, iar dumneata, Marinarul, spuse ea, folosind numele codificat, aşa cum fusese instruită.

El încuviinţă şi se uită în sus, ca şi cum ar fi putut să vadă prin acoperişul casei.

– Elicopterul trebuie să-şi facă plinul la Nanaimo. Se va întoarce în scurt timp, explică el. Va ateriza lîngă vas şi ne vom îmbarca acolo. Unde este Albatrosul?

– Este pe vas, verifică marfa.

– De cînd a plecat?

– De cîteva minute. Se va întoarce curînd.

– Deci, totul s-a desfăşurat fără probleme?

– Nu prea, dar s-a terminat.

– Atunci îţi sînt dator cu asta.

Scoase o videocasetă şi o puse pe masa denivelată de lîngă el. Vederea videocasetei distrase atenţia lui Marlene.

– De unde ştiu că acesta este singurul exemplar?

– Nu ştii. Va trebui să ai încredere în mine. Ea izbucni într-un hohot de rîs. Nu ai încredere în mine? întrebă el.

Jay văzu mîna dreaptă a omului furişîndu-se încet la spatele hainei şi apoi mînerul unui revolver mic. Jay se împinse în uşă cu toată greutatea, luîndu-l pe Wilhelm prin surprindere. Acesta se rostogoli, scăpînd revolverul din mînă, care alunecă pe podea pînă în camera de zi. Jay fugi după el, dar, trecînd pe lîngă Wilhelm, uriaşul întinse mîna şi îi puse piedică. Jay căzu cu faţa pe podea, aterizînd pe mîna bolnavă şi ţipînd de durere. Marlene făcu un pas spre Wilhelm. Uriaşul însă era deja în picioare. O plesni cu dosul palmei fără nici un efort, proiectînd-o spre şi peste scaun. Ea se prăbuşi în colţ.

Jay era în genunchi, tîrîndu-se după pistol. Se întinse şi îl apucă, dar în acelaşi timp Wilhelm îi sări în spate, apucîndu-i braţul. Cei doi se luptară cot la cot pentru controlul armei, dar aceasta zbură din mîna lui Jay, ajungînd în colţul îndepărtat al camerei. Privirea lui Wilhelm urmări pistolul, permiţîndu-i lui Jay să atace. Acesta se răsuci şi trimise un pumn în urechea lui Wilhelm. Uriaşul se rostogoli de pe el. De data aceasta, Wilhelm se repezi după pistol.

Lui Jay, incapabil să respire, acţiunile lui Wilhelm i se păreau încete. Dintr-o dată, fiecare secundă însemna treizeci de secunde. Wilhelm se apropie de pistol, răsturnînd mobila din calea sa, fără să-l vadă. Atenţia lui Jay se fixă pe felinarul cu gaz lampant care se afla chiar deasupra lui. Încercă să se ridice în picioare. Wilhelm răsturnă un scaun care-i stătea în drum, încă incapabil să găsească arma. Jay era în picioare. Întinse mîna şi prinse felinarul. Îl lovi de căminul de piatră, încercînd să spargă sticla. Wilhelm era aplecat, căutînd ca ieşit din minţi. Negăsind pistolul, puse mîna pe scaunul răsturnat şi îl aruncă în Jay, întorcîndu-şi iute privirea în căutarea armei.

Scaunul îl lovi drept în spate, provocîndu-i o durere intensă. Felinarul se sparse. Jay ştia, fără să reflecteze, că, dacă ar arunca, pur şi simplu, felinarul aprins în Wilhelm, flacăra nu s-ar răspîndi pînă cînd sticla nu s-ar sparge şi pînă cînd fitilul arzînd nu ar atinge petrolul împrăştiat. Dar, dacă ar reuşi să spargă sticla, atunci flăcările ar izbucni în momentul în care felinarul ar atinge ţinta. Îşi trase înapoi braţul, cu cotul îndoit, şi aruncă felinarul spart spre Wilhelm, care tocmai găsise pistolul.

Wilhelm, surprins, se ridică, pregătindu-se să-şi descarce arma. Instinctele lui erau bune. Chiar în ultima secundă se răsuci, degetul său aproape apăsînd pe trăgaci, în timp ce flăcările îi învăluiau spatele.

Jay se uită incapabil să se mişte sau să privească într-o parte.

Wilhelm reacţionă iute, aruncînd arma şi dezbrăcîndu-şi geaca arzîndă. Se aruncă la pămînt şi se rostogoli spre Jay, lovindu-şi cu palma piciorul care luase foc. Flăcările se răspîndeau în colţ, spre mobilă, incendiind şi pereţii. În mod miraculos, Wilhelm stinse flăcările de pe pantaloni şi sări în picioare.

Jay fugi din încăpere. Întoarse capul s-o vadă pe Marlene, care, aflată în colţul camerei, tocmai îşi revenea în simţiri. Împinse uşa şi intră în bucătărie, urmărit de Wilhelm. Ieşind din cadrul uşii, se opri, se răsuci şi îl lovi pe Wilhelm cît putu de tare între picioare. Acesta urlă şi căzu în faţă. Instinctiv, Jay îşi adună degetele rupte într-un pumn şi îl izbi pe adversar în faţă, ţipînd el însuşi de durere. Îl lovi iar, şi cînd Wilhelm începu să cadă, Jay îi mai dădu un şut cu toată puterea, rupîndu-i maxilarul. Wilhelm căzu inconştient pe podea, cu pantalonii încă fumegînd şi cu spatele cămăşii ars.

Flăcările se răspîndiseră repede. Din cameră şi din foaier ieşea fum. Jay ajunse la Marlene, care era în genunchi în colţul camerei.

Focul declanşă dintr-o dată toate gloanţele din pistolul lui Wilhelm, surprinzîndu-i pe amîndoi. Jay se aruncă peste ea.

Marlene îl îmbrăţişă cu toată puterea. Jay auzi elicopterul apropiindu-se. Fugi în bucătărie şi aruncă o privire prin fereastra murdară. Nu reuşi să vadă elicopterul, dar văzu ambarcaţiunea care se apropia.

– E Holst, îi spuse înspăimîntat lui Marlene. S-a întors.

Ea era în picioare în cadrul uşii de la bucătărie, ţinînd în mînă videocaseta şi servieta.

– Eu voi lua lansatorul de harpoane, spuse ea.

– Nu, dă-te la o parte. Ascunde-te! O să încerc eu, spuse el, fixînd-o cu privirea. De acord?

Ea încuviinţă.

Jay ieşi în fugă, aplecat, pe uşa din spate, auzind elicopterul de la distanţă, dar nevăzîndu-l. Ajungînd la marginea docului vechi, dărăpănat, Holst legă luntrea de un stîlp de lemn. Jay se ascunse după un copac imens, căzut, căutînd cu mîna stîngă şi găsind o bîtă groasă. O luă cu ambele mîini, ca pe o bîtă de base-ball, şi îşi concentră atenţia pe Holst, care fugea prudent pe docul ruinat, atent la scîndurile rupte, sărind peste goluri. Holst se opri la capătul docului, făcînd încă doi paşi în iarba umedă. În mîna dreaptă ţinea un revolver.

Cînd ajunse cu spatele la Jay, acesta se ridică.

– Holst! strigă el.

Surprins, omul se întoarse să tragă, dar Jay aplică pe faţa neamţului o lovitură, ca în teren. Holst se prăbuşi, dar reuşi să se rostogolească şi să apese pe trăgaci. Jay simţi o arsură în umărul stîng. Fusese lovit. Sări peste un copac căzut. Holst mai trase de două ori, despicînd buşteanul de deasupra capului lui Jay. Neamţul se clătină pe picioare, cu maxilarul deplasat într-o parte, cu o rană mare, deschisă, de-a lungul gîtului şi obrazului, cu ochiul stîng făcut terci. Se apropie cu paşi mici de Jay.

Acesta apucă o piatră şi o aruncă orbeşte peste buştean, ratîndu-l pe Holst, dar distrăgîndu-i atenţia şi făcîndu-l să tragă încă un glonte. Încă două au mai rămas, gîndi Jay şi se rostogoli pe pietrele netede din stînga sa, deplasîndu-se în spatele buşteanului, cu o durere tot mai acută în umăr. Înălţă

capul şi îl lăsă la loc cînd Holst se întoarse şi trase. Stînd ghemuit şi aşteptînd, încercă să descifreze imaginea intipărită în minte. Văzuse oare servieta şi caseta pe iarbă? Venea oare Marlene în spatele lui Holst cu lansatorul de harpon încărcat? Era oare posibil? Distrage-l pe Holst, gîndi el. Nu-l lăsa s-o observe! Încă un glonte! Jay aruncă încă o piatră peste buştean şi încă una. Nici o împuşcătură. Se rostogoli înapoi, la dreapta sa – partea oarbă a lui Holst – şi ridică din nou privirea. Trage glontele! voi să strige. Ţipă la neamţ, care nu îl văzuse.

Marlene apăsă pe trăgaci. Harponul fu proiectat înainte şi intră în rinichii lui Holst. Neamţul se îndreptă şi se răsuci să vadă cine îl încolţise. Ridică arma, apoi îşi întoarse privirea spre Jay, legănînd pistolul, nedecis pe care dintre ei să-l împuşte. Se clătină pe picioare, fluturînd arma ca un om beat.

Împuşcăturile răpăiră şi gloanţele ciuruiră trupul lui Holst. Căzu în faţă, prăbuşindu-se pe buşteanul doborît, doar la cîţiva paşi de Jay. Agenţii ieşiră cu toţii din pădure, avînd veste groase, negre, imprimate pe piept cu literele RCMP. Erau, probabil, o duzină.

EPILOG

BRAŢUL lui Jay era imobilizat într-o faşă. Se aşează pe pernă, în cocpit. În spatele cîrmei, Marlene privea cu ochii ei verzi peste proră. Era concentrată pe ceea ce făcea.

– Eşti extrem de serioasă.

– Vreau s-o fac cum trebuie.

– Ţinînd seama de încheietura ta bolnavă, te descurci bine. Lady este excelentă, adăugă el.

Ea îi zîmbi, cu ochii strălucind.

– Cum te simţi?

– Cu umărul?

Ea încuviinţă, părul blond căzîndu-i peste umeri.

– Ca şi cum cineva m-ar fi împuşcat, cred. Mă doare peste tot. Am dormit paisprezece ore noaptea trecută. Galpin a fost amabil că ne-a lăsat să ne vedem.

– Da, este un om bun.

– Deci? Ea îl privi cu curiozitate. Deci, ce a zis? Cum stăm? Mie nu mi-au spus nimic de aproape o săptămînă.

– M-au interogat... cred că aşa se spune. Le-am povestit totul, începînd cu prima zi, cînd Holst s-a apropiat de mine în Germania, pînă la noaptea de pe insulă.

– Şi?

– Te referi la pedeapsă?

– Ştii foarte bine la ce mă refer.

– M-au numit martor al acuzării. Dacă voi spune tribunalului ce le-am spus lor, vor încerca să obţină o sentinţă cu suspendare. Nici o promisiune. Accept tot ce mi se oferă.

– Şi Wilhelm?

– El nu le-a spus nimic. Ţi-au vorbit despre bani?

– Nu.

Jay se ridică în capul oaselor.

– Servieta era plină cu bani. E posibil să-ţi dea o recompensă. M-am întîlnit cu Kepella şi cu o femeie numită Sharon Johnson. Ea a fost foarte drăguţă. Şi ei au fost aici pentru interogatoriu. Ea este de la CIA, din Washington. Mi-a spus că se obişnuieşte să se dea o recompensă de zece la sută atunci cînd sînt găsiţi bani, în astfel de cazuri. Kepella a spus că va depune mărturie în favoarea ta.

– Cît se găsea în servietă?

Ea zîmbi şi roti cîrma, astfel ca The Lady Fine să se îndrepte în vînt.

– Ce se petrece? întrebă Jay.

Ea se repezi înainte şi coborî, cu îndemînare, vela mare şi vela de la pro ră. Jay o urmări, impresionat. Învăţase bine lecţia. Lăsă ancora peste bord şi trase de ea, ca să se asigure că era bine fixată. Se aflau la capătul îndepărtat al insuliţei. Atît cît putea cuprinde cu ochii, nici o barcă nu era la orizont. Ea veni înapoi, încrezătoare, şi îşi descheie salopeta galbenă, flauşată, scoţînd-o de pe mîna dreaptă, peste bandajul de ghips. Coborî şi, după cîteva minute, se întoarse cu un prosop mare de plajă. Îl întinse pe podeaua cocpitului, îl luă pe Jay de mînă şi îl aşeză pe prosop. Se aplecă deasupra lui şi îl sărută cu blîndeţe pe gură.

El îi răspunse, însă cu timiditate.

Ea îi descheie cămaşa hawaiană şi îi scoase braţul din faşă.

El o privi cu zîmbetul pe buze.

– Ce se petrece?

Ea privi în jos cu seriozitate şi îşi desfăcu sutienul costumului ei albastru de lycra.

– Mă străduiesc să fiu o persoană mai puternică. El o ajută să se lase pe spate şi o sărută înfometat, mîngîindu-i pielea catifelată. Te iubesc, îi şopti ea la ureche.

Vîntul izbi vela desfăşurată şi pocni tare tangonul către babord. Pînza se rostogoli în jos, în cocpit, acoperindu-i pe amîndoi. Rîseră.

– Gata pentru volta în vînt, banda în bordul de sub vînt, zise Jay.